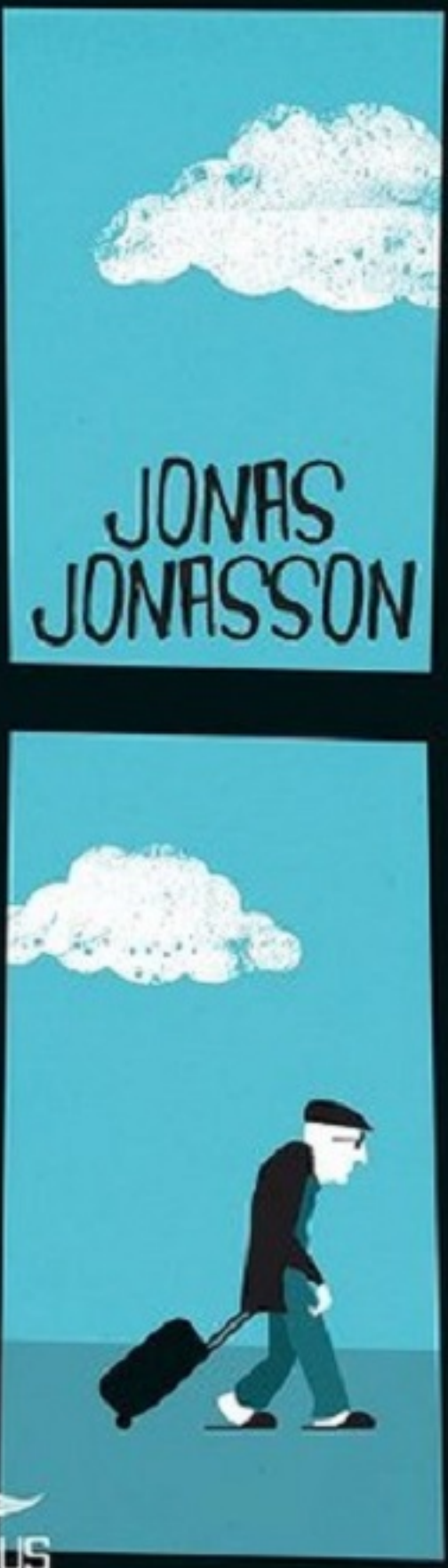
YÜZ YAŞINDA CAMDAN ATLAYIP KAYBOLAN ADAM

JONAS JÖNASSON

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1480
Bestseller Roman: 652

Yüz Yaşında Camdan Atlayıp Kaybolan Adam
Jonas Jonasson
Özgün Adı: The Hundred Year Old Man Who Climbed Out of the Window and Disappeared

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016
ISBN: 978-605-299-003-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Jonas Jonasson, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brandt New World Agency, S. L. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JONAS JONASSON

YÜZ YAŞINDA CAMDAN ATLAYIP KAYBOLAN ADAM

İngilizceden çeviren:
Şeyma Bakıcı

PEGASUS YAYINLARI

Değneğine yaslanarak tütün çiğnerken en sevdiği koltuğa oturup hikâyeler anlatmaya başladığında büyükbabam kadar dinleyicinin dikkatini çekme yetisine sahip kimse olamazdı.

"Ama büyükbaba... Bu gerçek mi?" diye sorardık biz torunları kocaman açtığımız gözlerimizle.

"Yalnızca gerçeğin ne olduğunu söyleyenler, dinlemeye değmezler," diye cevap verirdi büyükbabam da.

Bu kitabı ona ithaf ediyorum.

JONAS JONASSON

BİR

2 Mayıs 2005 Pazartesi

Kararını çok önceden vermiş ve bu kararını da etrafındakilere bildirmiş olacak kadar yürekli olduğunu düşünebilirsiniz. Fakat Allan Karlsson şimdiye kadar hiçbir şey üzerinde uzun uzun düşünmemiştir.

Bu yüzden fikir aklına girer girmez saniyeler içinde Malmköping kentindeki huzurevi odasının camını açmış ve aşağıdaki çiçek bahçesine atlamıştı.

Aslında Allan tam da o gün 100 yaşına bastığından bu hareket biraz güç gelmişti. Huzurevindeki ana salonda düzenlenecek doğum günü partisinin başlamasına bir saatten az vardı. Vali de orada olacaktı. Aynı zamanda basın mensupları da. Tabii ki diğer ihtiyarlar ve huysuz Müdire Alice yönetimindeki bütün çalışanlar da.

Bu geceye katılma niyeti olmayan tek kişi doğum günü çocuğunun kendisiydi.

İKİ

2 Mayıs 2005 Pazartesi

Allan Karlsson huzurevinin önünü kaplayan çiçek bahçesinde dikilirken biraz tereddütlüydü. Üzerinde kahverengi ceket, kahverengi pantolon ve bir çift kahverengi ev terliği vardı. Bu haliyle moda dergilerinden fırlamış gibi gözükmüyordu ki zaten bu yaştaki insanların öyle gözükmeleri de beklenemezdi. Kendi doğum günü partisinden kaçıyordu ve bu da özellikle 100 yaşına basan insan sayısı oldukça az olduğundan yüzlük ihtiyarlar için alışılmadık bir başka durumdu.

Allan şapkasını ve ayakkabılarını almak için pencereye geri tırmanmaya değip değmeyeceğini düşündü fakat cüzdanının cebinde olduğunu hissetti ve bu da onun için yeterliydi. Ayrıca Müdire Alice defalarca altıncı hissinin ne kadar kuvvetli olduğundan bahsetmişti (Allan votkasını nereye saklarsa saklasın, müdür onu bulurdu) ve şu an bile tuhaf bir şeyler olduğundan şüphelenmiş olabilirdi.

Yola çıkmışken artık devam etmek gerek diye düşündü ve dizlerinin üstünde emekleyerek çiçek bahçesinden çıktı. Hatırladığı kadarıyla cüzdanında biraz parası da vardı ve bir yerlerde saklanmak bedava olmadığından bu onun için avantajlı bir durumdu.

Birkaç dakika öncesine kadar dünya üzerindeki nihai mekânı olduğunu düşündüğü huzurevine son bir bakış attı, başka bir yerde başka bir zaman ölebilirim diye düşündü.

Yüzlük ihtiyar çiş terlikleriyle yola koyuldu (bu terliklere böyle diyorlardı çünkü belli bir yaşın üzerindekiler ayakkabılarından daha öteye işeyemezlerdi) ve ara sıra kurulan açık pazar da olmasa bayağı bayağı taşralı bir görünüme sahip olacak kasabadaki parktan geçerek açık bir alana ulaştı. Birkaç yüz metre ilerledikten sonra bölgenin Orta Çağ döneminden kalma kilisesinin arkasından dolaştı ve ağrıyan dizlerini dinlendirmek için mezarlığın yanındaki banka oturdu. Burada ironik bir tesadüfle karşılaştı. Oturduğu bankın tam karşısındaki mezarlıkta yatan Henning Algotsson'la aynı yıl doğmuştu. Yine de aralarında önemli bir fark vardı. Henning altmış bir yıl önce öteki dünyaya göçmüştü. Allan daha meraklı bir insan olsaydı Henning'in otuz dokuz yaşında ölmesine neden olan şeyi merak edebilirdi. Fakat dışında kalma imkânı varsa diğer insanların işlerine karışmamayı tercih ederdi ve durum da genellikle böyle olurdu.

Bunun yerine huzurevinde kalmaya devam etseydi ölüden bir farkı olmayacağını ve burada yatan insanlarla aynı kefede olabileceğini düşündü. Ağrıları ve acıları ne kadar artmış olsa da Müdire Alice'ten kaçmayı toprağın altında olmaktan daha ilginç ve eğitici buluyordu.

Bu düşüncelerin ardından, dizlerinin tüm itirazına rağmen ayağa kalktı ve Henning Algotsson'la vedalaşıp kötü planlanmış yolculuğuna devam etti.

Allan karşısına taş bir duvar çıkana kadar kilisenin güneyine doğru ilerledi. Duvar en fazla bir metre falandı fakat Allan da yüksekten atlayan bir sporcu değil, asırlık bir çınardı. Diğer yanında Malmköping otobüs durağı vardı ve ihtiyar birdenbire sıska bacaklarının onu çok faydalı olabilecek bir

binaya doğru götürdüğünü fark etti. Yıllar önce bir keresinde Himalayalar'ı aşmıştı. Bu da çok kolay olmamıştı. Kendisi ve otobüs terminali arasındaki son engeli aşmadan önce bu deneyimini düşündü. Detaylar gözünde o kadar net canlandı ki önündeki duvar küçülmeye başladı. Duvar küçüldükçe küçüldü ve Allan hem yaşına hem dizlerine lanet ederek birden duvarın üzerinden atladı.

Malmköping canlı ve yaşam dolu bir kasaba değildi ve bu güneşli hafta içi sabahı da sıradan günlerden biriydi. Allan kendi yüzüncü yaş partisine katılmamaya karar verdiğinden beri hiç kimse ile karşılaşmamıştı. İçeri daldığında terminalin bekleme salonu neredeyse bomboştu. Sağında, biri kapalı iki bilet gişesi vardı. Diğerinin arkasında küçük, yuvarlak gözlüklü, ince telli saçlarını bir yana yatırmış ve üniformalı ufak tefek bir adam vardı. Önündeki bilgisayar ekranından gözlerini kaldırarak Allan'a sinirli bir bakış attı. Belki de şu anki kalabalık onun için çok fazlaydı çünkü köşede arkasında *Bir Daha Asla* yazan kot bir ceket giymiş ince yapılı, uzun yağlı sarı saçlı ve dağınık sakallı bir adam dikiliyordu.

Belki de bu genç adamın okuma yazması yoktu çünkü turuncu arka fon üzerine siyah harflerle yazılmış olan "Arızalı" yazısı ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi engelli tuvaletinin kapısını açmaya çalışıyordu.

Bir süre uğraştıktan sonra yandaki tuvaletin kapısını açtı fakat burada da farklı bir sorunla karşılaştı. Anlaşıldığı kadarıyla büyük, gri valizinden ayrılmak istemiyordu ancak tuvalet her ikisini de alacak kadar büyük değildi. Allan'a göre genç adam ya valizini dışarıda bırakmak zorunda kalacak ya da valizi içeri sokup kendisi dışarıda kalacaktı.

Fakat Allan'ın daha önemli sorunları da vardı. Bacaklarını doğru sırayla hareket ettirmeye çabalayarak küçük adımlarla açık gişedeki ufak tefek görevlinin yanına gitti

ve hangi yöne gittiği fark etmeksizin birkaç dakika içinde kalkacak bir otobüs olup olmadığını ve varsa da biletin ne kadar tuttuğunu öğrenmek istedi.

Gişedeki ufak adam yorgun görünüyordu. Allan'ın soruları bomba gibi yağarken kafası karışmış olmalıydı çünkü birkaç saniye sonra şöyle sordu:

"Siz nereye gitmek istiyorsunuz?"

Allan derin bir nefes aldı ve adama bir kez daha gideceği yerin veya ulaşım aracının önemli olmadığını, a) gidiş zamanının ve b) fiyatın daha önemli olduğunu tekrar hatırlattı.

Ufak tefek adam sessizce otobüs tarifelerine baktı ve Allan'ın söylediklerini anlamaya çalıştı.

"202 numaralı otobüs üç dakika içinde Strängnäs'a doğru yola çıkacak. Sizin için uygun mu?"

Allan bunun gayet uygun olduğunu düşündü. Ufak tefek adam, otobüsün terminal kapısının dışından kalkacağını ve bileti doğrudan şoförden almanın daha mantıklı olacağını söyledi.

Allan, eğer bilet de satmıyorsa gişedeki adamın ne işe yaradığını merak etti fakat o an bir şey söylemedi. Muhtemelen gişedeki ufak tefek adam da aynı şeyi merak etmişti. Allan yardımları için adama teşekkür etti ve aceleden yanında getirmeyi unuttuğu şapkayla selam verir gibi yaptı.

Yüz yaşındaki adam düşüncelerini de yanına alarak iki boş banktan birine oturdu. Huzurevindeki sefil doğum günü partisi saat üçte, yani on iki dakika içinde başlayacaktı. Her an Allan'ın kapısını çalıp kaçtığını anlayabilirlerdi. Bu düşünceyle birlikte gülümsedi.

Daha sonra, göz ucuyla etrafı incelerken birinin yaklaştığını gördü. Dört küçük tekerlek üzerinde yürüyen kocaman valizini arkasından çekerek gelen ince yapılı bu adam bekleme salonunda gördüğü gençten başkası değildi ve şimdi Allan'a

doğru yaklaşıyordu. Allan bu uzun saçlı gençle sohbet etmekten kaçamayacağını anladı. Belki de bu çok kötü bir şey değildi. Şimdiki gençlerin dünya görüşleriyle ilgili bilgi alma imkânı bile olabilirdi.

Aralarında geçen konuşma, Allan'ın umduğunun aksine herhangi bir sosyal analiz yapılacak derinlikte değildi. Genç adam birkaç metrede ötede durmuş, bir süre karşısındaki ihtiyarı incelemiş ve sonra sadece, "Selam," demişti.

Allan da arkadaş canlısı bir tonla onu selamlamış ve iyi günler dileyerek yardımcı olabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Aslında gerçekten yardımcı olabileceği bir şey vardı. Genç adam Allan'dan malum işini görürken valizine göz kulak olmasını istemişti. Aslında durumu şöyle ifade etmişti:

"Bir işeyip geleyim."

Allan yaşlı ve eli ayağı neredeyse tutmaz durumda olabilirdi fakat gözleri hâlâ iyi görüyordu ve genç adamın valizine göz kulak olmak çok da zor bir iş gibi görünmüyordu. Genç adamın kullandığı sözcüklerin aynısını kullanmadan malum işini çabuk halletmesi gerektiğini çünkü yakalaması gereken bir otobüs olduğunu hatırlattı.

Genç adam bu son kısmı duymadı. Acil ihtiyacı yüzünden Allan daha konuşmasını bitiremeden tuvalete doğru hızla daldı.

Yüz yaşındaki adam hiçbir zaman insanların onu rahatsız etmesine izin vermemişti. Ortada iyi bir sebep dahi olsa, bu gencin kaba saba tavırları onu çok sinirlendirmemişti. Fakat aynı zamanda bu gençte bir sıcaklık da görememişti ve gelişecek olaylarda bunun payı olması yüksek bir ihtimaldi.

Genç adam tuvalet kapısını kapatıp içeri girer girmez 202 numaralı otobüs terminalin giriş kapısının dışına yanaştı. Allan bir otobüse bir de valize, sonra yine otobüse ve valize baktı.

Tekerlekleri de varmış, ayrıca çekmek için sapı da var diye düşündü kendi kendine.

Daha sonra kendini de şaşırtarak hayata "evet" diye cevap verdiği bir karar aldı.

Otobüs şoförü insaflı ve kibar bir adamdı. Bu büyük valizli yaşlı adama yardım edebilmek için koltuğundan kalkıp aşağı indi.

Allan adama teşekkür ederek ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkardı. Otobüs şoförü de karşısındaki adamın Strängnäs'a kadar gidip gitmeyeceğini merak ediyordu. Fakat Allan tutumlu olmanın en iyisi olacağını düşünerek cüzdanından bir ellilik çıkardı.

"Bu parayla nereye kadar gidebilirim?" diye sordu.

Şoför neşeyle insanların nereye gideceklerini bilip ne kadar para vereceklerini bilmemelerine alışkın olduğunu fakat şimdiki durumun genelde yaşadıklarının tam zıttı olduğunu söyledi.

Daha sonra önündeki çizelgeye baktı ve kırk sekiz krona Byringe otobüs durağına kadar gidebileceğini söyledi.

Allan'a göre hava hoştu, sağ taraftaki koltukların en ön sırasına yerleşirken şoför de yeni çalınmış valizi koltuğunun arkasındaki bagaj bölümüne koydu. Yüzlük ihtiyar buradan istasyonun bekleme salonunu görebiliyordu.

Otobüs hareket etmeye başladığında tuvalet kapısı hâlâ kapalıydı. Allan genç adamı düşünerek orada iyi vakit geçiriyor olmasını umdu ve onu bekleyen hayal kırıklığını da hayalinde canlandırdı.

Strängnäs'a giden otobüs o öğlen zamanı çok da kalabalık sayılmazdı. Arka koltukta orta yaşlı bir kadın, ortada biri pusette yatan iki çocuğunu kontrol altında tutmaya çalışan genç bir anne ve en önde de oldukça yaşlı bir adam vardı.

Bahsi geçen bu yaşlı yolcu dört tekerlekli büyük gri valizi neden çaldığını düşünmekle meşguldü. Buna gücü yettiği için mi, sahibi ortalıkta olmadığı için mi, yoksa valizin içinden

bir çift ayakkabı, hatta bir şapka çıkma ihtimali için mi çalmıştı? Ya da kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için mi? Allan bunu neden yaptığını bir türlü anlayamadı. Hayat senin için uzatmaları oynamaya başladığında her şeyi yapmakta özgürsün diye düşündü ve koltuğuna iyice gömüldü.

Allan şimdiye kadar günün gidişatından memnundu. Sonra da gözlerini kapatıp öğle uykusuna daldı.

O sırada Müdire Alice, huzurevindeki 1 numaralı odanın kapısını çalıyordu. Kapıyı arka arkaya uzun uzun çaldı:

"Dalga geçmeyi bırak Allan. Vali ve diğer herkes geldi. Beni duyuyor musun? Yine şişenin dibini bulmadın, değil mi? Hemen dışarı çık Allan! Allan?"

Tam bu sırada, Malmköping Terminali'nin o zaman için tek çalışan tuvaletinin kapısı açıldı. Dışarıya oldukça rahatlamış görünen genç bir adam çıktı. Bekleme salonunun ortasına doğru ilerlerken bir eliyle kemerini bağlıyor, bir eliyle de saçlarını bir tarafa yatırmaya çalışıyordu. Daha sonra durdu, iki boş banka bakakaldı.

Sağını solunu inceleyerek, "Lanet olasıca!.." diye başlayan bir çığlık attı.

Kelimelerin devamı ağzından çıkamadı fakat kendini topladığında yeniden bağırmaya başladı:

"Sen artık ölüsün yaşlı piç. Seni bir elime geçirirsem!"

ÜÇ

2 Mayıs 2005 Pazartesi

2 Mayıs öğleden sonra saat üçü biraz geçtikten sonra Malmköping'in sakinliği günler sürecek bir çalkantıyla bozuldu. Huzurevi Müdiresi Alice ilk başta kızmaktan çok endişeliydi ve hemen cebinden ana anahtarları çıkardı. Allan, kaçış rotasını saklama gereği duymadığından doğum günü çocuğunun cama tırmanıp kaçmış olduğu açıkça belliydi. İzlere bakılırsa aşağıdaki bahçeye, hercai menekşelerinin arasına düşmüş ve sonra da ortadan kaybolmuştu.

Belediye Başkanı, görevi gereği hemen harekete geçmesi gerektiğini düşündü. Ekibini gruplara ayırarak arama emri verdi. Allan çok uzaklaşmış olamazdı, arayanlar yakın yerlere bakmalıydı. Bir grup parka dağıtıldı, diğeri devlet tarafından işletilen içki dükkânına yönlendirildi (Allan bu mekâna zaman zaman uğrardı ve Müdire Alice de bunun farkındaydı), bir diğeri Main Caddesi üzerindeki diğer dükkânlara yöneldi ve bir başkası da tepedeki Halk Merkezi'ne yönlendirildi. Belediye Başkanı da huzurevinde kalarak bir anda yok olmamış sakinlere göz kulak oldu ve bir sonraki hamlesini düşünmeye başladı. Arama ekiplerine gizliliği korumaları gerektiğini, bu olay hakkında gereksiz konuşmalara girmemelerini hatırlattı. Belediye Başkanı, olağan bir kafa karışıklığı anında, gönder-

diği ekiplerden birinin içinde yerel bir gazete muhabirinin ve fotoğrafçısının da yer aldığını unutmuştu.

Otobüs terminali, Belediye Başkanı'nın ilk arama alanında yer almamıştı. Tam olarak o noktada ise oldukça kızgın, uzun ve yağlı sarı saçları, kirli sakalı ve üzerinde *Bir Daha Asla* yazan kot ceketiyle ince yapılı bir adam çoktan binanın her yerini talan etmişti. Ne yaşlıca bir adama ne de bavuluna rastladığı için genç adam kararlılıkla tek açık gişedeki ufak tefek görevlinin olduğu alana ilerledi ve yaşlı adamın olası seyahat rotasını öğrenmeye çalıştı.

Ufak tefek adam işinden oldukça sıkılmış olsa da mesleki gururunu kaybetmemişti. Bu yüzden ağzı bozuk bu genç adama yolcuların güvenliği için gizli bilgilerin açıklanamayacağını söyledi ve her ne olursa olsun almak istediği türden bilgileri kendisine veremeyeceğini sert bir şekilde dile getirdi.

Genç adam bir süre sessizce bekledi. Sonra sola doğru biraz ilerledi ve bilet ofisinin çok da sağlam olmayan kapısına ulaştı. Kilitli olup olmadığını kontrol bile etmedi.

Bunun yerine geriye doğru bir adım attı ve sağ ayağındaki botuyla kapıyı tekmeledi, kapının parçaları her yere uçtu. Ufak tefek adamın, onu kulaklarından sıkıca yakalamış olan genç adamın önünden havaya doğru savrulmadan önce telefon ahizesini kaldırıp yardım çağırmaya fırsatı bile olmadı.

"Gizlilik hakkında pek bir şey bilmem ama insanları konuşturma konusunda iyiyimdir," dedi genç adam dönen ofis sandalyesine ufak bilet satıcısını geri bırakmadan önce.

Bir noktadan sonra genç adam, eğer isteklerini yerine getirmezse çekiç ve çivi kullanarak bu ufak adamın cinsel organına neler yapabileceğini anlattı. Açıklaması o kadar gerçekçiydi ki ufak tefek adam birden ne düşündüğünü söylemeye karar verdi ve dile getirdiği düşüncelerden biri de sözü geçen yaşlı adamın muhtemelen Strängnäs'a giden

bir otobüse binmiş olduğuydu. Adamın yanında valizi olup olmadığından emin değildi çünkü yolcuları gözetleyen türden bir adam değildi.

Bilet satıcısı bir an durdu ve genç adamın bu söylenenlerden ne kadar memnun olup olmadığını kestirmeye çalıştı, hemen ardından da daha fazla bilgi vermenin onun açısından iyi olabileceğini anladı. Bu yüzden Malmköping ve Strängnäs arası seyahat süresince on iki durak olduğunu ve yaşlı adamın bu duraklardan birinde inmiş olmasının da mümkün olabileceğini ekledi. Bunu bilebilecek tek kişi otobüs şoförüydü ve otobüs çizelgesine göre de şoför, aynı akşam Flen'e doğru geri dönüş yolundayken, saat 10 civarı Malmköping'e geri gidecekti.

Genç adam, zonklayan kulaklarıyla korkudan dili tutulacak noktaya gelmiş olan görevlinin yanına oturdu:

"Biraz düşünmem lazım."

Böylece düşünmeye başladı. Bu ufak adamdan kolaylıkla otobüs şoförünün telefon numarasını alabileceğini ve şoförü arayarak otobüsündeki yaşlı adamın valizinin aslında çalıntı olduğunu söyleyebileceğini düşündü. Fakat o zaman da otobüs şoförü işe polisleri karıştırabilirdi ve bu da genç adamın istediği bir şey değildi. Üstelik durum o kadar da acil değildi çünkü yaşlı adam gerçekten epey yaşlıydı ve şimdi de elinde taşıması gereken bir valiz olduğundan Strängnäs'taki istasyondan yolculuğuna devam etmek istiyorsa otobüs, tren ya da taksiye binmek zorunda kalacaktı. Böylece arkasında yeni izler bırakacaktı ve yaşlı adamın nereye gittiğini öğrenebilmek için kulaklarından tavana çivileyebileceği birileri her zaman var olacaktı. Genç adamın, insanlara bildiklerini söyletme yeteneğine güveni sonsuzdu.

Genç adam düşüncelerini toparladığında o otobüsün dönmesini beklemeye ve lüzumsuz kibarlıklara girmeden otobüs şoförünü sorgulamaya karar verdi.

Kararı alır almaz tekrar ayağa kalktı ve ufak tefek adama burada olanlardan herhangi birine bahsederse eşinin, çocuklarının ve evinin başına neler gelebileceğini tek tek anlattı.

Ufak tefek adamın ne karısı ne de çocuğu vardı fakat hem kulaklarının hem de cinsel organının sağlam kalmasını istiyordu. Bu yüzden ulusal demiryollarının bir çalışanı olarak ağzını açmayacağına dair söz verdi.

Bu sözünü de gelecek sabaha dek tuttu.

İki kişilik arama grupları huzurevine geri dönüp gördüklerini raporladılar. Daha doğrusu görmediklerini. Belediye Başkanı içgüdüsel olarak bu işe polisi karıştırmayı istemedi ve çaresizce alternatif yollar düşünmeye başlamıştı ki yerel gazetenin muhabiri cesaretle lafa girdi:

"Peki şimdi ne yapacaksınız Sayın Belediye Başkanı?"

Belediye Başkanı birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra cevapladı:

"Elbette polise haber vereceğim."

Bir an özgür basından ne kadar nefret ettiğini düşünmeden edemedi.

Şoförün nazikçe dürtmesiyle ve Byringe İstasyonu'na geldiklerini bildirmesiyle uyandı Allan. Kısa süre sonra şoför bir hamlede valizi çekti ve hemen arkasında duran Allan'la birlikte ön kapıya yönlendirdi.

Yaşlı adama tek başına idare edip edemeyeceğini sordu ve Allan bu konuda endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Daha sonra yardımları için şoföre teşekkür etti ve otobüs yeniden ana yola çıkarken arkasından el salladı.

Uzun incir ağaçları öğlen güneşini kesmişti, Allan ince ceketi ve ev terlikleriyle biraz üşümüştü. Ne istasyondan ne de Byringe'den eser vardı. Her yönde ormanlar uzuyor, yalnızca sağa doğru ilerleyen küçük, çakıl taşlı bir yol vardı.

Allan bir anlık kararla yanına aldığı valizde kalın kıyafetler olabileceğini düşündü. Ne yazık ki valiz kilitliydi ve tornavida ya da başka bir alet olmadan açmaya çalışmak umutsuzca bir deneme olurdu. Yeniden yola koyulmaktan başka bir seçenek yoktu yoksa donarak ölebilirdi. Geçmiş deneyimleri göz önüne alınırsa, bunu bile beceremeyeceğinden emindi.

Valizin üstünde bir kayış vardı ve bu kayışı çekince kendiliğinden küçük tekerleklerin üzerinde ilerlemeye başlıyordu. Allan ormana doğru çıkan çakıl yolu kısa ve dengesiz adımlarla takip etti. Valiz de çakıl yolda savrularak arkasından geliyordu.

Birkaç yüz metre sonra yolu Byringe İstasyonu'na çıktı fakat burası kesinlikle eskiden kullanılan bir demiryoluna ve kapalı bir binaya çıkmıştı.

Allan, yüz yaşındaki bir adam ne kadar iyi durumda olabilirse o kadar iyiydi fakat tüm bunlar biraz fazla gelmeye başlamıştı. Valizin üzerinde oturup düşüncelerini ve gücünü toplamayı bekledi.

Allan'ın solunda bakımsız, sarı boyalı, iki katlı istasyon duruyordu. Alt kattaki bütün camlar plakalarla kapatılmıştı. Sağında ise artık kullanılmayan demiryolu uzanıyor ve bir ok gibi derin ormana saplanıyordu. Doğa bütün rayları kaplamada henüz başarılı olamamıştı fakat bunun gerçekleşmesi an meselesiydi.

Ahşap platform açık bir şekilde artık üzerinde yürümeye elverişli olmadığını gösteriyordu. En dışarıda kalan kalasın üzerinde Rayların Üzerinde Yürümeyiniz yazısı hâlâ okunuyordu. Raylar muhtemelen yürümek için tehlikeli değildir

diye düşündü Allan. Fakat aklı başında hangi insan gönüllü olarak bunu denemek isterdi ki? Bu soru kafasında hemen yanıt buldu çünkü tam o anda istasyon binasının külüstür kapısı açıldı ve şapkalı, yetmişlerinde bir adam dışarı adım attı. Hantal botlarına bakılırsa kalasların yol vermeyeceğine inancı tamdı ve gözlerini tam karşısındaki yaşlı adama dikmişti. İlk tavrı oldukça yabaniydi fakat sonra, muhtemelen sınırlarını ihlal eden insanın ne durumda olduğunu görünce tavrını değiştirdi.

Allan yeni çalınmış valizin üzerine oturmuş ne söyleyeceğini bilmezken, her an bir şeyler söyleme enerjisini de kaybedebilirdi. Fakat düz bir şekilde adama baktı ve ilk hamleyi onun yapmasını bekledi.

"Sen de kimsin ve benim istasyonumda ne arıyorsun?" diye sordu şapkalı adam.

Allan cevap vermedi. Karşısındakinin dost mu düşman mı olduğunu anlayamadı. Sonradan etraftaki tek insanla tartışmanın mantıklı olmayacağını ve bu kişinin iyice soğuk bastırmadan kendisini evine alabileceği ihtimalini düşündü. Olanı biteni adama anlatmaya karar verdi.

Karşısındaki adama adının Allan olduğunu, tam olarak yüz yaşında olduğunu, yaşına göre oldukça çevik sayılabileceğini, hatta huzurevinden kaçabilecek kadar çevik olduğunu anlattı. Aynı zamanda fark ettiğinde bu durumdan çok da memnun olmayacağını bildiği genç bir adamdan valiz çalmış olduğunu, dizlerinin şu an çok iyi durumda olmadığını ve onlara dinlenmeleri için süre verdiğini de ekledi.

Daha sonra sessizliğe büründü, mahkeme kararını bekler gibiydi.

"Öyle mi? Demek bir hırsızsın?" diye sordu şapkalı adam. Gülümsemeye başladı.

Çabucak platformdan atladı ve asırlık çınarın yanına giderek Allan'ı daha yakından incelemeye başladı.

"Gerçekten yüz yaşında mısın?" diye sordu. "Öyleyse çok acıkmış olmalısın."

Allan bu sözlerin arkasındaki mantığı anlayamadı fakat elbette ki açtı. Menüde neler olduğunu ve sert bir içkinin de dâhil olup olmadığını sordu.

Şapkalı adam elini uzattı ve yaşlı adamı ayağa kaldırırken kendisini Julius Jonsson olarak tanıttı. Daha sonra Allan'ın çantasını taşıyacağını, menüde rosto geyik etinin olduğunu ve yanında elbette sert bir içki ya da en azından dizlerindeki ağrıyı alacak kadar sert bir içki olacağını belirtti.

Julius Jonsson'un etrafında yıllardır konuşacak hiç kimse yoktu ve bu yüzden de bu valizli adamla tanıştığına memnundu. Allan'ın içkiden alacağı ilk yudum bir dizi, bir sonraki de diğer dizi içindi. Daha sonra bunları sırt ve boyun için olanlar takip etti ve sonra da iştah açarı yudumlar geldi, tüm bunlar şenlikli bir atmosfer yaratmak için yeterliydi. Allan, Julius'a ne iş yaptığını sorunca adamın tüm hikâyesini dinlemek zorunda kaldı.

Julius İsveç'in kuzeyinde doğmuştu, Anders ve Elvina Jonsson çiftinin tek çocuğuydu. Julius ailesinin çiftliğinde işçi olarak çalışmıştı ve Julius'a göre hiçbir baltaya sap olamamış babası tarafından her gün dayak yiyordu. Julius yirmi beş yaşına geldiğinde annesi kanserden ölmüştü ve bu durum onu çok üzmüştü.

Kısa süre sonra da babası, yavru bir ineği bataklıktan kurtarmaya çalışırken boğularak ölmüştü. Julius bu duruma da çok üzülmüştü çünkü o ineğe çok bağlanmıştı.

Genç Julius'un hiç çiftçilik yeteneği yoktu (en azından bu konuda babası haklı çıkmıştı) ve bu hayata karşı bir isteği

de bulunmuyordu. Bu yüzden yaşlandığı zaman işe yarayabileceğini düşündüğü birkaç hektar orman dışında her şeyi satmıştı. Stockholm'e gitmiş ve iki yıl içinde tüm parasını tüketmişti. En sonunda ormana geri dönmüştü.

Büyük bir hevesle Hudiksvall Bölgesi Elektrik Şirketi'ne beş bin elektrik direği sağlama projesinin ihalesine katılmıştı. Gelir vergisi gibi detaylarla çok fazla ilgilenmediği için ihaleyi kazandı ve düzinelerce Macar göçmenin yardımıyla direkleri zamanında teslim etmeyi de başararak tahmin ettiğinden daha çok para kazandı.

Bu noktaya kadar her şey iyiydi. Sorun Julius'un hile yapmaya meyilli olmasıydı. Ağaçlar henüz yeterince olgunlaşmamıştı ve bu yüzden de direkler sipariş edilenden bir metre falan daha kısaydı. Bölgedeki her çiftçinin bir biçerdöver aldığı gerçeği göz ardı edilebilseydi kimse bu durumun farkında olamazdı.

Hudiksvall Bölgesi Elektrik Şirketi bölgedeki arazilere ve çayırlara elektrik direklerini yerleştirmişti ve hasat zamanı geldiğinde tek bir günde yirmi altı farklı noktada bulunan bütün kablolar, yeni satın alınmış yirmi iki biçerdöver tarafından aşağı indirilmişti. Bütün bölge haftalarca elektriksiz kalmış, hasatçılar kaybolmuş, süt sağma makineleri bozulmuştu. Çiftçilerin topluca önce Hudiksvall Bölgesi Elektrik Şirketi'ne yansıttıkları öfkeleri, daha sonra genç Julius'a yönelmişti.

"Kasabanın 'Mutlu Hudiksvall' sloganı o zamanlar çok da fazla kullanılmazdı diyebilirim. Yedi ay boyunca Sundsvall'daki Town Oteli'nde kalmak zorunda kaldım ve sonra da param bitti. Şu sert içkiden birer kadeh daha yuvarlayalım mı?"

Allan içebileceklerini düşündü. Yedikleri geyik etinin üstüne birer bira içmişlerdi ve Allan şimdi o kadar memnun bir haldeydi ki neredeyse ölmekten korkmaya başlayacaktı.

Julius hikâyesine devam etti. Sundsvall merkezinde neredeyse bir traktör (gözünde cinayeti okuyabileceğiniz bir çiftçinin

kullandığı traktör) tarafından ezilme tehlikesi atlattıktan sonra buradaki yerel halkın bu küçük hatayı yüzlerce yıl unutmayacağını anlamıştı. Bu yüzden güneye doğru uzunca bir yol alıp kısa bir süre küçük çaplı hırsızlıklarla geçimini sağladığı Mariefred'e varmıştı, daha sonra kasaba hayatından sıkılmaya başlamış ve bir gece Gripsholms Oteli'nde bir kasada bulduğu 25.000 kronla Byringe'deki eski istasyon binasını satın almayı başarmıştı.

Bu istasyon binasında devletin yaptığı yardımlarla, komşunun ormanından aşırdıklarıyla, evindeki arıtma cihazıyla ürettiği alkolün küçük ölçekli satışlarıyla, komşularından aldığı malları onlara tekrar satmaya çalışmasıyla geçimini sağlamaya başlamıştı. Bu bölgede çok da popüler sayılmazdı ve Allan da lokmalarının arasında bunun böyle olabileceğini tahmin etmişti.

Julius "tatlı yerine" birer tek daha atmayı önerince Allan bu türden tatlılara her zaman zaafı olduğunu fakat önce mümkünse lavaboyu kullanması gerektiğini belirtti. Julius ayağa kalktı, hava kararmaya başladığı için tavandaki lambayı yaktı ve merdivenleri işaret ederek sağ tarafta kullanabileceği bir klozet olduğunu söyledi. Döndüğü zaman onu tazelenmiş iki viski kadehinin bekleyeceğine dair söz verdi.

Allan tam olarak Julius'un tarif ettiği yerde tuvaleti buldu. İşemek için uygun pozisyonu aldı ve her zamanki gibi son damlaları tam olarak tuvalete isabet ettiremedi. Bazıları yavaşça işeme terliğinin üstüne dökülmüştü.

İşlemin yarısına gelmişti ki merdivenlerde bir gürültü duydu. İlk düşüncesi bu gürültüyü çıkaranın yeni çaldığı valiziyle kaçmaya çalışan Julius olduğuydu. Gürültü gitgide arttı. Birileri merdivenlerden çıkmaya başlamıştı.

Allan kapının dışında duyduğu ayak seslerinin, üzerinde *Bir Daha Asla* yazan kot ceket giymiş uzun, yağlı sarı saçlı,

ince yapılı ve bakımsız sakallı genç adama ait olabileceğini anladı. Eğer gelen bu genç adamsa karşılaşmaları hiç de hoş olmayacaktı.

Strängnäs'tan dönen otobüs Malmköping İstasyonu'na üç dakika erken vardı. Otobüsün içinde hiç yolcu yoktu ve şoför son duraktan sonra daha da hızlanarak Flen'e doğru yola çıkmadan önce birkaç dakika dinlenebilmeyi ummuştu.

Şoför daha sigarasını bile yakamadan, üzerinde *Bir Daha Asla* yazan kot ceket giymiş uzun, yağlı sarı saçlı, ince yapılı ve bakımsız sakallı bir genç yanına geldi. Elbette şoför ceketin arkasındaki yazıları göremiyordu ama yine de o yazı oradaydı.

"Flen'e mi gidiyorsun?" diye sordu şoför biraz tereddütle çünkü bu genç adamda çok da normal gelmeyen bir şeyler olduğunu hissetti.

"Flen'e gitmiyorum. Sen de gitmiyorsun," diye cevapladı genç adam.

Saatlerce orada durup otobüsün gelmesini beklemek genç adamın sabrını taşırmaya başlamıştı. Üstelik geçirdiği sürenin yarısında hemen bir araba çalsaydı Strängnäs'a varmadan otobüsü yakalamış olabileceğini fark etmişti.

Üstüne üstlük polis arabaları da küçük kasabanın etrafında dolanmaya başlamıştı. Her an istasyonda bir polise rastlayabilirdi ve polis bilet gişesindeki ufak tefek adama kapısının neden tek bir menteşeden sallandığını sorabilirdi.

Genç adamın polislerin orada ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Bir Daha Asla'daki patronu üç sebepten dolayı Malmköping'i aktarma yeri olarak seçmişti: ilk olarak burası Stockholm'e yakındı, ikincisi diğer yerlere göre daha iyi ulaşım imkânları vardı, üçüncüsü ve en önemlisi de kanunların uzun kolları buralara uzanamazdı. Malmköping'de neredeyse hiç polis yoktu.

Daha doğrusu hiç polis olmaması gerekirdi ama şu an orası polis kaynıyordu. Genç adam iki ekip otosu ve dört polis memuru görmüştü ve onun bakış açısına göre bu oldukça fazla bir sayıydı.

Genç adam ilk başta polislerin kendisinin peşinde olduklarını düşündü. Bu da ufak tefek görevlinin polise ötmüş olduğu anlamına gelirdi ve genç adam kesin bir şekilde bu olasılığı kafasından eledi. Otobüsün gelmesini beklerken ufak tefek adama göz kulak olmak, ofis telefonunu paramparça etmek ve kapıyı elinden geldiğince onarmaktan başka yapacak bir şeyi olmamıştı.

Otobüs en sonunda geldiğinde genç adam içeride hiç yolcu olmadığını gördü ve hemen hem şoförü hem de otobüsü kaçırmaya karar vermişti.

Otobüsü geri döndürmek ve tekrar kuzeye doğru ilerlemek için şoförü ikna etmesi yirmi saniyesini aldı. Kişisel rekoruna yaklaşmış olan genç adam, tam olarak peşinde olduğu ihtiyarın aynı gün kendisinden önce oturduğu koltuğa yerleşerek geçmişe daldı.

Otobüs şoförü korkuyla titredi fakat bir sigara yakarak bundan daha kötülerini atlattığını hatırladı. Elbette otobüste sigara içmek yasaktı fakat şoförün o an uyacağı tek kanun hemen arkasında oturan, arkasında *Bir Daha Asla* yazan kot ceketli, uzun, yağlı sarı saçlı, ince yapılı ve bakımsız sakallı adamdı.

Yolculuk devam ederken genç adam valizli yaşlı yolcunun nereye gittiğini sordu. Şoför yaşlı adamın Byringe İstasyonu'nda indiğini söyledi ve muhtemelen gereksiz olan bütün bilgileri, 50 kronluk banknot uzatıp bununla nereye kadar gidebileceğini sorduğunu bile anlattı.

Şoför çok fazla yolcunun inip binmediği bilgisi dışında Byringe İstasyonu'yla ilgili pek bir şey hatırlamıyordu. Orma-

nın içlerine doğru biraz ilerleyince muhtemelen şu an kapalı olan bir tren istasyonu vardı ve Byringe köyü de ormanın yakınlarında bir yerlerdeydi. İhtiyar oradan daha öteye gitmiş olamaz diye düşündü. Sonuçta adam çok yaşlıydı ve taşıdığı valiz de tekerlekli olmasına rağmen oldukça ağırdı.

Genç adam hemen sakinleşti. Şimdiye kadar Stockholm'deki patronunu aramaktan çekinmişti çünkü patronu kendisinden bile daha korkutucu olabilecek nadir insanlardan biriydi. Genç adam valizin kaybolduğunu duyunca patronunun ne tepki vereceğini düşünerek irkildi. Önce problemi çözüp sonra patronu aramak en iyisiydi. İhtiyarın Strängnäs'a ya da daha öteye gidememiş olacağını da düşünerek valizin düşündüğünden bile daha kısa sürede eline geçeceğini tahmin ediyordu.

"Byringe İstasyonu'na ulaştık."

Şoför yavaşça yolun kenarına yanaştı ve ölmeye hazırlandı. Fakat cep telefonunun aksine, onun zamanı henüz gelmemişti. Telefon genç adamın botlarının altında ezilerek hemen can verdi. Genç adamın ağzından çıkan ölüm tehditleri şoförün bütün tanıdıklarını hedef almıştı ve otobüsü geri döndürüp Flen'e doğru yol almak yerine polisle iletişime geçmesini sağlayacak her ihtimali ortadan kaldırmıştı.

Ardından genç adam araçtan indi ve otobüsün gitmesine izin verdi. Zavallı şoför o kadar korkmuştu ki otobüsü geri döndürmeden Strängnäs'a kadar devam etti, Trädgårds Caddesi'nin ortasına park etti ve Delia Otel'e girerek arka arkaya dört kadeh viski devirdi. Daha sonra barmeni de dehşete düşürerek ağlamaya başladı. İki kadeh viski daha yuvarladıktan sonra barmen, birini aramak isteyip istemediğini sordu. Şoför tekrar ağlamaya başladı ve kız arkadaşını aradı.

★

Genç adam valizin yoldaki çakıl taşlarında bıraktığı izleri izleyerek yaşlı adamı bulabileceğini düşündü. Olayı neredeyse çözmek üzereydi ve bu da oldukça isabetli olurdu çünkü hava kararmak üzereydi.

Genç adam biraz daha planlı davransaydı daha iyi mi olurdu diye düşünmeye başladı. Hızla kararan havada ormanın içinde olduğunu ve bir süre sonra her yerin zifiri karanlık olacağını düşündü. O zaman ne yapardı?

Tepenin aşağısına yakın bir yerde eski, yer yer ahşap yamalarla düzeltilmiş sarı bir bina gördüğünde bu can sıkıcı düşünceleri bir anda yok oldu. Üst katta biri ışığı yaktığı zaman da kendi kendine mırıldandı:

"Şimdi seni yakaladım yaşlı bunak."

Allan hemen işemeyi bıraktı. Dikkatlice tuvalet kapısını açtı ve mutfakta neler olup bittiğini duymaya çalıştı. Kısa sürede korktuğunun başına geldiğini anladı. Allan, kükreyerek Julius Jonsson'a "diğer yaşlı serseri"nin nerede olduğunu soran genç adamın sesini tanımıştı.

Allan yatak odası terliklerini giydiği için sessizce mutfak kapısına doğru süzüldü. Genç adam Julius'u daha önce Malmköping İstasyonu'ndaki ufak tefek gişe görevlisine yaptığı gibi her iki kulağından birden yakalamıştı. Bir yandan zavallı Julius'u silkelerken, bir yandan da sorgusuna devam ediyordu. Allan genç adamın, odanın ortasında duran valizi bulmaktan mutlu olacağını düşündü. Julius yüzünü ekşitti fakat hiçbir harekette bulunmadı. Allan, eski kereste ustasının oldukça sert olduğunu düşündü ve etrafta uygun bir silah aramaya başladı. Ivır zıvır eşyaların arasında birkaç aday gözüne çarptı: levye, kalas, sinek ilacı kutusu ve bir paket fare zehri. Allan önce fare zehrini düşündü fakat bunu genç adama nasıl yedirebileceğini çözemedi. Levye ise ihtiyarın

taşıyabileceğinden çok daha ağırdı ve sinek ilacı ise... hayır, cevap kalastı.

Allan oldukça hızlı (yaşına göre) dört adımda hemen silahını kavradı ve saldıracağı kurbanının arkasına geçti.

Genç adam Allan'ın orada olduğunu sezmiş olmalıydı çünkü ihtiyar tam hedef alacakken genç adam da Julius Jonsson'u serbest bıraktı ve arkasına döndü.

Kalas darbesi tam olarak alnının ortasına denk geldi, bir süre olduğu yerde kaldı ve sonra geriye doğru düşerken kafasını mutfak masasının kenarına çarptı.

Ortada ne kan ne de inleme vardı. Genç adam sadece gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu.

"İyi işti," dedi Julius.

"Teşekkürler, şimdi söz verdiğin tatlıyı alabilir miyim?"

Allan ve Julius mutfak masasına oturdular, uzun saçlı genç de ayaklarının dibindeydi. Julius viskileri koyup bardağın birini Allan'a uzatarak kadeh kaldırdı. Allan da kadehini kaldırdı.

"Bahse girerim ki bu genç, valizin sahibi," dedi Julius kadehleri boşalırken.

Allan birkaç detaydan daha bahsetmesinin zamanı geldiğini düşündü.

Aslında açıklanacak çok bir şey yoktu. Gün içinde olanların çoğunu anlamak Allan için bile zordu. Yine de başından geçenleri anlatmaya başladı. Huzurevinden kaçışı, Malmköping İstasyonu'nda birdenbire valizi alıp kaçması, şu an yerde baygın yatan gencin kısa sürede ona yetişeceğini düşünerek yaşadığı korku gibi detayları atlamadan anlattı. Kızarmış ve sızlayan kulaklarından ötürü de Julius'tan özür diledi. Fakat Julius, hayatına az da olsa heyecan kattığı için özür dilememesi gerektiğini söyledi ona.

Julius artık kendine gelmişti. Valizin içinde ne olduğuna bakmanın zamanı geldi diye düşündü. Allan valizin kilitli olduğunu hatırlatınca Julius ona aptal olmamasını söyledi.

"Ne zamandan beri bir kilit Julius Jonsson'u durduruyor?" diye sordu Julius Jonsson. "Ama her şeyin bir zamanı var," diye devam etti konuşmasına. Önce yerdeki problemi çözmeleri gerekiyordu. Genç adam uyanıp da yarım bıraktığı işi bitirmeye çalışırsa planın hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Allan genç adamı istasyon dışındaki bir ağaca bağlamayı teklif etti fakat Julius adamın yüksek sesle bağırıp sesini bütün köye duyurması ihtimalini düşünerek bu seçeneği eledi. Orada yaşayan bir avuç aile kalmıştı fakat hepsinin de şu ya da bu sebeple Julius'a karşı süregelen bir hınçları vardı ve fırsatını bulurlarsa hemen genç adamın yanında olurlardı.

Julius'un daha iyi bir fikri vardı. Mutfağın dışında buğulanmış ve parçalara ayrılmış geyik etlerini sakladığı yalıtılmış bir buzhanesi vardı. Şu an orada hiç geyik yoktu ve fan da kapalıydı. Julius buzluğu gereksiz yere kullanmak istemiyordu çünkü çok fazla elektrik yakıyordu. Julius elbette akım taşıyan bir kablo çekmişti ve elektriğini kendisinin haberi olmadan Orman Kulübesi çiftliğindeki Gösta ödüyordu fakat Julius, bu durumdan uzun süre faydalanmak istiyorsa elektriği fazla abartmadan çalmak önemliydi.

Allan çalışmayan buzhaneyi inceledi ve gereksiz bir rahatlık sağlamayan mükemmel bir hücre olduğunu düşündü. Altı metre eni, dokuz metre boyu olan bu yer genç adamın hak ettiğinden daha fazlaydı fakat işleri gereksiz yere daha da zorlaştırmanın bir anlamı yoktu.

İhtiyar, genç adamın buzhaneye taşınmasına yardımcı oldu. Adamı buzhanenin köşesindeki ters döndürülmüş kasaların üzerine yerleştirirken inledi ve duvara yaslandı. Genç adam

neredeyse uyanmak üzereydi. Hemen dışarı çıkıp kapıyı düzgünce kilitlemek en mantıklısıydı.

Böylece hemen harekete geçtiler. Julius derhal valizi mutfak masasına taşıdı, kilide göz attı, akşamdan kalan patatesli rosto geyik etini yerken kullandığı çatalı yalayarak temizledi ve birkaç saniye içinde kilit açıldı. Valizi açması için Allan'a baktı çünkü ne olursa olsun bu valiz Allan'la gelmişti.

"Benim olan her şey aynı zamanda senindir," dedi Allan. "Her şeyi eşit paylaşacağız fakat içinde benim numarama uygun bir ayakkabı varsa o zaman benimdir."

Bu sözlerin ardından valizi açtı.

"Nasıl yani?" diye bağırdı Allan.

"Nasıl yani?" diye bağırdı Julius.

Genç adamın buzhaneden, "Beni hemen dışarı çıkarın!" diye bağırdığı duyuluyordu.

DÖRT

1905 - 1929

Allan Emmanuel Karlsson 2 Mayıs 1905 tarihinde dünyaya geldi. Bir gün önce annesi, Flen'de düzenlenen Mayıs Günü törenine katılmış ve kadınların çektiği sıkıntıları, günde en fazla sekiz saat çalışmalarını ve diğer hayalî talepleri savunan protestonun içinde yer almıştı. Bu protestonun en azından bir olumlu sonucu vardı: sancıları başlamıştı ve gece yarısından hemen sonra ilk ve tek oğlu dünyaya gelmişti. Ebelik konusunda pek bir yeteneği olmayan fakat bir bakıma Napolyon Bonapart'la yakın arkadaş olan Kral XIV. Karl Johan önünde reverans yaptığı için toplumda belli bir statüsü olan komşunun karısı yardımıyla evde doğum yapmıştı. Komşunun karısının hakkını vermek gerekirse doğurduğu çocuk yetişkinliğe ulaşmış, hatta fersah fersah ötesine bile geçmişti.

Allan Karlsson'un babası hem düşünceli hem de sinirli bir yapıya sahipti. Ailesi içinde hep düşünceliydi fakat genel olarak toplum kavramına ve toplumu temsil eden herkese karşı sinirliydi. Flen'deki bir meydanda dikilip doğum kontrol haplarını savunmaya başladığından beri halkın bir kısmı onu onaylamazdı. Bu suçu yüzünden on kron cezaya çarptırılmış ve Allan'ın annesi tamamen utançtan daha fazla bir eylemde bulunmasını yasaklayınca konuyla ilgili bir şeyler

yapma ihtiyacı da ortadan kalkmıştı. Allan o zamanlar altı yaşındaydı ve babasının yatağının neden birdenbire odunluğa taşındığını soracak kadar olgunlaşmıştı. Annesi de kulaklarının kopmasını istemiyorsa bu kadar çok soru sormaması gerektiğini söylemişti. Allan o yaştaki bütün çocuklar gibi kulaklarının kopmasını istemediğinden konuyu kapatmıştı.

O günden sonra Allan'ın babası evde gitgide daha az görünür olmuştu. Gündüzleri daha çok demiryolundaki işinde oluyordu ve akşamları da çeşitli yerlerdeki toplantılarda, komünizmi tartışıyor ve geceleri ne yaptığıysa Allan'ın bilgisi dâhilinde olmuyordu.

Buna rağmen babası maddi sorumluluklarını asla aksatmazdı ve çok ciddiye alırdı. Binlerce yolcuyla birlikte kraliyet sarayında Kral'ı ziyarete giden ve onun egemenliğini savunan bir yolcuyla kavga edip kovulduğu güne kadar maaşının büyük bir kısmını her hafta karısına verirdi.

"Gel de buna karşı kendini koru," demişti Allan'ın babası ve adamı sert bir sağ yumrukla yere devirmişti.

Babasının aniden işten çıkarılması, artık evin geçimini sağlayamayacağı anlamına geliyordu. Hem şiddet eğilimli bir adam olarak anılması hem de doğum kontrolünün savunucusu olması da başka bir iş aramasını anlamsız hale getiriyordu. Yapacak tek şey devrimi beklemek ya da devrimin gelişini hızlandırmaktı çünkü o günlerde küçük kıvılcımlar bile çok yavaş etki ediyordu. Allan'ın babası ise hemen sonuç görmek isteyen bir adamdı. İsveç sosyalizminin uluslararası bir modele ihtiyacı vardı. Bu, her şeyi başlatan bir ateş olacaktı, Bay Toptancı Tüccar Gustavsson ve onun gibiler için cehennem sıcağı yaratacaktı.

Bu yüzden Allan'ın babası çantasını topladı ve Çar'ı tahttan indirmek için Rusya'ya gitti. Allan'ın annesi elbette gelen maaşı özlüyordu fakat kocasının bölgeyi, hatta ülkeyi terk ettiğini

bilmek yeterince tatmin ediciydi. Ailenin geçimini sağlayan kişi başka bir ülkeye göçtükten sonra Allan'ın annesi ve on yaşındaki Allan aileyi maddi olarak ayakta tutmak zorunda kalmıştı. Annesinin, tamamen büyümüş ve olgunlaşmış on dört huş ağacı vardı ve bunları kestirerek yakacak odun olarak satıyordu, Allan ise Nitrogliserin Ltd.'nin üretim bölümünde ayak işleri yapan ve epey az bir paraya çalışan bir çocuktu.

St. Petersburg'dan gelen (daha sonra Petrograd olarak anılan) düzenli mektuplarda Allan'ın annesi, kocasının sosyalizm hayallerinden vazgeçtiğini hissetmeye başlamış ve buna çok şaşırmıştı.

Allan'ın babası mektuplarında Petrograd'ın politik yapılanmasından tanıdıklarını ve arkadaşlarını anlatırdı. En çok bahsi geçen de Carl isimli biriydi. Allan bunun Rus adı olmadığını düşünüyordu ve babası bu kişiden Carl Amca ya da Amca diye bahsetmeye başlayınca bu düşüncesi daha da kuvvetlendi.

Allan'ın babasına göre Amca'nın tezi insanların kendileri için neyin iyi olduğunu bilmemeleriydi ve ellerinden tutabilecek birine ihtiyaçları vardı. Bu yüzden otokrasi demokrasiden daha üstündü ve toplumun eğitimli ve sorumluluk sahibi kesimi otoritenin iyi bir iş çıkardığından emin olmakla yükümlüydü. On Bolşevik'ten yedisi okuma bilmiyor diye burun kıvırıyordu Amca. Bütün gücü bu cahillere bırakamayız değil mi?

Bu noktada Allan'ın babası Bolşeviklere katılıyordu ve bir mektubundan bundan şöyle bahsetmişti: "Rus alfabesinin neye benzediğini tahmin bile edemezsin, insanların okuma yazma bilmemesine şaşmamalı."

Daha kötü olan ise Bolşeviklerin davranış biçimiydi. Temizlikle alakaları yoktu ve kendilerindeki ayaktakımı gibi (İsveç'in merkezini çapraz geçen demiryolu hattını döşeyenler gibi) votka içip duruyorlardı. Allan'ın babası, böyle alkol tü-

ketmelerine karşın rayların nasıl o kadar düzgün olabildiğine çok şaşırıyordu ve İsveç trenleri sağa ya da sola doğru kayıp yoldan çıktığında hep bir suçluluk duyuyordu.

Ne olursa olsun Bolşevikler de İsveçliler kadar kötüydü. Amca sosyalizmin, herkesin herkesi öldürmeye başlamasıyla sona ereceğini ve böylece karar verecek tek bir kişinin kalacağını öne sürüyordu. Bu yüzden baştan itibaren, iyi ve dünya vizyonu olan eğitimli bir adam olan Çar'a güvenmek gerekirdi.

Amca bir bakıma ne söylediğini biliyor gibiydi. Gerçekte de Çar'la tanışmış, hatta birden fazla kez bir araya gelmişlerdi. II. Nikolay'ın gerçekten iyi bir kalbe sahip olduğunu düşünüyordu. Çar'ın şansı hep kötü gitmişti fakat bu hep böyle devam edemezdi. Verimsiz geçen hasatlar ve Bolşevik Devrimi işleri daha da batırmıştı. Daha sonra Almanlar, Çar güçlerini aktif hale getirdiği için gürlemeye başlamışlardı. Fakat Çar'ın amacı barışı devam ettirmekti. Sonuçta Saraybosna'da Arşidük'ü ve karısını öldüren Çar'ın kendisi değildi.

Bu, tam olarak Amca'nın (artık her kimse) olaylara bakış açısını yansıtıyordu ve bir şekilde Allan'ın babasını da kendi yoluna çekmeyi başarmıştı. Ayrıca Allan'ın babası Çar ile arasında bir bağ olduğunu hissediyordu çünkü onun da şansı pek yaver gitmemişti.

Er ya da geç, hem Rus Çarı hem de Flen bölgesinin sıradan dürüst halkı için bu kötü şans tersine dönecekti.

Babası hiçbir zaman Rusya'dan para göndermemişti onlara fakat bir defasında, yıllar sonra içki içmek, kavga etmek ve Allan'ın babası ile kart oynamak dışında çeşitli Paskalya yumurtaları yapan Rus bir yoldaştan yine kart oyununda kazandığı emaye Paskalya yumurtasını göndermişti.

Babası bu yumurtayı "sevgili eşine" göndermişti ve bu durum annesini oldukça kızdırmış, lanet kaçağın gerçek

yumurta bile gönderemediğini söylemişti. Hediyeyi camdan dışarı atmak üzereyken bir an düşündü. Belki de Bay Toptancı Tüccar Gustavsson bununla ilgilenebilirdi. Her zaman özel olanla ilgilenmişti ve bu yumurta, Allan'ın annesinin düşüncesine göre oldukça özeldi.

Bay Toptancı Tüccar Gustavsson, iki günlük düşünme süresinden sonra Amca'nın yumurtasına karşılık on sekiz kron teklif etti. Tabii ellerine para geçmiyordu, sadece borçlarını kapatabiliyorlardı ama yine de durum iyiydi.

Bu olaydan sonra annesi daha fazla yumurtanın yolunu gözler oldu fakat bunun yerine, bir sonraki mektupta Çar'ın generallerinin otoriteye karşı çıktıklarını ve Çar'ın da tahtını bırakmak zorunda kaldığını öğrendi. Allan'ın babası mektubunda yumurtaları yapan arkadaşına ülkeden kaçtığı için lanetler yağdırıyordu. Kendisi ise kalmayı ve Çar'ın yerini alan sonradan görme Lenin adlı palyaçoyla savaşmayı planlıyordu.

Allan'ın babası için her şey kişisel bir boyuta ulaşmıştı çünkü Lenin, onun İsveç çileği yetiştirmek için yüz otuz metrekare bir tarla almasının ardından özel mülkiyeti tamamen yasaklamıştı. "Tarla dört rubleden fazlasına mal olmadı fakat benim çilek tarlamı kamulaştıramayacaklar" yazmıştı Allan'ın babası son mektubunda ve "şimdi savaş zamanı" diye bitirmişti cümlelerini.

Gerçekten de savaş başlamıştı, savaş her yerdeydi. Dünyanın hemen hemen her yerinde yıllardır devam ediyordu. Küçük Allan, Nitrogliserin Ltd.'de ayak işleri yapmaya başlamadan bir sene önce patlak vermişti. Allan kutuları dinamitle doldururken, çalışanların olaylarla ilgili yorumlarını dinlerdi. Bu kadar çok şeyi nasıl bildiklerine şaşardı ama en çok da yetişkinlerin yarattığı acıya hayret ederdi. Avusturya, Sırbistan'a savaş açmıştı. Almanya, Rusya'ya savaş açmıştı. Daha sonra Almanya, Fransa'ya savaş açıp Belçika'yı işgal

etmeden bir gün önce Lüksemburg'u ele geçirmişti. Bunun üzerine İngiltere Almanya'ya savaş açmış, Avusturya Rusya'ya savaş açmış ve Sırbistan da Almanya'ya savaş açmıştı.

Bu hep böyle devam etti. Japonlar ve Amerikalılar da bu savaş ortamına katıldılar. Çar'ın tahttan çekilmesinden aylar sonra İngilizler bir sebepten ötürü önce Bağdat'ı, sonra Kudüs'ü aldılar. Yunanlar ve Bulgarlar birbirleriyle savaşırken Araplar da Osmanlılara karşı ayaklanmaya devam ettiler...

Bu yüzden "Artık savaş başladı!" ifadesi doğruydu. Kısa süre sonra da Lenin'in yandaşlarından biri Çar'ı ailesiyle birlikte idam etti. Allan, Çar'ın kötü şansının devam ettiğini düşündü.

Birkaç ay sonra, Petrograd'daki İsveç Konsolosluğu Yxhult'a bir telgraf gönderdi ve Allan'ın babasının öldüğü haberi böyle geldi. Detaylara girmek konsolosluktaki memurun görevi değildi ama yine de devam etti.

Görünüşe göre Allan'ın babası bir miktar toprağı çevreleyerek plaka çakmış ve o alanın bağımsız bir cumhuriyet olduğunu ilan etmişti.

Küçük devletinin adını önce Gerçek Rusya koymuş fakat iki hükümet askeri gelip çiti yıkmış. Allan'ın babası, ülkesinin sınırlarını koruyabilmek için önce yumruklarına sarılmış ve iki askerin onunla mantıklı bir şekilde konuşmasını engellemiş. Sonunda iki asker, görevlerine huzurla devam edebilmek için Allan'ın babasının alnına kurşun sıkmışlar.

"Daha aptalca bir şekilde ölmeyi deneyemedin mi?" diye sordu Allan'ın annesi konsolosluktan gelen telgraf okunurken.

Kocasının bir daha eve dönmesini beklemiyordu fakat son zamanlarda yeniden umut etmeye başlamıştı çünkü ciğerlerinde problem vardı ve kütükleri parçalarken eski formunu koruyamıyordu. Allan'ın annesi ağzını çarpıtarak bir iç çekti, en fazla bu kadar üzülebilirdi. Allan'a felsefi bir şekilde var

olanın değiştirilemeyeceğini ve gelecekte de olacaklara karışılamayacağını anlattı. Sonra da daha fazla kütük kesmeye çıkmadan önce oğlunun saçlarını nazikçe okşadı.

Allan annesinin ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. Yine de babasının öldüğünü, annesinin öksürdüğünü ve savaşın bittiğini fark etmişti. Kendisi ise on üç yaşına gelmiş ve nitrogliserin, nitroselülöz, amonyumnitrat, sodyumnitrat, ahşap tozu, dinitrotoluen ve birkaç malzemeyi daha karıştırarak patlayıcı yapmada uzman haline gelmişti. Bu yeteneğim bir gün işe yarayacak, diye düşündü Allan ve odunlar için annesine yardım etmeye gitti.

İki yıl sonra, Allan'ın annesi öksürmeyi bıraktı ve muhtemelen babasının inşa ettiği cennete girdi. Daha sonra Allan, küçük evin eşiğinde çok kızgın Bay Topatancı Tüccar'la karşılaştı ve annesinin –hiç kimseye söylemeden– ölmeden önce dokuz kronluk borcunu ödemesi gerektiği için burnundan soluyordu. Fakat Allan'ın Gustavsson'a verecek hiçbir şeyi yoktu.

"Bunu onunla kendiniz konuşmalısınız Bay Toptancı Tüccar. Bir kürek ödünç almak ister misiniz?"

Çoğu toptancı gibi, bu adam da on beş yaşındaki Allan'a kıyasla ufak tefekti. Bu çocuk da babasının yarısı kadar deliyse, Bay Toptancı Tüccar Gustavsson'a göre her şeyi yapabilecek kapasitedeydi ve adam parasını sayabilmek için daha uzun yıllar hayatta kalmayı planladığından borç konusu bir daha açılmamıştı.

Genç Allan annesinin birkaç yüz kronluk birikimi nasıl yapabildiğini anlayamamıştı ama para oradaydı ve annesini gömüp Karlsson Dinamit Şirketi'ni kurmak için yeterliydi. Çocuk, annesi öldüğünde on beş yaşında olabilirdi fakat Allan Nitrogliserin Ltd.'de bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti.

Evin arkasındaki çakıl alanda özgürce deneyler yapıyordu, hatta fazla özgürce yaptığından üç kilometre ötedeki komşunun ineği düşük yapmıştı. Fakat Allan bunu hiç duymadı çünkü Bay Toptancı Tüccar Gustavsson gibi, komşu da deli Karlsson'un bir o kadar deli olabilecek oğlundan korkuyordu.

Ayak işleri yaptığı zamanlardan beri Allan güncel meselelerle hep ilgilenmişti. En azından haftada bir bisikletiyle Flen'deki halka açık kütüphaneye giderek son haberleri öğreniyordu. Oradayken genellikle tartışmaya meyilli genç adamlarla karşılaşıyordu ve hepsinin de tek bir ortak noktası vardı: Allan'ın bir siyasi harekete dâhil olmasını istiyorlar ve onun aklını çelmeye çalışıyorlardı. Fakat Allan'ın olaylara duyduğu ilgi onları değiştirme isteğini içermiyordu.

Allan'ın çocukluğu, siyasi anlamda şaşırtıcıydı. Bir yandan, işçi sınıfından geliyordu. On yaşında okulu bırakıp iş dünyasına atılan bir çocuk için başka bir terim kullanmanız mümkün değildir. Bir diğer yandan da yaşadığı kısa hayat boyunca görüşlerini çok da ilerletememiş olan babasına ve onun anısına saygı duymuştu. Sol kanadı desteklemekle başlamış ve Çar II. Nikolay'ın tarafında kalmıştı ve yaşamı Vladimir İlyiç Lenin'le yaşadığı bir toprak kavgasıyla son bulmuştu.

Annesi, öksürüklerle kesilen konuşmalarının arasında Kral'dan Bolşeviklere kadar, hatta arada sosyal demokratların lideri Bay Toptancı Tüccar Gustavsson ve Allan'ın babasına bile küfreder olmuştu.

Allan ise hiç aptal değildi. Okulda sadece üç yıl geçirdiği doğruydu fakat okuma, yazma ve sayı saymayı öğrenmesi için bu yeterli bir süreydi. Nitrogliserin Ltd.'de çalışan ve siyasal açıdan bilinçli iş arkadaşları onu da dünyayla ilgili konularda meraklandırmayı başarmışlardı.

Fakat genç Allan'ın hayat felsefesini şekillendiren şey babasının ölüm haberini aldıklarında annesinin söylediği sözler olmuştu. Mesajın ruhuna işlemesi biraz sürmüştü fakat bir kez yerleşti mi sonsuza kadar orada kalırdı:

Var olanı değiştiremezdin ve gelecekte de olacaklara karışılamazdı.

Diğer şeylerin arasında, gerçekten geçerli bir sebep olmadıkça ortalığı ayağa kaldırmanın bir anlamı yoktu, mesela babalarının öldüğü haberini alanların buna hakkı vardı. Aile geleneğine uygun olarak Allan da bu habere oldukça uzun süre ve hiçbir kelime söylemeden odun keserek tepki verdi. Annesi de babası gibi cenaze arabasına taşındığında tepkileri yine benzerdi. Mutfakta kalıp camdan gelen geçen kalabalığı izledi. Daha sonra da sadece kendisinin duyabileceği kadar yüksek sesle şu sözleri söyledi:

"Hoşça kal anne."

İşte yine hayatında bir bölüm daha sona ermişti.

Allan dinamit şirketinde çok sıkı çalıştı ve 1920'lerin ilk yıllarında kentte oldukça geniş bir müşteri ağı yarattı. Cumartesi akşamları iş arkadaşları ahır danslarına katılırken Allan evde oturur ve dinamitinin kalitesini geliştirmek için yeni formüller bulmaya çalışırdı. Pazar günü geldiğinde çakıl yola gider ve yeni patlayıcıları test ederdi. Saat on bir ve bir arası çalışmazdı çünkü her ne kadar kendisi Allan'ın kiliseye gelmemesinden şikâyetçi olmasa da papazla görüşmeye giderdi.

Allan şirketini severdi ve bu da iyi bir şeydi çünkü dış dünyadan bağımsız bir hayat yaşıyordu. İşçi hareketinin basamaklarına tırmanmadığı için sosyalistler tarafından hor görülüyordu ve herhangi bir burjuva topluluğunda yer alamayacak kadar da işçi sınıfının (babasıyla ilgili olduğu kadar) bir parçasıydı. Gustavsson, Karlsson veledinin şirketinde

çalışmak zorunda olmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Çocuk, bir zamanlar annesinden hiç pahasına satın aldığı ve sonra Stockholm'de bir diplomata sattığı emaye yumurta üzerinden ne kadar para kazandığını öğrenirse neler olabileceğini düşündü. Bu iş sayesinde Gustavsson bölgede otomobil sahibi üçüncü kişi olmuştu.

O zamanlar şanslıydı. Fakat 1925 yılının Ağustos ayında bir pazar günü kiliseden çıktıktan sonra Gustavsson'un şansı sona erdi. Büyük ölçüde pahalı arabasıyla gösteriş yapabilmek için gezintiye çıktı. Ne yazık ki Allan Karlsson'un evinin yakınından geçen yolu kullanmıştı. Dönüşte Gustavsson heyecana kapıldı (ya da belki de Tanrı veya kader de olaya karıştı) ve vitesi sıkıştı. Olaylar birbirini takip etti ve Gustavsson ile otomobili, sağa doğru kıvrılan düz yoldan çıkarak evin arkasındaki çakıl yola girdi. Gustavsson'un, Allan'ın yaşadığı evin yakınlarına gelmesi ve kendini açıklamak zorunda kalması bile başlı başına kötüyken olaylar daha da kötüye gitti ve arabasını durdurmaya çalışırken Allan da pazar gününün ilk patlayıcı denemesini başlattı.

Allan evin arka tarafında durup kendini korumak için kıvrıldı ve ne bir şey gördü ne de duydu. Çakıl yola dönmeden önce bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı. Gustavsson'un otomobilinin parçaları yolun yarısına saçılmıştı ve diğer tarafta da Gustavsson'un parçaları duruyordu.

Gustavsson'un kafası yavaşça çimenliğin üzerine indi. Önündeki yıkıma doğru boş boş bakıyordu.

"Benim yolumda ne işin vardı?" diye sordu Allan.

Gustavsson cevap vermedi.

Gelecek dört yıl boyunca Allan'ın okumak ve toplumun nasıl işlediğine dair bilgilerini daha da artırmak için oldukça fazla vakti oldu. Hemen hastaneye kapatılmıştı ve hangi sebeple

kapatıldığı da tam olarak bilinmiyordu. Bir süre sonra babasının konusu da açıldı. Bu olay, Uppsala Üniversitesi'nde Irksal Biyoloji alanında uzman Profesör Bernhard Lundborg'un genç ve hevesli öğrencisinin Allan'ın davası üzerine kariyer yapmaya karar vermesinden sonra gerçekleşti. Allan, Profesör Lundborg'un kanatları altına alındıktan sonra, kafasının biraz yavaş çalıştığı ve devletin, Karlsson genlerinin daha fazla üremesine izin veremeyeceği kadar çok babasından izleri taşıdığı gerekçesiyle kısa sürede "öjenik ve sosyal sebepler" dolayısıyla hadım edildi.

Hadım edilmek Allan için sorun değildi. Aksine Profesör Lundborg'un kliniğinde iyi ağırlandığını düşünüyordu. Zaman zaman neden insanları ya da eşyaları havaya uçurduğuna ya da zenci kanına sahip olup olmadığına yönelik sorulara cevap vermek zorunda kalıyordu. Allan söz konusu bir dolu dinamitin fitilini ateşlemenin zevkine varmak olduğunda insanlar ve eşyalar arasında büyük fark olduğunu söylerdi. Bir kayayı ortadan ikiye yarmak size kendinizi iyi hissettirebilirdi. Fakat kayanın yerine bir insanı koyunca, o insanın yoldan neden çekilmediğini anlamakta güçlük çekiyordu. Profesör Lundborg da aynı şekilde düşünmüyor muydu?

Fakat Bernhard Lundborg hastalarıyla felsefi tartışmalara girecek bir adam değildi ve zenci kanıyla ilgili sorusunu yineledi. Allan bunu hiçbir zaman bilemeyeceğini fakat hem annesinin hem de babasının cildinin en az kendisininki kadar soluk olduğunu ve bunun da cevaba katkısı olabileceğini söylemişti. Daha sonra da profesörün elinin altında varsa siyahi birini görmek için can attığını eklemişti.

Profesör Lundborg ve asistanları Allan'ın sorularını cevaplamadı fakat notlar alıp kendi kendilerine mırıldandılar ve bazen günler boyunca onu yalnızlığın huzuru içinde bıraktılar. Allan o günleri hep okuyarak geçirdi. Günlük gazetelerin

yanı sıra hastanenin geniş kütüphanesinden aldığı kitapları da okuyordu. Ayrıca günde üç öğün yemeği, kendisine ait bir odası ve odasının içinde bir lavabosu vardı ve Allan'ın akıl hastanesi içinde bu kadar rahat oluşunun sebebini anlamak zor değildi. Hastanenin atmosferi bir kereliğine kötüye doğru gitmişti çünkü Allan, Profesör Lundborg'a zenci ya da Yahudi olmanın neden bu kadar tehlikeli olduğunu sormuştu. Yine bir kereliğine profesörün yanıtı sessizlik olmamış, aksine Karlsson'a şiddetle bağırarak kendi işine bakmasını ve başkalarının işlerine karışmamasını haykırmıştı. O zaman Allan, annesinin onu kulaklarını kesip kutuya koymakla tehdit edişini hatırladı.

Yıllar geçmiş ve Allan'la yapılan görüşmelerin sıklığı azalmıştı. Daha sonra parlamento "biyolojik olarak alt düzeyde bireylerin" hadım edilmesiyle ilgili bir araştırma yürütmek için komite oluşturmuştu ve rapor yayınlandığında Profesör Lundborg o kadar meşguldü ki Allan'ın yatağına başka birinin ihtiyacı vardı. 1929 bahar ayında Allan'ın iyileştiği bildirildi ve bir kez daha topluma karışmaya hazır olduğu ilan edildi. Çıktığında cebinde yalnızca Flen'e gidebilmek için tren bileti alacak kadar para kalmıştı. Yxhult'a gidebilmek için birkaç kilometre yürümek zorundaydı fakat Allan bunu dert etmiyordu. Dört duvar arasında geçen dört yılın ardından bacaklarını esnetmeye ihtiyacı vardı.

BEŞ

2 Mayıs 2005 Pazartesi

Yerel gazete, yüzüncü yaş gününde âdeta buharlaşıp yok olan yaşlı adamla ilgili haberleri yayınlamakta hiç vakit kaybetmedi. Gazetenin muhabiri bölgeden gelecek gerçek haberleri heyecanla beklerken kaçırılma ihtimalini de göz ardı edemeyeceklerini vurgulamayı başarmıştı. Tanıklara göre ihtiyar zihinsel olarak iyi durumdaydı ve muhtemelen etrafta kafası karışık bir halde gezinmiyordu.

Yüzüncü yaş gününde ortadan kaybolmanın özel bir yanı da vardı. Yerel radyo istasyonu da kısa sürede yerel gazetenin izinden gitti, onları ulusal radyo izledi ve ulusal gazetelerin internet sitelerinden sonra televizyon kanallarının akşam haberleri de bu kaybolma hikâyesine yer vermeye başladı.

Flen polisi olayı bölgenin suç timine devretmişti ve onlar da iki üniformalı polisten ve bir de üniformasız Başkomiser Aronsson'dan oluşan bir ekibi iki polis arabasıyla beraber göndermişlerdi.

Daha sonra aralarına alanın her bir noktasını arayarak yardımcı olmak isteyen çeşitli gazeteciler de katıldı. Ana akım medyanın olaya dâhil olması bölge polis şefinin araştırmayı kendisinin yönetmesine ve belki de süreç içerisinde kameraların karşısına çıkmasına neden oldu.

İlk başta polisin işi belediye binasının etrafında devriye dolaşmak ve Aronsson'un huzurevindeki diğer kişilerle görüşmeler yapmasını beklemekti. Belediye Başkanı ise evine dönüp cep telefonunu kapatmıştı. Ona göre tatminsiz bir ihtiyarın kaybolmasının altından iyi bir şey çıkması mümkün değildi.

Tam bir bilgi kirliliği yaşanmaktaydı: Allan'ın bisiklet üzerinde görülmesinden, eczanede huysuz davranışlar sergilediğine kadar çeşitli ihbarlar vardı. Fakat bunlar ve benzeri gözlemler çeşitli nedenlerle saf dışı edildi. Mesela huzurevinde öğle yemeği yediği biliniyorken aynı zamanda bisiklete biniyor olamazdı.

Bölge polis karakolunun başkomiseri, o alandan gelen yüzlerce gönüllüyle arama ekipleri oluşturmuştu ve bu ekiplerden herhangi bir bilgi gelmemesi onu çok şaşırtmıştı. O ana kadar yüz yaşındaki adamın aklının gayet yerinde olduğuna dair görgü tanıklarının ifadesine rağmen bu durumu bir ihtiyarın basit bir şekilde ortadan kaybolması olarak değerlendiriyordu.

Eskilstuna'dan ödünç alınan bir polis köpeği akşam yedi sıralarında alana ulaşana kadar soruşturma hiç ilerlemiyor gibiydi. Köpek, birkaç saniye boyunca Allan'ın koltuğunu ve farklı bir yöne ilerlemeden önce camdan üzerine atladığı hercai menekşeleri, sonra da parka ve caddenin karşısından Orta Çağ kilisesinin alanına ve oradan da taş duvarı aşarak otogarın bekleme odasına çıkan ve orada son bulan ayak izlerini kokladı.

Bekleme odasının kapısı kilitliydi. Görevli, polislere istasyonun hafta içleri akşam 7.30'da meslektaşı işini bitirdiği zaman kapandığını belirtti. Fakat polis bir sonraki güne kadar beklemek istemezse meslektaşını evinde ziyaret edebileceklerini de ekledi. Adı Ronny Hulth idi ve telefon listesinde adı geçiyor olmalıydı.

Bölge polis merkezi başkomiseri huzurevinin önünde kameraların karşısına geçti ve ihtiyar ince giysiler giydiği ve muhtemelen kafası oldukça karışık olduğu için polisin ve arama ekiplerinin akşam ve gece boyunca çalışmasını kolaylaştırmak için halkın yardımına ihtiyaçları olduğunu açıklarken olayı inceleyen Başkomiser Göran Aronsson da Ronny Hulth'ın kapısını çalmaktaydı. Köpek açık bir şekilde ihtiyarın bekleme odasına kadar geldiğini gösteriyordu ve Bay Hulth da o an bilet gişesinde olduğundan yaşlı adamın Malmköping'den otobüsle ayrılıp ayrılmadığını söyleyebilirdi.

Ama Ronny Hulth kapıyı açmıyordu. Perdeleri kapalı bir şekilde yatak odasında oturmuş kedisini kucaklıyordu.

"Gidin buradan," diye fısıldadı Ronny Hulth ön kapıya doğru. "Gidin!"

En sonunda Başkomiser de tam olarak bunu yaptı. Bir yanı, ihtiyarın civarda amaçsızca dolaştığına dair patronunun inancını paylaşıyordu. Bir yanı da ihtiyarın kendisine bakabilecek kadar gücü olduğunu ve otobüsle uzaklaştığını söylüyordu.

Ronny Hulth muhtemelen kız arkadaşının yanına gitmişti. Yarın sabah ilk iş onu görev yerinde yakalamayı düşündü. İhtiyar o zamana kadar dönmezse bu planı uygulayacaktı.

Akşam saat 21:02 civarında bölge polisine bir telefon geldi:

"Adım Bertil Karlgren ve sizi eşimin adına arıyorum diyebilirim. Her neyse, eşim, Gerda Karlgren kızımızı ve eşini ziyaret etmek için birkaç gündür Flen'de bulunuyordu. Kızımın bebeği olacak da... Yapacak çok şey var yani. Fakat bugün eve dönme zamanıydı ve eşim Gerda öğlen otobüsüne bindi. Otobüs Malmköping'den geçiyor ama biz burada, Strängnäs'ta yaşıyoruz...

"Yani buradan bir şey çıkmayabilir ama eşim de öyle düşünmüyor, radyoda yüz yaşındaki bir ihtiyarın kayıp olduğu haberini dinledik. Belki onu çoktan bulmuşsunuzdur? Buldunuz mu? Neyse, karım Malmköping'de otobüse oldukça yaşlı birinin bindiğini ve uzun bir yolculuğa çıkıyormuş gibi oldukça büyük bir valiz taşıdığını söyledi. Karım arkada oturmuş ve yaşlı adam da tam sağında öndeymiş. Bu yüzden onu net görememiş ya da şoförle ne konuştuklarını duyamamış. Ne diyorsun Gerda? Gerda şu an insanların konuşmalarına kulak misafiri olan biri olmadığını söylüyor... Yaşlı adam Strängnäs'ın yarı yoluna kadar gelmiş. Gerda otobüs durağının adını bilemiyor ama durak ormanın ortasında bir yerdeymiş..."

Konuşma kaydedildi, deşifre edildi ve Başkomiser'in Malmköping'deki oteline fakslandı.

ALTI

2 Mayıs 2005 Pazartesi – 3 Mayıs 2005 Salı

Valiz ağzına kadar 500 kronluk banknotlarla doluydu. Julius kafasında basit bir hesaplama yapmaya çalıştı. Soldan sağa on sıra, aşağıdan yukarı beş sıra ve her yığında on beş deste...

"Eğer doğru saydıysam otuz yedi buçuk milyon," dedi Julius.

"Epey bir para," diye tepki verdi Allan.

"Beni buradan çıkarın sizi aşağılık adamlar!" diye bağırdı genç adam buzhanenin içinden.

Genç adam deliye dönmüştü. Bağırıp çağırıyor, bir şeyleri tekmeliyor ve tekrar bağırıyordu. Allan ve Julius bu sürpriz gelişme karşısında düşüncelerini toplamaya çalıştılar fakat tüm bu gürültü onlara engel oluyordu. Allan sonunda genç adamın ısısını biraz düşürmenin vakti geldiğini düşündü ve dondurucunun fanını açtı.

Genç adam saniyeler içinde durumunun daha da kötüye gittiğini anladı. Düzgün bir şekilde düşünebilmek için sessizleşti ve bu pek de onun tarzı değildi, üstelik deli gibi bir baş ağrısıyla gitgide soğuyan bir buzhanenin içindeyken.

Birkaç dakika düşündükten sonra tehdit etmenin ya da durumdan kapıyı tekmeleyerek kurtulmanın pek de işe yaramadığına karar verdi. Geriye kalan tek seçenek dışarıdan

yardım istemekti. Bunda da tek seçeneği patronunu aramaktı. Bu çok korkutucu bir düşünceydi. Fakat alternatif daha da kötü görünüyordu.

Genç adam ortam soğumaya devam ederken bir iki dakika tereddüt etti. En sonunda cep telefonunu çıkardı.

Sinyal yoktu.

Akşam geceye, gece de sabaha dönmüştü. Allan gözlerini açtı ama nerede olduğunu hatırlayamadı. Sonunda uykusunda ölüp gitmiş miydi?

Canlı bir erkek sesi ona günaydın dedi ve bir iyi, bir de kötü haberinin olduğunu bildirdi. Allan önce hangisini duymak isterdi?

Allan öncelikle nerede olduğunu ve nasıl buraya geldiğini bilmek istedi. Dizleri ağrıyordu, yani her şeye rağmen hayattaydı. Ama sonradan... sonradan bir şeyler olmamış mıydı, adamın adı Julius muydu?

Parçalar yavaş yavaş yerine oturdu ve Allan artık uyanmıştı. Julius'un yatak odasında yerde duran döşeğe yatmıştı. Julius kapıda durmuş sorusunu tekrarlıyordu.

"Önce iyi haberi mi, kötü haberi mi duymak istersin?"

"İyi haber," dedi Allan. "Kötü haberi atlayabilirsin."

"Pekâlâ."

Julius'un iyi haberi kahvaltının hazır ve masada olduğuydu. Masada kahve, soğuk geyik etinden sandviçler ve komşulardan aldığı yumurtalar vardı. Allan'ın yulaf lapası olmadan bir kahvaltı edebilmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Bu gerçekten de güzel haberdi. Mutfak masasına oturduğunda artık kötü haberi duymaya hazır olduğuna karar verdi.

"Kötü haber şu ki dün akşam biraz sarhoş ve keyfimiz yerindeyken buzhanedeki fanı kapatmayı unutmuşuz," dedi Julius sesini alçaltarak.

"Ve?"

"Ve içerideki adam şimdiye kadar donarak ölmüş ya da ölü bir şekilde donmuş olmalı."

Allan endişeli bir bakışla boynunu kaşıdı ve bu ihmalin gününü mahvetmesine izin verip vermeyeceğini düşündü.

"Aman Tanrım. Ama söylemeliyim ki yumurtaları tam kıvamında pişirmişsin, ne çok sert ne çok cıvık."

Başkomiser Aronsson sabah saat sekiz civarında kötü bir ruh haliyle uyandı. Bilerek ya da farkında olmadan ortalıktan kaybolan bir ihtiyar, başkomiser olmuş bir kişinin önüne getirilecek bir konu olmamalıydı.

Aronsson duş aldı, giyindi ve Plevna Oteli'nin zemin katındaki kahvaltıya katıldı. Yolda, bir gece önce resepsiyon kapandıktan hemen sonra gelen faksı kendisine iletmek isteyen resepsiyon görevlisiyle karşılaştı.

Bir saat sonra, Başkomiser davayı farklı bir ışık altında değerlendirdi. Bölge polisinden gelen faks, Aronsson bilet gişesinde soluk benizli Ronny Hulth'la karşılaşana kadar bir anlam ifade etmemişti. Hulth'ın çözülüp Aronsson'a olan biteni anlatması çok uzun sürmemişti.

Kısa süre sonra Eskilstuna'dan bir telefon geldi ve Flen'deki bölge otobüs şirketine ait bir otobüsün dün geceden beri kayıp olduğunu bildirdi. Aronsson önce kaçırılıp sonra da serbest bırakılan otobüs şoförünün birlikte yaşadığı bilinen kız arkadaşı Jessica Björkman'ı arayabilir miydi?

Başkomiser Aronsson bir fincan kahve içmek için Plevna Otel'e geri döndü ve eline yeni geçen tüm bilgileri analiz etmeye başladı. Gözlemlerini de bir kâğıda yazdı:

Yaşlı bir adam olan Allan Karlsson lobide kutlanacak olan yüzüncü yaş gününden önce huzurevindeki odasından kaçmıştı. Karlsson şu an yaşına göre oldukça iyi durumda

ya da önceden iyi durumdaydı. Camdan kendi başına atlayıp kaçabilmesi de eğer dışarıdan yardım almadıysa bu durumu destekliyordu fakat gözlemlere göre kendi başına hareket ettiği belliydi. Üstelik Müdire Alice Englund, "Allan yaşlı olabilir fakat haylazın tekidir ve içinden ne yapmak geliyorsa onu yapar," şeklinde bir beyanda bulunmuştu.

İz süren köpeğe göre Karlsson hercai menekşelerin arasına düştükten sonra Malmköping civarında dolaşmış ve tanık Ronny Hulth'a göre en sonunda istasyonun bekleme alanına gelmiş ve doğrudan Hulth'ın gişesine yönlenmiş ya da sürüklenmişti. Karlsson'un kısa adımları ve ayağında ayakkabı yerine terlik olması bunu andırıyordu.

Hulth'ın sonraki yorumları da Karlsson'un Malmköping'den mümkün olduğunca çabuk, gidiş yönü ya da araç çeşidi fark etmeksizin ayrılmak istediğini doğruluyordu.

Bu durum otobüs şoförü Lennart Ramnér'in kız arkadaşı Jessica Björkman tarafından da doğrulanmıştı. Şoför henüz sorgulanmamıştı çünkü gereğinden fazla uyku hapı içmişti. Fakat Björkman'ın ifadesi oldukça sağlamdı. Karlsson elindeki son parayla Ramnér'den bir bilet almıştı. Gittiği yer de Byringe İstasyonu olmuştu. Öyle denk gelmişti. Çünkü orada Karlsson'u bekleyen herhangi bir şey ya da biri yoktu.

Başka ilginç bir detay daha vardı. Bilet satıcısı, Byringe'e giden otobüse binmeden önce ihtiyarın elinde valiz olup olmadığından emin değildi fakat Bir Daha Asla suç örgütünün bir üyesinin şiddet eğilimli davranışlarıyla durum açıklığa kavuşmuştu.

Jessica Björkman'ın erkek arkadaşından dinlediği hikâyede bir valiz yoktu fakat polisten gelen faks Karlsson'un tahminen –çok ilginç olmasına rağmen– Bir Daha Asla üyesinden valizi çaldığını ima ediyordu.

Björkman'ın hikâyesinin geri kalan kısmı, Eskilstuna'dan gelen faks ile birlikte Karlsson'un aşağı yukarı 15:20 civarında, Bir Daha Asla üyesinin ise dört saat sonra Byringe İstasyonu'nda inip bilinmeyen bir yöne doğru yol aldıklarını anlatıyordu. İlk bahsedilen yüz yaşında bir adamdı ve yanında bir valiz taşıyordu. Diğeri ise yaklaşık yetmiş beş yaş daha genç biriydi.

Başkomiser Aronsson defterini kapattı ve kahvesinin geri kalanını içti. Saat sabah 10:25'ti.

Sonraki durak, Byringe İstasyonu.

Julius kahvaltıda Allan'a kendisi hâlâ uyurken sabah saatlerinde planladığı ve yapmak istediği her şeyi anlattı.

Öncelikle buzhanedeki talihsiz kazayı ele almalıydı. Julius derecenin, akşam ve gece boyunca en az on saattir donma seviyesinden daha da altta olduğunu fark ettiğinde levyeyi eline alıp kapıyı açtı. Genç adam hâlâ hayattaysa Julius ve elindeki levyeye tepki veremeyecek kadar zayıf bir halde olmalıydı.

Fakat levye önlemi gereksizdi. Genç adam boş bir kutunun üstünde kamburu çıkmış bir şekilde oturmuştu. Tekmeleme ve tehditler savurma seansı sonra ermişti. Vücudunda buz kristalleri vardı ve gözleri kasapta parçalanmış geyik kadar ölü bakıyordu.

Julius bunun çok kötü olduğunu fakat işine gelen bir duruma dönüştüğünü düşündü. Bu vahşi adamı öylesine kendi haline bırakamazlardı. Julius fanı kapattı ve kapıyı açık bıraktı. Genç adam ölmüş olabilirdi fakat donmuş bir halde kalmasına gerek yoktu.

Julius ortamı ısıtmak için mutfağa gidip sobayı yaktı ve parayı kontrol etti. Valizin içinde bir gece önce hızlıca

hesapladığı gibi otuz yedi milyon yoktu. Tam olarak elli milyon vardı.

Allan, Julius'un anlattıklarını ilgiyle dinledi ve bir yandan da hatırladığı kadarıyla uzun zamandır sahip olduğu en açık iştahla kahvaltısını yemeye devam etti. Julius parayla ilgili kısma gelene kadar hiçbir şey söylemedi.

"Elli milyon, otuz yedi milyondan daha kolay bir şekilde ikiye bölünebilir. Eşit bir şekilde. Rica etsem tuzu uzatır mısın?"

Julius, Allan'ın dediğini yaptı ve gerekirse otuz yedi milyonu da ikiye bölebileceğini ama elli milyonun bölünmesinin daha kolay olduğunu kabul ettiğini de belirtti. Daha sonra Julius birden ciddileşti. Mutfak masasında Allan'ın karşısına oturdu ve bir an önce kullanılmayan bu istasyonu terk etmeleri gerektiğini söyledi. Buzhanedeki genç adam artık zararsızdı fakat buraya gelirken arkasında neler karıştırdığını kim bilebilirdi? Her an mutfağa girip bağırıp çağıracak on tane genç adam kapıda belirebilirdi ve her biri de bağırmayı yeni kesmiş bu genç kadar kaba olabilirdi.

Allan fikre sıcak baktı fakat Julius'a ileri yaşını hatırlattı ve bir zamanlar olduğu gibi hareketli olmadığını söyledi. Julius mümkün olduğunca az yürüyecekleri bir yol izleyeceğine dair söz verdi. Ama gitmek zorundaydılar. Yanlarına buzhanedeki genç adamı da almaları gerekirdi. Eğer insanlar gelip orada bir ceset bulurlarsa bu, iki ihtiyar için hiç de iyi olmazdı.

Kahvaltı bitmişti ve şimdi de gitme zamanıydı. Julius ve Allan genç adamı buzhaneden çıkarıp mutfağa taşıdılar ve güçlerini toplayana kadar onu sandalyeye oturttular.

Allan adamı baştan ayağı inceledi ve şöyle dedi:

"Bu kadar iriyarı birine göre oldukça küçük ayakları var. Artık ayakkabılarını kullanmasına gerek yoktur herhalde, değil mi?"

Julius sabahın bu saatinde dışarısı oldukça soğuk olsa da Allan'ın ayaklarının soğuktan donmasının genç adama göre daha büyük risk taşıdığını düşündü. Eğer Allan ayakkabıların uyacağını düşünüyorsa onları giyebilirdi. Eğer genç adam itiraz edemiyorsa, durumu kabul etmiş sayılırdı.

Ayakkabılar Allan'ın ayaklarına göre biraz büyüktü fakat bir çift ev terliğindense bu ayakkabılar daha sağlam ve duruma daha uygundu.

Bir sonraki adım genç adamı hole çıkarıp merdivenlerden indirmekti. İkisi ayakta biri yatar vaziyette üçü birden dışarı çıkıp kendilerini platformda bulduklarında Allan, Julius'un aklından neler geçtiğini merak etti.

"Hiçbir yere ayrılma," dedi Julius, Allan'a. Genç adama da aynısını söyledi ve platformdan atlayıp istasyonun tek cephesinin sonundan barakaya doğru ilerledi.

Julius kısa süre sonra barakadan üstü açık bir demiryolu troleyiyle çıktı.

"1954 model klasik. Aracımıza hoş geldiniz."

Julius öndeki ağır pedala bastı. Tam arkasında Allan, ayaklarını serbest bırakarak pedalın hareketlerini takip etti ve ceset de kafası bir süpürgenin sapına yaslanmış ve gözlerinde koyu renk güneş gözlükleriyle arkada duruyordu.

Parti başladığında saat on bire beş vardı. Üç dakika sonra lacivert bir Volvo, Byringe'in eski tren istasyonuna yanaştı. Başkomiser Göran Aronsson arabadan indi.

Bina şüphe götürmeyecek şekilde boş görünüyordu çünkü çok da sağlam bir yapısı yoktu. Kapıyı açtı ve içeri doğru bağırdı:

"İçeride kimse var mı?"

Cevap alamayınca önce merdivenlerden çıkıp ilk kata ulaştı. Aslında binanın içinde birileri yaşıyor gibiydi. Alt

kattaki mutfakta bir soba ve sobanın içinde yanan közler vardı ve iki kişi kahvaltısını yeni bitirmişti.

Yerde ise oldukça yıpranmış bir çift terlik duruyordu.

Bir Daha Asla kendini bir motosiklet kulübü olarak tanımlıyordu fakat aslında suç geçmişleri olan gençlerin oluşturduğu küçük bir gruptu ve suç geçmişleri daha da kabarık olan ve suça eğilimleri devam eden orta yaşlı adamlar tarafından yönetiliyordu.

Grubun lideri Per-Gunnar Gerdin adlı biriydi fakat hiç kimse ona "Patron" dışında bir isimle seslenmezdi çünkü Patron böyle karar almıştı. 1.90 boyunda ve yaklaşık 150 kg ağırlığındaydı. Ayrıca onu sinirlendiren her şeye ya da herkese anında bıçak sallamaya meyilliydi.

Patron suç kariyerine daha hafif suçlarla başlamıştı. Ortağıyla birlikte İsveç'e meyve ve sebze ithal etmiş ve hem müşterilerden daha fazla para koparmak hem de devlet vergileriyle uğraşmamak için kaynak ülkeyi sahte bir yer olarak belirlemişti.

Patron'un ortağıyla ilgili tek sorun bilincinin yeterince esnek olmamasıydı. Patron, yiyecekleri reçineye batırmak gibi radikal sahtekârlıklarla işlerini çeşitlendirmek istiyordu. Asya'da bazı bölgelerde böyle şeyler yapıldığını duymuştu ve Patron da ucuz şekilde ve deniz yoluyla Filipinler'den İsveç'e köfte ithal etmek istemişti. Yeterince reçine kullanılırsa köfteler yüz derecede bile aylarca taze kalabiliyordu.

Köfteler o kadar ucuza mal olacaktı ki ortaklar kâr elde etmek için üzerlerine "İsveç" diye yazmak zorunda bile değillerdi. "Hollanda" etiketi yeterli olur diye düşündü Patron fakat ortağı bunu kabul etmedi. Ona göre reçine cesetleri kaplamak için gerekliydi ama köftelere sonsuzluk katabilecek bir şey değildi.

Bu yüzden yollarını ayırdılar, reçineli köftelerden de ellerine hiçbir şey geçmedi. Patron, bununla uğraşmak yerine yüzüne kar maskesi geçirip en ciddi rakibi olan Stockholm Meyve İthalatı Şirketi'nin günlük kazançlarını ellerinden alabileceğini keşfetti.

Bir çakı ve "Paraları ver yoksa karışmam!" sözleriyle bir anda kendisini de şaşırtacak biçimde kırk bir bin kron daha kazanmıştı. Hiçbir iş yapmadan bu kadar para kazanmak varken köle gibi ithalatla uğraşmaya ne gerek vardı sahi?

Böylece yolunu çizmiş oldu. Genellikle her şey yolundaydı. Hırsızlık işindeki yirmi yılın içinde birkaç kez tatile çıkmıştı ve onlar da gönüllü tatiller değildi.

Fakat yirmi yıl geçtikten sonra Patron daha büyük düşünmenin vakti geldiğini anlamıştı. Kendisine birkaç tane yandaş bulmaya çalıştı. Yaptığı ilk şey her birine aptalca birer lakap bulmak oldu (biri Cıvata, diğeri de Kova adını almıştı) ve onların da yardımıyla iki başarılı zırhlı araç hırsızlığı gerçekleştirdi.

Üçüncü zırhlı araç hırsızlığı ise üçüne birden maksimum güvenlikli bir hapishanede geçirilen dört buçuk yılla sonuçlandı. Bir Daha Asla organizasyonun ilk fikirleri de burada oluştu. Birinci sahnede, kulüp yalnızca elli üyeden oluşacaktı ve "hırsızlık", "narkotik" ve "haraç kesme" gibi faaliyet alanlarında aktif olacaktı. Bir Daha Asla ismi, Patron'un profesyonel ve hata yapma lüksü olmayan bir organizasyon hayaliyle kurulmuştu ve böylece bir daha maksimum güvenlikli bir hapishaneye düşmeyeceklerdi. Bir Daha Asla grubu, organize suçların Real Madrid'i olacaktı (Patron futbol konusunda tam bir fanatikti).

Başlangıçta işe alım süreci oldukça iyi bir şekilde ilerledi. Fakat daha sonra Patron'a annesinden gelen bir mektup hapishanede kayboldu. Annesi o mektupta diğer birçok şeyin

yanı sıra, küçük Per-Gunnar'ının hapishanede kötü arkadaşlar edinmemesi gerektiğini, bademcikleri hassas olduğundan dikkat etmesini ve dışarı çıktığında onunla yeniden Hazine Adası Oyunu'nu oynamak istediğini yazmıştı.

Mektup olayından sonra Patron, yemekhane sırasında birkaç Yugoslav'a bulaştı ve genellikle şiddet eğilimli bir psikopat gibi davrandı. Otoritesi sarsılmıştı. Şimdiye kadar gelen otuz kişiden yirmi yedisi kulüpten ayrılmıştı. Yalnızca Cıvata, Kova ve José Maria Rodriguez adlı bir Venezuelalı kalmıştı ki o da kendisine bile itiraf edemese de Patron'a olan aşkından dolayı kulüpte kalmaya devam etmişti.

Venezuelalı olana, anavatanından bir şehir olan Caracas adı verildi. Patron ne kadar tehdit edip küfür etse de başka hiç kimse kulübe katılmadı. Ve bir gün, kendisi ve üç yancısı hapisten çıktı.

Patron ilk başta Bir Daha Asla fikrinden tamamen vazgeçmeyi düşündü fakat Caracas, esnek bir vicdana ve şüpheli arkadaşlara sahip Kolombiyalı bir yoldaştan bahsedince olaylar birbirini izledi ve İsveç (Bir Daha Asla vasıtasıyla) Kolombiya narkotik ticareti için doğu Avrupa'ya açılacak kapı olarak seçildi. Anlaşmalar gitgide büyüdü ve hem "hırsızlık" hem de "haraç kesme" faaliyetlerine duyulacak ihtiyaç da bu işleri yapacak elemanlar da ortadan kalktı.

Patron, Kova ve Caracas'la birlikte Stockholm'de bir savaş konseyi topladı. Kulübün şimdiye kadarki en büyük işini halletmekle görevlendirilen o beceriksiz, ahmak Cıvata'ya bir şeyler olmuştu. Patron Ruslarla sabahtan iletişime geçmişti ve onlar da malları alıp parayı ödediklerine yemin etmişlerdi. Eğer Bir Daha Asla'nın kuryesi valizi alıp kaçtıysa bu, Rusların problemi değildi.

Patron, o an Rusların doğru söylediğini düşündü. Cıvata bile isteye parayı alıp kaçmış olabilir miydi? Hayır, bu fikri hemen kafasından attı, Cıvata bunu yapamayacak kadar aptaldı. Ya da fazla akıllıydı, artık olaya nasıl bakmak isterseniz.

Birileri bu ticareti duymuş ve Malmköping'de doğru anı beklemiş olmalıydı ya da Cıvata, Stockholm'e giderken onu bayıltıp valizle kayıplara karışmışlardı.

Fakat kim? Patron bu soruyu savaş konseyine de sordu ama cevap alamadı. Patron şaşırmamıştı, yancılarının hepsinin birer aptal olduğunu çok önceden anlamıştı.

Her neyse, Kova'yı sahaya göndermeye karar verdi çünkü Patron, Kova'nın hâlâ Caracas kadar büyük bir aptal olmadığını düşünüyordu. Aptal Kova'nın Cıvata'yı bulma ihtimali daha yüksekti ve belki para dolu valizi bile geri getirebilirdi.

"Malmköping'e git ve etrafı biraz kolaçan et Kova. Ama sakın ceketini giyme, kasabanın her yerinde polisler var. Yüz yaşında bir adam kaybolmuş."

Julius, Allan ve ceset, ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Vidkärr'a vardıklarında talihsiz bir olay yaşadılar ve bir çiftçiyle karşılaştılar. Çiftçi ürünlerini kontrol ederken üçlü de troleyle adamın yanından geçti.

"Günaydın," dedi Julius.

"İyi günler," dedi Allan.

Ceset ve çiftçi hiçbir şey söylemedi. Fakat çiftçi, üçlü gözden kaybolana kadar arkalarından baktı. Troley kasabanın çelik fabrikasına yaklaştıkça Julius daha da endişelendi. Yolda bir nehir bulup cesedi oraya atmayı umuyordu. Ama bulamadılar. Ve Julius daha fazla endişelenmeye vakit bulamadan troley, dökümhane avlusuna yanaştı. Julius frene tam zamanında basmıştı. Ceset ileri doğru düştü ve alnını demir kollara çarptı.

"Durum daha farklı olsaydı canı bayağı acıyabilirdi," dedi Allan.

"Ölü olmanın da kesinlikle avantajları var," diye ekledi Julius.

Julius troleyden indi ve bir huş ağacının arkasına geçerek pozisyon aldı. Fabrikaya giden devasa kapılar açıktı fakat avluda hiç kimse yoktu. Julius saatine baktı. On ikiyi on geçiyordu. Öğle yemeği vakti olduğunu hatırladı. Büyük bir konteyneri gözüne kestirdi ve gidip keşif yapacağını söyledi. Allan, Julius'a şans diledi ve kaybolmamasını söyledi.

Bu işin pek bir riski yoktu çünkü Julius ile konteyner arasında az bir mesafe vardı. Tırmanışa başladı ve bir dakika içinde Allan artık onu göremez oldu. Julius troleye geri döndüğünde cesetle ilgili ne yapmaları gerektiğine karar vermişti.

Konteynerin yarısı çelik silindirlerle doldurulmuştu ve her biri de kapaklı ahşap kutulara yerleştirilmişti. Ağır cesedi en iç taraftaki silindirlerden birinin içine yerleştirdiklerinde Allan yorgunluktan ölmek üzereydi. Fakat ahşap kapağı kapatıp adres etiketini gördüğünde kendine geldi.

Addis Abeba.

"Gözetleme deliğini açık tutarsa dünyayı görebilir," dedi Allan.

"Acele et," dedi Julius. "Burada daha fazla kalamayız."

Operasyon başarıyla tamamlanmıştı ve iki adam öğle tatili bitmeden yeniden huş ağaçlarının altına geri dönmüşlerdi. Dinlenmek için troleye oturdular ve kısa sürede fabrika avlusu da canlanmaya başladı. Kamyon şoförü konteynerin içine birkaç tane daha silindir ekledi. Daha sonra da kapatıp kilitledi, yeni bir konteyner getirdi ve yükleme işine devam etti.

Allan orada ne ürettiklerini gerçekten merak ediyordu. Julius bu işlerin bir tarihi olduğunu, on yedinci yüzyıldaki

Otuz Yıl Savaşları'na katılan herkes için, birilerini daha rahat öldürebilmek için mermi üretimi yaptıklarını biliyordu.

Allan on yedinci yüzyılda insanların birbirini öldürmeye ihtiyaç duymalarını gereksiz buldu. Biraz daha sabretselerdi zaten hep beraber öleceklerdi. Julius, bütün çağlar için aynı şeyin söylenebileceğini iddia etti. Daha sonra da aranın bittiğini ve artık ortalıktan kaybolmaları gerektiğini söyledi. Julius'un basit planı iki arkadaşın Åker'in daha merkezî parklarına kısa bir yürüyüş yapmaları ve bir sonraki hamlelerine orada karar vermeleri şeklindeydi.

Başkomiser Aronsson, Byringe'deki eski istasyon binasına gitti ama yüz yaşındaki bir adama ait olması muhtemel bir çift terlik dışında işe yarar hiçbir şey bulamadı. Terlikleri huzurevindeki çalışanlara göstermek için yanına aldı.

Mutfak zemininde bazı yerlerde su birikintileri vardı ve bu birikintiler kapatılmış olan bir dondurucuya doğru devam ediyordu. Ama bunun önemli olma ihtimali yoktu.

Aronsson, Byringe kasabasına doğru ilerledi ve kapıları çalmaya başladı. Evlerin üçünde kapı açıldı ve oradaki ailelerden Julius Jonsson'un istasyon binasının ilk katında yaşadığını, kimsenin bulaşmak istemediği bir hırsız ve hilekâr olduğunu, kimsenin bir önceki akşamdan beri ilginç bir şey görüp duymadığını öğrendi. Ama hepsinin ortak görüşü Julius Jonsson'un işe yaramaz bir adam olduğuydu.

"Onu hapse tıkın!" diye söylendi kızgın komşulardan biri.

"Peki, hangi sebeple?" diye sorguladı Başkomiser yorgun bir sesle.

"Çünkü geceleri kümesime girip yumurtalarımı çalıyor, çünkü geçen kış yeni aldığım kızağımı çaldı ve başka renge boyayıp kendisinin olduğunu iddia etti, çünkü benim adıma kitap siparişleri veriyor, çünkü kitaplar geldiğinde posta ku-

tumdan hepsini alıp parasını bana ödetiyor, çünkü saf votkayı gizli gizli on dört yaşındaki oğluma satıyor, çünkü o..."

"Tamam tamam anladık. Onu hapse tıkacağım," dedi Başkomiser. "Ama önce onu bulmam lazım."

Aronsson, Malmköping'e geri dönüş yolunu yarılamıştı ki telefonu çaldı. Bir çiftçi, ilginç bir haber vermek için aramıştı. Yaklaşık bir saat önce, bölgenin iyi tanınan bir hırsızı bir demiryolu troleyiyle tarlasının yakınından geçmiş ve Byringe ile Åker Dökümhanesi arasındaki tren yolunu takip ederek yoluna devam etmişti. Troleyde yaşlı bir adam, bir valiz ve gözlüklü, genç bir adam daha görmüştü. Çiftçiye göre komuta genç adamdaydı. Ayakkabıları olmasa bile...

"Anlamıyorum," dedi Başkomiser Aronsson ve arabasını öyle bir hızla geri döndürdü ki yolcu koltuğundaki terlikler yere düştü.

Birkaç yüz metre sonra Allan'ın zaten çok yavaş olan adımları iyice yavaşladı. Şikâyetçi değildi ama Julius da yaşlı adamın dizlerinin tutmadığını fark etmeliydi. Uzakta bir sosisli sandviç standı görüldü. Eğer o standa kadar yürürse Allan'a bir sosisli sandviç alacağına (eğer parası yeterse) ve ulaşım sorununa bir çözüm bulacağına söz verdi Julius. Allan hayatı boyunca böyle hafif rahatsızlıklardan hiç şikâyet etmediğini, şimdi de istisnai bir durum olmayacağını ama sosisli sandviçin mükemmel bir fikir olduğunu söyledi.

Julius adımlarını hızlandırdı ve Allan da arkasından sürüklenmeye devam etti. Onu yakaladığında Julius sosisli sandviçin yarısını yemişti bile. Üstelik iyi de kızarmıştı. Üstelik hepsi bu kadar değildi.

"Allan," dedi. "Gel ve Benny'ye merhaba de. Kendisi bizim yeni şoförümüz."

Sosisli sandviç standının sahibi Benny elli yaşlarındaydı ama atkuyruğu da dâhil olmak üzere saçlarının çoğu hiç dökülmemişti. Julius iki dakika içinde bir sosisli sandviç, bir portakallı içecek, Benny'nin kendisi de dâhil adamın gümüş rengi 1988 model Mercedes'ini almayı başarmıştı ve hepsini yüz bin krona mal etmişti.

Allan sosisli sandviç standının sahibine baktı.

"Sizi de mi satın aldık, yoksa kiraladık mı?" diye sordu en sonunda.

"Araba satıldı, şoför ise kiralandı," diye cevapladı Benny. Başlangıçta on gün için anlaşmışlardı ama ondan sonra yeni bir tartışma başlayacağa benziyordu. Fiyata sosisli sandviç de dâhildi. "Size bir Viyana sosisi verebilir miyim?"

Hayır, veremezdi. Allan mümkünse sıradan, haşlanmış bir sosis istiyordu. Üstelik içinde şoförü olsa bile bu kadar eski bir araba için yüz bin kronun çok fazla olduğunu söyledi ve bir şişe çikolatalı süt verirse durumun adil bir hale geleceğini belirtti.

Benny hemen kabul etti. Sonuç olarak standından vazgeçecekti ve bir çikolatalı sütün daha olması ya da olmaması önemli değildi. Zaten işinden zarar ediyordu; küçük bir kasabada sosisli sandviç standına sahip olmak başta da düşündüğü gibi berbat bir fikirdi.

Üstelik Benny, bu iki centilmen tam vaktinde gelmeden önce hayatıyla ilgili farklı bir şeyler yapma hayalleri kurduğunu söyledi. Fakat özel şoför olmayı pek hayal etmemişti.

Sosisli sandviç standı sahibinin anlattıkları ışığında Allan, Benny'den bir koli çikolatalı sütü arabanın bagajına koymasını istedi. Julius da Benny'ye ilk fırsatta özel şoför şapkasından alacağına söz verdi ama şimdi sosisli sandviç standının şefi şapkasını çıkarıp yola koyulmaları gerektiğini söyledi çünkü daha fazla vakit kaybedemezlerdi.

Benny, işverenleriyle tartışmanın işinin bir parçası olmadığını biliyordu ve bu yüzden de kendisine söyleneni yaptı. Şef şapkası çöpü boyladı ve çikolatalı sütler de bagaja yerleştirildi. Julius valizin arka koltukta kendisiyle kalmasını istedi. Allan da öne oturup bacaklarını esnetebildi.

Böylece Åker'deki tek sosisli sandviç standı sahibi, birkaç dakika önce kendi Mercedes'i olan ama şimdi kendisine arkadaşlık eden iki centilmene sattığı aracın şoför koltuğuna oturdu.

"Nereye gitmek istersiniz beyler?" diye sordu Benny.

"Kuzeye ne dersin?" diye cevapladı Julius.

"Evet, güzel olur," dedi Allan. "Ya da güneye."

"O zaman güney olsun," dedi Julius.

"Güney olsun," dedi Benny.

Başkomiser Aronsson, on dakika sonra Åker'e vardı. Demiryolunu takip ederek ilerledi ve fabrikanın arkasındaki eski troleyi fark etti.

Fakat troleyde bariz bir ipucu yoktu. Avludaki çalışanlar konteynere silindirleri yüklemekle meşgullerdi. Hiçbiri troleyin geldiğini görmemişti. Fakat öğle yemeğinin hemen ardından iki yaşlı adamın yolda yürüdüğünü ve birinin elinde valiz olduğunu söylediler. Benzin istasyonu ve sosisli sandviç standının olduğu yere doğru gidiyorlardı.

Aronsson yalnızca iki adam gördüklerine emin olup olmadıklarını sordu. Çalışanlar kesinlikle üçüncü bir adam görmemişlerdi.

Benzin istasyonu ve sosisli sandviç standının olduğu yere giderken edindiği yeni bilgileri düşündü Aronsson. Fakat tüm bu olan bitene anlam vermek eskisinden de zordu.

Önce sosisli sandviç standının önünde durdu. Acıkmıştı ve zamanlaması harikaydı. Ama stant kapalıydı. Böyle terk

edilmiş bir yerde bu standı işletmek epey zor olmalı diye düşündü Aronsson ve benzin istasyonuna doğru devam etti. Orada da hiçbir şey görmemiş ve duymamışlardı. Fakat benzin kokusu sinmiş olsa bile Aronsson'a bir sosisli sandviç satabilirlerdi.

Aronsson, hızlıca yediği öğle yemeğinin ardından süpermarkete, çiçekçiye ve emlakçıya da girdi. Buralarda bebek arabalarıyla, köpekleriyle ya da eşleriyle gezen insanları durdurup sorular sordu. Ama hiç kimse valiz taşıyan iki ya da üç adam görmemişti. Sürdüğü iz dökümhane ve benzin istasyonu arasında bir yerde sona ermişti. Başkomiser Aronsson Malmköping'e dönmeye karar verdi. En azından sahibinin kimliği onaylanması gereken bir çift terlik vardı elinde.

Aronsson arabadayken kasabadaki emniyet amirine telefon etti ve öğrendiği bilgileri aktardı. Emniyet Amiri, kendisine minnettardı çünkü saat ikide Plevna Otel'de bir basın toplantısı düzenleyecekti ama şu ana kadar söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Emniyet Amiri duruma çok sevindi çünkü durumu sıradan bir olaymış gibi aktarmak istemiyordu. Şimdi de Başkomiser Aronsson ona bugünkü program için tam da ihtiyacı olan şeyi vermişti.

Bu yüzden Emniyet Amiri, Aronsson'un Malmköping'den gelip onu durdurmasına fırsat tanımadan (ki istese de bunu başaramazdı) elinden geleni yapmaya çalıştı. Allan Karlsson'un ortadan kaybolmasının, bir önceki gün yerel gazetenin internet sitesinde de belirtildiği gibi artık bir kaçırılma vakasına dönüştüğünün kabul edilmesi gerektiğini söyledi. Polisin elinde Karlsson'un yaşadığına dair kanıtlar vardı fakat ihtiyar yeraltı dünyasından kişilerin eline düşmüştü.

Elbette sorulacak çok fazla soru vardı fakat Emniyet Amiri bunları da beceriyle atlattı. Basına söyleyebileceği tek şey Karlsson'un ve onu kaçıranların Åker'de küçük bir kasabada görüldükleri ve bunun, bugünkü öğle yemeği saatinde gerçekleştiğini söyledi. Polis kuvvetlerinin en yakın dostu olan halktan da gözlerini açık tutmalarını istedi.

Televizyon ekibinin duyurunun en heyecanlı yerini kaçırmış olması biraz hayal kırıklığı yaratmıştı polis şefinde. O uyuşuk Aronsson kaçırılma hikâyesini biraz daha önce araştırmaya başlasaydı, televizyon ekibi de konuyla ilgilenebilirdi. En azından yerel basın ve yerel radyo buradaydı. Otelin yemek salonunun arkasında Emniyet Amiri'nin tanımadığı farklı bir adam duruyordu. Bu kişi ulusal haber ajansından olabilir miydi?

Kova, ulusal haber ajansından falan değildi. Ama Cıvata'nın tüm paralarla kasabadan kaçtığına emindi ve ölüm onun için iyi bir kurtuluş olacaktı.

Başkomiser Aronsson Plevna Otel'e geldiğinde basın mensupları dağılmıştı. Aronsson, huzurevine de uğradı ve orada çalışanlar terliklerin Allan Karlsson'a ait olduğunu doğruladılar. (Daha doğrusu Müdire Alice terlikleri kokladı ve yüzünde tiksinmiş bir ifadeyle ihtiyara ait olduğunu doğruladı.)

Aronsson, otel lobisinde kasabanın emniyet amirine rastladı. Amir ona basın toplantısını anlattı ve olayı çözmesini emretti, hatta bunu kendisinin basına anlattıklarıyla çelişmeyecek şekilde yapmalıydı.

Emniyet Amiri daha sonra yoluna devam etti. Yapacak çok işi vardı. Mesela artık bir savcıyı da olaya dâhil etmek gerekiyordu.

Aronsson elinde bir fincan kahveyle oturup son gelişmeleri değerlendirmeye başladı. Troleydeki yolculara ve araların-

daki ilişkiye odaklanmaya karar verdi. Eğer çiftçi, Karlsson ve Jonsson'un troleydeki üçüncü kişiyle arasındaki ilişki hakkında yanıldıysa durum rehin alma olayıydı. Emniyet Amiri de basın toplantısında bunlardan bahsetmişti ama doğru düşündüğü anlar çok nadir olduğundan bu durum, kaçırılma olayına karşı atak olarak algılanabilirdi. Üstelik şahitler de Karlsson ve Jonsson'u Åker'de yürürken görmüşlerdi ve ellerinde valiz de vardı. Yani iki yaşlı adam Karlsson ve Jonsson, güçlü ve genç Bir Daha Asla üyesini alt edip bir kenara atmış olabilirler miydi?

Muhteşem bir fikirdi ama pek olası değildi. Aronsson yeniden Eskilstuna polis köpeğini aramaya karar verdi. Köpek ve sahibi çiftçinin tarlasından Åker'deki dökümhaneye kadar yürümüş olmalıydı. Arada bir yerde Bir Daha Asla üyesi kayıplara karışmıştı.

Karlsson ve Jonsson ise dökümhanenin arka avlusu ve benzin istasyonu arasında kaybolmayı başarmışlardı (arada 200 metre bile yoktu). Hiç kimse fark etmeden ortadan kaybolmuşlardı. Yol boyunca dikkat çeken tek şey kapalı sosisli sandviç dükkânıydı.

Aronsson'un cep telefonu çaldı. Polis yeni bir ihbar almıştı. Yüz yaşındaki adam bu sefer Mjölby'de görülmüştü. Muhtemelen gümüş renkli bir Mercedes'in şoför koltuğuna oturan atkuyruklu, orta yaşlı bir adam tarafından kaçırılmıştı.

"Gidip bakalım mı?" diye sordu meslektaşı.

"Hayır," dedi Aronsson iç çekerek.

Yılların tecrübesi ona iyi ve kötü ihbar arasındaki farkı görebilmeyi öğretmişti. Çoğu şey siste kaybolduğunda bu bir teselliydi.

★

Benny, Mjölby'de durup benzin aldı. Julius dikkatle valizi açtı ve parayı ödemek için 500 kron çıkardı.

Daha sonra da biraz bacaklarını uzatmak istediğini söyledi ve Allan'dan arabada kalıp valize göz kulak olmasını istedi. Allan gün içinde yaptıklarından dolayı zaten yorgundu ve azıcık bile kıpırdamayacağına söz verdi.

Önce Benny döndü ve direksiyona geçti. Kısa süre sonra da Julius döndü. Böylece Mercedes güneye doğru yolculuğuna devam etti.

Kısa süre sonra Julius arka koltukta bir şeyleri hışırdatmaya başladı. Uzandı ve Allan ile Benny'ye bir poşet dolusu şeker uzattı.

"Bakın cebimde ne buldum," dedi.

Allan kaşlarını kaldırdı.

"Bir poşet şeker çalmışsın, üstelik valizimizde elli milyon varken?"

"Valizinizde elli milyon mu var?" diye sordu Benny.

"Ay!" dedi Allan.

Benny birkaç saniye sessiz kaldı.

"Yani valizde kırk dokuz milyon, sekiz yüz doksan dokuz bin beş yüz kron mu var?"

"Rakamlarla aran iyi galiba," dedi Allan.

Julius, olan biten her şeyi özel şoförlerine açıklamaları gerektiğini söyleyene kadar ortama sessizlik hâkimdi. Eğer Benny sözleşmeyi bozmak istiyorsa, bunu da kabul edebilirlerdi.

Benny'nin sindirmekte en çok zorlandığı hikâye bir adamın öldürülüp daha sonra da ihraç edilmek üzere paketlenmesiydi. Ama bir yandan da bunun kaza olduğu açıktı, işin içinde votka olsa bile. Benny alkollü içkilerin yanından bile geçmezdi.

Yeni işe alınan şoför durumu etraflıca düşündü ve elli milyonun baştan beri yanlış ellerde olduğunu ve artık insan-

lığın yararına kullanılması gerektiğini söyledi. Üstelik işin ilk gününde istifa etmek de çok yanlış geliyordu.

Benny yola devam etmeye karar verdi ve bu iki yaşlı adamın neler planladıklarını merak etti. O zamana kadar sormak istememişti çünkü Benny'ye göre merak, özel şoförlerde olmaması gereken bir özellikti ama şimdi biraz komplocu olmuştu.

Allan ve Julius aslında hiçbir planları olmadığını itiraf ettiler. Belki de hava kararana kadar yola devam etmeleri ve geceyi de bir yerlerde geçirip olayları detaylıca konuşmaları gerekiyordu.

"Elli milyon," dedi Benny ve Mercedes'ini birinci vitese takarken gülümsedi.

"Kırk dokuz milyon, sekiz yüz doksan dokuz bin beş yüz," diye düzeltti Allan.

Daha sonra Julius bir şeyleri çalmaktan vazgeçeceğine dair söz verdi. Bunun kolay olmayacağını çünkü hırsızlığın kanında olduğunu ve başka hiçbir işe de yaramayacağını söyledi. Ama söz verdi ve Julius'un kendisi hakkında bildiği tek şey, verdiği sözlerden çok nadiren döndüğüydü.

Yolculuk sessizlik içinde devam etti. Allan kısa süre içinde uyuyakaldı. Julius biraz daha şeker yedi. Ve Benny de ismini hatırlayamadığı bir şarkı mırıldandı.

Bir hikâyeyi sezen tabloit gazetecisi asla durdurulamazdı. Muhabirlerin, emniyet amirinin basın konferansında anlattıklarından daha farklı bir yol izleyen gerçek olayları keşfetmeleri çok uzun sürmedi.

Bu kez *Expressen*, bilet satıcısı Ronny Hulth'a ilk ulaşanlardan biriydi ve adamı evinde ziyaret edip Ronny Hulth'ın yalnız kedisi için bir partner bulacaklarına söz verdikten sonra adamı, Eskilstuna'da rakip gazetelerden uzak bir otelde

muhabirle buluşmaya ikna ettiler. Hulth ilk başta konuşmaya korkuyordu ama genç adamın onu neyle tehdit ettiğini çok iyi hatırlıyordu. Fakat muhabir, Hulth'ın adının kesinlikle hiçbir yerde geçmeyeceğine ve artık işe polis de karıştığından başına hiçbir şey gelmeyeceğine dair söz verdi.

Ancak *Expressen* Hulth ile sınırlı kalmadı. Otobüs şoförü, Byringe kasabası halkı, Vidkärr'daki çiftçi ve Åker kasabasındaki birçok kişi de ağlarına takılmıştı. Ne de olsa tüm bunlar yarın çıkacak olan dramatik yazılar için bir yemdi. Ellerinde elbette ki doğru olmayan birçok varsayım vardı ama durum göz önüne alınırsa muhabir iyi bir iş çıkarmıştı.

Gümüş Mercedes yola devam etti. Julius, en sonunda uykuya yenik düştü. Allan ön koltukta horluyordu ve Julius da kafasını rahatsız bir yastık olan valize dayamıştı. Tüm bunlar olurken Benny, yolu elinden geldiğince planlamaya çalıştı. En sonunda otobandan ayrılıp güneye, Småland ormanlarının derinliklerine doğru sürmeye karar verdi. Burada uygun bir konaklama yeri bulmayı planlıyordu.

Allan uyandı ve yatma vaktinin gelip gelmediğini sordu. Bu konuşmalar Julius'u da uyandırmıştı ve etrafa bakıp her yerde orman görünce nerede olduklarını sordu.

Benny, şu anda Växjö'nün on beş kilometre kadar kuzeyinde olduklarını ve beyefendiler uyurken bu rotayı çizdiğini söyledi. Güvenlik nedenlerinden dolayı geceyi gizli saklı bir yerde geçirmenin faydalı olacağını düşünmüştü. Peşlerinde kimlerin olduğunu bilmiyordu ama içinde elli milyon olan bir valiz çaldıysanız, hayatınıza huzurla devam etmeniz beklenemezdi. Benny bu yüzden Växjö'ye giden yola dönmüş ve Rottne adlı mütevazı bir yere doğru yönelmişti. Belki de orada geceyi geçirebilecekleri küçük bir otel bulabilirlerdi.

"Akıllıca," dedi Julius etkilenerek. "Ama belki de çok akıllıca bir yol değil."

Julius ne demek istediğini açıkladı. Belki Rottne'de kimsenin bulamayacağı küçük ve mütevazı bir otel bulabilirlerdi. Fakat üç adam, rezervasyon olmadan birdenbire otele giderlerse bu durum kasaba halkının dikkatini çekebilirdi. Bu yüzden ormanın içinde bir çiftlik ya da ev bulmak ve geceyi orada geçirip bir şeyler yemek için bolca rüşvet vermek daha akıllıcaydı.

Benny, Julius'un mantığını doğru buldu ve gördüğü ilk çakıl yola saptı.

İki kilometrelik virajlı yolu bitirdiklerinde hava kararmaya başlamıştı ve o esnada yolun kenarında bir posta kutusu gördüler. Posta kutusunun üzerinde "Göl Çiftliği" yazıyordu ve yanında daha da dar bir yol vardı. Bu yolun çiftliğe varacağını düşündüler. Düşünceleri doğruydu. Yüz metre ileride bir eve rastladılar. Kırmızı, iki katlı, düzgün bir çiftlik eviydi. Biraz daha ilerisindeki gölün orada da bir zamanların alet edevat kulübesi gibi bir yer görünüyordu.

Burada kimsecikler yaşamıyor gibi duruyordu. Benny, Mercedes'i girişin oraya kadar getirdi. O sırada kapıdan kırklı yaşlarında, kıvırcık kızıl saçlı ve üzerinde daha da kırmızı bir tulum olan bir kadın çıktı, ayaklarının dibinde de bir çoban köpeği vardı.

Üç adam birlikte Mercedes'ten indiler. Julius köpeğe baktı ama onlara saldıracak gibi durmuyordu. Aksine misafirlere meraklı, hatta arkadaş canlısı bakışlar atıyordu.

Böylece Julius gözlerini kaçırmaya cesaret etti. Kibarca, "İyi akşamlar," dedi ve uyumak, hatta biraz da yemek yemek için bir yer aradıklarını belirtti.

Kadın önünde duran uyumsuz gruba baktı: yaşlı bir adam, daha da yaşlı bir adam ve... biraz daha tarzı olan

bir adam. Üstelik yaşı da uygun. Ve atkuyruğu var! Kendi kendine gülümseyince Julius kabul edildiklerini düşündü ve o sırada kadın konuşmaya başladı:

"Burası otel değil."

Allan iç çekti. Bir şeyler yiyip uyumayı dört gözle bekliyordu. Biraz daha uzun yaşamaya karar verdiği için hayat artık çok yorucuydu. Huzureviyle ilgili ne söylerseniz söyleyin, en azından orada tüm vücudu acımıyor ya da ağrımıyordu.

Julius da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve arkadaşlarıyla birlikte kaybolduklarını, çok yorgun olduklarını, burada bir gece kalabilirlerse karşılığını seve seve vereceklerini söyledi. Hiç yolu yoksa yiyecek kısmını atlayabilirlerdi bile.

"Bize uyuyacak bir yer ayarlarsanız size kişi başına bin kron veririz," dedi Julius.

"Bin kron mu?" diye sordu kadın. "Kaçak mısınız yoksa?"

Julius, oldukça akıllıca olan bu soruyu geçiştirdi ve yeniden uzun bir yoldan geldiklerini açıklamaya çalıştı. Kendisi yola devam edebilirdi ama Allan çok daha yaşlıydı.

"Dün yüz yaşıma girdim," dedi Allan acınası bir ses tonuyla.

"Yüz mü?" dedi kadın, neredeyse korkmuştu. "Bak sen şu işe!"

Bir süre sessizlik oldu.

"Aman ne olacak sanki?" dedi kadın en sonunda. "Sanırım burada kalabilirsiniz. Ama bin kronu unutun. Dediğim gibi, burada lanet bir otel falan işletmiyorum."

Benny kadına hayranlıkla baktı. Bu kadar kısa sürede bu kadar küfür eden bir kadını daha önce hiç görmemişti. Kulağa çok hoş geldiğini düşündü.

"Güzelim," diye seslendi kadına. "Köpeğini sevebilir miyim?"

"Güzelim mi?" diye sordu kadın. "Kör müsün sen? Neyse, köpeği sevebilirsin. Buster arkadaş canlısıdır. Her biriniz yukarıda bir odaya geçebilirsiniz, burada yer çok. Nevresimler temiz ama yerdeki fare kapanlarına dikkat edin. Akşam yemeği bir saate hazır olur."

Kadın üç misafirinin yanından geçip ahıra girdi, Buster da sadık bir şekilde yanındaydı. Benny kadının adını merak etti. Kadın kafasını çevirmeden adının Gunilla olduğunu söyledi ama asıl aklından geçen Güzel adının kulağa hoş geldiği ve adamın bunu söylemeye devam etmesi gerektiğiydi. Benny de öyle yapmaya niyetliydi.

"Sanırım âşık oldum," dedi Benny.

"Yorgun olduğuma eminim," dedi Allan.

Tam o anda ahırdan gelen bir bağırtı, yorgunluktan bayılmak üzere olan Allan'ı bile yerinden sıçrattı. Oldukça büyük ve muhtemelen acı içinde bir hayvandan geliyor olmalıydı bu ses.

"Sakinleş Sonya," dedi Güzel. "Lanet olasıca yoldayım işte."

YEDİ

1929 - 1939

Yxhult'taki küçük ev darmadağınıktı. Allan'ın Profesör Lundborg'un gözetiminde olduğu yıllar boyunca döşemeler çatıyı uçurmuş ve yere saçılmış, dışarıdaki tuvalet dağılmış ve mutfak camları rüzgârda sarsılmıştı.

Allan açık havada işedi çünkü çalışan bir dış tuvaleti yoktu artık. Sonra içeri girdi ve tozlu mutfağında oturdu. Pencereyi açık bıraktı. Acıkmıştı fakat kileri açmaya cesaret edemedi çünkü ruh halini daha iyi bir noktaya çekmeyeceğinden emindi.

Burada doğup büyümüştü ama hiç şu anki kadar uzak hissetmemişti kendini. Geçmişiyle bağını kesip yoluna devam etmenin vakti gelmiş miydi? Kesinlikle gelmişti.

Allan birkaç parça dinamit çubuğu aldı ve sahip olduğu değerli eşyaları bisikletinin sepetine yerleştirmeden önce alışık olduğu rutini tekrarlamaya başladı. 1929 yılı Haziran ayının üçüncü günü şafak vakti yola koyuldu. Dinamit tam da hesapladığı gibi otuz dakika sonra patladı. Küçük ev tamamen parçalara ayrıldı ve komşunun ineği yine bir düşük yaptı.

Allan bir saat sonra Flen'deki polis karakolunda parmaklıklar arkasındaydı ve bir yandan Emniyet Amiri Krook tarafından azarlanırken bir yandan da akşam yemeğini yi-

yordu. Flen polisine daha yeni bir araba verilmişti ve kendi evini parçalara ayıran adamı yakalamak da zor olmamıştı.

Bu sefer suç daha açıktı.

"İhmalle yok etme," demişti Emniyet Amiri Krook sert bir şekilde.

"Bana ekmeği uzatabilir misiniz?" diye sordu Allan.

Hayır, Emniyet Amiri Krook ekmeği uzatmayacaktı. Ama akşam yemeği ricasında bulunan bu suçlunun isteklerini yerine getirerek zayıf düşen zavallı asistanını bir güzel azarlayabilirdi. Allan akşam yemeğini bitirdi ve son seferki ile aynı hücreye götürülmesine izin verdi.

"Bugünün gazetesi var mıdır sizde?" diye sordu Allan. Sadece yatmadan önce okuyacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Emniyet Amiri Krook bu soruya ışıkları kapatıp kapıyı çarparak cevap verdi. Sonraki sabah yaptığı ilk iş Uppsala'daki "akıl hastanesi"ne telefon açıp Allan Karlsson'u almaları gerektiğini söylemek oldu.

Ama Bernhard Lundborg'un meslektaşları bu isteği duymazdan geldiler. Karlsson'un tedavisi tamamlanmıştı ve kısırlaştırıp analiz etmeleri gereken daha çok kişi vardı. Emniyet Amiri bu ulusun kurtulması gereken kişi sayısını bir bilseydi: Yahudiler, Çingeneler, Zenciler, embesiller ve diğerleri. Bay Karlsson'un kendi evini havaya uçurması yeniden Uppsala'ya gelmesini gerektirmezdi. Kendi evinle istediğin her şeyi yapma hakkına sahip değil miydin zaten? Özgür bir ülkede yaşıyorduk, değil mi?

Emniyet Amiri Krook telefonu kapattı. Bu şehirli tiplerle uğraşmasının bir yararı yoktu. Önceki akşam Karlsson'un bisikletiyle gitmesine izin vermediği için pişman oldu.

Bu yüzden Allan Karlsson, görüşmelerle geçen sabahtan sonra sepetli bisikletiyle yeniden yola koyulmuştu. Bu sefer yanında düzgünce paketlenmiş ve üç gün yetecek kadar yi-

yecek ile hava soğursa üstüne örtebileceği bir çift battaniye vardı. Kendisine el sallamayan Emniyet Amiri Krook'a el sallayarak oradan ayrıldı ve tamamen rastgele bir seçimle kuzeye yöneldi.

Öğlen olduğunda yol onu Hälleforsnäs'a getirmişti ve bu da bir gün için oldukça iyi bir mesafe sayılırdı. Allan çimen kaplı bir rampada durdu, battaniyesini serdi ve yiyecek paketlerini açmaya başladı. Tatlı ekmeğin arasında salam olan sandviçini yerken piknik alanı olarak seçtiği endüstriyel tesisleri incelemeye başladı. Fabrikanın dışında, dökümhaneden gelen yığınla top namlusu vardı. Bu topları yapan insanların belki de topların tam olarak gitmek istendiği yere gitmesini sağlayan bir kişiye ihtiyaçları olabilirdi. Yxhult'tan mümkün olduğunca uzağa gitmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Hälleforsnäs da diğer her yer kadar iyiydi. Eğer çalışabileceği bir iş varsa bu yeterliydi.

Allan'ın top namlularına bakıp kendisi için bir iş olabileceğini düşünmesi belki de biraz safçaydı. Yine de işler tam istediği gibi gitti. Hayatıyla ilgili olayları anlatırken son kısımları kırpan Allan, müdürle kısa konuşmasının ardından ateşleme uzmanı olarak işe başladı.

Burayı çok seveceğim, diye düşündü.

Hälleforsnäs'taki dökümhanede üretilen topların sayısı gitgide azalıyordu ve siparişler de bitme noktasına gelmişti. Savunma Bakanı, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından askeriyeye ayrılan fonları azaltmıştı ve Kral V. Gustav da sarayında oturmuş dişlerini gıcırdatıyordu.

Savunma Bakanı analitik yönü olan bir adamdı ve İsveç'in, savaş başlamadan önce daha iyi silahlanmış olması gerektiğini düşünüyordu fakat on yıl sonrasında bu silahlanma sürecinin hiçbir anlamı yoktu.

Hälleforsnäs dökümhanesine gelince, üretim daha barışçıl ürünlere doğru kaymış ve işçiler de işlerini kaybetmişti.

Fakat Allan onların arasında değildi çünkü ateşleme uzmanı olabilecek bir kişiye rastlamak çok zordu. Allan bir gün aniden ortaya çıkıp her türlü patlayıcının uzmanı olduğunu söylediğinde fabrika sahibi kulaklarına ve gözlerine inanamadı. O zamana kadar, elindeki ateşleme uzmanına güvenmek zorundaydı ve bu da iyi bir şey değildi çünkü adam yabancıydı, İsveççeyi zar zor konuşuyordu ve vücudunun her yeri siyah tüylerle kaplıydı. Üstelik adamın güvenilir olup olmadığından da emin değildi. Fakat fabrika sahibinin çok da seçeneği yoktu.

Allan ise insanları renklerine göre yargılamayı tercih etmezdi. Profesör Lundborg'un fikirlerini hep ilginç bulmuştu. Fakat ilk defa bir siyahiyle tanışacağı günü merakla bekliyordu. Gazetelerde Josephine Baker'ın[1] Stockholm'e geleceğini okuyunca bu isteği daha da artmıştı ancak Allan o sıralarda beyaz ama koyu tenli İspanyol ateşleme uzmanı meslektaşı Estebán'la birlikte çalışmak zorundaydı.

Allan ve Estebán iyi anlaşıyordu ve dökümhanenin yanındaki işçi barakasında aynı odayı paylaşıyorlardı. Estebán, Allan'a dramatik hayat hikâyesini anlatmıştı. Madrid'de bir partide bir kızla tanışmış ve onunla bir bakıma masum denebilecek gizli bir ilişkiye başlamıştı ve bu kişinin Başbakan Miguel Primo de Rivera'nın kızı olduğunun da farkında değildi. Başbakan tartışmaya girebileceğiniz bir adam değildi, ülkeyi kafasına estiği gibi yönetiyordu ve Kral'ı da umutsuzca yanında sürüklüyordu. Estebán'a göre "başbakan", "diktatör" yerine kullanılabilecek kibar bir tabirdi. Fakat Primo de Rivera'nın kızı tam bir bombaydı.

---

1 1900'lü yılların ünlü siyahi dansçısı. (yay. n.)

Estebán'ın köylü sınıfına ait olması potansiyel kayınpederini hiçbir şekilde memnun edemezdi. Bu yüzden Primo de Rivera ile yaptığı ilk ve tek görüşmede iki seçeneği olduğu söylenmişti. Bunlardan biri İspanyol topraklarından mümkün olduğunca uzaklaşmak ve diğeri de tam durduğu noktada boynuna bir kurşun yemekti.

Primo de Rivera tüfeğinin horozunu çekerken Estebán da ilk alternatifi değerlendirmeye karar verdiğini söyledi ve kenarda iç çeken kıza tek bir bakış atmadan kapıdan hızlıca çekip gitmişti.

Mümkün olduğunca uzağa gitmeliyim diye düşünerek önce kuzeye, sonra daha kuzeye yönlenmiş ve en sonunda öyle bir noktaya varmıştı ki orada kışın göller buz tutuyordu. O zamandan beri İsveç sınırları içindeydi. Katolik bir rahibin çevirileri yardımıyla bu dökümhanede üç yıl önce işe girmiş ve Tanrı affetsin, aslında çoğunlukla domates ekip toplamış olmasına rağmen İspanya'da da patlayıcılarla çalıştığına dair bir hikâye uydurmuştu.

Estebán yavaş yavaş işine yarayabilecek kadar İsveççe öğrenmeyi başarmış ve işinin ehli bir ateşleme uzmanı haline gelmişti. Şimdi Allan da yanındayken tam bir profesyonel olmuştu.

Allan işçi barakasındayken kendini evinde gibi hissediyordu. Bir yıl sonra, Estebán'ın ona öğrettiği kadarıyla İspanyolca öğrenmiş ve kendini anlatabilir hale gelmişti. İki yıl sonra ise neredeyse akıcı bir dille İspanyolca konuşabiliyordu. Estebán İspanya'nın uluslararası sosyalizm çeşitliliğini Allan'a dayatmaktan vazgeçtiğinde ise tam üç yıl geçmişti. Her şeyi denemişti fakat Allan bu konuya hiç yatkın değildi. Estebán en yakın arkadaşının bu özelliğini bir türlü anlayamıyordu. Allan'ın, dünyanın yönetiliş şekilleri konusunda karşıt görüşleri de yoktu. Hayır, sadece hiçbir fikri yoktu.

Allan da aynı problemi yaşıyordu. Estebán iyi bir arkadaştı. Bu lanet siyasetin ağına düşmüş olması onun suçu değildi. Kesinlikle tek de değildi.

Allan'ın hayatı yeni bir dönemece girmeden önce mevsimler gelip geçti. Her şey Estebán'ın, Primo de Rivera'nın istifa edip ülkeden kaçmasıyla ilgili haberleri almasıyla başladı. Şimdi düzgün bir demokrasiyle yönetilme şansı doğmuştu, hatta sosyalizm bile gelebilirdi ve Estebán bunu kaçırmak istemiyordu.

Bu yüzden mümkün olduğunca çabuk eve dönmek istedi. Dökümhaneye her gün daha az sipariş geliyordu çünkü Senyor Savunma Bakanı artık savaş olmayacağına kanaat getirmişti. Estebán her iki ateşleme uzmanının da yakında kovulacağından emindi. Peki arkadaşı Allan'ın geleceğe dair planları nelerdi? O da kendisiyle İspanya'ya gelmek ister miydi?

Allan bu konuyu biraz düşündü. Bir yandan, İspanya ya da başka bir ülke fark etmeksizin hiçbir devrimle işi olmazdı. Bu durum anca karşı tarafta yeni bir devrim olmasına yol açardı. Bir diğer yandan da İspanya, İsveç dışındaki diğer bütün ülkeler gibi yurtdışı sayılırdı ve tüm hayatını yabancı ülkeler hakkında bir şeyler okuyarak geçirmişken bunları gerçekten deneyimlemek de hiç fena olmazdı. Yolda birkaç siyahi ile tanışma ihtimali de vardı.

Estebán, İspanya yolunda en az bir siyahiyle karşılaşacaklarının garantisini verince Allan karşı koyamadı ve evet dedi. İki arkadaş, daha sonra işlerine yarayabilecek konuları tartışmaya döndüler. Bu tartışmanın sonunda dökümhanenin sahibinin "aptal bir piç" olduğuna (tam olarak bu kelimelerle) ve onların emeğini hak etmediğine karar verdiler. O haftanın maaşlarını bekleyip sonra da gizlice ortadan kaybolmaları gerektiğini düşündüler.

Bu yüzden Allan ve Estebán pazar günü sabah beşte uyandılar ve sepetli bisikletleriyle en son durak İspanya olacak şekilde güneye doğru ilerlemeye başladılar. Estebán yolda mola verip dökümhane sahibinin evinin önüne, tıpkı diğer günler gibi gelen günlük süt şişesine benzer bir şişede bulunan bu sabahki tuvalet ziyaretinin ürününü kapıya bırakmayı planladı. Estebán çok uzun süredir fabrika sahibi ve iki ergen oğlu tarafından "maymun" diye anılmaktan şikâyetçiydi.

"İntikam iyi bir şey değildir," diye onu uyardı Allan. İntikam da siyaset gibidir. Bir olay mutlaka başka bir olaya yol açar ve en sonunda kötü, daha kötüye, sonra da en kötüye dönüşür.

Ama Estebán ısrarcıydı.

"Biraz kıllı kollara sahip olduğun ya da dökümhanenin sahibiyle aynı dili konuşamadığın için maymun yerine konamazsın, değil mi?"

Allan boyun eğmek zorunda kaldı ve iki arkadaş mantıklı bir uzlaşmaya vardılar. Estebán sadece sütün içine işeyecekti.

Aynı sabah görgü tanıkları dökümhane sahibine ötmüş ve Allan ile Estebán'ın sepetli bisikletlerle Katrineholm yoluna, hatta belki de daha güneye doğru yola çıktıklarını söylemişlerdi. Dökümhane sahibi gelecek hafta işçi sayısında yaşanacak azalmanın sonuçları için hazırlıklı olmalıydı. Lüks villasının verandasında oturmuş Sigrid'in nazikçe teklif ettiği sütü bademli bisküvilerle beraber içerken kara kara düşünüyordu. Dökümhane sahibinin ruh hali bir anda değişti çünkü bisküvilerin tadında tuhaf bir şey vardı. Keskin bir amonyak kokusu seziliyordu.

Dökümhane sahibi, Sigrid'i azarlamadan önce kilise ayininin bitmesini bekledi. Şu an için bir bardak daha süt içebilir ve ağzından bu kötü tadı atmaya çalışabilirdi.

Böylece Allan kendisini İspanya'da buldu. Avrupa üzerinden aşağılara inmek üç aylarını almıştı ve yolculuğu boyunca hayal ettiğinden daha fazla siyahiyle tanışmıştı. Fakat ilk tanışmadan sonra ilgisini kaybetmişti. Görünüşe göre cilt renkleri dışında başka bir farkları yoktu. Tabii bir de onlar tuhaf diller konuşuyorlardı.

İsveç'in güneyinden olanlar da böyle tuhaf bir dil konuşurlardı. Profesör Lundborg çocukken siyahi biri tarafından korkutulmuş olmalı diye düşündü Allan.

Allan ve arkadaşı Estebán kaosun kol gezdiği bir İspanya'ya vardılar. Kral Roma'ya kaçmış ve yönetim şekli değişerek cumhuriyet olmuştu. Sol kanat devrim isterken Sağ kanat da Stalin'in Rusya'sında olan bitenden dolayı endişeliydi. Aynı şey orada da gerçekleşebilir miydi?

Estebán bir anlığına arkadaşının tamamen apolitik olduğunu unuttu ve Allan'ı devrim yoluna zorla sokmaya çalıştı. Fakat Allan olaylara karışmama alışkanlığını devam ettirme niyetindeydi. Her şey çok benzer görünüyordu ve Allan hâlâ olan bitenin neden tam tersi olması gerektiğini anlayamıyordu.

Sağ kanattan başarısız bir askerî darbenin ardından Sol kanattan da genel bir grev kararı gelmişti. Sonra genel seçime gidildi.

Sol kanat kazandı ve Sağ kanat bu duruma pek de sevinmedi, yoksa tam tersi mi olmuştu? Allan emin olamıyordu. Sonuçta savaş başlamıştı.

Allan yabancı bir ülkedeydi ve orduya katılıp müfreze lideri bir şeyleri havaya uçurabildiğini fark edince anında çavuş olan arkadaşı Estebán'ın bir adım gerisinden gitmekten daha iyi bir fikri yoktu.

Allan'ın arkadaşı üniformasını gururla taşıyor ve savaşa yapacağı ilk katkıyı dört gözle bekliyordu. Müfreze, Aragon'daki bir vadide yer alan birkaç köprüyü havaya uçurma emri al-

mıştı ve Estebán'ın grubu ilk köprüyle ilgilenecekti. Estebán kendisine duyulan güvenle öyle gururlanmıştı ki bir kayanın üstüne çıktı, tüfeğini sol eline aldı, havaya kaldırdı ve bağırdı.

"Faşizme ölüm, hepsine..."

Kafasının yarısından ve bir omzundan vurulduğu sırada henüz cümlesini bitirememişti ve muhtemelen savaşta düşman tarafından atılan ilk havan mermisiyle vurulmuştu. Allan olayın gerçekleştiği yerden yirmi metre uzaktaydı ve Estebán'ın aptalca düşüncelerle üstüne çıktığı kayanın etrafına saçılan parçalarının üzerine sıçramasını engelleyebilmişti. Estebán'ın grubundaki askerlerden biri ağlamaya başladı. Allan ise etrafına bakıp arkadaşından kalan parçaları aradı ama sonra bu parçaları toplamanın anlamsız olacağına karar verdi.

"Hälleforsnäs'ta kalmalıydın," dedi kendi kendine ve Yxhult'taki küçük evinin dışarısında odun kesmeye büyük bir özlem duydu.

Estebán'ı öldüren havan mermisi belki savaşta atılan ilk toptu ama kesinlikle sonuncusu değildi. Allan eve geri dönmeyi düşündü ama birdenbire savaş her yanını sarmıştı. Üstelik İsveç'e geri yürümek çok uzun zaman alacaktı ve onu bekleyen hiç kimse de yoktu.

Allan, Estebán'ın dostu olan bölük komutanını arayıp buldu ve kendini önde gelen havai fişek uzmanı olarak tanıtarak bölük komutanı için her türlü köprüyü ya da diğer yapıları havaya uçurabileceğini ve karşılık olarak da her gün üç öğün yemek ve şartlar olgunlaştığında sarhoş olabileceği kadar şarap istediğini belirtti.

Bölük komutanı bir an Allan'ı vurdurmayı düşündü çünkü sosyalizmi ve cumhuriyeti öven şarkılar söylemeyi reddediyordu ve daha da kötüsü, sivil kıyafetlerini değiştirmeyi reddediyordu. Allan durumu şöyle anlatmıştı.

"Bir şey daha var. Eğer sizin için köprüleri havaya uçuracaksam bunu kendi ceketim üzerimdeyken yapacağım yoksa kendi köprünü kendin havaya uçurmak zorunda kalırsın."

Yaşayan hiçbir bölük komutanı bir sivil tarafından bu şekilde sindirilmeyi kabullenemezdi. Söz konusu bölük komutanıyla ilgili durum ise biraz farklıydı çünkü en yetenekli patlayıcı uzmanı yakındaki bir tepede kayanın üstüne çıkmış ve orada parçalara ayrılmıştı.

Bölük komutanı katlanabilir askeri alan sandalyesinde oturmuş, Allan'ın gelecekteki durumunun idam mı yoksa bu iş mi olacağını düşünürken müfreze liderlerinden biri talihsiz bir şekilde parçalara ayrılan çavuşun da bu ilginç İsveçlinin patlayıcı alanındaki uzmanlığından ve yeteneklerinden bahsettiğini kulağına fısıldadı.

Artık karar verilmişti. Senyor Karlsson a) yaşamaya devam edebilir, b) günde üç öğün yemeğini yiyebilir, c) ceketini giymeye devam edebilir ve d) diğer herkes gibi arada bir makul miktarlarda şarap içme hakkına sahip olabilirdi. Karşılığında etrafındaki komutanlar nereyi gösterirse orayı havaya uçuracaktı. İriyarı askerlerden bu İsveçliye göz kulak olmaları istenmişti çünkü casus olup olmayacağını bilmenin bir yolu yoktu.

Aylar yıllara döndü. Allan kendisine söylenen ne varsa havaya uçurdu ve bunu da büyük bir yetenek göstererek yaptı.

Bu işin riskleri de yok sayılmazdı. Çoğunlukla havaya uçurulması gereken yerin etrafında yerde sürünmeniz, zaman ayarlı patlayıcı kapsülünü uygun yere yerleştirmeniz ve güvenli alana doğru geri zikzak çizerek gitmeniz gerekirdi. Üç ay sonra, Allan'ın iki asker muhafızından biri hayatını kaybetti (yanlışlıkla düşman kampına doğru sürünmüştü).

Altı ay sonra, diğeri de aynı kaderi paylaştı (belini esnetmek için ayağa kalktı ve bedeni tam ortadan ikiye ayrıldı). Bölük

komutanı onların yerine yeni askerler vermeye çalışmadı bile çünkü Senyor Karlsson patlayıcılarla çok iyi iş çıkarıyordu.

Allan gereksiz yere insanları öldürmenin hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordu ve bu yüzden de dinamit patladığında köprünün boş olmasına özen gösteriyordu. Savaş bitmeden patlatması emredilen son köprü için de geçerli bir durumdu bu. Fakat bu sefer, hazırlıklarını bitirip köprünün ayaklarının ötesindeki çalılıklara doğru geri geri sürünürken düşman devriyeleri, ortada madalya taşıyan küçük bir adamla kendisine doğru gelmeye başladı. Diğer taraftan yaklaştılar ve cumhuriyetçilerin yakınlarda olduğundan, Estebán ve yüz binlerce İspanyol gibi sonsuzluğa uğurlanacaklarından habersizlerdi.

Fakat Allan yeterince çekmişti. Bu yüzden çimenliklerden kalktı ve kollarını sallamaya başladı.

"Geri gidin!" diye bağırdı madalyalı küçük adam ve ekibine. "Havaya uçmadan önce buradan uzaklaşın!"

Madalyalı küçük adam başlangıç işaretini verdi. Daha sonra ekibi onu çimenliklere doğru sürükledi ve Allan'ın olduğu alana gelene kadar durmadılar. İsveçliye doğru birden sekiz tüfek uzandı ve köprü anında havaya uçmasaydı en azından biri o tetiği çekerdi. Basınç dalgası madalyalı küçük adamı Allan'ın olduğu çimenliğe doğru fırlattı. Karmaşanın ortasında, küçük adamın ekibinden hiç kimse Allan'ın olduğu yöne doğru ateş edemedi çünkü yanlış insanı vurmaktan korkuyorlardı. Üstelik bu adam sivil gibi görünüyordu. Duman yatıştığı zaman Allan'ı öldürme sorunu da ortadan kalkmıştı. Madalyalı küçük adam Allan'ın elini sıktı ve gerçek bir generalin takdir ettiği kişiyi övmekten çekinmeyeceğini ve grubun yapacağı en iyi şeyin, köprü olsun ya da olmasın, diğer tarafa çekilmek olduğunu belirtti. Eğer kurtarıcısı da

gelmek isterse onu aralarına almaya hazırlardı. Eğer onlarla giderse general kendisine yemek de ısmarlayacaktı.

"Paella Andaluz," dedi general. "Aşçım güneyden geliyor. *Comprende?*"[2]

Evet, Allan çok iyi anlamıştı. Generalissimo hayatını kurtardığını, düşman üniforması yerine kirli ceketiyle ortalıkta dolanmasının kendi avantajına olduğunu, tepedeki arkadaşlarının bulundukları yerden dürbünlerle kendisini izlediğini ve hiçbir zaman amacını anlayamasa da can güvenliği için en iyisinin taraf değiştirip bu insanların arasına karışmak olduğunu bileceklerini anlamıştı.

Üstelik karnı da çok açtı.

"*Si, por favor, mi general*,"[3] dedi Allan. Paella tam isabet olurdu. Üstelik yanında bir ya da iki kadeh şarap da içebilirdi belki.

Allan on yıl önce Hälleforsnäs'taki dökümhaneye ateşleme uzmanı olarak işe başvurduğunda kendi evini havaya uçurduktan sonra dört yıl boyunca akıl hastanesinde kaldığı bilgisini özgeçmişinden çıkarmıştı. Belki de bu yüzden iş görüşmesi çok güzel geçmişti.

Allan General Franco'yla konuşurken bir yandan da bunları düşünüyordu. Bir yandan yalan söylememek gerekirdi. Öte yandan da köprünün altına o dinamiti koyanın kendisi olduğunu ve üç yıldır cumhuriyetçilerin ordusunda sivil olarak çalıştığını da söylemesine hiç gerek yoktu. Allan utangaç biri değildi ama özellikle bu durumda, akşam yemeği ve iyi bir içki de teklifin içindeydi. Gerçek, geçici olarak kenarda bekleyebilir diye düşündü Allan.

---

2 (İsp.) Anlıyor musunuz? (yay. n.)

3 (İsp.) Eve, lütfen, generalim. (yay. n.)

Bu yüzden Allan, General'e cumhuriyetçilerden kaçarken kendisini çimenliklerde bulduğunu söyledi. Şanslıydı çünkü dinamitin nasıl aktif hale geldiğini bizzat gözlemlemişti ve böylece generali de uyarabilmişti. Üstelik İspanya'ya gelme sebebi ve savaşın ortasında olma sebebi rahmetli Miguel Primo de Rivera'yla yakın ilişkileri olan bir arkadaşının aklını çelmiş olmasıydı. Fakat bahsettiği arkadaşı bir havan mermisiyle öldürüldüğünden dolayı Allan, yaşayabilmek için mücadele vermeye zorlanmıştı. Cumhuriyetçilerin kıskaçları arasındaydı fakat aradan sıyrılmayı başarmıştı.

Bu açıklamalarının ardından hemen konuyu değiştirdi ve zamanında babasının, Rus Çarı Nikolay'ın sarayına çok yakın olduğunu ve Bolşeviklerin lideri Lenin'le girdiği umutsuz savaşta şehit oluşunu anlattı.

Akşam yemeği generalin ekibinin yer aldığı çadırda servis edilmişti. Allan şarabı içtikçe babasının kahramanlıkları da daha renkli bir hal almaya başladı. General Franco'nun etkilenmemesi mümkün değildi. Önce hayatını kurtarmıştı, şimdi de bu adamın Çar II. Nikolay'la bir bağlantısı olduğunu öğrenmişti.

Yemekler mükemmeldi. Endülüslü aşçı aksine müsaade etmezdi zaten. Şarap kadehleri de Allan, Allan'ın babası, Çar II. Nikolay ve Çar'ın ailesi şerefine su gibi akıyordu. En sonunda General, Allan'a sen diye hitap edecek kadar yakınlaşmıştı ve ona sarılarak uyuyakaldı.

Kısa sürede sıkı dost olan bu ikili sabah yeniden uyandığında savaş bitmişti. General Franco yeni İspanya hükümetini ele geçirdi ve Allan'a özel korumalarının başı olma görevini teklif etti. Allan bu teklif için teşekkür etti fakat Francisco da izin verirse artık eve dönmesinin vakti geldiğini söyledi. Francisco izin verdi, hatta Generalissimo'nun koşulsuz korumasını ("eğer yardıma ihtiyacı olursa bunu göstermesi

yeterdi") gösteren bir mektup yazdı ve gemilerin oradan güneye yöneldiğini düşündüğü Lizbon'a kadar Allan'a eşlik etmesi için görevliler ayarladı.

Lizbon'dan kalkan gemiler hayal edilebilecek her yere gidiyordu. Allan rıhtımda durdu ve bir süre düşündü. Daha sonra General'in verdiği mektubu İspanyol bayrağı altında yol alan geminin kaptanına doğru salladı ve kısa sürede serbest giriş iznini aldı. Yolculuğun ücretini ödemesi söz konusu bile değildi.

Bu gemi aslında İsveç'e gitmiyordu fakat Allan rıhtımdayken kendi kendine oraya dönüp ne yapacağını sordu ve iyi bir cevap bulamadı.

SEKİZ

3 Mayıs 2005 Salı – 4 Mayıs 2005 Çarşamba

Kova, öğlenki basın toplantısından sonra elinde birayla oturup düşünmeye başladı. Fakat ne kadar düşünürse düşünsün bu işin içinden çıkamıyordu. Cıvata artık ihtiyarları mı kaçırmaya başlamıştı? Yoksa bir olayın diğeriyle hiçbir ilişkisi yok muydu? Tüm bu düşünme süreci Kova'nın başını ağrıttı ve Patron'a telefon açıp rapor etmeye değer hiçbir şey olmadığını bildirdi. Malmköping'de kalıp sonraki emirleri beklemesi gerektiği emredildi.

Konuşma sona ermişti ve Kova birasıyla yine baş başaydı. Olay çok külfetli olmaya başlamıştı. Olup bitenlere dair hiçbir fikri olmaması hiç hoşuna gitmiyordu ve şimdi baş ağrısı geri gelmişti. Bu yüzden zihninde geçmişe geri döndü ve memleketinde geçen gençlik yıllarını anımsadı.

Kova suç kariyerine Braås'ta, Allan ve yeni arkadaşlarının şimdi kendilerini buldukları yere çok yakın bir yerde başlamıştı. Orada kendisiyle aynı kafada olan kişilerle arkadaşlık etmeye başlamış ve The Violence[4] adlı bir motosiklet kulübü kurmuştu. Kova kulübün lideriydi ve sigaraları çalınacak bir sonraki gazete standına o karar veriyordu. The Violence adını (İsveççe değil, İngilizce) kendisi seçmişti. Talihsiz bir

4 (İng.) Şiddet. (yay. n.)

şekilde kız arkadaşı Isabella'dan yeni çalınan on deri cekete motosiklet kulübünün adını dikmesini isteyen de kendisiydi. Isabella okuldayken okuma yazmayı pek sökememişti ve İsveççeye pek hâkim değildi. Hele İngilizceye hiç hâkim değildi.

Sonuç olarak Isabella ceketlerin üstüne The Violence yerine The Violins[5] yazısını dikmişti. Grubun geri kalan üyelerinin benzer kariyerleri olduğu düşünülünce hiç kimse bu hatayı fark etmemişti.

Bu yüzden Braås'taki The Violins gurubu için Växjö'de yer alan bir konser salonunun işletmecilerinden mektup geldiğinde herkes çok şaşırdı. Mektupta şehrin en prestijli oda orkestralarından biri olan Musica Vitae'yle birlikte bir performans sergilemelerine yönelik bir teklif bulunuyordu.

Kova kendisini kışkırtılmış hissediyordu çünkü birisi belli ki onunla dalga geçiyordu. Bir akşam gazete stantlarını pas geçti ve Växjö'ye gidip konser salonunun camına doğru bir tuğla atmak istedi. Bu mektubu yazan kişilere net bir ders vereceğini düşünmüştü.

Kovanın deri eldivenlerinin de atılan taşla beraber lobiye uçması dışında her şey yolunda gitmişti. Anında alarm çaldığı için Kova söz konusu kişisel eşyayı almaya çalışmanın mantıklı olmayacağını hissetti.

Eldivenini kaybetmesi hiç iyi olmamıştı. Kova, Växjö'ye motosikletiyle gelmişti ve bir eli Braås'a geri dönerken soğuktan neredeyse donmuştu. Daha da kötüsü talihsiz kız arkadaşının Kova'nın, eldiveni kaybetme ihtimaline karşın eldivenin içine Kova'nın adını ve adresini yazmış olmasıydı. Bu yüzden bir sonraki sabah polisler asıl suçlunun kim olduğunu hemen çözebildi ve Kova'yı sorguya aldılar.

---

5 (İng.) Kemanlar. (yay. n.)

Kova sorgu sırasında hafifletici sebepler olduğunu söyledi ve konser salonunun yönetimi tarafından nasıl kışkırtıldığını anlattı. The Violence grubunun nasıl The Violins haline dönüştüğünün hikâyesi yerel gazetede yer aldı ve Kova tüm Braås'ın maskarası haline geldi. Büyük bir kızgınlıkla bir sonraki gazete bayisini soyarlarken sadece kapıyı kırmak yerine mekânı tamamen yakmaya karar verdi. Bunun karşılığında hırsızlara karşı gelmek için deposundaki yatakta yatan Türk-Bulgar bayi sahibi canını zor kurtardı. Tek bir eldivenin hiç eldiveni olmamasından daha iyi olacağına karar veren Kova tek eldivenini olay mahallinde giymiş (ilk eldivendeki gibi içine adresi yazılmış olan eldiven), onu kaybetmiş ve kısa süre içinde hayatında ilk defa hapishaneye girmişti. Burada Patron ile tanışmış ve tahliye günü geldiğinde Braås'tan ve kız arkadaşından ayrılmanın en iyisi olacağına karar vermişti. Her ikisi de ona yalnızca kötü şans getiriyordu.

Fakat The Violence kulübü devam etti ve üyeleri isimlerinin yanlış yazılmış olduğu ceketleri sakladılar. Son zamanlarda ise kulübün odak noktası değişmişti. Artık araba çalıp kilometre sayaçlarını sıfırlamaya başlamışlardı. Grubun yeni lideri olan Kova'nın küçük kardeşi bir zamanlar "Bir arabayı gittiğin mesafenin yarısını gösterdiğini fark etmen kadar güzel hale getiren hiçbir şey yoktur," demişti.

Kova arada sırada kardeşiyle haberleşip eski hayatıyla bağını devam ettiriyordu fakat dönme niyeti yoktu.

"Tam bir saçmalık," diye özetliyordu geçmiş yaşantısını.

Yeni yöntemlerle düşünmek ve eskiyi hatırlamaya çalışmak oldukça zordu. İkinci birayı devirip Patron'un emirlerine göre bir otele yerleşmek en iyisiydi.

★

Başkomiser Aronsson, polis köpeği Kicki ve sahibiyle birlikte Vidkärr'dan geçen demiryolu boyunca uzun bir yürüyüşten sonra Åker kasabasına varmıştı.

Köpek yol boyunca hiçbir şeye tepki vermemişti. Aronsson köpeğin akşam yürüyüşünde değil de iş üstünde olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Fakat üçlü terk edilmiş demiryolu troleyine ulaştığında köpek dikkat kesildi. Daha sonra bir patisini kaldırarak havlamaya başladı. Aronsson'un umutları yeniden canlandı.

"Bir şeyler bulduğu anlamına mı geliyor bu?"

"Evet, kesinlikle öyle," diye cevapladı köpeğin sahibi.

Daha sonra Kicki'nin vermek istediği mesaja göre değişen farklı işaretler bildiğini belirtti.

"Peki o zaman bize ne söylemeye çalışıyor?" diye sordu gitgide sabırsızlaşan Aronsson. Hâlâ üç ayağının üstünde durmuş havlayan köpeği işaret ediyordu.

"Bu troleyde bir cesedin olduğunu gösteriyor," dedi köpeğin sahibi.

"Ceset mi?"

"Evet, ceset."

Başkomiser Aronsson Bir Daha Asla üyesinin talihsiz ihtiyar Allan Karlsson'u nasıl öldürmüş olabileceğini düşündü. Fakat bu yeni bilgi önceden bildikleriyle tamamlandığında, "Tam tersi olmalı," diye mırıldandı ve ilginç bir şekilde rahatlamış hissetti.

Güzel, biftek ve patatesin yanında yaban mersini ve bira servis etti. Misafirler acıkmıştı fakat önce ahırdan gelen seslerin hangi hayvana ait olduğunu çözmeleri gerekiyordu.

"Adı Sonya," dedi Güzel. "Benim filim."

"Fil mi?" diye sordu Julius.

"Fil mi?" diye sordu Allan.

"Bu sesi bir yerden tanıdığımı biliyordum," dedi Benny.

Eski sosisli sandviç standı sahibi ilk görüşte âşık olmuştu. İkinci görüşte de çok farklı hissetmiyordu. Bu sürekli küfreden balıketli, kızıl saçlı kadın âdeta bir romandan fırlayıp gelmişti!

Güzel bu fili ilk olarak bir ağustos sabahı bahçesindeki elmaları çalarken görmüştü. Eğer konuşabilseydi bir gece önce içecek bir şeyler bulabilmek için Växjö'deki sirkten kaçtığını çünkü sahibinin de kendi içecek ihtiyaçları için kasabaya indiğini söylerdi.

Fil karanlık çöktüğünde Helga Gölü'nün kıyılarına ulaşmış ve sadece susuzluğunu gidermekten daha fazlasını yapmaya karar vermişti. Serin bir duş çok iyi gelir diye düşünmüş ve sığ sulara bırakmıştı kendini.

Fakat birdenbire suyun artık sığ olmadığını fark etmiş, yüzebilmek için içgüdülerine güvenmek zorunda kalmıştı. Filler genellikle insanlar gibi mantıklı düşünme yeteneğine sahip değillerdir. Söz konusu fil de bu kurala bire bir uyuyordu ve yeniden toprağa ayak basabilmek için dört yüz metre geri yüzüp başlangıç noktasına dönmek yerine koyun bir buçuk kilometre kadar uzaklıktaki diğer tarafına yüzmeye karar vermişti.

Fil mantığının iki sonucu vardı. Biri, filin sirkteki insanlar tarafından hemen ölü ilan edilmesi ve polislerin de çok sonradan filin izlerini Helga Gölü'ne kadar takip edip suya girdiğini anlamalarıydı. Diğeri ise oldukça canlı kanlı olan filin karanlığı delerek ve kimseye sezdirmeden Güzel'in elma bahçesine varmasıydı.

Güzel elbette bunların hiçbirini bilmiyordu fakat ertesi gün yerel gazetelerde kaybolan ve öldüğü ilan edilen bir filin haberlerini okuyunca olan biteni anlamaya başlamıştı. Tam da o günlerde etrafta başıboş dolanan kaç fil olabilirdi ki? Ölü fil ve kanlı canlı olan fil muhtemelen aynı fildi.

Güzel öncelikle file bir isim koydu. İdolü Sonya Hedenbratt'ı düşünerek ona Sonya adını verdi. Daha sonra da iyi geçinmeye başlayana kadar Alman kurdu Buster ve Sonya arasındaki iletişimi artırmaya çalıştı.

Kış gelmişti ve bu da tam bir fil iştahına sahip zavallı Sonya'nın sonsuz yiyecek arayışlarının başladığını gösteriyordu. O zamanlarda Güzel'in babası ölmüş ve tek kızına bir milyon kronluk bir miras bırakmıştı. (Yirmi yıl önce emekli olduğunda, fırça üretimi yapan başarılı fabrikasını satmış ve sonrasında da parasına iyi sahip çıkmıştı.) Bunun üzerine Güzel, Rottne'de yerel bir klinikteki işini bırakmış ve hem köpeğine hem de filine annelik yapmak için evde kalmaya karar vermişti.

Ardından bahar ayları gelmiş ve Sonya çimenler ve yapraklarla idare edebilmeye başlamıştı. Daha sonra ziyaretçi olarak iki yıl önce kızını görmeye gelen babasından beri ilk defa o Mercedes gelmişti. Güzel, kaderle tartışabilecek biri olmadığını söyledi ve bu yüzden de Sonya'yı yabancılardan saklamak hiç aklına gelmemişti.

Allan ve Julius sessizce oturup Güzel'in hikâyesini anlamaya çalıştılar. Lafa Benny girdi.

"Fakat Sonya'nın o çığlıkları da neydi? Acı çekiyor olduğunu düşünüyorum."

Güzel'in gözleri kocaman açılmıştı.

"Onu nasıl duyabildin?"

Benny düşünmek için bir süre sustu.

"Aynı zamanda neredeyse veterinerim. Kısa hikâyeyi mi, uzun hikâyeyi mi duymak istersin?"

Herkes uzun halini istediğine karar verdi fakat Güzel öncelikle neredeyse veteriner olan Benny'yle ahıra gidip Sonya'nın acı içinde kıvranmasına neden olan sol ön ayağına bakmasını istedi.

Allan ve Julius yemek masasında kaldı ve her ikisi de atkuyruklu bir veterinerin nasıl olup da Södermanland kasabasındaki en ücra köşede sosisli sandviç standına geçtiğini merak ettiler. Atkuyruklu veteriner ne anlama geliyordu? Gerçekten çok tuhaf bir zamandan geçiyorlardı.

Benny büyük bir özgüvenle muayene etti zavallı Sonya'yı. Bunu pratik eğitimi süresince daha önce de yapmıştı. Kırık bir dal parçası ikinci ayak tırnağına takılmış ve ayağının bir kısmının şişmesine neden olmuştu. Güzel, o dalı çıkarmaya çalışmıştı ama ne yeteri kadar güçlü ne de yetenekliydi. Sonya'yla rahatlatıcı bir konuşma ve bir çift kıskaç yardımıyla Benny'nin bu işi halletmesi birkaç dakikadan fazla sürmedi. Fakat filin ayağı çok kötü şişmişti.

"Antibiyotiğe ihtiyacımız var," dedi Benny. "Birkaç kilo kadar."

"Eğer neye ihtiyacımız olduğuna eminsen nasıl alacağımı biliyorum," dedi Güzel.

Fakat "alma" işi gecenin bir yarısı Rottne'ye yapılacak bir ziyareti gerektiriyordu, dolayısıyla akşamı geçirmek için her ikisi de yemek masasına döndü.

Hepsi yemeklerini büyük bir iştahla yedi ve meyve suyu içen Benny hariç üstüne de biralarını içtiler. Son lokmadan sonra oturma odasına ve şöminenin yanındaki koltuklara geçerek Benny'nin neredeyse veteriner olma hikâyesini dinlemeye başladılar.

Her şey Stockholm'ün güneyinde büyüyen Benny ve bir yaş büyük kardeşi Bosse'nin Dalarna'daki Frank amcalarıyla geçirdikleri yaz günleriyle başlamıştı. Yalnızca Frasse olarak çağrılan Frank amca, birçok farklı yerel işletmesi olan başarılı bir girişimciydi. Frank amca karavandan çakıl taşına kadar her şeyi satıyordu. Yemek yemek ve uyumak dışında en büyük tutkusu işiydi. Geçmişte bıraktığı birkaç başarısız

ilişkisi olmuştu çünkü bütün kadınlar Frank amcanın sürekli çalışıp yalnızca uyumak ve yemek yemek için (ve pazar günleri duş almak için) ara vermesinden bıkmıştı.

Benny ve Bosse, 1960'lı yıllar boyunca amcalarıyla vakit geçirmek ve hava değişikliği için yaz günlerinde Frasse amcanın abisi olan babaları tarafından Dalarna'ya gönderiliyorlardı. Temiz hava alma işi biraz şüpheliydi çünkü Benny ve Bosse, büyük taş kırma makinesine göz kulak olmak için Frasse amcanın çakıl ocağına gönderiliyorlardı. Çocuklar zor olmasına rağmen orada çalışmayı seviyordu ve iki ay boyunca temiz hava yerine toz soluyorlardı. Akşamları ise Frasse amca düzenli olarak onları teşvik etmeye yönelik vaazlar veriyordu.

"Mutlaka düzgün bir eğitim alın, yoksa sonunuz benim gibi olur."

Ne Benny ne de Bosse, Frasse amca gibi bir sona sahip olmanın kötü bir şey olduğunu düşündü (en azından taş kırma makinesine düşüp çakıl kıvamına gelene kadar düşünmemişlerdi) fakat Frasse amca her zaman kısıtlı okul hayatından duyduğu pişmanlığı dile getirirdi. Zar zor yazmayı sökmüştü, matematik konusunda iyi değildi, bir kelime İngilizce anlamıyordu ve birisi sorarsa Norveç'in başkentinin Oslo olduğunu bile hatırlamakta zorluk çekiyordu. Frasse amcanın bildiği tek şey yaptığı işti. En sonunda da para içinde yüzer olmuştu.

Frasse amcanın öldüğü zaman ne kadar parasının olduğu tam bir muammaydı. O zamanlar Bosse on dokuz, Benny ise neredeyse on sekiz yaşındaydı. Bir gün, Bosse ve Benny'yi bir avukat aramış ve her ikisinin de Frasse amcanın vasiyetinde geçtiğini fakat durum biraz karışık olduğu için mutlaka toplantı yapmaları gerektiğini söyledi.

Benny ve Bosse avukatla ofisinde buluştular ve eğitimlerini tamamladıkları gün tam rakamı belirtilmemiş ama iyi bir miktar paranın kendilerini beklediğini öğrendiler.

Üstüne bir de avukat, kardeşlere eğitim hayatları boyunca düzenli olarak enflasyon oranında artacak olan aylık bir maaş da bağlayacaktı. Eğer okulu bırakırlarsa bu aylık kesilecek ama son sınavlarını geçip kendi ayakları üstünde durmaya başlayana kadar da devam edecekti. Vasiyette bundan daha fazlası da vardı fakat bütününde kardeşlerin eğitimlerini tamamladıkları gün zengin olacakları mesajı vardı.

Bosse ve Benny hemen kaynakçılık becerilerini geliştirmek için yedi haftalık bir kursa başladılar ve avukat da vasiyete göre bunun yeterli olacağını doğruladı. Fakat Frank amcanızın aklında daha ileri seviye bir şeyler olduğuna eminim diye de ekledi.

Kursun yarısına geldiklerinde iki şey olmuştu. Birincisi Benny, ağabeyinin üstünlük taslamasına daha fazla katlanamıyordu. Ağabeyi her zaman böyleydi fakat her ikisinin de yetişkin olduğu ve emirler yağdıracak başka birini bulması gerektiği konusunda kendisini uyarmalıydı. İkincisi de Benny kaynakçı olmak istemediğine ve bu alanda hiç yeteneği olmadığına karar vermişti. Stockholm Üniversitesi'nde botanik dersleri alma konusunda istediğini elde edene kadar iki kardeş bir süre bu konuda tartıştılar. Avukata göre vasiyet, kesintiye uğramadığı sürece konu değişikliğine müsaade ediyordu.

Bosse kaynakçılık eğitimini bitirdi fakat kardeşi Benny okumaya devam ettiği için Frasse amcanın parasından bir kron bile alamadı. Üstelik avukat, Bosse'nin aylık maaşını da vasiyete uygun olarak kesmişti.

Bu durum doğal olarak kardeşlerin düşman olmasına neden oldu. Bosse bir sarhoşluk anında Benny'nin yeni aldığı motosikleti (cömert öğrenci bursuyla aldığı) parçalayınca

kardeş sevgisinin, hatta aralarındaki her türlü ilişkinin sonuna gelmişlerdi.

Bosse, Frasse amcanın ruhuyla fakat onun yeteneklerinden yoksun olarak çeşitli işler yapmaya çalıştı. Bir süre sonra hem yeni iş imkânları için hem de lanet olası kardeşine rastlamamak için Västergötland'a taşındı. Benny ise yıllar boyunca akademik dünyada kaldı. Aylık maaş, daha önce de belirtildiği gibi oldukça cömertti ve final sınavlarından hemen önce bölümünü değiştirip hayatına devam ederek hayatını gayet güzel idare ettirebilir ve işe yaramaz kabadayı ağabeyini para için biraz daha bekletebilirdi.

Epey yaşlanmış olan avukat bir gün telefon açıp vasiyette bahsedilen paranın bittiğini ve artık aylık maaşın ya da diğer işler için kullanılacak paranın devam edemeyeceğini söyleyene kadar Benny otuz yıl boyunca böyle devam etti. Görünüşe göre vasiyetin hatırına hayatta kalmış olan çünkü vasiyet ile ilgili işler bitince televizyon koltuğunda ölü bulunan doksan yaşını aşmış avukata göre kardeşler artık mirası unutmalıydı.

Tüm bunlar birkaç hafta önce olmuştu. Benny birdenbire kendini iş ararken buldu. Fakat İsveç'in en eğitimli kişilerinden biri olmasına rağmen iş pazarının eğitim hayatıyla geçen yılların sayısıyla değil final sınavındaki puanlarla ilgilendiğini fark etti. Benny en az on akademik dereceye sahipti ama yine de sırf bir şeyler yapabilmek için sosisli sandviç standının başına geçmişti. Benny ve Bosse, avukat mirasın tamamen bittiğini ilan ederken bir araya gelmek zorunda kalmışlardı fakat Bosse kendisini öyle bir ifade etmişti ki Benny gidip onu ziyaret etme konusunda hiçbir plan yapmamıştı.

Benny hikâyesinde bu kadar ilerleyince Julius olayın daha da kişisel bir boyuta varıp Güzel'in, Benny'nin onlarla nasıl tanıştığını soracağını düşünerek endişelendi. Fakat Güzel,

biraların sayesinde detaylara girmeyi tercih etmedi. Ne kadar yaşlanmış olduğunu fark etmekle meşguldü.

"Veterinerlik haricinde yıllar içinde 'neredeyse' unvanını aldığın başka neler var?" diye sordu parlayan gözlerle.

Benny son birkaç günün çok detaylı anlatılmaması gerektiği konusunda Julius ile hemfikirdi, bu yüzden Güzel'in sorusunu zevkle cevaplayacaktı. Ancak her şeyi hatırlamıyordu fakat otuz yıl boyunca öğrenci olunca arada sırada ödevlerini de yapıyorsun dedi. Benny neredeyse veteriner, neredeyse doktor, neredeyse mimar, neredeyse mühendis, neredeyse botanikçi, neredeyse dil öğretmeni, neredeyse spor hocası, neredeyse tarihçi ve neredeyse birkaç meslek grubuna daha dâhil olmuştu. Aralarda değişen kalite ve öneme sahip başka kurslar da almıştı. Aynı anda iki kursa devam ettiği bile olmuştu.

Benny daha sonra "neredeyse" olduğu bir şey daha hatırladı. Güzel'e bakarak ayağa kalktı ve oldukça şairane bir İsveççe ile bir aşk şiiri okudu:

Yoksul, karanlık hayatımdan
Bitmek bilmeyen gecesinden yalnızlığımın
Senin için yükseliyor şarkım, hayatımın kadını

Ardından bir sessizlik çöktü ve Güzel bir yandan kızarırken, bir yandan da bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Erik Axel Karlfeldt," diye açıkladı Benny. "Bu kelimeler sayesinde yemekler ve misafirperverliğin için teşekkür ediyorum. Neredeyse edebiyatçı olduğumu söylememiştim sanırım?"

Benny şöminenin başında Güzel'le dans etmek istediğinde çok ileri gitmiş olabilirdi çünkü Güzel hemen hayır cevabını verdi ve bu aptallıkların bir sonu olmalı diye ekledi. Fakat Julius kadının gururunun okşandığını anlamıştı. Tulumunun

fermuarını yukarı çekmiş ve eliyle düzelterek Benny için güzel görünmek istemişti.

Bir süre sonra Allan geceyi bitirmeyi planlarken diğer üçü yanında konyak içilmesi serbest olan kahveye geçti. Julius tüm bu teklife mutlulukla evet derken Benny yalnızca kahve kısmını kabul etti.

Julius, Güzel'e çiftlik ve kendi hayatıyla ilgili sorular yağdırdı çünkü hem merak ediyordu hem de kendilerinin kim olduğu, nereye gittikleri ve neden gittikleri konusunda gelebilecek soruları da engellemek istiyordu. Fakat endişelenecek bir şey yoktu. Güzel gaza basmış ve çocukluğu, on sekiz yaşında evlendiği ve on yıl sonra da başından defettiği adamı (hikâyenin bu kısmı daha detaylıydı), hiç çocuk sahibi olmaması, annesi yedi yıl önce ölmeden ve babası da ailesinin yazlık evi olan Göl Çiftliği'ni henüz Güzel'e bırakmadan önce, tükenmeye başlayan miras ve kısa sürede taşınmak gerektiğiyle ilgili bütün detayları anlatmaya başladı.

"Kırk üç yaşına geldim," dedi Güzel. "Kesinlikle mezara giden yolun yarısındayım."

"Ben olsam bu konuda o kadar emin olmazdım," dedi Julius.

Köpeğin sahibi Kicki'ye yeni talimatlar verdi ve köpek de troleyden sürekli bir yerleri koklayarak uzaklaştı. Başkomiser Aronsson söz konusu cesedin alanda bir yerde bulunacağını umdu ancak Kicki alanın otuz metre çapında daireler çizerek rastgele bir yerleri aramaya başladı ve sonra da yalvarır gibi sahibine baktı.

"Kicki özür diliyor çünkü cesedin nerede olduğunu kestiremiyor," diye açıkladı köpeğin sahibi.

Köpeğin sahibi verilmesi gereken mesajı çok net olarak verememişti. Başkomiser Aronsson bu mesajı Kicki troley-

den uzaklaşır uzaklaşmaz cesedin izini kaybetti şeklinde yorumlamıştı. Fakat Kicki konuşabilseydi cesedin kesinlikle kaybolmadan önce bu bölgede metrelerce taşındığını söylerdi. Başkomiser Aronsson da son birkaç saat içerisinde dökümhaneden herhangi bir teslimat yapılıp yapılmadığını sorgulayabilirdi. Böylece tek bir cevaba ulaşılır ve içinde konteyner olan bir tırın Göteborg Limanı'na doğru yola çıktığı anlaşılırdı. Daha sonra polise bilgi verilirdi ve tır yol üstünde ele geçirilirdi. Fakat şimdi ceset İsveç sınırlarını çoktan aşmıştı.

Neredeyse üç hafta sonra Mısırlı, genç bir gözcü Süveyş Kanalı'nın güney ucundan gelen yük dubasının üstüne oturmuş bekliyordu. Kargonun içinden gelen feci kokuyu hemen fark etmişti.

En sonunda daha fazla dayanamadı. Bir havluyu ıslattı ve burnuyla ağzını kapatacak şekilde bağladı. Ahşap kutuların birinin içinde aradığı cevabı buldu: neredeyse tamamen çürümüş bir ceset.

Mısırlı denizci durumu ölçüp biçti. Bu cesedin yolculuğun geri kalanını mahvetmesine izin veremezdi. Üstelik Cibuti'de uzun polis sorgularına maruz kalmak da istemiyordu çünkü herkes Cibuti polislerinin nasıl olduğunu bilirdi.

Cesedi tek başına taşıma fikri de çok hoşuna gitmedi ama kararını vermek zorundaydı. Öncelikle cesedin cebindeki değerli eşyaları boşalttı (zahmetlerinin karşılığını almalıydı) sonra da onu suya attı.

Böylece arkasında Bir Daha Asla yazan bir kot ceket giymiş, uzun, yağlı sarı saçlı, ince yapılı ve biçimsiz sakallı adam Kızıl Deniz'de balıklara yem oldu.

Göl Çiftliği'ndeki grup gece yarısından hemen önce dağılmıştı. Julius üst kata uyumaya gitmiş, Benny ve Güzel ise

saatler sonra Mercedes'e atlayıp Rottne'deki kliniği ziyarete gitmişlerdi. Yolu yarılamışken arka koltukta bir battaniyenin altında yatan Allan'ı fark ettiler. Allan uyandı ve temiz hava almak için dışarı çıktığını, dışarıdayken de arabanın uyumak için harika bir yer olduğunu düşündüğünü çünkü yukarıdaki yatak odalarına çıkan merdivenlerin uzun bir günün ardından dermansız kalan dizlerini fazla zorladığını açıkladı.

"Artık doksan yaşında değilim," dedi.

Gece görevi için yola çıkan ikili, üçlüye dönüşmüştü fakat hiç fark etmezdi. Güzel, planını daha detaylı bir şekilde açıkladı. İstifa ettiği zaman teslim etmeyi unuttuğu anahtarla kliniğe gireceklerdi. İçeri girdikten sonra da Doktor Erlandsson'un bilgisayarını açacak ve onun hesabından Güzel için düzenlenmiş bir antibiyotik reçetesi oluşturacaklardı. Bunun için Erlandsson'un şifresine ihtiyaç vardı ama Güzel hiçbir sorun olmadığını söyledi çünkü Doktor Erlandsson gösterişli olduğu kadar aptaldı da. Birkaç yıl önce yeni bilgisayar sistemi kurulduğunda elektronik ortamda reçetelerin nasıl oluşturulacağını gösteren, kullanıcı adı ve şifresini alan kişi Güzel'di.

Mercedes hedeflenen suç mahalline ulaştı. Benny, Allan ve Güzel arabadan indiler ve suçu gerçekten işlemeden önce etrafı kolaçan ettiler. Tam o anda yanlarından yavaşça bir araba geçti. Onların arabayı gördüklerine şaşırmaları kadar şoför de bu üçlüyü gördüğüne şaşırmıştı. Gecenin bu saatinde Rottne'de uyanık birilerinin olması ihtimali çok düşüktü. Fakat o akşam dört kişi vardı.

Araba, yoluna devam etti ve Rottne bir kez daha karanlığa ve sessizliğe büründü. Güzel, Benny ve Allan'ı arkadaki personel girişine, oradan da Doktor Erlandsson'un odasına yönlendirdi. Orada bilgisayarı açıp sisteme girdi.

Her şey planlandığı gibi gidiyordu fakat Güzel aniden küfürler savurarak somurtmaya başladı. "Birkaç kilo antibiyotik," şeklinde bir reçete yazamayacağını fark etmişti.

"Üç yüzer gramlık eritromisin, rifampin, gentamisin yaz," dedi Benny. "Bu şişliğe çeşitli açılardan savaş açmış oluruz."

Güzel hayran hayran baktı Benny'ye. Daha sonra da oturup ilaçları hecelemesini istedi. Benny söyleneni yaptı ve gelecekte karşılaşabilecekleri talihsiz durumları göz önünde bulundurarak birkaç farklı ilaç daha ekledi.

Klinikten çıkmak da girmesi kadar kolay oldu. Eve geri dönüş yolu da olaysızdı. Benny ve Güzel, Allan'ın üst kata çıkmasına yardımcı oldular ve saat gece iki buçuğu gösterdiğinde Göl Çiftliği'ndeki son ışık da sönmüştü.

Saat akşam ondan sonra o durgun alanda çok fazla uyanık insan olmazdı. Fakat Göl Çiftliği'nden çok uzak olmayan Braås'ta genç bir adam yatağında huzursuzca dönerek yakacak bir sigara aradı. Bu kişi The Violence'ın yeni lideri, Kova'nın küçük erkek kardeşiydi. Üç saat önce son sigarasını da içmişti ve kısa sürede yeniden bir sigara yakmak için inanılmaz bir istek duymuştu. Akşam her yer kapanmadan önce bir paket daha almadığı için kendisine kızdı.

İlk başta sabaha kadar beklemeyi düşündü fakat gece yarısı olunca daha fazla dayanamayacağını anladı. Tanı o anda eskileri düşününce aklına levye ile bir büfeye girme fikri geldi. Fakat bu büfe Braås'takilerden biri olamazdı çünkü orada devam ettirmesi gereken bir itibarı vardı. Üstelik her şey fark edilmeden bile hemen suçlu ilan edilirdi.

Biraz daha uzaklara gitmek en iyisiydi fakat sigaraya o kadar çok ihtiyacı vardı ki orta yolu bulmak zorundaydı. Bu orta yol da on beş dakika uzaklıktaki Rottne olmuştu. Göze çarpmayacak şekilde giyindikten sonra gece yarısını biraz

geçe eski Volvo 40 arabasıyla küçük kasabaya doğru yol aldı. Yolda kaldırımda yürüyen üç kişi çarptı gözüne. Kızıl saçlı bir kadın, atkuyruklu bir adam ve hemen arkalarında aşırı derecede yaşlı bir ihtiyar...

Kova'nın küçük kardeşi olayı derinlemesine analiz etmedi. (Bir şeyleri derinlemesine analiz etmek bir yana yüzeysel bile analiz etmezdi.) Bunu yerine arabasını sürmeye devam etti, aradığı büfeye çok yakın bir ağacın altında durdu, içeri girmeyi başaramadı çünkü büfenin sahibi levyeyle açamasınlar diye kapıyı güçlendirmişti, sonra da genç adam mecburen eve geri döndü ve hâlâ sigara açlığı geçmemişti.

Allan ertesi sabah saat on birden sonra uyandığında kendini enerjik hissediyordu. Ormanın gölü çevrelediği alana baktı penceresinden. Manzara ona Södermanland'ı hatırlatmıştı. Galiba güzel bir gün olacaktı.

Yanındaki tek kıyafeti giyerken gardırobunu yenilemek için yeterli parası olduğunu düşündü. Ne kendisi ne Benny ne de Julius yanında diş fırçası getirmeyi akıl edebilmişti.

Allan alt kata indiğinde Julius ve Benny kahvaltı ediyorlardı. Julius yürüyüş için dışarıya çıkıp gelmişti ve Benny de uzun, derin bir uykunun ardından uyanmıştı. Güzel, tabaklarla bardakları masaya dizmiş ve herkesin yiyeceği şeyleri mutfaktan alabileceğini söyleyen yazılı bir talimat hazırlamıştı. Kendisi ise Rottne'ye gitmişti. Notun sonunda beylerin biraz kahvaltılık yiyeceklerden ayırması gerektiğini çünkü Buster'ın da bir şeyler yemesi gerektiğini belirtmişti.

Allan günaydın dedi ve karşılığında aynı tepkiyi aldı. Daha sonra Julius Göl Çiftliği'nde bir gün daha geçirmeyi istediğini çünkü buraların muhteşem güzellikte olduğunu ekledi. Allan bir önceki gece etrafı saran tutkulu havayı düşünerek bu kararın arkasında özel bir şoförün varlığının

yatıp yatmadığını sordu. Julius, Benny'nin ona yazın sonuna kadar Göl Çiftliği'nde kalmak için bolca sebep verdiğini söyledi fakat karar yine de Julius'a aitti. Zaten nereye gidebilirlerdi? Düşünmek için ekstra bir güne daha ihtiyaçları yok muydu? Kalmak için ihtiyaçları olan tek şey kim olduklarını ve nereye gittiklerini açıklayan mantıklı bir hikâye bulmaktı, tabii Güzel kalmalarına izin verirse.

Benny, Allan ve Julius'un muhabbetini ilgiyle dinledi çünkü açıkçası o da burada bir gün daha kalabilmek için can atıyordu. Güzel'e duyduğu hisler dünden beri hiç azalmamıştı. Hatta kahvaltıya indiğinde onu göremediğine üzülmüştü bile. Fakat notta "dün akşam için teşekkürler" yazmıştı. Benny'nin okuduğu şiirden bahsediyor olabilir miydi? Keşke hemen geri dönseydi!

Fakat Güzel'in çiftliğe dönmesi bir saatten fazla sürdü. Arabadan indiği zaman Benny, kadının dünkü halinden daha bile güzel göründüğünü düşündü. Kırmızı tulumunun yerine bir elbise giymişti ve hatta kuaföre bile gitmiş olabilirdi. Benny, Güzel'e doğru hevesle birkaç adım attı ve coşkuyla haykırdı.

"Güzelim benim! Evine hoş geldin!"

Benny'nin arkasında duran Allan ve Julius bu hassas sahnenin tadını çıkarıyorlardı. Fakat Güzel'in tavırlarını gördükleri an gülümsemeleri kayboldu. Güzel önce hiçbir şey söylemeden Benny'nin yanından sonra da diğer ikisinin arasından geçerek Göl Çiftliği'ne girdi ve arkasını dönüp bağırdı.

"Sizi aşağılıklar! Her şeyi biliyorum! Şimdi geri kalan hikâyeyi de öğrenmek istiyorum. Salonda toplanın. HEMEN!"

Bu sözlerin ardından evin içinde kayboldu.

"Eğer her şeyi biliyorsa daha fazla ne öğrenmek istiyor?" diye sordu Benny.

"Sesini çıkarma Benny," dedi Julius.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Allan.

Kaderleriyle yüzleşmek için hep beraber içeri girdiler.

Güzel, güne Sonya'yı taze kesilmiş otlarla besleyerek başlamış, sonra da kendisine çekidüzen vermek istemişti. Gönülsüz de olsa Benny denen o adam için güzel görünmeye çalıştığını kendisine itiraf etti. Bu yüzden üzerindeki kırmızı tulumu çıkardı ve sarı bir yazlık elbise giyerek karmakarışık olmuş saçlarını iki örgü halinde topladı. Aynı zamanda biraz makyaj da yapıp parfüm sıktı ve kırmızı VW Passat'a atlayarak yiyecek alışverişi için Rottne'ye gitti.

Buster her zamanki gibi yolcu koltuğunda oturmuştu ve araba süpermarkete doğru yol alırken o da pirzolasını yalıyordu. Güzel, daha sonra büfenin ön rafında duran *Expressen* gazetesinin manşetini ve o manşette de biri Julius, biri de ihtiyar Allan'a ait olan iki fotoğraf gördü. Manşette şöyle yazıyordu:

YÜZ YAŞINDAKİ ADAM BİR SUÇ ÇETESİ TARAFINDAN KAÇIRILDI.
ÜNLÜ UZMAN HIRSIZI ARAMA ÇALIŞMALARI BAŞLADI – POLİS

Güzel'in yüzü birdenbire kıpkırmızı oldu ve düşünceleri her yöne dağıldı. Çok kızmıştı ve alışveriş planından hemen vazgeçti çünkü o üç sinsi şeytan öğle yemeğinden önce evinden çıkmış olmalıydı! Fakat önce eczaneye girip bir gece önce Benny'nin reçetesini yazdırdığı ilaçları aldı. Sonra da neler olup bittiğini tüm detaylarıyla öğrenmek için bir adet *Expressen* gazetesi aldı.

Güzel haberi okudukça daha da sinirlendi. Aynı zamanda olayı anlamakta da zorlanıyordu. Bir Daha Asla üyesi olan Benny miydi? Julius uzman bir hırsız mıydı? Kim kimi kaçırmıştı? Hepsi de gayet iyi anlaşıyor gibiydi.

Sonunda öfkesi merakını yendi. Ne olduysa olmuştu ve kandırılmıştı. Kimse Gunilla Björklund'u kandırıp sonra da bundan yakasını kurtaramazdı! Güzelimmiş! Ne laf ama!

Arabasına oturup haberi bir kez daha okudu. *"Allan Karlsson, yüzüncü yaşını kutlayacağı pazartesi günü Malmköping'de bulunan huzurevinden kayboldu. Polis Bir Daha Asla adlı bir suç örgütü tarafından kaçırılmış olabileceğinden şüpheleniyor.* Expressen*'e ulaşan bilgilere göre uzman hırsız Julius Jonsson da işin içinde."*

Haberin devamında bir yığın bilgi ve görgü tanıklarının ifadeleri vardı. "Allan Karlsson, Malmköping otobüs durağında görülmüş, sonra Strängnäs'a giden bir otobüse atlamış ve bu da Bir Daha Asla üyesini çok kızdırmıştı..." Fakat bir dakika... "Otuzlarında sarışın bir adam..." Bu tanım Benny'ye uymuyordu. Güzel, bir anda kendini... rahatlamış hissetti.

Allan Karlsson'un bir gün önce demiryolu troleyinde Södermanland sınırlarında bir ormanın ortasında görülmüştü ve yanında uzman hırsız Julius Jonsson ve kendilerine kızgın olan Bir Daha Asla üyesi de vardı. *Expressen* bu üç adam arasındaki ilişkiyi çok net bir şekilde açıklamıyordu fakat ortaya atılan teori Allan Karlsson'un diğer iki kişinin pençesinde olduğu yönündeydi. En azından Vidkärr'daki çiftçi Tengroth fikrinin böyle olduğunu söylüyordu.

Expressen'in elinde bir haber daha vardı. Yakınlardaki bir petrol istasyonunun çalışanına göre Benny Ljungberg adlı bir sosisli sandviç standı sahibi de bir gün önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu ve yüz yaşındaki adam ile uzman hırsızın en son görüldükleri yere yakın bir noktada olduğu söyleniyordu.

Güzel, gazeteyi katlayıp Buster'ın ağzına tıktı. Daha sonra ziyaretçilerinin birinin yüzlük bir ihtiyar, birinin uzman bir hırsız, birinin de sosisli sandviç standı sahibi olduğunu bildiği

ormandaki çiftliğe geri dönmek üzere yola çıktı. Sonuncusu yakışıklı olduğu kadar çekiciydi ve belli ki tıp bilgisi de vardı ama bu noktada aşka yer yoktu. Güzel bir anlığına öfkesini unutup hüzünlendi fakat çiftliğe yaklaştıkça kızgınlığı da geri geldi.

Güzel *Expressen* gazetesini Buster'ın ağzından çekti, Allan ve Julius'un fotoğraflarının olduğu ilk sayfayı açtı ve haberi yüksek sesle yeniden okumadan önce küfürler savurup bağırmaya başladı. Daha sonra bir açıklama beklediğini ve üçünün de ne olursa olsun beş dakika içinde bu evden gitmiş olacağını söyledi. Gazeteyi tekrar katladı ve Buster'ın ağzına geri soktu, kollarını kavuşturdu ve soğuk bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Sizi dinliyorum?"

Benny, Julius'a bakmakta olan Allan'a baktı. Julius'un yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

"Uzman hırsız ha," dedi. "Uzman hırsızmışım. Hiç fena değil!"

Güzel bu laflardan hiç etkilenmemişti. Yüzü kıpkırmızıydı ve bir an önce neler olup bittiğini öğrenemezse pataklanmış bir uzman hırsız olacağını söyleyerek konuyu açıklamasını istedi. Daha sonra bir araya toplanmış misafirlere bakarak daha önce kendi kendine söylediği şeyleri tekrar etti. Hiç kimse Göl Çiftliği'ndeki Gunilla Björklund'u kandırıp bu işten yakasını kurtaramazdı. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu göstermek için duvardaki tüfeği eline aldı. Tüfek belki çalışmıyordu ama gerek olduğunda uzman hırsızların, sosisli sandviç standı sahiplerinin ve yaşlı bunakların kafalarını kırma konusunda oldukça etkili olabilirdi ve şimdi de o gereklilik doğmuştu.

Julius Jonsson'un gülümsemesi hemen yok oldu. Benny yere çivilenmiş gibiydi ve kolları da iki yanına düşmüştü.

Oradan bakıldığında aşkını yaşama şansı gitgide azalıyordu. Daha sonra araya Allan girdi ve düşünmek için Güzel'den müsaade istedi. Aldıkları izinle birlikte özel bir konuşma yapmak için Julius'la yan odaya geçmek istedi. Güzel biraz homurdanarak da olsa bu isteği kabul etti fakat bir numara çevirmemesi konusunda onu uyardı. Allan hiçbir numara olmayacağına dair söz verdi ve Julius'u kolundan çekiştirerek mutfağa götürdü, kapıyı da arkalarından kapattı.

Allan, Julius'a daha önceki gibi Güzel'i kızdırmayacak fikirleri olup olmadığını sordu. Julius ise bu durumdan sıyrılmanın tek yolunun Güzel'i de valizin içindekilere ortak etmek olacağını söyledi. Allan da bu şekilde düşünüyordu fakat her gün yeni birine bir valizi çaldığından, valizi geri almaya gelen sahibini öldürdüğünden ve cesedi düzgün bir şekilde çelik silindirin içine yerleştirerek Afrika'ya gönderdiğinden bahsetmeyi de çok uygun bulmuyordu.

Julius, Allan'ın olayı abarttığını düşündü. Şimdiye kadar bedeli hayatıyla ödeyen bir kişi olmuştu ve o da bunu hak etmişti. Durumlar sakinleşene kadar gizlenebilirlerse hiç kimse bir daha aynı kaderi paylaşmazdı.

Bunun üzerine Allan yeni bir fikri olduğunu söyledi. Valizin içindekileri dörde bölmek kolay olacaktı. Allan, Julius, Benny ve Güzel. Son ikisinin yanlış insanlarla konuşma riski de böylece ortadan kalkacaktı. Bonus olarak motosikletli grup kendilerini aramaktan bıkana kadar Göl Çiftliği'nde kalabileceklerdi. Tabii aranıp aranmadıkları da şüpheliydi ama öyle olduğunu düşünüyorlardı.

"Birkaç aylık oda, yiyecekler ve şoför için yirmi beş milyon," diye sızlandı Julius. Yine de Allan'ın teklifini kabul etti.

Mutfaktaki toplantı bitmişti. Julius ve Allan salona geri döndüler. Allan, Benny ve Güzel'den biraz daha vakit istedi

ve Julius'la birlikte odasına gidip valizi aşağıya indirdi, salondaki uzun masanın üzerine koydu ve açtı.

"Allan ve ben bu paraları eşit şekilde paylaşmayı öneriyoruz."

"Vay anasını!" diye bağırdı Güzel.

"Oturun, bunun nereden geldiğini açıklayacağım," dedi Julius.

Güzel, ceset ile ilgili kısmı sindirmek konusunda en az Benny kadar zorlandı fakat Allan'ın camdan atlayıp önceki yaşantısına veda edişinden etkilendi.

"O alçakla evlendikten on dört gün sonra ben de aynısını yapmalıydım," dedi.

Göl Çiftliği'ne yine sakinlik hâkim oldu. Güzel ve Buster alışveriş için yeniden yola çıktılar. Güzel yiyecek, içecek, kıyafet, tuvalet malzemeleri ve bir sürü başka malzeme aldı. Ödemeyi de cebindeki beş yüz kronluk banknotlardan oluşan tomarla yaptı.

Başkomiser Aronsson, Mjölby'de petrol istasyonundaki elli yaşlarında bir kadın olan tanığı sorguya aldı. Kadının mesleği ve gördüklerini anlatış şekli onun güvenilir biri olduğunu doğruluyordu. Ayrıca Allan'ı, Müdire Alice'in hem polise hem de basına sızdırdığı ve birkaç hafta önce huzurevinde düzenlenen sekizinci partiye ait fotoğraflardan kolaylıkla tanımıştı.

Başkomiser Aronsson bu ipucunu bir gün önce yanlış bir şekilde gözden kaçırdığını itiraf etmek zorunda kalmıştı kendi kendine. Fakat geriye dönüp bakmanın bir anlamı yoktu. Bunun yerine analizine odaklandı. Kuşbakışı incelediğinde iki olasılık göze çarpıyordu. Yaşlı adamlar ve sosisli sandviççi adam ya nereye gittiklerini biliyorlardı ya da tamamen rastgele bir şekilde güneye doğru gitmişlerdi. Aronsson ilk

alternatifi tercih etti çünkü nereye gittiğini bilen birilerinin peşine düşmek daha kolaydı. Ama söz konusu bu adamlar olunca her şey zorlaşıyordu. Allan Karlsson ve Julius Jonsson arasında hiçbir bağlantı bulunamazken hiçbirinin Benny Ljungberg'le de alakası yoktu. Jonsson ve Ljungberg birbirini tanıyor olabilirdi çünkü ne de olsa birbirlerine oldukça yakın yaşıyorlardı. Fakat Ljungberg'in kaçırılıp arabayı sürmeye zorlanma ihtimali de vardı. Yüzlük ihtiyar da zorlanmış olabilirdi fakat bu şekilde bir yorumu bozan iki sebep vardı. Birincisi, Allan Karlsson, Byringe İstasyonu'nda otobüsten inmişti ve kendi isteğiyle Julius Jonsson'a gitmiş gibi görünüyordu. İkincisi de görgü tanıklarının ifadelerine göre Julius Jonsson ve Allan Karlsson iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı çünkü demiryolu troleyine beraber binmişler ve dökümhaneden de beraber ayrılmışlardı.

Durum ne olursa olsun petrol istasyonundaki görevli gümüş renkli Mercedes'in otoyoldan ayrılıp Tranås'a doğru ilerlediğini görmüştü. Yirmi dört saat geçmesine rağmen gerçek hâlâ ilgi uyandırıyordu. Mjölby'den dönüp otoyol boyunca güneye ilerleyen bir kişinin nihai durağına dair seçenekler de azalmış oluyordu. Oskarshamn'a gidip, oradan da Gotland Adası'na geçmiş olabilirlerdi fakat feribot yolcuları listesinde onlara dair hiçbir iz yoktu. Geriye kalan tek seçenek kuzey Småland'ın kuzey taraflarıydı ve gittikleri yer orasıysa, Mercedes yolu oldukça uzatmıştı. Fakat yaşlı adamlar ve sosisli sandviççi birilerinin, peşlerinde olduğunu hissettilerse ara yolları kullanmaları oldukça mantıklıydı.

Hâlâ o civarda olduklarını doğrulayan ilk şey Başkomiser Aronsson'un arabanın içinde geçerli pasaportları olmayan iki kişinin olduğunu öğrenmesiydi. Yani yurtdışına gidiyor olamazlardı. İkincisi ise Başkomiser Aronsson'un meslektaşları Mjölby'nin 400-500 kilometre çapında güneyde, güneydo-

ğuda ve güneybatıda yer alan bütün petrol istasyonlarını aramışlardı. Hiç kimse içinde dikkat çeken üç yolcu bulunan bir Mercedes görmemişti.

İçeride görevli olmayan bir istasyondan da benzin almış olabilirlerdi fakat belli bir mesafe katettikten sonra biraz cips, bir şişe gazlı içecek ya da sosisli sandviç ihtiyacı belirdiği için insanlar tam hizmet veren istasyonlara giderlerdi ve bu kural hiç şaşmazdı. Tam hizmet veren bir istasyona girdiklerini işaret eden noktalardan biri de daha önce Mjölby'de böyle bir yere uğramalarıydı.

"Tranås, Eksjö, Nässjö, Vetlanda, Åseda ve civarları," dedi Başkomiser Aronsson kaşlarını çatmadan önce kendisini tebrik eden bir tonda.

"Peki ya sonra?"

The Violence'ın Braås'taki lideri korkunç bir gecenin ardından uyandığında, sigara içmeye duyduğu aşırı isteği geçirmek için petrol istasyonuna gitti. Girişin dışındaki stantta duran gazeteler âdeta ona doğru bağırıyordu. *Expressen* gazetesindeki büyük resim... bir gece önce Rottne'de gördüğü yaşlı adamın ta kendisiydi.

Telaşla oradan ayrılırken sigara almayı unuttu. Fakat *Expressen* gazetesini almış, okuduklarından sonra dehşete düşmüş ve hemen ağabeyi Kova'yı aramıştı.

Ortadan kaybolan ve muhtemelen kaçırılmış olan yüz yaşındaki adamın gizemi tüm ulusun dikkatini çekmişti. Aralarında yüzlük ihtiyarın kendisinin ve Göl Çiftliği'ndeki arkadaşlarının da yer aldığı bir buçuk milyon izleyici, *Expressen*'in söylediğinden daha fazlasını söylemeyen haberleri takip ediyordu.

"Söz konusu kişinin ben olduğumu bilmesem, bu ihtiyar için üzülürdüm," dedi Allan.

Güzel, bu kadar neşeli değildi. Allan, Julius ve Benny'nin bir süre ortalıkta gözükmemeleri gerektiğini düşünüyordu. Mercedes de ahırın arkasında duracak ve hiçbir yere gitmeyecekti. Ertesi sabah gidip bir süredir gözünü diktiği geniş otobüsü satın alacaktı. Koltukların bir kısmının yerlerinden çıkmış olması ve kapısının da normalden daha büyük olması özellikle büyük yükleri taşımak için çok iyiydi. Kısa sürede çiftliği terk etmeleri gerekebilirdi ve öyle bir durumda Sonya dâhil tüm aile birlikte gideceklerdi.

DOKUZ

1939 – 1945

1 Eylül 1939 tarihinde, Allan'ın İspanyol bandıralı gemisi New York'a vardı. Allan, Avrupa'nın batısında yer alan bu büyük ülkeye hızlıca göz atıp tekrar yola koyulmayı planladı fakat aynı gün Generalissimo'nun değerli arkadaşları Polonya'ya doğru ilerledi ve bir kez daha Avrupa'da savaş rüzgârları esmeye başladı. İspanyol gemisine el konulmuştu fakat sonra 1945 yılında savaş bitene kadar Amerika Donanması'na hizmet vermeye devam etti.

Gemideki herkes Ellis Adası'ndaki göçmenlik bürosuna gönderilmişti. Orada her yolcuya dört soru soruluyordu. 1) Adınız? 2) Uyruğunuz? 3) Mesleğiniz? 4) Amerika'yı ziyaret sebebiniz?

Allan'ın bütün yoldaşları, İspanyol bir tercüman aracılığıyla sadece İspanyol denizciler olduklarını, şu an gidecek hiçbir yerleri olmadığını çünkü gemilerine el konulduğunu söylediler. Sonrasında hızlıca Amerika'ya kabul edilip kendi kaderleriyle baş başa kaldılar.

Fakat Allan'ın durumu farklıydı. İspanyol tercümanın telaffuz edemediği bir adı vardı. İsveç'ten geldiğini ve en önemlisi bomba uzmanı olduğunu belirtti ve kendi patlayıcı işini kurmanın yanı sıra topların üretiminde ve son zamanlarda İspanyolların kendi içlerindeki savaşta yer aldığını da ekledi.

Daha sonra General Franco'nun yazdığı mektubu çıkardı. Oldukça korkmuş olan İspanyol tercüman mektubu çevirdikçe göçmenlik bürosundaki görevli bir üstünü, üstü de kendi üstünü çağırdı.

İlk başta düşük kademeli memur ve iki üstü bu faşist İsveçlinin geldiği yere geri gönderilmesi konusunda anlaştılar.

"Benim için bir gemi bulduğunuz sürece gitmekten mutluluk duyarım," dedi Allan.

Bu fikri uygulamaya geçirmek çok mümkün görünmediği için soruşturma devam etti. Göçmenlik bürosu görevlileri Allan'la ilgili daha çok bilgi öğrendikçe faşist olduğuna dair fikirleri de o ölçüde azaldı. Komünist de değildi. Ulusalcı sosyalist falan da değildi. Görünüşe göre hiçbir şey değildi, yalnızca patlayıcılar konusunda uzmandı. General Franco'ya ismiyle hitap edebilecek noktaya nasıl geldiğine dair hikâyesi ise o kadar saçmaydı ki doğru olmak zorundaydı. Çünkü böyle bir hikâyeyi uyduramazdınız.

Rütbeli görevli, daha iyi bir fikri olmadığı için Allan'ın birkaç ay gözetim altında tutulmasına karar verdi. Ne yazık ki aylar yıllara dönüştü ve büronun müdürü Allan'ı unutmuş gibiydi. Fakat bir gün, Şükran Günü için Connecticut'taki aile çiftliğinde yemek yerlerken kardeşiyle konuşuyordu ve o sırada aklına Allan geldi. Kardeşi askeriye için bir tür patlayıcı üretme işinde çalışıyordu. Kardeşi, bir Franco savunucusunun ellerinde olmasından çok da memnun olmadı fakat Los Alamos'ta toplayabilecekleri kadar çok uzmana ihtiyaçları vardı ve bu tuhaf İsveçli için çok da önemli ya da gizli olmayan bir görev ayarlayabilirlerdi, tabii kardeşi için de uygunsa.

Göçmenlik Bürosu Müdürü bunun kesinlikle çok iyi olacağını söyledi ve iki kardeş tüm dikkatlerini önlerindeki hindiye verdiler.

Allan 1943 yılının kışında bir gün, daha önce hiç gitmediği bir hedefe doğru uçtu. Gittiği yer, bir kelime dahi İngilizce konuşamadığını fark ettikleri Los Alamos'taki ABD ulusal laboratuvarıydı. İspanyolca konuşan teğmene İsveçli uzmanın yeteneklerini öğrenme görevi verilmişti ve Allan'a da bildiği en güçlü patlayıcının kimyasal formülünü yazması söylenmişti. İkinci görevle belirli oranda yenilikçi yeteneği ortaya çıkarma fırsatı vardı fakat Allan'ın patlayıcılar konusundaki yeteneği ile bir arabayı bile zar zor havaya uçurabileceği anlaşılmıştı.

"Ama gerçekten uçurabilir," dedi Allan. "Üstelik içinde biri olan bir arabayı patlatabilir. Daha önce denemiştim."

Allan'ın orada kalmasına izin verildi ve ilk başta en köşedeki bölümde görevlendirildi fakat aylar ve yıllar geçtikçe İngilizce konuşmaya başlamış ve özgürce daha geniş bir alanda dolaşabilmesine izin verilmişti. Oldukça detaycı bir gözlemci olarak gündüzleri, pazar günleri kendi evinin önündeki çakıl yolda denediği maddelerden biraz daha farklı karışımlarla patlayıcı yapmayı öğrendi. Akşamları ise Los Alamos laboratuvarındaki erkeklerin çoğu şehre inip kadınların peşinden gitmeyi tercih ederken Allan sınırlı erişimin olduğu kütüphanede oturup patlayıcı dünyasının yeni gerçeklerini öğrenmeyi seçmişti.

Avrupa'daki savaşın şiddeti artıyordu fakat tüm bunlar düşük seviyeli bir asistan olarak çok da işine yaramayacak bilgilerle kendini donatan Allan'ı pek de etkilemeden olup bitiyordu. Artık nitrogliserin ve sodyum nitrat gibi aşina olduğu ve amatörlere göre olan kimyasallarla değil, hayal ettiğinden çok daha fazla karmaşık sonuçlar doğurabilecek hidrojen ve uranyum gibi atomların arasındaki gizemli ilişkilerle ilgileniyordu.

1943 yılından sonra Los Alamos'a katı güvenlik sınırlamaları gelmişti. Bilim insanlarına Başkan Roosevelt tarafından

büyük bir bomba yapmakla ilgili gizli bir görev verilmişti. Bu bomba, Allan'ın tahminlerine göre tek bir patlamada on ya da yirmi İspanyol köprüsünü birden havaya uçurabilirdi. En gizli eylemlerde bile bir yardımcıya ihtiyaç olurdu ve bu yüzden Allan'a en yüksek güvenlik izni verilmişti.

Amerikalıların işlerini bildiklerini kabul etmesi gerekirdi Allan'ın. Bu bilim insanları, Allan'ın öne sürdüğü geleneksel maddelerle çalışmak yerine atomların çekirdeklerini bir arada tutan gücü çözmenin bir yolunu bularak dünyanın şimdiye kadar gördüğünden çok daha büyük patlayıcılar yaratmaya uğraşıyorlardı.

1945 yılının Nisan ayı geldiğinde hedeflerine neredeyse ulaşmışlardı. Araştırmacılar ve bu bağlamda Allan nükleer reaksiyona nasıl ulaşacaklarını biliyorlar fakat nasıl kontrol edebileceklerini bilmiyorlardı. Problem Allan'ı büyülemişti ve akşamları kütüphanede otururken kimsenin kendisinden düşünmesini beklemediği probleme odaklandı ve çözmeyi başardı.

O bahar her hafta, askeriyenin en önemli insanları en başarılı fizikçilerle saatlerce toplantılar yaptı ve bu toplantılar en yetkili bilim adamı J. Robert Oppenheimer tarafından yönetilirken Allan da kahveleri doldurup dinlemekle meşguldü.

Bilim insanları saçlarını çekiştirip Allan'dan daha fazla kahve istediler. Askeriyeden gelenler ve bilim insanları bir çözüm bulamadıkça huzursuz oldular ve Allan'dan daha fazla kahve istediler. Bu şekilde haftalar geçti. Allan grubun çözmeye çalıştığı sorunu bir süredir zaten çözmüştü fakat bir garsonun şefe nasıl yemek yapılacağını söylemesinin uygun olmadığını düşündü ve bu yüzden de bildiklerini kendine sakladı.

Fakat bir gün kendisini de şaşırtarak lafa girdi.

"Özür dilerim fakat neden uranyumu iki eşit parçaya bölmüyorsunuz?"

Robert Oppenheimer'ın fincanını doldururken bu sözler birdenbire ağzından kaçmıştı.

"Ne dedin sen?" diye sordu Oppenheimer. Garsonun ağzını açmasına o kadar şaşırmıştı ki ne dediğini dinlememişti bile.

Allan'ın devam etmekten başka şansı yoktu.

"Eğer uranyumu iki eşit parçaya böler ve onları sadece zamanı geldiğinde birleştirirseniz yalnızca istediğiniz zaman patlar."

"*Eşit* parçalar?" diye sordu Oppenheimer. O an kafasında birçok fikir dolaşıyordu fakat tek söyleyebildiği "eşit parçalar" olmuştu.

"Belki de haklısınız Profesör. Parçaların eşit boyutta olmalarına da gerek yok. Önemli olan şey bir araya geldiklerinde yeterince büyük olmaları."

Allan'ın asistan olarak uygun bir kişi olduğunu onaylayan Teğmen Lewis, İsveçliyi öldürmek ister gibi baktı fakat masanın etrafındaki bilim insanlarından biri konuyla oldukça ilgiliydi.

"Onları nasıl birleştireceğiz peki? Ve ne zaman? Havadayken mi?"

"Kesinlikle Profesör. Görüyorsunuz ya, hepsini patlatmak hiç de zor değil. Sorun, patlama anını kontrol edememekten kaynaklanıyor. Fakat ikiye bölünen kritik büyüklükte bir kütle, size kritik büyüklükte olmayan iki kütle veriyor, değil mi? Tersi için de aynısı geçerli çünkü kritik büyüklükte olmayan iki kütleden kritik büyüklükte bir kütle elde edebilirsiniz."

"Onları nasıl birleştirmeyi planlıyorsunuz Bay... affedersiniz, adınız nedir?" diye sordu Oppenheimer.

"Adım Allan."

"Evet, Bay Allan, onları nasıl birleştireceğiz?"

"Günlük kullandığımız patlayıcı yüküyle," dedi Allan. "Bu konu benim uzmanlık alanım fakat eminim siz de başarabilirsiniz."

Fizik profesörleri ve askerî bilim insanlarının en üst rütbelileri genellikle aptal olmazlardı. Oppenheimer birkaç saniye içinde kafasında çeşitli denklemler kurdu ve garsonun kesinlikle haklı olduğu sonucuna vardı. Bu kadar karmaşık bir şeyin çözümünün bu kadar basit olması inanılır gibi değildi! Bombanın arkasındaki basit patlayıcı yükü uzaktan aktif hale getirilebilir ve kritik olmayan kütle halindeki uranyum-235 bir başka kritik olmayan kütleyle buluşmaya gönderilebilirdi. Böylece nötronlar hareket etmeye ve uranyum atomları ayrılmaya başlar. Zincirleme reaksiyon oluşur ve...

"Bom!" diye mırıldandı Oppenheimer.

"Kesinlikle," dedi Allan. "Görünüşe göre olayı çözmüşsünüz Profesör. Başka kahve isteyen var mı?"

Tam o anda gizli odanın kapısı açıldı ve içeri habersiz ziyaretlerinden birini gerçekleştiren Başkan Yardımcısı Truman girdi.

"Oturun," dedi Başkan Yardımcısı hep birlikte ayağa kalkan adamlara.

Kendini emniyete almak için Allan bile oturdu. Eğer bir Başkan Yardımcısı size oturmanızı söylüyorsa en iyisi onu dinlemekti, en azından Amerika'da işler böyle yürüyordu.

Başkan Yardımcısı çabucak ayağa kalkan Oppenheimer'dan bir durum raporu istedi. Heyecanlanan Oppenheimer sadece köşede oturan Bay Allan'ın üzerinde çalıştıkları patlamanın kontrol altına alınması sorununu çözdüğünü söyledi. Bay Allan'ın çözümü henüz test edilmemişti fakat Oppenheimer herkes adına konuşarak problemin artık tarih olduğunu ve üç ay içinde deneme patlamalarına başlayabileceklerini söyledi.

Başkan Yardımcısı masaya göz attı ve herkesten onay aldı. Teğmen Lewis yeniden yavaşça nefes almaya başlamıştı. Sonunda Başkan Yardımcısı gözlerini Allan'a çevirdi.

"Sanırım günün kahramanı sizsiniz Bay Allan. Washington'a dönmeden önce bir şeyler atıştırmam gerekiyor. Bana katılmak ister misiniz?"

Allan, Generalissimo'nun akşam yemeği davetinin üzerinden on yıl geçmemişken benzer bir davetle karşılaşınca sevdiğiniz şeyleri yaptığınız sürece dünya liderlerinin hepsi sizinle yemek yemek istiyor diye düşündü fakat düşündüklerini söylemedi. Bunun yerine Başkan Yardımcısı'na daveti için teşekkür etti ve iki adam odadan birlikte çıktılar. Oppenheimer konferans masasında kalmıştı ve hem rahatlamış hem de mutsuz görünüyordu.

Başkan Yardımcısı Truman, Los Alamos'un merkezinde yer alan en sevdiği Meksika restoranının kapatılmasını istemişti ve bu yüzden Allan ve Truman, görevliler tarafından dışarıya çıkarılan onlarca insanın aksine kendilerine hemen yer bulmuşlardı.

Güvenlik biriminin başındaki adam Bay Allan'ın Amerikalı olmadığını ve Başkan Yardımcısı'yla yalnız kalıp kalamayacağını henüz netleştirmediğini söyledi fakat Truman güvenlik görevlisinin itirazlarına kulak asmadı ve Bay Allan'ın bugün şimdiye kadarki en büyük vatanseverliği yaptığını söyledi.

Başkan Yardımcısı'nın keyfi yerindeydi. Akşam yemeğinden hemen sonra, Washington'a gitmek yerine Georgia'ya uçup oradaki bir çocuk felci kliniğinde kalan Başkan Roosevelt'le buluşmayı tercih etti. Başkan haberleri bizzat kendisinden duymak isteyecekti, Harry Truman bundan emindi.

"Ben yemekleri söylerim, sen de içecekleri seçebilirsin," dedi Harry Truman neşeyle ve şarap listesini Allan'a uzattı.

Daha sonra kendisine doğru saygıyla eğilen başgarsona dönüp taco, enchilada, tortilla ve salsa sipariş etti.

"Peki, içecek olarak ne alırdınız efendim?"

"İki şişe tekila," diye cevapladı Allan.

Harry Truman güldü ve Allan'ın onu sarhoş etmeye mi çalıştığını sordu. Allan geçen yıl öğrendiği kadarıyla Meksikalıların akvavit adlı İskandinav içkisi kadar cazip içkiler yapabildiklerini söyledi fakat Başkan Yardımcısı daha uygun olacağını düşünüyorsa süt de içebilirdi.

"Hayır, sana söz verdim," dedi Başkan Yardımcısı Truman ve siparişe limonla tuz ekletmeyi de ihmal etmedi.

Üç saat sonra iki adam birbirlerine Allan ve Harry diye seslenmeye başlamışlardı ve bu da iki şişe tekilanın uluslararası ilişkilere olan etkisine çok güzel bir örnekti. Allan Truman'a memleketindeki kodamanlardan birini nasıl parçalara ayırdığını ve General Franco'nun hayatını nasıl kurtardığını anlattı. Başkan Yardımcısı ise Başkan Roosevelt'in tekerlekli sandalyeden kalkma çabalarını taklit ederek Allan'ı neşelendirdi.

İki adam en neşeli muhabbetlerinin ortasındayken güvenlik biriminin başındaki adam yanlarına gelip sessizce Başkan Yardımcısı'nın yanına yaklaştı.

"Biraz konuşabilir miyiz efendim?"

"Devam et," dedi Başkan Yardımcısı dili tam dönmeyerek.

"Özel konuşmayı tercih ederim efendim."

"Humphrey Bogart'a benzemiyorsan ben de ne olayım! Onu hiç gördün mü Allan?"

"Efendim..." dedi gitgide daha da kıvranan güvenlik görevlisi.

"Evet, ne istiyorsun?" diye tısladı Başkan Yardımcısı.

"Efendim, durum Başkan Roosevelt'le ilgili."

"Ne olmuş o yaşlı keçiye?" Başkan Yardımcısı kahkahayı bastı.

"Ölmüş, efendim."

ON

9 Mayıs 2005 Pazartesi

Kova, dört gün boyunca Rottne'deki süpermarketin dışında oturdu ve önce arkadaşı Cıvata'yı, sonra da yüzlük ihtiyarı, biraz daha genç olan kızıl saçlı kadını, atkuyruklu adamı (fiziksel özellikleriyle ilgili başka bir şey bilinmiyordu) ve Mercedes'i görmeyi umuyordu. Orada oturmak kendisinin değil, Patron'un fikriydi. Kova, küçük kardeşi ve The Violence'ın Braås'taki lideri ile gecenin bir yarısında Småland'daki sağlık kliniğinin dışında görülen yüz yaşındaki adam hakkında tesadüf eseri yaptığı konuşmayı raporlamıştı. Tam o anda Patron şehrin en popüler süpermarketlerinden birinin önünde nöbet tutulmasını istemişti. Gecenin bir yarısı Rottne'de dolanan bir kişinin yakınlarda bir yerlerde yaşadığını ve er ya da geç yiyecek alışverişi için süpermarkete gideceğini düşünmüştü. Mantığı su götürmezdi. Patron bir sebepten dolayı patron olmuştu. Fakat bu beş gün önceydi. Kova birdenbire umutsuzluğa düştü.

Artık dikkatini de toplayamıyordu. Bu yüzden gümüş bir Mercedes yerine kırmızı bir VW Passat ile otoparka giren kızıl saçlı kadını fark etmedi. Fakat süpermarkete girmek için Kova'nın burnunun dibinden geçince onu kaçırması pek de mümkün olmadı. Kova, doğru kadını bulup bulmadığından emin olamadı fakat hem yaşı hem de saç rengi tutuyordu.

Kova, Stockholm'deki Patron'a telefon açtı. O da çok hevesli değildi. İlk olarak Cıvata'yı ya da en azından o lanet ihtiyarı bulmayı planlamıştı.

Yine de Kova'dan plakayı not almasını ve kızıl saçlı kadını gittiği yere kadar takip etmesini istedi. Daha sonra tekrar rapor alacaktı.

Başkomiser Aronsson son dört gününü Åseda'da bir otel odasında geçirmişti. Amacı yeni görgü tanıkları ortaya çıktıkça olayların merkezine yakın olmaktı.

Fakat hiç kimse ortaya çıkmadı ve Eskilstuna'daki meslektaşı telefon açtığında eve dönmek üzereydi. Bir Daha Asla örgütünün belalı üyesi Per-Gunnar Gerdin'e yerleştirdikleri dinleme cihazından bazı sonuçlar almışlardı.

Gerdin ya da bilinen adıyla Patron, yıllar önce kaldığı maksimum güvenlikli hapishanedeki bazı suç örgütlerinin kurulmasında epey aktif rol almıştı. Bu olaylar basına da yansımış, hatta Gerdin'in adını ve fotoğrafını bile basmışlardı. Girişimi, Per-Gunnar Gerdin'in annesinin gönderdiği bir mektup yüzünden başarısız olmuştu ancak hikâyenin o kısmı basına hiç yansımamıştı.

Başkomiser Aronsson, birkaç gün önce Gerdin'in telefonunun dinlemeye alınmasını istemişti ve şimdi de ağlarına bir şeyler takılmaya başlamıştı. Konuşmalar dinlenmiş, deşifre edilmiş ve bir faks ile Åseda'ya gönderilmişti.

"Alo?"

"Evet, benim."

"Yeni bir şeyler var mı?"

"Belki. Süpermarketin önündeyim ve alışveriş yapmak için içeri giren kızıl saçlı bir hatun gördüm."

"Sadece hatun mu? Cıvata'yı görmedin mi? Ya da o yüzlük ihtiyarı?"

"Hayır, sadece hatun vardı. Bilmem ki şey de..."

"Mercedes'le mi geldi?"

"Şey, görmek için çok vaktim olmadı... ama otoparkta Mercedes yoktu, başka bir arabayla gelmiş olmalı."

[Beş saniyelik bir sessizlik.]

"Alo?"

"Evet, buradayım, düşünüyorum lanet olasıca. Birilerinin düşünmesi lazım."

"Ama ben sadece..."

"Småland'da birden fazla kızıl saçlı kadın olmalı..."

"Evet ama yaşı da tutuyor..."

"Arabanla onu takip et, plakayı not al, aptalca bir şeyler yapma fakat nereye gittiğini de öğren. Kimsenin seni görmediğinden de emin ol. Daha sonra yine rapor ver."

[Beş saniyelik sessizlik.]

"Anladın mı?"

"Ne, şey, evet. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez seni ararım."

"Bir dahaki sefere beni ankesörlü telefondan ara. Bunu yalnızca iş konuşmaları için kullanmanı söylemedim mi?"

"Evet, elbette fakat o yalnızca Ruslarla iş yaparken geçerli olan bir kural değil mi? Telefonu hâlâ kullanıp kullanmadığını bile bilmiyorum ki..."

"Aptal!" [Homurtular ve sonra biten konuşma.]

Başkomiser Aronsson deşifreyi okudu ve yapbozun parçalarını yeniden yerine koydu.

"Cıvata" olarak tabir edilen kişi, Bir Daha Asla örgütünün bilinen üyelerinden ve şimdi ölü olduğundan şüphelenilen Bengt Bylund olmalıydı. Gerdin'i arayan da muhtemelen Henrik "Kova" Hultén'di ve Småland'da bir yerlerde Cıvata'nın izini sürüyor olmalıydı.

Aronsson'un artık doğru iz üzerinde olduğunu gösteren kanıtları vardı.

Daha önce de tahmin ettiği gibi Allan Karlsson, Julius Jonsson, Benny Ljungberg ve Mercedes'i Småland'da bir yerlerdeydi ve yanlarında yaşı bilinmeyen kızıl saçlı bir kadın da vardı. Genç olma ihtimali düşüktü çünkü telefon konuşmasında kendisinden hatun diye bahsediliyordu. Bir diğer taraftan, Kova gibi biri söz konusuysa hatun diye adlandırılmanız için çok da yaşlı olmanız gerekmezdi.

Stockholm'deki Bir Daha Asla örgütü de Cıvata'nın o grup içinde olduğunu düşünüyordu. Kendi grubundan kaçıyor olabilir miydi? Kaçmıyorsa neden hiç kimseyle iletişime geçmemişti? Bunun sebebi kesinlikle ölmüş olmasıydı! Fakat Patron bunu aklına getirmek istemedi ve Cıvata'nın Småland'da o grupla beraber olduğunu düşündü fakat... kızıl saçlı kadın nasıl aralarına girmişti?

Aronsson, Allan, Benny ve Julius'un aile geçmişinin araştırılmasını istedi. Småland'da yaşayan ve doğru saç rengine sahip kız kardeşleri ya da kuzenleri var mıydı?

"Ama kadın tam o yaşta..." demişti Cıvata. Neye göre o yaştaydı? Onlara kim ne bilgi vermişti? Småland'da görüldükten sonra birileri tarafından ipucu mu verilmişti? Dinleme cihazının daha önceden aktive edilmemiş olması ne kötüydü.

Kova şimdiye kadar kızıl saçlı kadını süpermarketten itibaren takip etmiş ve sonra da yanlış kızıl saçlı kadını takip ettiğini fark etmiş olabilirdi... ya da Kova şu anda Allan Karlsson ve arkadaşlarının nerede saklandığını biliyor da olabilirdi.

Bu durumda Patron da kısa sürede Småland'a gelirdi ve Allan ile arkadaşlarını sorguya alıp hem valizin hem de Cıvata'nın nerede olduğunu öğrenebilirdi.

Aronsson, Eskilstuna'da görevli Savcı Conny Ranelid'e telefon açtı. Ranelid ilk başta çok ilgili değildi fakat Aronsson'un verdiği her bir bilgiyle ilgisi daha da arttı.

"Artık Gerdin ve yandaşlarını elinizden kaçırmayın," dedi Savcı Ranelid.

Güzel, süpermarketten aldıklarını iki poşet halinde VW Passat'ın bagajına koydu ve yola çıktı.

Kova da güvenli bir mesafeden kendisini takip ediyordu. Otoyola ulaştıkları an Patron'a telefon açtı (elbette ankesörlü telefonu kullanmıştı çünkü içinde yaşama isteği vardı) ve kızıl saçlı kadının kullandığı arabanın markasını ve plakasını vererek vardıkları zaman tekrar arayacağına söz verdi.

İki araç Rottne dışına doru yol almaya devam etti fakat kızıl saçlı kadın birden çakıl yola girdi. Kova yolu tanımıştı. Bir defasında araba yarışı yaptıkları ve sonuncu geldiği yoldu burası. O zamanki kız arkadaşı haritayı okumaktan sorumluydu ve yarı yolda haritayı ters tuttuğunu fark etmişti.

Çakıl yol tozluydu ve kızıl saçlı kadının arabası arkasında toz bulutu oluşturarak ilerlemeye devam ediyordu. Kova tam olarak kadını göremese de güvenli bir mesafeden kendisini takip etmeye devam ediyordu. Fakat birkaç kilometre sonra toz bulutu birdenbire kayboldu. Hay aksi!

Önce paniklemeye başladı fakat kendini sakinleştirdi. Hatun yolda bir yerden dönmüş olmalıydı. Yola geri çıktıktan sonra daha bir kilometre bile gitmemişti ki bulmacayı çözdüğünü düşündü. Bir posta kutusunun yanından giden küçük bir yol vardı. Oradan gitmiş olmalıydı.

Olayların nasıl geliştiğini göz önüne alarak Kova'nın biraz fazla heyecanlı olduğunu söylemek mümkündü. Küçük yolda oldukça hızlı ilerliyor ve yolun onu götürdüğü yere ulaşmayı

bekliyordu. Gizlenme ve dikkatli olma gibi konuları hemen göz ardı etmişti.

Kova çok hızlı gidiyordu ve bunu fark etmeden önce yol sona erdi ve karşısına küçük bir avlu çıktı. Biraz daha hızlı sürüyor olsaydı durmaya vakit bile bulamazdı ve orada durmuş bir... bir... fili besleyen yaşlı adamı ezip geçebilirdi.

Allan, Sonya'yla hemen arkadaş olmuştu. Epey ortak noktaları vardı. Biri bir gün camdan atlamış ve hayatına tamamen yeni bir yön vermişti. Diğeri de aynı sonuçlarla bir göle inmişti. Her ikisi de bundan önceki hayatlarında dünyanın birçok kısmını görmüştü. Üstelik Sonya'nın yüzünde bilge bir ihtiyar gibi derin çizgiler vardı.

Sonya sirk oyunlarını herkes için göstermezdi fakat bu yaşlı adamı çok sevmişti. İhtiyar ona elma vermiş, hortumunu kaşımış ve onunla arkadaş canlısı bir şekilde konuşmuştu. Söylediğinin çoğunu anlamamıştı fakat bu önemli değildi, yine de konuşması güzeldi. Yaşlı adam Sonya'dan oturmasını istediğinde oturdu, arkasına dönmesini istediğinde yine denileni yaptı. Ona arka ayaklarının üstünde nasıl duracağını da gösterdi fakat yaşlı adam bununla ilgili komutu bilmiyordu. Zahmetleri için birkaç elma yemesi ve hortumunun kaşınması tamamen bir ödüldü. Sonya satın alınamazdı.

Sonya ve Allan birlikte vakit geçirirlerken Güzel de Benny ve Buster'la verandanın merdivenlerinde oturup kahve içmek ve köpeğiyle oynamaktan hoşlanmıştı. Sonya'nın Allan'la kaynaşmasını ve gölde levrek avlamaya çalışan Julius'u izlediler.

Bahar sıcağı dalga dalga yayılıyordu. Güneş bir haftadır tepedeydi ve hava tahminleri yüksek basıncın devam edeceğini öngörüyordu.

Tüm yeteneklerinin yanı sıra neredeyse mimar olan Benny, Güzel'in yeni aldığı otobüsün içine Sonya'yı nasıl sığdıracak-

larını hesaplıyordu. Güzel, Julius'un hırsız oluşunun yanı sıra kereste tüccarı da olduğunu ve çekiçle çiviyi nasıl kullanacağını bildiğini öğrendikten sonra Buster'a bu arkadaşların hiç de fena olmadığını söyledi. Kapıyı suratlarına kapatmaması iyi olmuştu. Benny'nin talimatları doğrultusunda otobüsün içini yeniden tasarlaması sadece bir öğleden sonrasını almıştı. Otobüs hazırlandıktan sonra Sonya, Allan'la birlikte test etmek amaçlı içeri girip çıktı ve durumdan hoşnut olmuşa benziyordu. Biraz sıkışması gerekecekti fakat akşam yemeği biri solunda biri tam önünde duran iki seçeneği vardı ve sağında da içmek için su bulunuyordu. Zemin yükseltilmişti ve biraz da eğimliydi. Sonya'nın tuvaleti için bir çukur bile hazırlanmıştı. Çukur, ağzına kadar samanla doluydu ve yolculuk boyunca mümkün olduğunca fazla sıvıyı emebilirdi.

Üstelik otobüsün her iki tarafına açılan deliklerle bir havalandırma sistemi bile yapmışlardı ve şoför koltuğunun arkasına, Sonya'nın yolculuk boyunca kendisine yardım eden ve besleyen kişileri görebilmesi için açılır kapanır cam bir panel konulmuştu. Otobüs kaba tabirle lüks bir fil taşıyıcısına çevrilmişti.

Yolculuk için hazırlandıkça gitmek için de o kadar az heveslendiler. Göl Çiftliği'ndeki hayat çok iyiydi. En azından üçüncü gecede farklı odalardaki çarşafları eskitmek yerine bir odayı paylaşabileceklerini fark eden Benny ve Güzel için çok iyiydi. Akşamlar şömine ateşinin başında, iyi yiyecekler, iyi içecekler ve Allan Karlsson'un muhteşem hayatından bölümlerle geçmişti.

Fakat pazartesi günü hem buzdolabı hem de kiler boşalmıştı ve Güzel'in Rottne'ye gidip stokları yenilemesinin vakti gelmişti. Güvenlik sebeplerinden ötürü yolculuk eski VW Passat'la gerçekleşecekti. Mercedes ahırın arkasında gizli kalmaya devam etmeliydi.

Güzel, bir alışveriş torbasını kendisi ve yaşlı adamlar için erzakla doldururken diğerini de Sonya için taze Arjantin elmalarıyla doldurdu. Eve döndüğünde elma torbalarını Allan'a verdi ve bir sepet Belçika çileğiyle verandadaki Buster ve Benny'nin yanına gitmeden önce elindeki diğer erzakları da bıraktı. Balık tutmaya biraz ara veren Julius da oradaydı.

Tam o anda bir Ford Mustang bahçeye girdi ve neredeyse Sonya ile Allan'ı eziyordu.

Sonya en sakiniydi. Allan'dan gelecek bir sonraki elmaya o kadar odaklanmıştı ki etrafında olup bitenleri ne gördü ne de duydu. Ya da belki de görmüştü çünkü tam dönerken arkası Allan ve yeni ziyaretçiye dönük bir şekilde donakalmıştı.

En sakin ikinci kişi ise Allan'dı. Hayatı boyunca ölümle o kadar çok burun buruna gelmişti ki fırlayan bir Ford Mustang çok da heyecan verici değildi. Eğer zamanında dursa bir problem olmazdı.

Üçüncü sırada da Buster vardı. Yabancılar geldiği zaman onlara doğru koşup havlamamak üzere eğitilmişti. Fakat kulakları birden dikleşti ve gelişmeleri izlemek için gözlerini dört açtı.

Güzel, Benny ve Julius verandadan sıçrayıp bir sıra halinde olacakları beklemeye başladılar.

Kova ise bir an telaşlanmış, dengesiz bir şekilde Mustang'den inmiş ve arka koltuğun zeminine sıkıştırılmış bir tabancayı aramaya başlamıştı. Tabancayı bulunca ilk olarak filin poposuna doğrulttu, sonra aklına daha iyi bir fikir geldi ve önce Allan'a, sonra da verandadaki üç arkadaşa doğrultarak (biraz da hayal gücünden yoksun olarak), "Eller yukarı!" diye bağırdı.

"Eller yukarı mı?"

Bu Allan'ın son zamanlarda duyduğu en aptalca şeydi. Bu adam ne olacağını düşünüyordu? Onun gibi yüzlük bir

ihtiyar kafasına elma mı atacaktı? Yoksa köşedeki hassas kadın onu Belçika çileği yağmuruna mı tutacaktı? Yoksa...

"Tamam, tamamı, ellerinizle ne yapmak istiyorsanız yapın ama sakın bir numara çevirmeyin."

"Numara mı?"

"Sen kapa çeneni yaşlı pislik! O lanet valizin ve valizi alan adamın nerede olduğunu söyle."

Buraya kadarmış diye düşündü Güzel. Hayattaki şanslarının sonu gelmişti. Gerçekler eninde sonunda ortaya çıkmıştı. Hiç kimse cevap vermedi. Tuvaletini yapmaya hazırlanan ve tüm bu dramdan uzak durmaya niyetli olan fil dışında hepsi de ne söyleyeceklerini bulmak için o kadar çok kafa patlatıyorlardı ki neredeyse patlama sesini duyabilirdiniz. Eğer oralardaysanız bir filin tuvaletini yapış anını asla kaçırmamanız gerekir.

"Hay, lanet!" diye söylendi Kova ve filden boşalan pislikten birkaç adım uzaklaştı. "Ne diye bir filiniz var sizin?"

Hâlâ hiçbir cevap yoktu. Fakat bu kez de Buster kendisini tutamıyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmiş olmalıydı. Yabancıya doğru dönüp tüm gücüyle havlamak istedi. Kuralları bilmesine rağmen derin derin uludu. Verandadaki Alman kurdunu fark eden Kova içgüdüsel olarak iki adım geri attı, tabancasını çıkardı ve ateş etmeye hazırlandı.

O noktada Allan'ın yüz yaşındaki beyni bir fikir üretti. Çılgın bir fikirdi ve arada kendisinin de vurulma riski vardı, tabii gerçekten ölümsüz değilse. Derin bir nefes aldı ve dudaklarındaki naif gülümsemeyle belalı adama doğru yürüdü. En bunak ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Elinizdeki gerçekten de şahane bir tabancaymış. Gerçek mi? Dokunabilir miyim?"

Benny, Julius ve Güzel, yaşlı adamın gerçekten kafayı yediğini düşündüler.

"Dur Allan!" diye bağırdı Benny.

"Evet, dur yaşlı sersem, yoksa vururum seni!" dedi Kova.

Fakat Allan ona doğru ilerlemeye devam etti. Kova geriye doğru bir adım attı, tabancayı tuttuğu elini daha da tehditkâr bir ifadeyle Allan'a uzattı ve... olan oldu.

Eğer bir yığın yapışkan taze fil pisliğine basarsanız dengenizi sağlamanızın neredeyse imkânsız olduğunu bilirsiniz. Kova bilmiyordu fakat hemen öğrendi. Arkadaki ayağı kaydı ve elleriyle dengede durmaya çalışırken beceriksizce yumuşak bir şekilde sırtının üzerine düştü.

"Otur Sonya, otur," dedi Allan cesaret dolu planının son basamağını düşünerek.

"Hayır, lanet olsun, Sonya sakın oturma!" diye bağırdı Güzel, birden neler olabileceğini fark etmişti.

"Kahrolasıca!" dedi Kova fil pisliğinin içinde debelenirken.

Herkese arkası dönük olan Sonya açık ve net bir şekilde duymuştu Allan'ın komutunu. Yaşlı adam ona hep iyi davrandığı için onun söylediğini yapmak istedi. Üstelik sahibi de bu emri onaylamıştı. Kelimenin sonuna gelen fazladan hecenin bir emrin tam tersini ifade etmesi Sonya için her zaman anlaşılmaz olmuştu.

Bu yüzden oturdu Sonya. Oturduğu yerde yumuşak ve sıcak bir şey vardı ve ardından da tiz bir kırılma sesiyle bir çığlık duyuldu. Sonrası sessizlikti. Sonya artık diğer elma için hazırdı.

"İki numara da gitti," dedi Julius.

"Hay sıçayım!" dedi Güzel.

"İğrenç," dedi Benny.

"Al sana bir elma daha," dedi Allan.

Henrik "Kova" Hultén hiçbir şey söyleyemedi.

★

Patron, Kova'nın araması için üç saat daha bekledi. Daha sonra o işe yaramaza bir şeyler olduğunu düşündü. İnsanların kendine söylenen şeyler dışına çıkmamaları gerektiğini niye anlamadıklarını düşündü umutsuzca.

Artık çok açıkça görebiliyordu ki her şeyi kendi başına halletmesinin zamanı gelmişti. Patron, Kova'nın verdiği plakayı kontrol ederek işe başladı. Ulusal taşıt tanıma sisteminin onu Rottne, Småland'da Göl Çiftliği'nde yaşayan Gunilla Björklund'a ait kırmızı bir VW Passat'a yönlendirmesi birkaç dakikadan fazla sürmedi.

ON BİR

1945 - 1947

Bir şişe tekilayı devirdikten sonra taş gibi ayık olmanın bir yolu olsaydı, Başkan Yardımcısı Harry S. Truman kesinlikle bu yolu denerdi.

Başkan Roosevelt'in ani ölümüyle ilgili haberler Başkan Yardımcısı'nın Allan ile yediği hoş akşam yemeğini sonlandırıp hemen Washington'a uçması gerekiyor demekti. Allan ise restoranda kalmış şef garsonla getirdiği hesapla ilgili tartışıyordu. Sonunda şef garson Allan'ın sözlerini dinledi ve geleceğin ABD başkanının epeyce güvenilir olduğunu, şimdi de onun adresine kadar her şeyini bildiğini kabul etti.

Allan temiz havada laboratuvara geri yürüdü ve Amerika'nın en önde gelen fizikçilerine, matematikçilerine ve kimyacılarına asistanlık yapma ve kahve getirme görevlerini yerine getirmeye başladı ama bu insanlar Allan'ın yanında kendilerini utanmış hissediyorlardı. Atmosfer o kadar rahatsız ediciydi ki Allan birkaç hafta sonra oradan ayrılmayı düşünmüştü. Washington'dan gelen bir telefon meseleyi çözmeye yetmişti.

"Merhaba Allan. Ben Harry."

"Hangi Harry?"

"Truman, Allan. Harry S. Truman, başkan olan, lanet olasıca!"

"Ne hoş! Yediğimiz yemek çok güzeldi Bay Başkan, teşekkür ederim. Umarım eve dönerken uçağı siz kullanmak zorunda kalmadınız?"

Hayır, elbette ki bu söz konusu değildi. Durumun ciddiyetine rağmen koltuğun üzerinde sızmış ve beş saat sonra inişe geçme vakti gelene kadar da uyanmamıştı.

Fakat Harry Truman şimdi kendisinden önceki başkandan kalan işlerle ilgilenmek zorundaydı ve işlerinden biri de Allan'ın yardımını gerektiriyordu, eğer Allan da sorun etmezse...

Allan elbette sorun etmedi ve bir sonraki sabah Los Alamos Ulusal Laboratuvarı'ndan temelli ayrıldı.

Oval Ofis tam da Allan'ın hayal ettiği kadar ovaldi. Şimdi de Los Alamos'taki alkol partnerinin tam karşısında oturuyordu.

Görünüşe göre Başkan siyasi nedenlerle görmezden gelemediği bir kadınla ilgili problemler yaşıyordu. Kadının adı Soong Mei-ling'di. Belki Allan onun adını daha önce duymuştu? Hayır mı?

Bu kadın Çin'deki antikomünist Kuomintang partisinin lideri Çan Kay Şek'in karısıydı. Aynı zamanda aşırı derecede güzeldi, Amerika'da eğitim almıştı ve Bayan Roosevelt'in en iyi arkadaşıydı. Gittiği her yerde binlerce kişiyi peşinden sürükleme yeteneğine sahipti ve hatta Kongre'de bile bir konuşma yapmıştı. Şimdi de komünizme karşı yürütülen mücadeleyle ilgili olarak Başkan Roosevelt'ten aldığını iddia ettiği sözleri yerine getirdiğinden emin olmak için Başkan Truman'ın yakasından düşmüyordu.

"Bunun siyasetle ilgili olduğunu tahmin etmeliydim," dedi Allan.

"Eğer bir ülkenin başkanıysan bu konudan uzak durman biraz zor," diye cevapladı Harry Truman.

Tam da o zamanlarda Kuomintang ve komünistler arasındaki mücadelede kısa bir durgunluk dönemi yaşanıyordu çünkü her iki taraf da Mançurya'da ortak bir amaç uğruna savaş veriyordu. Fakat Japonlar kısa sürede teslim olacak ve Çinliler de yine kendi aralarındaki kavgaya döneceklerdi.

"Japonların teslim olacaklarını nereden biliyorsun?" diye sordu Allan.

"Herkesten çok sen bunun söylediğim şekilde sonuçlanacağını bilirsin," diye cevapladı Truman ve hemen konuyu değiştirdi.

Başkan, Allan için oldukça sıkıcı olan bir konuya, Çin'deki son gelişmelerin detaylarına girmişti. İstihbarat raporları bir iç savaş durumunda komünistlerin daha avantajlı olacağını söylüyordu ve Stratejik Hizmetler Ofisi'nde, Çan Kay Şek'in askerî stratejileriyle ilgili soru işaretleri konuşuluyordu. Tamamen şehirlere odaklandığı için kırsal kesimdeki komünist propagandaları göz ardı etmişti. Komünistlerin lideri Mao Zedong da çok kısa sürede Amerika tarafından ortadan kaldırılacaktı fakat fikirlerinin halk arasında yeniden filizlenme riski vardı. Sinir bozucu Soong Mei-ling bile bir şeyler yapılması gerektiğini kabul etti. Yani kendi askerî sürecini kendisi yönetecekti.

Başkan askerî stratejiyi anlatmaya devam etti fakat Allan dinlemeyi bırakmıştı. Dalgın bir şekilde Oval Ofis'i incelerken aklında pencere camlarının kurşungeçirmez olup olmadığı ve soldaki kapının nereye açıldığı gibi konular vardı. Yerdeki devasa halıyı yıkamaya götürmenin ne kadar zor olacağını düşündü.

Sonunda konuyu anlayıp anlamadığını görmek için sorulan sorulardan kaçmak amacıyla Başkan'ın sözünü kesip araya girme ihtiyacı duydu.

"Özür dilerim Harry ama benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Söylediğim gibi, kırsal alanlarda komünistlerin özgürlük hareketini durdurmakla ilgili eylemler..."

"Benim *aslında* ne yapmamı istiyorsun?"

"Soong Mei-ling Amerika'nın silah desteğini artırması için bastırıyor ve şimdi de teklif edilenden daha fazla ekipman istemeye başladı."

"Benden *tam olarak* ne yapmamı bekliyorsun?"

Allan aynı soruyu üçüncü kez sorduğunda Başkan sessizleşti.

"Çin'e gidip köprüleri havaya uçurmanı istiyorum."

"Bunu neden baştan söylemiyorsun?" dedi Allan, yüzü aydınlanmıştı.

"Mümkün olduğunca çok köprüyü havaya uçurup komünistlerin yollarının hemen hemen hepsini keseceksin..."

"Yeni bir ülke görecek olmak heyecan verici," dedi Allan.

"Soong Mei-ling'in adamlarını köprüleri havaya uçurma konusunda eğitmeni istiyorum ve..."

"Ne zaman gidiyorum?"

Allan, patlayıcı uzmanı olmasına ve geleceğin Amerika başkanıyla sarhoş da olsa iyi bağlar kurmasına rağmen özünde hâlâ bir İsveçliydi. Eğer siyasete azıcık da olsa ilgisi olsaydı, bu görev için neden kendisinin seçildiğini sorma gereği duyardı. Eğer Başkan'a bu soru sorulsaydı o da dürüstlükle Amerika Birleşik Devletleri'nin Çin'deki iki paralel ve potansiyel olarak çelişkili askerî projeyi destekler gibi görünemeyeceğini anlatırdı.

Resmî olarak Çan Kay Şek ve onun Kuomintang partisini destekliyorlardı. Şimdi de bu desteğe koca bir gemi dolusu malzemeyle köprüleri havaya uçurma gibi büyük ölçekli ve güzel, yarı Amerikan ve Başkan'a göre âdeta bir yılan olan Soong Mei-ling'in emirleri ve zorlamaları doğrultusunda bir başka destek daha ekleniyordu. Hepsinden kötüsü Truman,

her şeyin Soong Mei-ling ve Bayan Eleanor Roosevelt'in çay sohbetinden çıkmış olmasını da göz ardı edemiyordu. Ne karmaşa ama! Ama şimdi Başkan'ın yapması gereken tek şey Allan Karlsson ve Soong Mei-ling'i tanıştırmaktı. Tahminine göre bu noktadan sonra durum çözülmüş ve her şey yoluna girmiş olacaktı.

Bir sonraki gündem maddesi formaliteden ibaretti çünkü zaten kararını vermişti. Aslına bakılırsa fiziksel olarak herhangi bir butona basmasına gerek yoktu. Filipinler'in doğusunda bir adada B-52 bombardıman uçağının ekibi Başkan'dan emir bekliyordu. Bütün testler yapılmıştı. Hiçbir şey yanlış gidemezdi.

Bir sonraki gün takvimler 6 Ağustos 1945'i gösteriyordu.

Allan Karlsson'un hayatında yeni bir şeyler olacağına dair heyecanı, Soong Mei-ling'le tanıştığında tamamen kayboldu. Allan, Washington'da bir otel süitinde kendisiyle tanışacağı talimatını almıştı. Birkaç koruma ordusunu zar zor geçtikten sonra söz konusu kadının karşısında durmuş kendini tanıtıyordu.

"Nasılsınız madam? Ben Allan Karlsson."

Soong Mei-ling, Allan'ın elini sıkmadı. Onun yerine karşısında duran bir koltuğu göstererek, "Otur!" dedi.

Allan yıllar içinde delilikten tut faşistliğe kadar her şeyle anılmıştı fakat kesinlikle bir köpek değildi. Kadının ses tonunun hiç de uygun olmadığını belirtmeyi düşündü fakat bunu yapmaktan kaçındı çünkü bir sonraki adımın ne olacağını merak ediyordu. Üstelik koltuk da çok rahat görünüyordu.

Allan oturur oturmaz Soong Mei-ling, Allan'ın her zaman kaçınmayı tercih ettiği bir konuya, siyasi açıklamalara girdi. Tuhaf bir şekilde Başkan Roosevelt'in tüm bu planın arkasındaki adam olduğunu söylüyordu ve Allan da bunu biraz

ilginç bulmuştu. Toprağın altındayken askerî operasyonlar yürütemezdiniz, değil mi?

Soong Mei-ling komünistlerin sonunun gelmesini ve Mao Zedong denen palyaçonun siyasî zehrini teker teker her bölgeye akıtmasını engellemeyi istiyordu ve bu işle ilgili hiçbir şey bilmeyen ve anlamayan kocası Çan Kay Şek'ten de kurtulmaktan bahsedince Allan epey şaşırmıştı.

"Romantik açıdan ikinizin durumu nedir acaba?" diye sordu Allan.

Soong Mei-ling, böyle özel bir konunun kendisini asla ilgilendirmediğini söyledi. Karlsson, Başkan Roosevelt tarafından bu operasyonda kendi emrinde çalışması için gönderilmişti ve bundan sonra yalnızca kendisine bir soru sorulduğunda konuşmalı, yoksa susmalıydı.

Allan hiç sinirlenmedi (bu kelime onun haznesinde yoktu) fakat konuşma sırasının ona geçtiğini düşünerek cevap verdi.

"Roosevelt'le ilgili duyduğum son şey ölmüş olması ve farklı bir durum söz konusu olsaydı gazeteler hemen bundan bahsederdi. Buradayım çünkü Başkan *Truman* benden böyle yapmamı istedi. Fakat durmadan bir şeylere kızacaksanız ben hiç zahmet etmeyeyim. Çin'i başka bir zaman yine ziyaret edebilirim ve zaten gerekenden fazla köprüyü havaya uçurdum."

Bir Budist'le evlenmesine şiddetle karşı çıkan annesi dışında hiç kimse Soong Mei-ling'le bu şekilde konuşmamıştı ve bu da yıllar önceydi. Üstelik annesi sonradan özür dilemek zorunda kalmıştı çünkü bu evlilik kızını zirveye taşımıştı.

Şimdi ise durup düşünmeliydi. Belli ki durumu yanlış yorumlamıştı. Şimdiye kadar bütün Amerikalılar, Başkan Roosevelt ve eşiyle arkadaş olduğunu söylediğinde karşısında titrerdi. Diğer herkes gibi olmayan bu adama nasıl

davranmalıydı? Bu işe yaramaz Truman kendisine kimi göndermişti böyle?

Soong Mei-ling, hemen herkesle arkadaş olabilen bir tip değildi fakat amacı, ilkelerinden daha önemliydi. Bu yüzden taktiğini değiştirdi.

"Sanırım doğru düzgün tanışmayı atladık," dedi ve bir Batılı gibi elini uzattı. Geç olması, hiç olmamasından iyiydi.

Allan kin tutabilen bir adam değildi. Bu yüzden kendisine uzatılan eli sıktı ve anlayışla gülümsedi. Fakat geç olması, hiç olmamasından iyidir fikrine genel olarak katılmıyordu. Örneğin babası, Rus Devrimi'nden bir gün önce Çar Nikolay'ın sadık savunucularından biri olmuştu.

İki gün sonra Allan, Soong Mei-ling ve koruma ordusundan yirmi kişiyle birlikte Los Angeles'a doğru yola çıkmıştı. Orada hem onları hem de dinamit kargolarını Şangay'a taşıyacak olan bir gemi bekliyordu.

Allan, Pasifik Okyanusu'ndaki bu uzun yolculuk boyunca Soong Mei-ling'in yolundan çekilmenin imkânsız olduğunu biliyordu (geminin yeterince saklanma yeri yoktu). Bu yüzden hiç uğraşmamaya karar verdi ve her akşam yemeğinde kaptanın masasındaki sabit yerini aldı. Buradaki avantaj yemeklerin güzel olmasıydı. Dezavantaj ise Allan ve kaptanın yalnız olmaması, yanlarında siyaset dışında hiçbir şeyden konuşmayan Soong Mei-ling'in de bulunmasıydı.

Dürüst olmak gerekirse bir dezavantaj daha vardı. Gemide votka yerine yeşil muz likörü servis ediyorlardı. Allan kendisine ne verilirse içiyordu fakat ilk defa bu kadar içilemez durumda olan bir içeceği denediğini belirtti. İçinde alkol olan içecekler mümkün olduğunca çabuk bir şekilde boğazından geçip midene ulaşmalı, damağında takılıp kalmamalıydı.

Fakat Soong Mei-ling likörün tadını bayağı seviyordu ve akşamları yuvarladığı kadeh sayısı arttıkça sonu gelmez siyaset saçmalamaları da o kadar kişisel bir hal alıyordu.

Pasifik Okyanusu'ndaki yemekler boyunca Allan'ın hiç çaba sarf etmeden öğrendiği şeylerden biri de palyaço Mao Zedong ve komünistlerinin rahatlıkla iç savaşı kazanabileceği ve böylesi bir sonucun sebebinin de Çan Kay Şek olacağıydı. Soong Mei-ling'in kocası bir başkumandan olarak yetersizdi. Tam şu anda Mao Zedong ile Çin'in güneyindeki Çongçing şehrinde barış görüşmelerini yürütüyordu. Bay Karlsson ve kaptan hayatları boyunca bundan daha aptalca bir şey duymuş muydu? Komünistlerle görüşmek? Bunun sonu çıkmaz yol değil de neydi?

Soong Mei-ling görüşmelerin sonuca bağlanmadan biteceğine emindi. İstihbarat raporları da komünist ordularının büyük bir kısmının Çongçing'den çok uzak olmayan Şiçuan bölgesinde terk edilmiş bir dağlık alanda beklediklerini bildiriyordu. Soong Mei-ling'in bizzat kendi seçtiği ajanlar da Soong Mei-ling gibi o palyaço ve güçlerinin bir sonraki hamle olarak Şensi ve Henan yönünde kuzeydoğuya ilerleyeceğini ve mide bulandırıcı propagandalarını bütün ulusa yaymaya çalışacaklarını söylüyordu.

Allan bu süre zarfında sessiz kaldı ve bu akşamın siyaset dersinin gerekenden fazla uzamamasını umdu. Fakat oldukça kibar olan kaptan kadının kadehini tatlı muz likörüyle doldururken soru ardına soru sormaya devam ediyordu.

Örneğin kaptan, Mao Zedong'un ne şekilde bir tehdit oluşturduğunu merak ediyordu. Sonuçta Kuomintang partisinin arkasında ABD vardı ve kaptanın anladığı kadarıyla parti askerî açıdan da tamamen üstün konumdaydı.

Bu soru, gecenin ızdırabını en az bir saat daha uzattı. Soong Mei-ling acınası kocasının bir inek zekâsına ve ka-

rizmasına sahip olduğunu ve yine bir ineğinki kadar liderlik yeteneklerine sahip olduğunu söyledi. Çan Kay Şek, her şeyin şehirleri kontrol etmekle ilgili olduğunu konusunda yanlış bir düşünceye sahipti.

Soong Mei-ling, kesinlikle bir savaş ortamında Mao'yla karşı karşıya gelmek istemiyordu. Daha yeni oluşturduğu küçük projesi, bir avuç adamı ve Allan'la birlikte bu adama nasıl karşı koyabilirdi? Yirmi tane yeterince silahlanmamış adam, Bay Karlsson ile birlikte yirmi bir ediyordu, Şiçuan dağlarında bayağı yetenekli adamlardan oluşan düşman ordusuna karşı... Bu, çok çirkin sonuçlar doğurabilirdi.

Planın ilk aşaması, palyaçonun hareketliliğini kısıtlamak ve komünist ordusunun kolayca ortalıkta gezinmesini engellemekti. Bir sonraki adım ise acınası kocasını, güçlerini kırsal alanlara doğru yönlendirmesi ve Çin halkına Kuomintang'ın onları komünistlerden koruyacağına dair güven vermesi konusunda ikna etmekti. Soong Mei-ling, tıpkı palyaço gibi, Çan Kay Şek'in anlamayı reddettiği şeyi, yönetmek istediğiniz ulus arkanızda duruyorsa işiniz daha kolay olur fikrini benimsemişti.

Elbette bazen, kör bir tavuk bile yerden darı toplayabilirdi ve Çan Kay Şek'in düşmanlarını Çongçing'de barış görüşmelerine çağırmış olması iyiydi. Çünkü biraz da şansın yardımıyla görüşmeler sona erdikten sonra Soong Mei-ling koruma ordusu, artı Allan Karlsson'la birlikte olay yerine vardığında palyaço ve askerleri hâlâ Yangtze'nin güneyinde olacaktı. Daha sonra Karlsson maksimum etkiyle köprüleri havaya uçurabilirdi! Palyaço da uzun bir süre Tibet yolunu yarılamışken dağda mahsur kalacaktı.

"Fakat nehrin diğer tarafında duracak olursa yeniden toplanırız. Çin'de beş bin nehir var ve bu parazit nereye giderse gitsin yoluna bir nehir çıkacaktır."

Bir palyaço ve bir parazit, bir ineğin zekâsına sahip yeteneksiz ve beceriksiz bir adamla savaşa girecek ve aralarında yeşil muz liköründen sarhoş olmuş bir yılan duracak, diye düşündü Allan.

"İşlerin nasıl ilerleyeceğini görmek kesinlikle ilginç olacak," dedi Allan samimi bir şekilde. "Konuyla tamamen alakasız olacak ama bir yerlerde içebileceğim birkaç yudum votka olması mümkün mü? Bu yeşil muz likörünün tadını boğazımdan silmem gerekiyor da."

Hayır, maalesef hiç votka yoktu. Fakat Bay Karlsson isterse diğer aromalı likörleri deneyebilirdi: limon likörü, kremalı likör, nane likörü...

"Yine alakasız olacak ama," dedi Alan, "Şangay'a ne zaman varmış oluruz?"

Allan Karlsson ve Soong Mei-ling'in ordusundan yirmi kişilik koruma ekibi Şiçuan yönünde Yangtze'ye doğru nehir gemisiyle, planlarının ilk parçası olan komünist zıpçıktısı Mao Zedong'un hayatını daha da zorlaştırmak görevini yerine getirmek amacıyla yola çıktılar. Yolculukları, barış görüşmelerinin öngörüldüğü gibi bozulmasından iki gün sonra, 12 Ekim 1945'te başladı.

Tamamen keyfi bir hızda ilerliyorlardı çünkü korumalar her limanda biraz eğlenmek istiyordu. Üstelik liman sayısı da az değildi. Önce Nanjing, sonra Wuhu, Anqing, Jiujiang, Wuhan, Yueyang, Yidu, Fenhjie, Wanxian, Çongçing ve Luzhou limanlarından geçtiler. Her durak yeni bir sarhoşluk, hovardalık ve genel olarak ahlaksızlığı da beraberinde getirdi.

Böyle bir yaşam tarzı eldeki paranın çabucak bitmesine neden olduğundan yirmi koruma yeni bir vergi yöntemi geliştirdi. Limana yanaştıklarında köylüler beş yuan ödeme-

den gemiye ürünlerini çıkaramayacaklardı. İtiraz edenler ise hemen oracıkta vurulacaktı.

Bu yeni verginin gelirleri, söz konusu şehrin en ücra ve karanlık köşelerinde hemen harcanmıştı ve bu köşeler hemen hemen her zaman limana yakın olurdu. Allan, insanların onun yanında olmasının Soong Mei-ling için önemli olup olmadığını düşündü. Bu mesajı emri altında olanlara vermiş olmalıydı fakat Tanrı'ya şükür bu onun problemiydi, Allan'ın değil.

Allan ve yirmi korumanın Şiçuan bölgesine ulaşmaları iki aylarını aldı ve o zamana kadar Mao Zedong'un askerî güçleri çoktan kuzeye doğru yola çıkmıştı. Üstelik dağ yolunu da kullanmamış, vadiye inip Yibin şehrini korumak için bırakılan Kuomintang rejimiyle çatışmaya girmişlerdi.

Yibin kısa zamanda komünistlerin eline düşecek gibiydi. Üç bin beş yüz Kuomintang askeri çatışmada ölmüştü ve bunların en az iki bin beş yüzü savaşamayacak kadar sarhoş oldukları için ölmüştü. Karşılaştırma yapılacak olursa üç yüz tane de ayık komünist ölmüştü.

Yibin'deki çatışma yine de Kuomintang için zaferle sonuçlanmıştı çünkü ele geçirilen elli komünistin arasından biri tam bir cevherdi. Tutsakların kırk dokuzu basitçe vurulup yere kazılan bir çukura gömülebilirdi ama o ellinci! Mmmmm! Ellinci kişi, Marksist-Leninist olan fakat daha da önemlisi Mao Zedong'un üçüncü karısı, güzeller güzeli Jiang Qing'den başkası değildi.

Bir tarafta Kuomintang'ın Yibin'deki bölük komutanı, diğer tarafta Soong Mei-ling'in korumaları arasında hararetli bir tartışma başladı. Tartışmanın konusu yıldız tutsak Jiang Qing'in sorumluluğunu hangi tarafın alacağı ile ilgiliydi. Yıldızı şimdiye kadar bölük komutanı kilit altında tutmuştu ve Soong Mei-ling'in adamlarının geleceği gemiyi bekliyordu. Aksi bir şey yapmaya cesaret bile edemezdi çünkü Soong Mei-

ling de onlarla beraber olabilirdi. Kimse onunla tartışmaya girmek istemezdi.

Fakat Soong Mei-ling'in Taipei'de olduğu anlaşıldı ve bu bilgi Kuomintang Bölük Komutanı için oldukça yeterliydi. Jiang Qing öncelikle en korkunç şekilde tecavüze uğramalı, sonra da eğer yaşıyorsa, vurulmalıydı.

Soong Mei-ling'in korumaları tecavüz olayına hiç itiraz etmediler. Hatta kendileri bile katılabilirlerdi fakat Jiang Qing kesinlikle ölmemeliydi. Bunun yerine Soong Mei-ling ya da Çan Kay Şek'e götürülmeli ve kaderine onlar karar vermeliydi. Uluslararası deneyime sahip olan askerler, yüksek bir ses tonuyla Yibin'deki köy okulunda eğitim almış Bölük Komutanı'na bu siyasetin onları nasıl aştığını anlattılar.

Bölük Komutanı istemeyerek de olsa aynı gün öğleden sonra ellerindeki cevheri teslim edeceklerini anlattı. Toplantı sona erdi ve askerler zaferlerini kutlamak için bol alkollü bir eğlence başlattılar. Evlerine geri dönerken ellerindeki hazineyle çok eğleneceklerdi!

Son görüşmeler, Allan ve askerleri denizden oraya kadar taşıyan geminin güvertesinde gerçekleştirilmişti. Allan söylenen çoğu şeyi anladığını fark edince oldukça şaşırdı. Askerler çeşitli şehirlerde kendilerini eğlendirirken Allan da sert güvertede oldukça güçlü bir pedagojik yeteneğe sahip olan iyi huylu ayakçı Ah Ming'le vakit geçirmişti. Ah Ming, iki ay içinde Allan'a (küfürler ve argo sözcüklerde uzmanlık ile) derdini anlatabilecek kadar Çince öğretmişti.

Allan'a çocukken fırsatı olduğunda içkiyi reddeden insanlardan şüphe duyması gerektiği öğretilmişti. Babası küçük omuzlarına elini atıp onunla bu konuşmayı yaptığında altı yaşından daha büyük değildi.

"Rahiplere dikkat etmelisin oğlum. Bir de votka içmeyen insanlara. En kötüsü de votka içemeyen rahiplerdir."

Allan'ın babası kendi doğrularına göre yaşayan bir adamdı ve günün birinde masum bir yolcuyu yumruklayıp sonrasında da demiryollarındaki işinden kovulduğunda tam olarak ayık değildi. Bu durum Allan'ın annesinin de oğluna birkaç tavsiye vermesine neden olmuştu.

"Sarhoşlardan uzak dur Allan. Ben de öyle yapmalıydım zamanında."

O küçük çocuk büyümüş ve ailesinden aldığı tavsiyelere kendi deneyimlerini eklemişti. Rahipler ve siyasetçiler eşit derecede kötü diye düşünüyordu Allan ve komünist, faşist, kapitalist ya da başka bir siyasi görüşü benimsiyor olmaları hiç fark etmiyordu. Fakat güvenilir adamların meyve suyu içmediği konusunda babasına katılıyordu. Davranışlarına dikkat etmen ve alkolü fazla kaçırmış olsan bile düzgün durman gerektiği konusunda da annesine katılıyordu.

Şimdi ise Allan nehir yolculuğu boyunca Soong Mei-ling ve yirmi sarhoş korumasına (biri tekneden düşüp boğulduğu için aslında on dokuz tane kalmıştı) yardım etme isteğini kaybetmişti. Askerler, güvertenin aşağısında, komünistliğine ya da kocasının kimliğine bakılmaksızın kilitlenmiş olan tutsağa tecavüz etmeye başladıklarında orada bulunmak istemiyordu.

Bu yüzden Allan gemiyi terk edip tutsağı da yanına almaya karar verdi. Ayak işlerinden sorumlu arkadaşına bu plandan bahsetti ve Ah Ming'den kaçacakları zaman götürmek için yiyecek istedi nazikçe. Ah Ming onlara yardım edeceğine söz verdi fakat bir şartı vardı, kendisi de onlarla gelecekti.

Soong Mei-ling'in koruma ordusundaki on dokuz askerden on sekizi, geminin aşçısı ve kaptanı Yibin'in eğlence merkezlerinde keyif çatıyorlardı. On dokuzuncu asker en kısa

çubuğu çektiği için somurtarak Jiang Qing'in hücresine inen merdivenlerde oturmuştu.

Allan da kalan korumayla beraber oturmuş birer içki içmeyi önermişti. Koruma, kendisine ülkenin en önemli tutsaklarından birini koruma sorumluluğu verildiği için önerilen pirinç votkasını içmemenin en iyisi olacağını söyledi.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Allan. "Fakat bir kadehten zarar gelmez, değil mi?"

"Hayır, gelmez," dedi koruma. "Bir kadehten hiçbir şey olmaz."

İki saat sonra Allan ve koruma birer şişeyi devirmişti ve bu arada ayak işlerine bakan çocuk Ah Ming sürekli yanlarına gelip gitmiş ve kilerden yiyecekler getirmişti. Allan görev üzerindeyken biraz çakırkeyif olmuştu fakat koruma açık güverteye uzanmış uyumaktaydı.

Allan aşağı baktı ve ayağının altında baygın yatan Çinli korumayı gördü.

"Hiçbir zaman içki konusunda bir İsveçli ile yarışma, tabii Fin ya da Rus değilsen."

Bomba uzmanı Allan Karlsson, ayakçı çocuk Ah Ming ve sonsuza kadar minnettar komünist liderin eşi Jiang Qing karanlığın gölgesinde gemiden kaçtılar ve kısa sürede Jiang Qing ve eşinin askerlerle beraber epey vakit geçirdiği dağlara ulaştılar. Alandaki Tibetli göçebeler kadını tanıdı ve kaçaklar, Ah Ming'in yanına aldığı yiyecekler bittiğinde bile yemekle ilgili hiç sorun yaşamadılar. Tibetlilerin geçerli bir sebepleri vardı çünkü Halkların Liberal Partisi'yle iyi geçinmek istiyorlardı. Komünistler Çin üzerindeki hâkimiyeti sağlarlarsa Tibet de hemen bağımsızlığına kavuşacak gibi bir algı vardı.

Jiang Qing, Allan ve Ah Ming'e kuzeye doğru gitmeleri ve Kuomintang kontrolündeki topraklara girmemek için bir çember çizerek hareket etmeleri gerektiğini söyledi. Dağlarda

aylarca yürümenin ardından en sonunda Şensi'nin Xi'an bölgesine varacaklardı. Eğer çok vakit kaybetmezlerse Jiang Qing kocasının orada olacağından emindi.

Ayakçı çocuk Ah Ming, Jiang Qing'in Mao'ya hizmet etmesine izin vereceği sözüyle bayağı mutlu olmuştu. Askerlerin davranışlarını görünce hemen komünist olmaya karar vermişti ve hem taraf değiştirip hem de kariyerinde ilerlemek onun için iyi bir seçimdi.

Allan ise komünist mücadelenin onsuz da gayet başarılı olacağına emindi. Bu yüzden eve gitmesinin daha iyi olacağını düşündü. Jiang Qing de kendisine katılır mıydı?

Evet, hiçbir sorun yoktu. Fakat "ev" diye bahsettiği yer İsveç'ti ve fazlasıyla uzaktaydı. Bay Karlsson eve ulaşmayı nasıl başaracaktı?

Allan, gemi ya da uçağın en pratik ulaşım çözümü olduğunu düşünüyordu fakat dünyanın okyanuslarının düzgün yerleşmemiş olması Çin'in ortasından bir gemiye atlamasını imkânsız hale getiriyordu ve dağlarda geçirdiği vakit boyunca hiçbir havaalanına da rastlamamıştı. Üstelik hiç parası da yoktu.

"O halde yürüyeceğim," dedi Allan.

Üç kaçağı cömertçe kabul eden köyün liderinin erkek kardeşi muhtemelen herkesten çok seyahat etmişti. Söz konusu kardeş kuzeyde Ulan Batur, batıda Kâbil kadar uzaklara gitmişti. Üstelik Doğu Hindistan'a giderken Bengal Körfezi'ne de uğramıştı fakat şimdi evine geri dönmüştü ve lider onu çağırıp Bay Karlsson İsveç'e giden yolu bulabilsin diye bir dünya haritası çizmesini istemişti. Kardeşi haritayı çizeceğine söz verdi ve ertesi gün tamamlamış olacağını söyledi.

Yanınızda fazlasıyla erzak olsa bile el yapımı bir harita ve pusula yardımıyla Himalayalar'ı aşmaya çalışmak çok cesur bir karardı. Allan, sıradağlar boyunca kuzeye doğru

yürüyebilir, Aral ve Hazar göllerini takip edebilirdi fakat gerçekler ve el yapımı harita birbirine pek uymamıştı. Bu yüzden Allan Jiang Qing ve Ah Ming'e veda etti ve rotasında ilerlemeye başladı. Tibet'ten geçip Himalayalar'ı aşacak, Britanya Hindistan'ından Afganistan'a, sonra İran üzerinden Türkiye'ye, oradan da Avrupa'ya geçecekti.

Yürüyerek geçen iki aydan sonra yanlış bir dağ rotası çizdiğine ve en iyisinin geri dönüp tekrar başlamak olduğuna karar verdi. Dört ay daha geçtikten sonra (dağın sağ tarafında) pek bir ilerleme kaydetmediğini gördü. Dağdaki köyün pazarında kırık Çincesini ve işaret dilini kullanarak bir deve satın almak için sıkı bir pazarlığa girişti. Deve satıcısı pazarlığa kızını da dâhil etmişti ama Allan kabul etmeyince sonunda bir anlaşmaya varabildiler.

Allan, satıcının kızıyla ilgili kısmı düşünmemiş değildi. Sebebi fiziksel şeyler değildi çünkü artık böyle dürtüleri kalmamıştı. Tüm o dürtüler Profesör Lundborg'un operasyon merkezinde, çok geride kalmıştı. Allan'ı cezbeden şey yanında bir arkadaş olması fikriydi. Tibet yaylalarında geçen hayat bazen çok yalnız hissetmesine neden oluyordu.

Fakat satıcının kızı monoton bir ses tonuyla Tibet-Birman dili konuştuğundan Allan hiçbir şey anlamıyordu ve zihinsel açıdan uyarıcı olmayacaksa deveyle de konuşabileceğini düşündü. Üstelik anlaşmadan dolayı kızın belli cinsel beklentileri de olabilirdi.

Kendisi gibi develerin sırtında gezen üç yabancıya rastladığında, dünyanın çatısını dolanarak iki aylık bir yalnızlık süreci daha geçirmişti Allan, yabancıları bütün bildiği dillerle selamladı: Çince, İspanyolca, İngilizce ve İsveççe. Şanslıydı çünkü İngilizcesine tepki almıştı.

Allan yeni tanıştığı bu insanlara İsveç'e gitmek üzere yola çıktığını anlattı. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kuzey Avrupa'ya kadar deve üstünde mi seyahat edecekti?

"Öresund'a giden gemiyle biraz ara vermiş olacağım," dedi Allan.

Üç adamın Öresund'la ilgili hiçbir bilgileri yoktu ve Allan onlara bu yerin Baltık Denizi ile Atlantik Okyanusu'nun birleştiği yer olduğunu anlattı. Adamlar Allan'ın İngiliz-Amerikan uşağı, İran Şahı olmadığını anladıklarında kendilerine katılmalarını önerdiler.

Adamlar Allan'a, Tahran'da üniversitede tanıştıklarını ve orada İngilizce üzerine eğitim aldıklarını anlattılar. Çalışmalarından sonra iki yıllarını Çin'de geçirmişler, komünist kahraman Mao Zedong'la aynı havayı solumuşlardı ve şimdi de İran'a geri dönüyorlardı.

"Bizler Marksistiz," dedi adamlardan biri. Uluslararası işçi sınıfı adına mücadelemizi yürütüyoruz, onun adına İran'da ve tüm dünyada devrimi başlatacağız. Tüm insanların yeteneklerine ve ihtiyaçlarına göre ekonomik ve sosyal açıdan eşit olduğu bir toplum inşa edeceğiz."

"Anlıyorum yoldaş," dedi Allan. "Yanınızda votka var mı?"

Evet, vardı. Şişe bir devenin sırtından diğerine taşındı ve Allan bu yolculuğun eğlenceli bir hal almaya başladığını düşündü.

On bir ay sonra, dört adam en az üç kez birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı. Çığlardan, haydutlardan, aşırı soğuklardan ve sürekli tekrarlanan açlık nöbetlerinden sağ çıkmışlardı. Develerin ikisi ölmüştü, birinin kesilip yenmesi gerekmişti ve son deve de tutuklanmak yerine ülkeye girebilmek için Afgan gümrük memuruna verilmişti.

Allan, Himalayalar'ı aşmanın bu kadar kolay olacağını asla düşünmemişti. Daha sonra bu nazik İranlılara rastla-

masının ne kadar büyük bir şans olduğunu fark etti. Vadide kum fırtınaları, taşan nehirler ve eksi kırk derecenin altına düşen sıcaklıklarla (uzun İsveç kışlarından deneyimli olduğu için acı soğukla belki başa çıkabilirdi) tek başına uğraşmak çok hoş bir deneyim olmazdı. Grup, 1946-47 kışının bitmesini beklemek için 2134 metrelik rakımda kamp kurmak zorunda kalmıştı.

Üç komünist, özellikle dinamitlerle ilgili yeteneğini öğrendikten sonra Allan'ın kendilerine katılması için çok uğraşmıştı. Allan onlara iyi şanslar diledi fakat Yxhult'taki evine bakabilmek için İsveç'e geri dönmeliydi (Bir an on sekiz yıl önce evi havaya uçurup paramparça ettiğini unutmuştu).

Adamlar en sonunda kendi görüşlerinin doğruluğuna dair Allan'ı ikna etmekten vazgeçtiler ve iyi bir yoldaş olup kar yağışlarından şikâyet etmemesine sevinmeye başladılar.

Grup, havanın biraz düzelmesini beklerken Allan da keçi sütünden votka yapabilmeyi başardığı için durumu biraz daha düzelmişti. Komünistler bunu nasıl başardığını hiç anlamamıştı fakat sonuç kesinlikle başarılıydı, her şey bir anda daha sıcak ve daha az sıkıcı hale gelmişti.

1947 yılının baharında, dünyanın en uzun sıradağlarının güney cephesine varmışlardı. İran sınırına yaklaştıkça İran'ın geleceğiyle ilgili konuşma konusunda daha hevesli olmaya başladılar. Artık yabancıları ülkeden kovmanın zamanı gelmişti. İngilizler yıllar boyunca Şah'ın çöküşünü desteklemişlerdi ve bu yeterince kötü bir durumdu. Fakat Şah, İngilizlerin oyuncağı olmaktan yorulunca protestolara başlamıştı. İngilizler de onu tahtından edip yerine oğlunu getirmişlerdi. Allan, Soong Mei-ling'in Çan Kay Şek'le olan ilişkisini hatırladı ve aile ilişkilerinin bu koca dünyada bayağı garip haller alabileceğini düşündü.

Oğlunu rüşvetle manipüle etmek babasından daha kolaydı ve şimdi de hem İngilizler hem de Amerikalılar İran petrolünü kontrol ediyordu. Mao Zedong'dan ilham alan İranlı komünistler, bu duruma bir son vermek istiyordu. Sorun, bazı İranlı komünistlerin, Stalin'in Sovyetler Birliği'ndeki komünizm uygulamalarına daha yatkın olmalarıydı ve tüm bu olayların içine dini de karıştıran diğer sinir bozucu devrimci örgütler de vardı.

"Çok ilginç," dedi Allan, aslında tam tersini kastetmişti.

Konuyla ilgili Marksist bildiriden bir alıntı yaptılar ve durumun ilginç olmaktan da öte olduğunu söylediler. Üçlü ya zafere ulaşacak ya da ölecekti!

Bir sonraki gün ikinci seçenek gerçeğe dönüştü çünkü dört arkadaş İran topraklarına ayak basar basmaz sınır devriyesi tarafından tutuklandılar. Üç komünistin de cebinde ne yazık ki Komünist Manifesto'nun (üstelik Farsça!) birer kopyası vardı ve hemen oracıkta vuruldular. Allan hayatını kurtarmıştı çünkü yanında hiçbir eser yoktu. Ayrıca yabancıya benziyordu ve sorguya alınması gerekiyordu.

Allan, sırtında tüfek namlusuyla şapkasını çıkardı ve Himalayalar boyunca kendisine eşlik ettikleri için üç ölü komüniste teşekkür etti. Arkadaş olduğu insanların gözünün önünde ölüp gitmelerine bir türlü alışamamıştı.

Allan'ın yas tutmak için daha fazla vakti yoktu. Elleri arkadan bağlanmıştı ve bir kamyonun arkasına atılmıştı. Burnu bir battaniyeye gömülü şekilde Tahran'daki İsveç Büyükelçiliği'ne, İsveç temsilciliği yoksa da Amerikan Büyükelçiliği'ne götürülmesini istedi.

"*Khafe sho!*" diye cevap verdi görevli tehdit eden bir ses tonuyla.

Allan kelimeleri anlamadı ama altındaki duygu çok açıktı. Bir süreliğine çenesini kapalı tutması gerektiğini düşündü.

Dünyanın bir diğer tarafında, Washington'da Başkan Harry Truman kendi problemleriyle boğuşuyordu. Seçim zamanı geliyordu ve politikasını daha açık bir şekilde anlatmak zorundaydı. Öncelikle politikasının ne olduğuna karar vermeliydi. En büyük stratejik soru, Güneydeki siyahileri ne ölçüde destekleyeceğiydi. Modern görünmekle çok yumuşak görünmemek arasındaki ince dengeyi bulmak gerekiyordu. Seçim anketlerinde desteği bu şekilde arkanıza alabilirdiniz.

Dünya arenasında ise Stalin'le uğraşmak zorundaydı. Fakat o noktada uzlaşmaya hazır değildi. Stalin çok fazla kişiyi etkilemeyi başarmıştı fakat Harry S. Truman bunlardan biri değildi.

Diğer her şeyin ışığında, Çin artık tarih olmuştu. Stalin Mao Zedong'a destek vermiş ve Truman da amatör Çan Kay Şek'e aynı şekilde arka çıkmıştı. Soong Mei-ling şimdiye kadar istediklerini elde edebilmişti fakat artık bunun da sonu gelmişti. Allan Karlsson'a ne olduğunu merak etti. Ne iyi adamdı.

Çan Kay Şek yenilgi üstüne yenilgi alıyordu. Kısa sürede projesi başarısızlıkla sonuçlandı çünkü belirledikleri patlayıcı uzmanı ortadan kaybolmuş, yanında palyaçonun eşini de götürmüştü.

Soong Mei-ling zaman zaman Başkan Truman'la toplantı yapma isteğinde bulunuyor ve kendisine Allan Karlsson'u gönderdiği için onu elleriyle boğmayı umuyordu fakat Truman hep çok meşguldü. Amerika da Kuomintang'a sırtını dönünce Çin'deki yolsuzluk, yüksek enflasyon ve açlık Mao Zedong'a yaradı. Sonunda Çan Kay Şek, Soong Mei-ling ve emrindekiler Tayvan'a kaçmak zorunda kaldılar. Çin'in tamamı da komünizme döndü.

ON İKİ

9 Mayıs 2005 Pazartesi

Göl Çiftliği'ndeki arkadaşlar otobüslerine atlayıp temelli ortadan kaybolmalarının zamanı geldi diye düşünüyorlardı. Fakat öncelikle halletmeleri gereken bazı işler vardı.

Güzel, kapüşonlu bir yağmurluk ve plastik eldivenler giyerek hortumu sarılı olduğu bağlantı noktasından açtı ve Sonya'nın, üzerine oturarak öldürdüğü hayduttan kalanları temizlemeye başladı. Ama önce ölü adamın sağ elindeki tabancayı aldı ve dikkatle namlusu birkaç metre ilerideki köknar ağacının dallarına doğrultulmuş şekilde verandaya bıraktı (ve sonra da orada unuttu). Bu tür aletlerin ne zaman patlayacağı hiç belli olmazdı.

Kova, Sonya'nın dışkısından temizlendikten sonra kendi Ford Mustang'inin arka koltuğunun altına yerleştirildi. Normalde onun sığacağı bir yer yoktu ama artık neredeyse dümdüz olmuştu.

Julius, haydudun arabasının direksiyonuna geçti ve Güzel'in Passat marka aracıyla arkadan takip eden Benny'yle birlikte yola koyuldu. Amaçları Göl Çiftliği'nden güvenli bir uzaklıkta yer alan terk edilmiş bir bölge bulmak ve haydudun aracını kendisi de içindeyken ateşe vermekti. Gerçek gangsterler böyle yapardı.

Fakat bu iş bir teneke ve benzin gerektiriyordu. Bu yüzden Julius ve Benny Braås'ta bir benzin istasyonunda durdular ve Benny gerekli olanı yapmak için içeri girerken Julius da yiyebileceği lezzetli bir şeyler aramaya gitti.

Benzin istasyonunun önüne park edilmiş 300 beygir gücündeki yeni Ford Mustang V8, Braås için Boeing 747'nin Stockholm merkez sokaklarında görülmesi gibi oldukça heyecan vericiydi. Tabii ki Kova'nın erkek kardeşi ve The Violence'taki arkadaşlarından biri bu fırsatı kaçırmayacaktı. Kardeşi Mustang'in şoför koltuğuna atlarken diğer arkadaşı da benzin istasyonunun büfesindeki şekerlere bakan ve arabanın sahibi olduğunu düşündüğü kişiyi gözlüyordu. Nasıl bulmuşlardı ama! Ve ne aptal adamlardı bunlar! Anahtarı bile kontağın üzerinde bırakmışlardı.

Benny ve Julius benzin istasyonundan çıktığında (biri yeni satın alınmış bir benzin bidonuyla, diğeri de koltuğunun altındaki gazetesi ve ağzındaki şekerlerle çıkmıştı) Mustang ortadan kaybolmuştu.

"Mustang'i buraya park etmemiş miydim?" diye sordu Julius.

"Aynen öyle."

"Artık bir sorunumuz mu var?"

"Aynen öyle," dedi yine Benny.

Çalınmamış olan Passat'la birlikte Göl Çiftliği'ne geri döndüler.

Mustang siyah renkteydi ve çatısı boyunca iki tane parlak sarı şeridi vardı. Kovanın kardeşi ve arkadaşları bu lüks model karşılığında iyi para alabilirdi. Soygun kolay olduğu kadar tesadüfi de olmuştu. Aniden gelişen soygunun üzerinden beş dakika bile geçmeden araba The Violence'ın garajına park edilmişti.

Bir sonraki gün, küçük kardeş kulüpten birinin arabayla Riga'daki iş ortaklarından birini görmeye gitmesine izin vermeden önce arabanın tescilli plakasını değiştirdiler. Sahte tescilli plaka ve belgeler kullanan Letonyalılar, The Violence'tan birine özel ithal araç olarak geri satmıştı ve çalıntı araç mucizevi bir şekilde yasal bir araç haline gelmişti.

Fakat bu sefer işler planlandığı gibi gitmemişti çünkü İsveçlilerden alınan araba Riga'nın güney banliyölerinden birinde Ziepniekkalns'ta bir garajda dururken kötü kokmaya başlamıştı. Garaj patronu kokunun sebebini araştırdı ve arka koltukta bir ceset buldu. Küfürleriyle havayı mora bulamıştı ve arabanın nereden geldiğini anlayabilmek için bütün plakaları ve geri kalan her şeyi sökmeye başladı. Daha sonra da türünün tek örneklerinden olan Mustang'in dış yüzeyinde göçükler oluşturup çizmeye başladı ve araba hurdaya dönene kadar da durmadı. Daha sonra da dışarı çıkıp bir sarhoşu çevirdi ve dört şişe şarap karşılığında paramparça olmuş arabayı, içindeki cesetle birlikte hurdalığa götürmeye ikna edebildi.

Göl Çiftliği'ndeki arkadaşlar gitmeye hazırdı. Mustang'in içindeki cesetle beraber çalınması konusunda biraz endişeliydiler fakat Allan, olan oldu ve gelecekte de ne olacaksa olacak yorumunda bulundu. Üstelik onun fikrine göre araba hırsızları asla polisle iletişime geçmezlerdi. Genellikle polisten mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırlardı.

Saat akşam altıyı gösteriyordu ve hava kararmadan yola koyulmaları gerekiyordu çünkü otobüs çok genişti fakat yolculuklarının ilk kısmındaki yollar dar ve virajlıydı.

Sonya, tekerlekli ahırında duruyordu. Bir file ait bütün izler çiftlik alanından ve ahırdan dikkatlice silinmişti. Passat ve Benny'nin eski Mercedes'i de arkada bırakılmıştı. Yasadışı hiçbir işe karışmadıkları için onlarla ne yapabilirlerdi ki?

Otobüs yolculuğa başladı. Güzel, ilk başta şoför koltuğuna kendisinin geçmesi gerektiğini söyledi çünkü geniş bir otobüsü mükemmel bir şekilde sürebilirdi. Fakat sonra Benny'nin neredeyse kamyon şoförü olduğu ve ehliyetinde olası her kategorinin yer aldığı anlaşılınca direksiyonun başına o geçti. Şimdiye kadar davrandıklarından daha fazla kanundışı davranmaya hiç gerek yoktu.

Benny, posta kutusundan sola döndü. Güzel'e göre çakıllı yoldan dolanırlarsa önce Åby'ye, sonra da otobana varacaklardı. Oraya varmak yarım saatten biraz fazla sürerdi ve bu süre içinde tam olarak nereye gittikleri gibi çok da önemsiz olmayan soruları tartışabilirlerdi.

Saatler öncesinde Patron, sabırsızca oturmuş henüz ortadan kaybolmayan adamlarından birini bekliyordu. Caracas işlerini halledip döner dönmez Patron'la birlikte güneye doğru yola koyulacaktı. Bu sefer motosikletleri ve üniformaları olmayacaktı çünkü dikkatli olmanın vakti gelmişti.

Patron, kulüp ceketlerine Bir Daha Asla sembolünü işlemekle ilgili önceki stratejisinden şüphelenmeye başladı. Amaç grup içinde bir aitlik ve arkadaşlık duygusu yaratmaktı. Ama ilk başta grup Patron'un hayal ettiğinden çok daha küçüktü. Cıvata, Kova, Caracas ve kendisinden oluşan dörtlüyü bir arada tutmak için cekete çok ihtiyacı yoktu. Eylemlerindeki kanunsuzluk unsuru da kulüp sembolünü ceketin üzerinde kullanmayı anlamsız kılıyordu. Cıvata'nın Malmköping'deki alışverişiyle ilgili emirler bu açıdan biraz çelişkiliydi. Bir yandan o bölgeye toplu taşımayla gizlice gitmesi ve bir diğer yandan da Ruslara kiminle iş yaptıklarını göstermek için Bir Daha Asla sembollü ceketini giymesi gerekiyordu.

Şimdi ise adam kayıplara karışmıştı... ya da ne olduysa olmuştu. Üstelik sırtında da resmen "herhangi bir sorunuz olursa Patron'a telefon edin" diyen bir ceket vardı.

Lanet olsun! diye düşündü Patron. Bu karmaşa çözüldüğünde bütün ceketleri yakacaktı. Peki, Caracas hangi cehennemdeydi? Planlarına göre şu an yola çıkmalıydılar!

Caracas sekiz dakika sonra ortaya çıktı ve gecikmesinin sebebi olarak 7-Eleven'a gidip karpuz satın almasını gösterdi.

"Susuzluğumuzu giderir ve lezzetlidir," diye açıkladı Caracas.

"Susuzluğumuzu giderir ve lezzetlidir mi? Kulübün yarısı ellerinde elli milyon kronla kayıplara karışmış, sen gidip meyve mi alıyorsun?"

"Meyve değil, sebze," dedi Caracas. "Salatalıkla aynı aileden geliyor hatta."

Patron çok sinirlenmişti ve karpuzu alıp Caracas'ın kafasında ikiye yardı. Caracas bunun üzerine birden ağlamaya başladı ve artık kulübe dâhil olmak istemediğini söyledi. Cıvata ve Kova ortadan kaybolduğundan beri Patron ona çok vahşice davranıyordu ve şimdiye kadar bunlara katlanmayı başarmıştı. Artık Patron tek başınaydı. Caracas bir taksi çağıracak, havaalanına gidecek ve Caracas'taki ailesinin yanına gidecekti. Orada en azından gerçek ismini kullanabilirdi.

"*Vete a la mierda*!"[6] diye bağırdı Caracas ve kapıdan hızlıca çıkıp gitti.

Patron iç çekti. Her şey daha da karmaşık bir hale geliyordu. Önce Cıvata ortadan kaybolmuştu ve geriye dönüp baktığında hıncını Kova ve Caracas'tan çıkarmaması gerektiğini fark ediyordu. Daha sonra da Kova ortadan kaybolmuştu ve bunun hıncını da Caracas'tan çıkarması doğru bir hareket

6 (İsp.) Siktir git. (yay. n.)

olmamıştı. Daha sonra Caracas ortadan kaybolmuştu ve aslında karpuz almaya gitmişti. Patron şimdi de o karpuzu adamın kafasında parçalamanın yanlış olduğunu anlıyordu.

Şimdi ise avının peşinde yapayalnız kalmıştı. Aslında neyi avlayacağını bile tam olarak bilmiyordu. Cıvata'yı bulabilir miydi? Peki, valizi Cıvata mı almıştı? Bu kadar aptal olabilir miydi? Peki, Kova'ya ne olmuştu?

Patron'un arabası tam olarak toplumdaki yerini yansıtıyordu; bir BMW X5. Çoğu zaman da oldukça süratli kullanırdı. Farklı bir araçla arkadan kendisini takip eden polisler Stockholm'den Småland'a gidene kadar kaç trafik kuralını ihlal ettiğini sayarak vakit geçirdiler ve 200 kilometrenin sonunda BMW'nin direksiyonunda olan adamın işlediği tüm trafik suçları mahkemeye taşınırsa ehliyetine dört yüz yıl boyunca el konulacağına karar verdiler ama tabii ki böyle bir şey olmadı.

Yolculukları Åseda'yı geçene kadar devam etti ve orada Başkomiser Aronsson, Stockholm'den gelen meslektaşlarının yolunu kesti ve izlemeye kendisinin devam edeceğini bildirdi.

Patron, BMW'sindeki GPS yardımıyla kolaylıkla Göl Çiftliği'ne vardı. Fakat ulaşmak istediği yere yaklaştıkça sürüşü de o kadar sabırsız hale gelmişti. Sınırları çoktan aşmış bir hızda ilerliyorken daha da hızlandı ve Başkomiser Aronsson ona yetişmekte zorlanıyordu. Per-Gunnar "Patron" Gerdin takip edildiğini anlamasın diye belli bir mesafede ilerlemeye çalışıyordu fakat şimdi de onu kaybetmek üzereydi. Başını öne doğru fazlasıyla uzatınca BMW'nin bir kısmını görebiliyordu ama birdenbire... hiçbir şey göremedi!

Gerdin nereye gitmişti? Bir yerlerde durmuş olmalıydı, yoksa?.. Aronsson yavaşladı. Alnından şakır şakır akan terleri hissetti. Kesinlikle bunun olmaması gerekiyordu.

Sola doğru kıvrılan bir yol vardı. Belki de BMW o yola girmişti. Ya da düz ilerleyip Rottne'ye gitmişti, yoksa yerin adı bu değil miydi? Ya daha önce saptıysa ne olacaktı?

Evet, kesinlikle daha önce sapmış olmalıydı. Aronsson geri döndü ve Gerdin'in gitmiş olduğunu düşündüğü yan yola saptı.

Patron hızını 180'den 20'ye düşürmek için frenlere asıldı ve GPS'in gösterdiği çakıl yola saptı. Şimdi ulaşması gereken yere çok yaklaşmıştı.

Göl Çiftliği'nin posta kutusundan yaklaşık iki yüz metre ötede son bir dönemeç vardı ve Patron, yolun kıvrıldığı yerden kendisinin yöneldiği tarafa doğru yol alan otobüsün arkasını görebildi. Şimdi ne yapmalıydı? Otobüste kim vardı? Göl Çiftliği'nde kimse kalmış mıydı?

Patron otobüse doğru ilerlememeye karar verdi. Kıvrılan patikadan girerek daha güzel günler görmüş olduğu çok belli olan baraka ve ahırın kenarındaki çiftlik evine ulaştı.

Fakat Kova orada değildi. Cıvata da. İhtiyar da. Kızıl saçlı hatun da. Hatta tekerlekli gri valiz de.

Patron, mekânı incelemek için birkaç dakika durdu. Belli ki içeride kimse yoktu fakat ahırın arkasında gizlenmiş iki araba vardı. Kırmızı VW Passat ve gümüş rengi Mercedes.

"Doğru yerde olduğum kesin," dedi Patron. "Ama birkaç dakika geç kalmışım."

Hemen otobüse yetişmeye karar verdi. Bu, çok zor olmamalıydı çünkü virajlı çakıl yolda sadece üç ya da dört dakika önündeydi.

Patron gaza yüklendi ve toz bulutu içinde ortadan kayboldu. Kendisinin ilk gittiği yoldan mavi bir Volvo'nun yaklaşması onu hiç etkilemedi bile.

Başkomiser Aronsson Gerdin'i yeniden yakaladığı için memnundu fakat aracın hızını düşününce Başkomiser'in hevesi

de yavaş yavaş kaçtı. Ona yetişmesinin imkânı yoktu. Belki de gidip eve bir göz atmalıydı? Posta kutusunun üzerinde Gunilla Björklund yazıyordu.

"Eğer kızıl saçlıysan buna hiç şaşırmam Gunilla," dedi Başkomiser Aronsson.

Aronsson'un Volvo'su, dokuz saat önce gelen Henrik "Kova" Hultén'in Ford Mustang'i ve birkaç dakika önce gelen Per-Gunnar "Patron" Gerdin'in BMW'si gibi çiftlik evine yanaştı.

Başkomiser Aronsson, tıpkı Patron gibi Göl Çiftliği'nin bomboş olduğunu fark etti. Fakat bulmacanın parçalarını aramaya Patron'dan daha fazla vakit ayırdı. Bu parçalardan biri mutfakta bulduğu o güne ait gazeteydi ve buzdolabında da taze sebzeler vardı. Yani bu sabaha kadar evdeydiler. Bulmacanın bir diğer parçası da ahırın arkasında duran Passat ve Mercedes idi. Bunlardan birinin kesinlikle Gunilla Björklund'a ait olduğunu düşündü.

Başkomiser Aronsson'un bulacağı iki parça daha vardı. İlk olarak çiftlik evinin verandasında ahşap zeminin üzerinde duran tabancayı buldu. Burada ne arıyordu? Üzerinde kimin parmak izleri vardı? Aronsson tabancanın Kova Hultén'e ait olabileceğini düşündü ve onu dikkatlice plastik bir torbanın içine koydu.

Diğer keşfi ise tam oradan çıkacakken posta kutusunda bulduğu şeydi. O günün gazetesinin yanında 1992 model sarı Scania K113'ün artık başkasına ait olduğunu gösteren ve Motorlu Taşıtlar Ofisi'nden gelen resmî bir mektup vardı.

Demek otobüsle seyahat ediyorsunuz diye mırıldandı Başkomiser.

Otobüs yavaş yavaş ormana doğru ilerliyordu. BMW'nin onları yakalaması da çok uzun sürmedi. Fakat dar yolda Pat-

ron arkalarında kalıp otobüsün içinde kimlerin olduğunu ve gri tekerlekli valizin de içeride olup olmadığını düşünüyordu.

Birkaç metre arkalarından gelen tehlikeden habersiz olan arkadaşlar ise otobüsle ilerlerken birkaç hafta saklanabilecekleri bir yer bulurlarsa kesinlikle ortalığın sakinleşeceği sonucuna vardılar çabucak. Bu saklanma işi için Göl Çiftliği'ni düşünmüşlerdi ama bu iyi fikir, davetsiz bir misafirin gelmesi ve Sonya'nın da bu misafirin üzerine oturmasıyla birden kötü bir fikre dönüşmüştü.

Asıl sorun ise Allan, Julius, Benny ve Güzel'in ortak noktasıydı; yardım isteyebilecekleri hiçbir akrabaları ya da arkadaşları yoktu. İçinde dört kişi, bir köpek ve bir fil olan sarı bir otobüsü kim saklayabilirdi ki?

Allan artık yüz yaşında olduğunu belirterek akraba veya arkadaşlarının şu ya da bu sebeple, hiç olmadı yaşlılıktan ölmüş olduğunu söyleyerek nedenlerini açıklamaya çalıştı. Yıllar geçtikçe yalnızca birkaç kişi her şeyden sağ çıkacak kadar şanslı olabiliyordu.

Julius uzmanlık alanının arkadaşlar değil, düşmanlar olduğunu söyledi. Allan, Benny ve Güzel'le olan dostluğunu daha da derinleştirmek istiyordu ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Güzel, boşanmasının ardından yıllar boyunca epey antisosyal olduğunu ve onun da arayıp yardım isteyebileceği hiç kimse olmadığını belirtti.

Geriye Benny kalmıştı. Onun bir erkek kardeşi yok muydu? Hem de dünyanın en kızgın kardeşi.

Julius, Benny'nin kardeşine rüşvet verip veremeyeceklerini sordu ve Benny'nin yüzü birden aydınlandı. Valizlerinde milyonlar vardı! Belki ona rüşvet veremezlerdi çünkü Bosse aç gözlü olduğundan çok gururluydu. Ama şimdi anlam karmaşasına giremezlerdi. Benny'nin bir çözümü vardı.

Kardeşine yıllar sonra doğru olanı yapmaya karar verdiğini söyleyecekti.

Buna karar verdikten sonra kardeşine telefon etti ve kendini tanıttıktan sonra Bosse, ağzına kadar kurşun dolu bir tabancası olduğunu ve küçük kardeşi kıçına mermi dizilmesini istiyorsa mutlaka gelip onu ziyaret etmesini söyledi.

Benny böyle bir şeyi elbette istemiyordu fakat yine de arkadaşlarıyla beraber oraya gitmeye karar verdi çünkü aralarındaki maddi konuda bir anlaşmaya varmak istiyordu. İki kardeşin arasında Frasse amcanın paralarını nasıl paylaşacakları konusunda bir anlaşmazlık vardı.

Bosse kardeşinin kendisini bu kadar dolambaçlı yollarla ifade etmesinden rahatsız olmuştu. Benny de hemen konuya girdi.

"Yanında ne kadar para var?"

"Üç milyona ne dersin? "diye sordu Benny.

Bosse birkaç saniye boyunca konuşmadı. Durumu değerlendiriyordu. Benny'nin asla böyle bir konuda şaka yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu küçük kardeşini. Küçük kardeşim aşırı zengin! Üç milyon! Kesinlikle muhteşem! Fakat... belki de daha fazlası da vardı?

"Dört milyona ne dersin?" diye denedi Bosse.

Fakat Benny kardeşinin onu söğüşlemesine bir daha asla izin vermemeye karar vermişti.

"İstersen otelde de kalabiliriz, sana çok zahmet olacaksa."

Bosse, kardeşi söz konusu olunca asla zahmet olmayacağını söyledi. Benny ve arkadaşlarını elbette misafir edebilirdi ve Benny eski anlaşmazlıkları üç milyon ile çözmek istiyorsa (belki üç buçuk milyona da çıkardı) bu da elbette bir artıydı.

Bosse, Benny'ye evinin yolunu tarif etti ve varmalarının birkaç saat alacağını söyledi.

Her şey yoluna giriyor gibiydi. Şimdi de yol genişlemişti ve virajlar da yoktu.

Patron'un tam olarak buna ihtiyacı vardı. Daha geniş ve düz bir yol. On dakika boyunca bir otobüsün arkasına takılmıştı ve BMW Stockholm'den beri benzin doldurmadığını söylüyordu ama vakti mi olmuştu?

Korktuğu şey ormanın ortasında benzinin bitmesi ve sarı otobüsün gözden kaybolup gitmesi karşısında hiçbir şey yapamamaktı ve belki de otobüs, içinde Cıvata ve Kova, valiz ve diğer ne varsa onlarla beraber kaybolacaktı.

Bu yüzden Patron enerjisini topladı ve Stockholm'ün suç kulübünün patronu olduğunu düşünerek harekete geçti. Gaza daha güçlü bastı ve saniyeler içinde otobüsü geçerek biraz daha ilerledi ve arabasını kaydırarak yolu kapattı. Daha sonra tabancasını çıkardı ve yolunu kestiği aracı karşılama için durdu.

Patron bir kısmı ölmüş, bir kısmı da farklı yerlere göçmüş yardımcılarından daha analitik düşünebiliyordu. Yolu kapatmak için arabasını kullanma fikri ve otobüsü zorla durdurması benzininin bitmek üzere olmasından kaynaklanıyordu. Ancak Patron otobüs şoförünün kesinlikle duracağını da düşünmüştü. Genel olarak insanların birbirlerini yolda bırakmayacaklarını düşünüyordu çünkü hem hayatlarını hem de sağlıklarını riske atamazlardı.

Gerçekten de Benny frene asıldı ve BMW'yi gördüğü an otobüsü durdurdu. Patron en azından bu konuda haklıydı.

Fakat hesaplamalarını yaparken, otobüsün içinde birkaç tonluk bir fil olabileceğini hesaba katamamıştı. Eğer katabilseydi otobüsün fren yapmasıyla durması arasındaki sürenin farklı olacağını hesaplayabilirdi ve hâlâ çakıl yolda olduklarını da aklından çıkarmazdı.

Benny çarpışmayı önlemek için elinden geleni yaptı fakat hızı hâlâ saatte elli kilometreydi. İçindeki fil hariç 15 ton gelen otobüs, yolu kesmiş olan arabayı önüne katarak yirmi metre kadar savurdu ve neredeyse seksen yıllık ağaca sert bir şekilde itti.

"Muhtemelen üç numara buydu," diye tahmin etti Julius.

İki ayaklı bütün yolcular otobüsten fırladılar (bu bazıları için daha kolaydı) ve paramparça olmuş BMW'yi incelemeye başladılar.

Direksiyonun üzerinden sallanan ve şüpheli bir şekilde ölü duran adamı tanımıyorlardı ve o gün sabah saatlerinde kendilerine tehditler savuran iki numaralı haydutla aynı marka silah taşıyordu.

"Çekirge üç kere sıçrar diye düşünmüş olmalılar," dedi Julius. "Bir daha düşünmeleri gerekebilir."

Benny, Julius'un bu alaycı tavrına karşı çıktı. Günde bir haydut öldürmek bile çok fazlaydı, oysa bugün sayıları ikiye ulaşmıştı ve daha akşam altı bile olmamıştı. Eğer şanssızlıkları devam ederse sayı daha da artabilirdi.

Allan üç numaralı cesedi bir yere saklamayı teklif etti çünkü işlerini bitirdiğiniz kişilerle çok yakın olmanızdan hiçbir yarar gelmezdi. Tabii onların işini sizin bitirdiğinizi kabul etmek istiyorsanız durum başkaydı ve Allan bunu yapmak için hiçbir nedenleri olmadığını düşünüyordu.

Bunun üzerine Güzel, direksiyona yapışmış cesede öfkeyle bağırmaya başladı ve arabasını yolun ortasına bu şekilde koyabilecek kadar nasıl aptal olabildiğini sorguladı.

Ceset zayıf bir şekilde hırlayarak ve bacaklarından birini oynatarak cevap verdi...

Başkomiser Aronsson'a mantıklı gelen tek plan yarım saat önce Patron Gerdin'in gittiği yoldan yolculuğuna devam etmekti. Bir Daha Asla örgütünün liderini yakalama şansı yoktu tabii ki ama yolda ilginç bir şeylere rastlayabilirdi. Üstelik Växjö çok da uzak değildi ve Başkomiser'in birkaç saat uyuyup olan biteni düşünebilmesi için bir otel bulması gerekiyordu.

Aronsson bir süre sonra yeni BMW X5'in hurdaya dönmüş halini ağacın yanında gördü. İlk başta Gerdin'in kaza yapmış olmasına şaşırmadı çünkü Göl Çiftliği'nden ayrılırken ne kadar hızlı olduğunu görmüştü. Ama yakından bakınca iş değişti.

Birincisi, arabada kimse yoktu. Şoför koltuğu kana bulanmıştı ama görünürde hiç kimse yoktu.

İkincisi, arabanın sağ tarafı doğal olmayan bir şekilde göçmüştü ve birkaç yerde sarı boya lekesi vardı. Büyük ve sarı bir şey tam hız gelirken BMW'ye çarpmış olmalıydı.

"Sarı 1992 model Scania K113 mesela," diye mırıldandı Başkomiser Aronsson.

Bu çıkarımda bulunmak belki de çok zordu ama sarı Scania'nın plakasının izini BMW'nin sağ arka kapısında görünce her şey aydınlandı. Aronsson, Motorlu Taşıtlar Ofisi'nden gelen mektuptaki plakayla kapıya işlemiş olan plakanın numaralarını karşılaştırdı ve şüphelerinin doğru olduğunu gördü.

Başkomiser Aronsson hâlâ neler olup bittiğini anlayamıyordu. Fakat inanması ne kadar zor olsa da bir şey çok netti. Yüzlük ihtiyar Allan Karlsson ve ekibi insanları öldürüp sonra da cesetlerini ortadan kaldırmak konusunda oldukça başarılıydı.

ON ÜÇ

1947 - 1948

Allan'ın Tahran'a giden kamyonun arka tarafında yüz üstü yatarak geçirdiği gecelerden çok daha rahat geceleri olmuştu. Hava soğuktu ve onu ısıtacak özel işlemden geçmiş keçi sütü de yoktu. Zaten keçi sütünü işlemden geçirmesi zor olurdu çünkü elleri arkadan bağlanmıştı.

Yolculuk bitince bayağı sevinmişti. Kamyon başkentin tam ortasındaki büyük, kahverengi binanın girişinde durduğunda akşam olmak üzereydi.

İki asker yabancının ayağa kalkmasına yardım etti ve üzerindeki pisliğin büyük bir kısmını temizledi. Daha sonra Allan'ın ellerini bağlayan ipi çözdüler ve tüfekleriyle birlikte Allan'ı koruma altına aldılar.

Eğer Allan Farsça bilseydi girişteki küçük, sarı tabelayı okuyup nereye vardığını anlayabilirdi. Fakat maalesef bilmiyordu. Aslında umurunda da değildi. Birilerinin ona kahvaltı getirip getirmeyeceği daha önemli bir konuydu. Ya da öğle yemeği. Tercihen her ikisi de.

Fakat elbette askerler bu şüpheli komünisti nereye getirdiklerini biliyorlardı. Allan'ı kapıdan ittiklerinde askerlerden biri yüzünde bir sırıtma ve İngilizce, "İyi şanslar," diyerek vedalaştı onunla.

Allan askerin sözlerindeki ironiyi anlamış olsa da iyi dilekleri için ona teşekkür etti ve artık nerede olduğuna dikkat etmesi gerektiğini düşündü.

Allan'ı resmî olarak tutuklayan görevli elindeki tutukluyu aynı rütbeye sahip başka birine teslim etti. Allan düzgün bir şekilde kaydedildikten sonra yandaki bir koridorda bulunan nezarethaneye taşındı.

Nezarethane, Allan'ın son birkaç gününü geçirdiği yere kıyasla âdeta bir Shangri-La oteliydi. Sırayla dört yatak, her yatakta çift battaniye, tavanda bir lamba, köşede suyu akan bir lavabo, başka bir köşede de yetişkinlere uygun büyüklükte kapaklı bir delik vardı. Ayrıca açlığını gidermek için büyük bir kâse yulaf lapası ve susuzluğunu dindirmek için çeyrek galon su vardı.

Yatakların üçü boştu fakat dördüncüsünde elleri önünde kenetlenmiş ve gözleri kapalı bir şekilde yatan bir adam vardı. Allan geldiğinde adam uykusundan uyandı ve ayağa kalktı. Uzun ve zayıf bir yapıya sahip olan bu adamın üstünde siyah kıyafetleriyle zıt duran rahip yakalı beyaz bir gömlek vardı. Allan kendisini tanıtmak için elini uzattı ve ne yazık ki dillerini bilmediğini söyledi. Acaba rahip bir ya da iki kelime İngilizce biliyor olabilir miydi?

Siyahlı adam bildiğini söyledi çünkü Oxford'da doğup büyümüş ve eğitimini de orada almıştı. Adının Kevin Ferguson olduğunu, Anglikan papazı olduğunu ve gerçek inancın yoluna katmak için on iki yıldır İran'da kayıp ruhları aradığını söyledi. Bay Karlsson bu konuda ne düşünürdü?

Allan tamamen fiziksel anlamda kayıp olduğunu çünkü nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyledi fakat bu ruhani olarak da kayıp olduğu anlamına gelmezdi. Allan her zaman dinle ilgili mantığı, gerçekten emin olamıyorsanız tahmin yürütmeye de gerek yoktur şeklinde kurmuştu.

Allan Rahip Ferguson'un daha uzun bir vaaz vermeye hazırlandığını sezince ne Anglikan ne de başka bir şeye dâhil olma isteği olmamasını anlayışla karşıladığı için rahibe teşekkür etti.

Rahip Ferguson hayır cevabını kolay kolay kabul etmezdi. Yine de bu seferlik tereddüt etti. Onu bu vahim durumdan kurtaracak (Tanrı dışında) tek kişiye karşı çıkma konusunda çok da hevesli olmaması gerekiyordu.

Rahip Ferguson uzlaşma yoluna gitti. Kutsal Üçleme'yle ilgili birkaç bilgi vermesinin Bay Karlsson açısından hiçbir sorun yaratmayacağını söyleyerek yarı gönüllü bir girişimde bulundu. Bu Anglikan mezhebinin otuz dokuz maddesinin ilkiydi.

Allan rahibin, Kutsal Üçleme'yle ilgili hiçbir şeyi merak etmediğini anlayacağını umdu.

"Dünyadaki tüm gruplar içinde en az ilgimi çeken Kutsal Üçleme'dir sanırım," dedi.

Rahip Ferguson bunun o kadar aptalca olduğunu düşündü ki "Tanrı'nın bir sebepten dolayı ikisini aynı hücrede buluşturduğunu" düşünse bile Karlsson'u en azından din konusunda rahat bırakmaya karar verdi.

Konuyu Allan'ın ve kendisinin içinde bulunduğu duruma getirdi.

"Durum çok iyi görünmüyor," dedi Rahip Ferguson. "Her ikimiz de Yaratıcı ile tanışma yolunda olabiliriz ve yapmamaya söz vermiş olsam bile gerçek inancı kucaklamanın vakti geldi diye düşünüyorum."

Allan Rahip'e sinirle baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Rahip her ikisinin de iç istihbarat ve güvenlik biriminin nezarethanesinde olduğunu söyledi. Bir diğer deyişle, gizli polisin elindeydiler. Belki Bay Karlsson bunun güven verici olduğunu düşünebilirdi fakat gerçek, gizli polisin yalnızca

Şah'ın güvenliğiyle ilgilendiği ve İran nüfusunu korkuyla sindirip her fırsatta sosyalistleri, komünistleri, İslamcıları ve diğer rahatsız edici unsurları ortadan kaldırmak gibi amaçları olmasıydı.

"Anglikan papazları gibi mi?"

Rahip Ferguson, Anglikan papazlarının korkacak hiçbir şeyleri olmadığını çünkü İran'da din özgürlüğü olduğunu söyledi. Fakat kendisi muhtemelen çok ileri gitmişti.

"Öngörü, gizli polisin eline düşmüş biri için iyi bir şey değildir ve ben de buranın son durağım olmasından korkuyorum," dedi Rahip Ferguson ve birdenbire yüzünü hüzün kapladı.

Allan, rahip olmasına rağmen hücre arkadaşı için çok üzüldü. Teselli eder şekilde konuşarak buradan bir çıkış yolu bulacaklarını fakat her şeyin bir vakti olduğunu söyledi. Öncelikle rahibin bu çöplükte kendini bulmasına neden olan eylemi öğrenmek istedi.

Rahip Kevin Ferguson burnunu çekti ve kendini toparladı. Ölmekten korkuyor değildi fakat bu dünyada yapacağı daha çok iş olduğunu düşünüyordu. Rahip her zaman hayatını Tanrı'nın ellerine bırakmıştı fakat Tanrı'nın karar vermesini beklerken Bay Karlsson buradan bir çıkış yolu bulabilirdi ve Tanrı kesinlikle alınmayacaktı.

Rahip daha sonra hikâyesini anlattı. Eğitimini tamamladığı zamanlarda Tanrı onunla rüyasında konuşmuştu. "Dünyaya karış ve misyonerlik yap," demişti fakat bu cümlenin devamı gelmediği için rahip nereye gideceğine kendisi karar vermek zorunda kalmıştı.

Rahip olan İngiliz bir arkadaşı, Allan'a mevcut din özgürlüğünün fena halde kötüye kullanıldığı bir ülke olduğu konusunda İran hakkında tüyolar vermişti. Örneğin İran'da güvenilir Anglikan sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi

fakat bu yer Şiilerle, Sünnilerle, Yahudilerle ve işe yaramaz dinlere mensup insanlarla kaynıyordu. Hıristiyanlar kadar Ermeni ve Süryaniler de vardı.

Allan bunu önceden bilmediğini söyledi ve öğrendiği bilgiler için arkadaşına teşekkür etti.

Rahip konuşmaya devam etti. İran ve Büyük Britanya iyi anlaşıyordu ve Kilise'nin yetkili kişilerle iletişimi olduğu için rahip de resmî bir İngiliz uçağıyla Tahran'a gidebilme fırsatı bulmuştu.

Bu yaklaşık on yıl önce, 1935'te gerçekleşmişti. O zamandan beri çeşitli dinler üzerine çalışmış ve başkentin etrafında çember çizerek her yeri dolanmıştı. İlk başta çeşitli dinî ayinlere odaklanmıştı. Camiler, sinagoglar ve tapınaklara gizlice girmiş ve ayini kesip tercümanı aracılığıyla doğru inancı anlatmak için fırsat kollamıştı.

Allan, cesaretinden dolayı rahibi kutladı fakat zihinsel yetileri konusunda çeşitli şüpheleri olduğunu söyledi. Muhtemelen bu ziyaretlerin çok azı iyi bir şekilde sonuçlanmıştır diye düşünmeden de edemedi.

Rahip Ferguson sadece tek bir girişimi başarıyla sonuçlandırabildiklerini kabul etti. Hiçbir zaman içinden geldiği gibi konuşamamıştı. Tercümanla birlikte dışarıya atılmış ve çoğu zaman da tartaklanmışlardı. Fakat bunların hiçbiri rahibin mücadeleye devam etmesini engellememişti. Tanıştığı her insanın içine küçük Anglikan tohumları ektiğine emindi.

Sonunda rahibin ünü o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki onunla çalışabilecek bir tercüman bulması zorlaşmıştı.

Bu yüzden gezme işine ara verip Farsça öğrenmeye odaklandı. Farsça öğrenirken taktiklerini nasıl daha düzgün hale getirebileceğini tasarladı ve bir gün dili o kadar rahat kullanabilir hale geldi ki yeni planını uygulamaya koydu.

Tapınaklara ve hizmet merkezlerine gitmek yerine yanlış olduğunu düşündüğü öğretilerin birçok satıcı tarafından benimsendiği pazarlara açıldı ve ahşap bir kutunun üzerine çıkarak vaaz vermeye başladı.

Bu yöntem, ilk yıllarda daha az dövülmesini sağladı fakat hâlâ yeterince sayıda ruhu kurtaramadığını hissediyordu.

Allan, Rahip Ferguson'un, kurtarmayı planladığı ruh sayısının ne kadar gerisinde olduğunu sordu ve nasıl baktığına göre değişir cevabını aldı. Rahip Ferguson bir tarafta üzerinde çalıştığı her dinden bir kişiyi kendi tarafına geçirmeyi başarmıştı ve bu da toplamda sekiz kişi demekti. Diğer taraftan da birkaç ay önce tüm bu sekiz kişinin misyonerlik görevi yürüten rahibi izlemek için gönderilen gizli polise ait casuslar olabileceğini fark etmişti.

"Sıfır ve sekiz arası kişi döndürmüşsün yani," dedi Allan.

"Sekizden çok sıfıra yakındır," diye cevapladı Rahip Ferguson.

"On iki yıl içinde," diye ekledi Allan.

Rahip, zaten çok zayıf olan sonuçlarının çok daha zayıf olduğunu fark edince cesaretinin kırıldığını kabul etti. Aynı zamanda bu ülkede başarılı olamayacağını çünkü İranlıların başka bir dine geçmeyi çok isteseler de buna cesaret edemeyeceklerini de fark etmişti. Gizli polisler her yerdeydi ve biri din değiştirirse arşivlerinde onunla alakalı bir dosya olacağına emindi. Arşivde dosyanız oluştuktan sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmanız arasında çok uzun bir adım olmazdı.

Allan buna ek olarak bir ya da iki İranlının (Rahip Ferguson'un düşüncelerinin aksine) mevcut dinleriyle mutlu olduklarını düşünüp düşünmediğini sordu.

Rahip daha önce böyle cahilce konuşmalar yapmadığını fakat bu soruya düzgün bir cevap veremeyeceğini, bütün

bu Anglikan muhabbetinden uzak duracağına dair Bay Karlsson'a söz verdiğini belirtti. Bay Karlsson sözünü daha fazla kesmeden hikâyenin geri kalanını dinleyebilir miydi?

Rahip Ferguson gizli polisin misyonerlik işlerine sızışlarını nasıl fark ettiğine dair hikâyeyi anlatmaya devam ederek yeni yollarla düşünmeye başladığını söyledi. Daha doğrusu büyük düşünmeye başlamıştı.

Bu yüzden sekiz olası müridi bir kenara bırakarak yeraltı komünist hareketiyle irtibata geçmişti. Doğru İnanç hareketinin İngiltere temsilcisi olduğunu söyleyip gelecek planları hakkında konuşmak için kendileriyle görüşmeye gelmek istediğini söyledi.

Toplantının ayarlanması biraz vakit aldı fakat sonunda Razavi Horasan bölgesindeki önemli komünist topluluklardan birinin beş üyesiyle aynı masaya oturabilmişti. Tahran komünistleriyle görüşmeyi tercih ederdi çünkü Rahip Ferguson önemli kararları onların aldığını, bu toplantının ise daha çaylak olanlar için olduğunu düşünmüştü.

Ya da öyle değildi.

Rahip Ferguson büyük fikrini komünistlerle paylaştı. Kısacası komünistler hükümeti ele geçirir geçirmez Anglikanizm İran'ın resmî dini olacaktı. Eğer komünistler de bu yola girerse Rahip Ferguson hükümetin din işlerinden sorumlu bakanı olacağına ve en baştan itibaren herkes için yeterince İncil olacağına söz vermişti. Daha sonra kiliseler inşa edilebilirdi fakat ilk başta hükümet kararıyla kapatılan sinagoglar ve camiler de kullanılabilirdi. Rahip Ferguson'un öğrenmek istediği tek bir şey vardı. Komünist devrimine daha ne kadar vardı?

Komünistler bu fikirlere çok sıcak bakmadılar, hatta Rahip Ferguson'un beklentilerinin aksine ilgilenmediler bile. Bunun yerine günü geldiğinde Anglikanizmin, hatta –izm ile

biten hiçbir olgunun yer almayacağını, yalnızca komünizmin olacağını bildirdiler. Üstelik Rahip Ferguson rol yaparak kendilerini kandırdığı için güzel bir azar da işitmişti. Komünistler daha önce hiç bu kadar korkunç bir zaman kaybı yaşamamışlardı.

Üçe iki oyla Rahip Ferguson'un güzelce dövülüp Tahran'a giden trene bindirileceğine ve oy birliğiyle de rahibin sağlığı için bir daha buraya gelmemesi gerektiğine karar verildi.

Allan gülümsedi ve izin alarak rahibin tamamen deli olduğu ihtimalini kafasından atamadığını söyledi. Komünistlerle dinî bir anlaşma yapmaya çalışmak elbette umutsuz bir durumdu. Rahip bunu anlamıyor muydu?

Rahip, Bay Karlsson gibi kâfirlerin neyin akıllıca, neyin akılsızca olduğuna karar vermemeleri gerektiğini söyledi. Fakat elbette başarı şansının çok düşük olduğunu o zaman da anlamıştı.

"Bir düşünün Bay Karlsson, gerçekten işe yarasaydı ne olurdu? Canterbury Başpiskoposu'na telgraf gönderip bir seferde elli milyon yeni Anglikan olduğunu söylediğini düşün."

Allan, delilik ile dâhilik arasındaki ayrımın çok ince olduğunu kabul etti ve bu durumda hangisini seçmesi gerektiğini bilemediğini ama şüpheleri olduğunu belirtti.

Ne olursa olsun Şah'ın lanet gizli polisleri Razavi Horasan komünistlerini dinlemeye almışlardı ve Rahip Ferguson başkentte trenden iner inmez yakalanıp sorguya alınmıştı.

"Her şeyi ve hatta daha fazlasını kabul ettim çünkü narin vücudum işkenceye dayanabilecek güçte değildi," dedi Rahip Ferguson. "İyice dövülmek ayrı, işkence ayrı bir şeydir."

Rahip Ferguson, bu ani ve abartılı itirafla nezarethaneye gönderilmiş ve orada iki hafta boyunca hiç dokunulmadan kalmıştı çünkü gizli polisin başındaki adam olan başbakan yardımcısı bir iş gezisi için Londra'ya gitmişti.

"Başbakan yardımcısı mı?" diye sordu Allan merakla.

"Evet ya da katillerin patronu," dedi Rahip Ferguson.

Gizli polis dışında hiçbir örgütün bu şekilde zirveden yönetilmediği söyleniyordu. Daha rutin bir sistemle halkın yüreğine korku salmak ya da komünistleri, sosyalistleri ve İslamcıları öldürmek konusunda patronun iznine ihtiyaç yoktu.

Fakat sıradan olayların azıcık dışına bile çıkılsa karar veren patron oluyordu. Şah ona başbakan yardımcısı unvanını vermişti fakat pratikte Rahip Ferguson'a göre bir katildi.

"Hapishane gardiyanlarına göre, ona seslenirken 'yardımcı' ifadesinden uzak durmak gerekirdi. Eğer işler çok kötü giderse onunla tanışmak zorunda kalırsın ve ikimizin de durumu düşünüldüğünde bu olasılık hiç de az değil."

Rahip belki de yeraltı komünistleriyle itiraf ettiğinden daha fazla vakit geçirmiştir diye düşündü Allan çünkü Rahip'in sonraki sözleri o yönü işaret ediyordu.

"İkinci Dünya Savaşı sona erdiğinden beri Amerikan CIA'i buradaydı ve Şah'ın gizli polis örgütünü kurmuşlardı."

"CIA mi?" diye sordu Allan.

"Evet, artık adları bu şekilde geçiyor. Daha önce OSS[7] deniyordu ama aynı pislik işte. İran polisine bütün bu numaraları ve işkence yöntemlerini öğretenler de onlar. CIA'in dünyayı bu şekilde yok etmesine izin veren bir adam nasıldır sence?"

"Amerika başkanından mı bahsediyorsun?"

"Harry S. Truman cehennemde yanacak, inan bana," dedi Rahip Ferguson.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

★

7 Office of Strategic Services (Stratejik Hizmetler Ofisi). (yay. n.)

Günler geçmişti. Allan, Rahip Ferguson'a kendi hayat hikâyesini anlattı ve hiçbir detayı da atlamadı. Bundan sonra Rahip, Allan'la konuşmayı bıraktı çünkü hücre arkadaşının Amerika Başkanı'yla olan ilişkisini, daha da kötüsü Japonya'ya atılan bombayla bağlantısı olduğunu öğrenmişti.

Rahip, Tanrı'ya döndü ve tavsiyesi için dua etti. Bay Karlsson'u yardım için gönderen Tanrı mıydı, yoksa bu işin altında şeytan mı yatıyordu?

Fakat Tanrı'nın cevabı sessizlik oldu. Bazen böyle yapardı ve Rahip Ferguson da sonuca kendisinin ulaşması gerektiğini hemen anlardı. Kuşkusuz bu her zaman onun için iyi sonuçlar doğurmazdı ama vazgeçmek de olmazdı.

İki gün iki gece süren düşünüp taşınmanın ardından Rahip Ferguson şu an için yan yatakta yatan kâfirle barış içinde olması gerektiğine karar verdi. Allan'a da kendisiyle tekrar konuşmak istediğini bildirdi.

Allan, Rahip'in sessiz olduğu zamanları hoş ve huzurlu bulduğunu söyledi fakat uzun vadede biri konuştuğu zaman diğerinin cevap vermesinin daha tercih edilebilir olduğunu söyledi.

"Üstelik eğer buradan çıkacaksak bunu katil patron geri dönmeden yapabilmemiz çok daha iyi olur. Yani kendi köşelerimize çekilip somurtarak oturamayız, değil mi?"

Rahip Ferguson da aynı fikirdeydi. Katil patron geri döndüğünde onları kısa bir sorguya tabi tutacak, sonra da ortadan kaybolacaktı. Rahip Ferguson işlerin böyle yürüdüğünü duymuştu.

Nezarethane gerçek bir hapishane değildi ve güvenlik de çok üst düzey sayılmazdı. Gardiyanlar bazen kapıyı tam kilitlemeye uğraşmazlardı bile. Fakat binanın giriş ve çıkışlarında hiçbir zaman dört gardiyandan daha azı olmamıştı

ve Allan ve Rahip dışarıya sızsalar bile geçip gitmelerine izin verilmezdi.

Bir kargaşa ya da dikkat dağıtıcı bir olay yaratmak mümkün müdür diye merak etti Allan. Daha sonra da genel düzensizlik halinden yararlanıp kaçabilirlerdi.

Allan'ın çalışabilmesi için huzura ihtiyacı vardı ve bu yüzden Rahip'e daha ne kadar süre orada kalacaklarını öğrenme görevini verdi. Yani katil patron ne zaman dönecekti?

Rahip fırsatını bulur bulmaz soracağına dair söz verdi. Hatta hemen bile sorabilirdi çünkü kapının önünde bir hareketlilik vardı. Gardiyanların en genci ve en naziği kafasını içeri sokmuş sempatik bir bakışla öylece duruyordu.

"*Başbakan* İngiltere'den döndü ve artık sorgu zamanı geldi. İlk kim gelmek ister?"

İç istihbarat ve güvenlik biriminin başındaki adam korkunç bir ruh haline sahipti.

Londra'ya gitmiş ve İngilizlerden istediği ilgiyi görememişti. Kendisine neredeyse başbakan denebilirdi, bir hükümet kuruluşunun başındaydı ve İran toplumunun en önemli ögelerinden biriydi. Buna rağmen İngilizler kendisine posta koymuştu.

Şah bu kibirli İngilizleri mutlu etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Petrolün kontrolü İngilizlerin elindeydi ve ülkede değişiklik yapmaya çalışan herkesin ayıklandığından bizzat kendisi emin olurdu. Bu da kolay bir iş değildi çünkü Şah'tan memnun olan kim vardı? İslamcılar, komünistler ve hatta ülkedeki bir İngiliz sterlinine denk gelen para için neredeyse ölümüne çalışan petrol işçileri bile memnun değildi.

Bunların karşılığı olarak takdir edileceği yerde kendisine posta konulmuştu!

Gizli Polis Şefi bir süre önce uyruğu bilinmeyen bir provokatöre biraz zalimce davrandığı için hata yaptığının farkındaydı. Provokatör serbest kalmak istemişti çünkü suçlu olduğu tek şey kasap dükkânındaki kuyruğun yalnızca devletin gizli polisi için değil, herkes için olmasını istemesiydi.

Provokatör kendisini savunduğu zaman kollarını kavuşturup daha fazla soruya cevap vermemeyi tercih etmişti. Polis Şefi provokatörün tipini beğenmemişti (gerçekten de provokatif bir hali vardı), bu yüzden de CIA'in birkaç işkence yöntemini denemişti (Polis Şefi Amerikalıların yaratıcı yönüne hayrandı). Tam o anda provokatörün İngiliz Büyükelçiliği'nde sekreter yardımcısı olduğu anlaşıldı ve bu da çok talihsiz bir durumdu.

İlk buldukları çözüm Sekreter Yardımcısı'na mümkün olduğunca çekidüzen verip salıvermekti fakat her şey yalnızca bir kamyon tarafından ezilip tamamen ortadan kaldırılması içindi. Diplomatik krizler bu şekilde engellenir diye düşünmüştü Polis Şefi ve kendisiyle gurur duyuyordu.

Fakat İngilizler Sekreter Yardımcısı'ndan geriye kalan parçaları topladılar ve her şeyin üzerinden geçmek için tüm parçaları Londra'ya gönderip büyüteçle incelettiler. Bunun üzerine Polis Şefi İngilizler tarafından çağrıldı, Sekreter Yardımcısı'nın neden gizli polis biriminin hemen ana binası önündeki caddede olduğunu ve önceden uğradığı işkencenin izlerini silecek kadar feci şekilde nasıl kamyonun altında kaldığını öğrenmeye çalıştılar.

Polis şefi olayla bir bağlantısı olduğunu kesin bir dille reddetti çünkü diplomatik oyunlar böyle oynanırdı. Fakat Sekreter Yardımcısı bir lordun ya da son başbakan Winston Churchill'le çok iyi arkadaş olan birinin oğluydu ve İngilizler bu konuda asla taviz vermiyordu.

Tüm bunların sonucunda, iç istihbarat ve güvenlik birimi aynı Winston Churchill'in birkaç hafta içinde Tahran'a gerçekleştireceği ziyaretle ilgili sorumluluklardan arındırıldı.

Şah'ın kendi güvenlik elemanlarından amatörler bu ziyaretle ilgileneceklerdi ve bu da onların becerilerinin çok ötesindeydi. Bu, Polis Şefi için büyük bir itibar kaybıydı. Bir şekilde Şah ile olan iletişimi de zayıflamıştı ve bu da hiç iyi değildi.

Polis şefi, kötü düşünceleri kovmak için nezarethanede olduğu söylenen devletin iki düşmanından birincisini huzuruna çağırdı. Kısa bir sorgulama olacağını öngörüyordu. Kısa ve gizli bir idam gerçekleştirilecek, sonra da ceset geleneksel yöntemlerle yakılacaktı. Daha sonra öğle yemeğine çıkacak ve diğer devlet düşmanıyla ilgilenmeye vakti bile kalacaktı.

Allan Karlsson ilk gitmek için gönüllü oldu. Polis Şefi onu ofis kapısında karşıladı, elini sıktı ve Bay Karlsson'dan oturmasını rica ederek ona kahve ve sigara ikram etmek istedi.

Allan daha önce hiç katil bir patronla tanışmamıştı ve karşısındakinden daha hoşnutsuz ve kötü bir profille karşılaşacağını düşünmüştü. Daha sonra kahve için teşekkür etti ve sigara teklifini reddetmesinin Bay Başbakan için problem olup olmayacağını sordu.

Polis Şefi sorgularına her zaman medeni bir şekilde başlardı. Kısa süre içinde birini öldürecek olmak bir ahmak gibi davranmayı gerektirmezdi. Üstelik kurbanların gözünde beliren umut ışığı kendisini her zaman eğlendirmişti. İnsanlar genel olarak çok saftı.

Bu kurban ise henüz çok korkmuşa benzemiyordu. Üstelik Polis Şefi'ne tam olarak istediği şekilde seslenmişti ve bu da hem ilginç hem de olumlu bir başlangıçtı.

Allan sorgu sırasında iyi düşünülmüş bir hayatta kalış planından yoksun olarak hayatının son dönemlerine ait seçilmiş bölümlerden hikâyeler anlattı. Özellikle de Başkan Harry S.

Truman tarafından komünistlerle savaşmak gibi imkânsız bir görev için Çin'e gönderildiğini ve sonra da İsveç'teki evine uzanan uzun yolculuğuna başladığını, İran'ın bu güzergâh üzerinde olmasından pişmanlık duyduğunu, ülkeye gerekli vizesi olmadan zorla sokulduğunu fakat eğer Bay Başbakan kendisine izin verirse hemen çekip gideceğini söyledi.

Polis Şefi bu anlatılanların ardından birçok soru daha sordu, özellikle Allan Karlsson'un tutuklandığı zaman neden İran komünistlerinin elinde olduğunu merak ediyordu. Allan tamamen doğruları konuşarak komünistlerle şans eseri tanıştığını ve Himalayalar'ı aşmak için birbirlerine yardım ettiklerini söyledi. Eğer Bay Başbakan da benzeri bir yürüyüş planlarsa kimin yardımını kabul ettiğine dair çok fazla seçici olmaması gerektiğini çünkü dağların korkunç derecede yüksek olduğunu ekledi.

Polis Şefi'nin Himalayalar'ı aşmak gibi bir planı yoktu ve Allan'ı da serbest bırakmak istemiyordu. Fakat belki de bu patlayıcı uzmanının uluslararası deneyiminden faydalanıp sonra da onu salıverebilirdi. Belki de fazla hevesli gelen bir ses tonuyla Bay Karlsson'un ünlü ve çok iyi korunan birini gizlice öldürme konusunda ne tür bir deneyimi olduğunu sordu.

Allan, köprüleri havaya uçurmak gibi, oturup birini öldürmeyi planlamaya dair daha önce hiçbir şey yapmamıştı. Yapmaya niyeti de yoktu. Ama şimdi ilerisini düşünmek zorundaydı. Bu sigara tiryakisi katil patronun aklında özel bir şey mi vardı?

Allan hafızasını yokladı ve aceleyle daha iyi bir fikir bulamayarak konuştu.

"Glenn Miller."

"Glenn Miller mı?" diye tekrarladı Polis Şefi.

Allan, birkaç yıl önce Los Alamos'ta geçirdiği zamanlarda ABD Ordusu Hava Birlikleri'ne ait uçak İngiltere açıklarında

kaybolunca genç caz müzisyeni Glenn Miller'ın nasıl ortadan kaybolduğuna dair herkesin yaşadığı şoku çok iyi hatırlıyordu.

"Aynen öyle," diye doğruladı Allan sakin bir ses tonuyla. "Olaya kaza süsü vermem gerekiyordu ve başardım da. Her iki motorun da yandığından ve Manş Denizi'nin ortalarında bir yerlerde düştüğünden emin oldum. O zamandan beri adamı kimse görmedi. Bana sorarsanız Nazi savunucusu biri için uygun bir sondu."

"Glenn Miller Nazi miydi?" diye sordu şaşkına dönmüş Polis Şefi.

Allan kafa salladı (ve Glenn Miller'ın ailesinden kim varsa hepsinden sessizce özür diledi). Polis Şefi ise en sevdiği caz kahramanının Hitler için işler yaptığı bilgisini hazmetmeye çalışıyordu.

Allan, katil patron Glenn Miller'la ilgili bir sürü soru sormadan konuşmayı kendi ellerine almanın zamanı geldi diye düşündü.

"Eğer Bay Başbakan dilerse, herkesi öldürmeye hazırım. Maksimum gizlilikle tabii ki. Sonra da arkadaşça yollarımızı ayıracağız."

Polis Şefi "Moonlight Serenade" gibi bir şaheserin arkasındaki adamın üzücü bir şekilde maskesinin düşmesiyle sarsılmıştı fakat kimsenin oyuncağı olmaya niyeti de yoktu. Allan Karlsson'un geleceğiyle ilgili pazarlık yapmayacaktı.

"Eğer birini ortadan kaldırmanı istiyorsam bunu sana söylediğim şekilde yapacaksın. Yaşamana izin vermem de sadece bir ihtimal," dedi Polis Şefi ve sigarasını Allan'ın yarısı dolu kahvesinde söndürdü.

"Evet, benim bahsettiğim şey de buydu tabii," dedi Allan. "Kendimi çok net açıklayamadım sanırım."

★

Bu sabahki sorgu Polis Şefi'nin alışık olduğundan çok daha farklı geçmişti. Devletin düşmanından kurtulmak yerine bu yeni duruma huzur ve sessizlik içinde alışmak için görüşmeyi bitirdi. Öğle yemeğinden sonra Polis Şefi ile Allan Karlsson yeniden buluştu ve planlar masaya yatırıldı.

Amaç Şah'ın kendi korumaları tarafından korunurken Winston Churchill'i öldürmekti. Ama bu suikast öyle gerçekleşmeliydi ki hiç kimse İç İstihbarat ve Güvenlik Birimi'yle ilgili hiçbir bağlantı bulamamalı, patronun adı da hiç geçmemeliydi. İngilizlerin bu olayı büyük bir dikkat ve titizlikle araştıracakları düşünülürse planda hiçbir aksama olmamalıydı. Eğer proje başarılı olursa sonuçlar her şekilde Polis Şefi'nin lehine olacaktı.

Her şeyden önce ziyaret sırasındaki güvenlik ayarlamalarını yapma sorumluluğunu Polis Şefi'nin elinden alan o kibirli İngilizler çenelerini kapamış olacaklardı. Üstelik başarısızlıklarından sonra güvenlik elemanlarını ayıklama görevi de kendisine kalacaktı. Duman dağıldığı zaman da Polis Şefi'nin itibarı güçlenecek ve bir daha da şimdiki gibi güçsüzleşmeyecekti.

Polis Şefi ve Allan çok iyi arkadaşlarmış gibi bir plan hazırladılar fakat ortamın samimi olduğu her fırsatta Şef sigarasını söndürmek için Allan'ın kahvesini kullanmaya devam etti.

Polis Şefi Allan'a İran'ın tek kurşungeçirmez aracının aşağı katta, birimin mahzenindeki garajda olduğunu söyledi. Araç özel yapım bir DeSoto Suburban idi. Rengi şarap kırmızısıydı ve polis şefine göre oldukça şık bir arabaydı. Şah'ın korumalarının yakın zamanda Churchill'i havaalanından alıp Şah'ın sarayına götürmek için o arabayı isteme ihtimalleri çok yüksekti.

Allan iyi oranlanmış bir patlayıcının arabanın şasesine yerleştirilebileceğini ve sorunun böylece çözüleceğini söyledi. Fakat Bay Başbakan'ın hiçbir iz bırakmama isteği göz önüne alınırsa, iki ciddi önlemin alınması gerekirdi.

Birincisi, patlayıcı Mao Zedong'un komünistlerinin Çin'de kullandığı patlayıcılarla aynı içeriğe sahip olmak zorundaydı. Allan bu konuda çok şey biliyordu ve durumun komünist saldırısı olarak görüleceğinden emindi.

Diğer önlem ise söz konusu patlayıcının DeSoto'nun şasesinin ön tarafına gizlenmesiydi fakat anında değil arabadan düşüp yere değdikten sonra birkaç saniye içinde patlamalıydı.

Bu süre boyunca araba kısa bir mesafe daha kat etmiş olacak ve Winston Churchill de arabada oturmuş sigarasını içerken tam patlama yerinin üzerinde olacağı için araba zeminde büyük bir çukur açacak ve Churchill'i sonsuzluğa uğurlayacaktı. Aynı zamanda yerde büyük bir krater de oluşacaktı.

"Bu şekilde insanlar patlayıcının caddeye yerleştirilmiş olduğunu düşünecek ve arabaya gizlenmiş hali hiç kimsenin aklına gelmeyecekti. Biraz hile Bay Başbakan için sorun olmaz herhalde?"

Polis Şefi mutluluk ve umutla kıkırdadı ve hâlâ yanan sigarasını Allan'ın yeni aldığı kahvesinde söndürdü. Allan, Bay Başbakan'ın sigarasıyla ve kendisinin kahvesiyle istediğini yapabileceğini fakat önündeki kül tablasından memnun değilse hemen gidip Bay Başbakan için yeni bir kül tablası alabileceğini söyledi.

Polis Şefi, Allan'ın kül tablası muhabbetini duymazlıktan geldi fakat Allan'ın patlayıcı planını anında onaylayarak arabayı mümkün olan en kısa sürede hazırlamak için ihtiyacı olan malzemelerin bir listesini yapmasını istedi.

Allan, formül için gerekli olan dokuz bileşeni listeledi. Bunların yanına lazım olma ihtimaline karşın onuncu bileşen olarak nitrogliserini ve on birinci olarak da bir şişe mürekkep ekledi.

Dahası, Bay Başbakan'ın en güvenilir meslektaşlarından birini asistan ve satış müdürü olarak, hücre arkadaşı Rahip Ferguson'u da tercümanı olarak yanına almayı istedi.

Polis Şefi, Rahip'in hemen icabına bakmak istediğini çünkü din görevlilerini hiç sevmediğini mırıldandı fakat artık vakit yoktu. Patronun kim olduğunu hatırlatmak ve toplantının bittiğini göstermek için sigarasını yine Allan'ın kahvesinde söndürdü.

Günler geçerken her şey plana uygun işliyordu. Güvenlik görevlilerinin patronu gerçekten de kendileriyle iletişime geçmiş ve DeSoto'yu gelecek çarşamba günü alacaklarını bildirmişti. Polis Şefi küplere binmişti çünkü bu, bir ricadan çok duyuru şeklinde gelmişti. Ama aslında Allan'ın planına gayet uygundu. Bu konuda birimle irtibata geçmeselerdi ne olacaktı? Her durumda güvenlik elemanlarının patronu hak ettiği sona ulaşacaktı.

Allan artık patlayıcıyı hazırlamak için ne kadar süresi olduğunu biliyordu. Ne yazık ki Rahip Ferguson da olayların iç yüzünü öğrenmişti. Hem eski başbakan Churchill'in suikast planında yer alacak hem de kısa süre içinde kendi hayatının sona ereceğini bilerek yaşayacaktı. Tanrı'nın karşısına bir katil olarak çıkmak Rahip Feguson'un can attığı bir durum değildi.

Fakat Allan, Rahip'i sakinleştirdi ve bu iki sorunu da ortadan kaldıracak bir çözümü olduğunu söyledi. İlk olarak, Allan ve Rahip'in kaçabilme olasılığı çok yüksekti ve ikinci

olarak da bu Bay Churchill'in hayatına mal olmak zorunda değildi.

Fakat tüm bu planlar doğrultusunda Rahip'in doğru zaman geldiğinde Allan'ın sözünden çıkmaması gerekiyordu ve Rahip de öyle olacağına dair söz verdi. Allan onun tek yaşam ümidiydi çünkü Tanrı hâlâ dualarına cevap vermiyordu. Neredeyse bir ay geçmişti. Komünistlerle ittifak kurmaya çalıştığı için Tanrı ona kızgın olabilir miydi?

Çarşamba günü gelmişti. DeSoto olması gerektiği şekilde hazırlanmıştı. Arabanın şasesindeki patlayıcı uygun boyutlardan biraz daha büyüktü ve yine de birileri arabayı arasa bile görünmeyecek kadar iyi gizlenmişti.

Allan Polis Şefi'ne uzaktan kumandanın nasıl çalıştığını gösterdi ve patlama anında ne gibi sonuçlarla karşılaşacağını bütün detaylarıyla anlattı. Polis Şefi gülümsedi, mutlu görünüyordu. O gün içtiği on sekizinci sigarayı da Allan'ın kahvesinde söndürdü.

Allan alet çantasının arkasında sakladığı yeni bir fincan çıkardı ve koridordan nezarethaneye, oradan da ana girişe giden merdivenlerin yanındaki masaya stratejik olarak yerleştirdi. Çok fazla gürültü yapmadan Rahip'i kolundan tuttu ve garajdan ayrıldı. Polis Şefi de DeSoto'nun etrafında dolanıp duruyordu, kısa sürede olacakları düşünüp keyiflenirken on dokuzuncu sigarasını da söndürdü.

Rahip, Allan'ın sert hareketlerinden işin ciddi olduğunu anlamıştı. Bay Karlsson'un söylediklerine harfi harfine uyma vaktiydi.

Nezarethaneden geçtiler ve resepsiyona doğru ilerlediler. Oraya varınca Allan silahlı gardiyanların yanında durma gereği duymadı ve Rahip'in kolundan sıkıca tutarak yanlarından geçip gitti.

Gardiyanlar Karlsson ve Rahip'e alışmışlardı ve kaçma teşebbüsünde bulunmayacaklarına eminlerdi. Bu yüzden görevli, bağırmaya başlayınca çok şaşırdılar.

"Durun! Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Allan, Rahip'le birlikte özgürlüğün tam kıyısında durdu, bayağı şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

"Gitmekte özgürüz. Bay Başbakan size bilgi vermedi mi?"

Rahip Ferguson dehşete kapılmıştı ve bayılmamak için burnundan biraz oksijen aldı.

"Olduğunuz yerde kalın!" dedi görevli otoriter bir ses tonuyla. Bay Başbakan teyit edene kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Üç gardiyandan Bay Karlsson ve Rahip'e göz kulak olmalarını istedi ve bilginin doğru olup olmadığını anlamak için koridorun aşağısına inmeye başladı. Allan, Rahip'e doğru cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve bir şeyler ters gitmezse kısa sürede huzura kavuşacaklarını söyledi – tabii her şey ellerine yüzlerine bulaşmazsa.

Öncelikle Polis Şefi, Allan ve Rahip'e özgürlüklerini geri vermemişti ve ikinci olarak da bununla ilgili herhangi bir planı da yoktu. Bu yüzden de görevlinin sorularına öfkeyle karşılık verdi.

"Ne? Girişte durmuş deli gibi yalan mı söylüyorlar? Kahrolası adamlar bunu fena ödeyecekler..."

Polis Şefi çok nadir argo laflar kullanırdı. Kendisine duyulan saygıyı kaybetmemeye hep dikkat ederdi. Ama şimdi çok sinirlenmişti. Âdeti olduğu üzere merdivenlerden çıkmadan önce yine sigarasını Allan'ın kahve fincanında söndürdü.

Ya da söndürmek istemişti, zira kahve fincanından daha ileriye gidemedi. Çünkü bu sefer içinde kahve değil siyah mürekkeple karıştırılmış saf nitrogliserin vardı. Büyük bir patlama oldu ve hem görevli memur hem de Başbakan Yar-

dımcısı anında parçalara ayrıldı. Garajdan beyaz bulutlar yükseldi ve Allan, Rahip ve üç gardiyanın olduğu koridorun diğer ucuna kadar geldi.

"Gitme zamanı," dedi Allan, Rahip'e. Ve gittiler de.

Gardiyanların üçü de Karlsson ve Rahip'in gitmesine engel olmaları gerektiğini biliyordu fakat birkaç saniye içinde (ateş denizine dönmüş garajın mantıksal bir sonucu olarak) DeSoto'nun altındaki Winston Churchill için hazırlanan patlayıcı da infilak etti. Böylece Allan'ın asıl amacına fazlasıyla ulaştığı da görülmüş oldu. Bir anda bütün bina çalkalandı ve Allan, Rahip'e verdiği emirleri değiştirirken zemin kat da alev aldı.

"Buradan hemen kaçalım."

Üç gardiyandan ikisi basınç dalgasıyla duvara yapıştı ve alev aldı. Üçüncüsü ise kafasını mahkûmlarla ilgilenmeye yoracak kadar toparlanamadı. Birkaç saniye boyunca neler olduğunu anlamaya çalıştı fakat sonra da arkadaşlarıyla aynı sonu paylaşmamak için kaçmayı tercih etti. Allan ve Rahip bir yöne, kurtulan tek gardiyan da farklı bir yöne kaçmıştı.

Allan'ın kendisi ve Rahip için yaptığı gizli polisin ana binasından kaçma planının ardından işe yarama sırası artık Rahip'teydi. Diplomatik kurumların nerelerde olduğunu biliyordu ve Allan'ı İsveç Büyükelçiliği'ne kadar götürdü. Oraya varınca Allan, Rahip'e sıkıca sarıldı ve her şey için teşekkür etti.

Allan rahibin bundan sonra ne yapacağını sordu. İngiliz Büyükelçiliği neredeydi?

Çok uzakta değil demişti Rahip ama oraya gitmesine gerek var mıydı? Hepsi zaten Anglikan'dı. Rahip'in yeni bir stratejisi vardı. Son birkaç saatte öğrendiği bir şey varsa o da her şeyin İç İstihbarat ve Güvenlik Birimi'nde başlayıp

bitmesiydi. Bu yüzden kurumu içten değiştirmek gerekiyordu. Gizli polis için çalışan ve onlara yardım eden herkes Anglikan olursa, geri kalanlar çantada keklik demekti!

Allan, Rahip'in daha sonra kendi kendine bazı şeyleri anlamaya başlarsa İsveç'te iyi bir akıl hastanesi bildiğini söyledi. Rahip nankör görünmek istemediğini fakat artık çağrıyı dinleyip gitmesi gerektiğini söyledi. İşe, diğer tarafa doğru kaçan yaşayan tek gardiyandan başlayacaktı. Temelde iyi niyetli ve iyi huylu bir çocuktu ve doğru inancın yoluna yönlendirilebilirdi.

"Elveda!" dedi Rahip sessizce ve yoluna devam etti.

"Şimdilik hoşça kal," dedi Allan.

Rahip'in uzaklaşarak gözden kaybolmasını izledi ve adamın, seçtiği yoldan sağ çıkabileceğini çünkü dünyanın çok çılgın bir yer olduğunu düşündü.

Ama yanılıyordu. Rahip, gardiyanı Tahran'ın merkezindeki Park-e Shahr içinde kolunda yanıklarla ve emniyeti açık bir şekilde elinde tuttuğu otomatik silahla boş boş gezinirken buldu.

"Demek buradasın evlat," dedi Rahip sarılmak için gardiyana doğru giderken.

"Sen!" diye bağırdı gardiyan. "Sensin!"

Daha sonra Rahip'i göğsünden yirmi iki kez vurdu. Daha fazla da sıkardı ama kurşunu bitmişti.

Allan, bölgeye özgü İsveç aksanı sayesinde büyükelçiliğe kabul edildi. Daha sonra işler karıştı çünkü kimliğini kanıtlayan hiçbir belgesi yoktu. Bu yüzden büyükelçilik ona ne pasaport verebiliyor ne de İsveç'e geri gönderebiliyordu. Üstelik İsveç'in özel bir vatandaşlık numarası sistemine geçtiğini söylemişti Bay Üçüncü Sekreter ve Karlsson söylediği gibi yıllar boyunca

ülkede bulunmadıysa İsveç sisteminde Bay Allan Karlsson diye biri de olamazdı.

İsveçlilerin isimleri numaralarla değiştirilmiş olsa da Flen'in dış bölgesindeki Yxhult köyünden gelen Allan Karlsson olarak kalacaktı ve Bay Üçüncü Sekreter'in kibarlık edip belgeleri kendisi için hazırlamasını rica etti.

Üçüncü Sekreter Bergqvist o günlerde büyükelçilikteki en yetkili kişiydi. Stockholm'de gerçekleşen diplomatik konferansa katılmamış tek kişiydi. Her şeyin bir anda olup bitmesi onun için bir şanstı. Tahran'ın merkezindeki bir kısmın son birkaç saat içinde alevler içinde kalması yetmezmiş gibi, şimdi de bilinmeyen bir kişi gelmiş İsveçli olduğunu iddia ediyordu. Adamın doğru söylediğini gösteren bazı ipuçları vardı fakat bu, gelecekteki kariyerini tehlikeye atmamak için kuralları takip etmenin önemli olduğu bir durumdu. Üçüncü Sekreter Bergqvist, Bay Karlsson düzgün bir şekilde tanımlanmadığı sürece pasaport düzenlenemeyeceğini yeniden belirtti.

Allan, Üçüncü Sekreter Bergqvist'in inanılmaz derecede inatçı olduğunu söyledi fakat kullanabileceği bir telefon varsa her şeyi kanıtlayabilirdi.

Telefon vardı fakat uzak mesafe konuşmaları epey pahalıya patlıyordu. Bay Karlsson kiminle konuşmak istiyordu?

Allan bu zor adamdan bıkmaya başlamıştı ve bu yüzden cevap vermeden başka bir soru sordu.

"Per Albin hâlâ başbakan mı?"

"Hayır," dedi şaşkına dönmüş sekreter. "Başbakan Tage Erlander. Başbakan Hansson geçen sonbaharda öldü. Fakat neden..."

"Şu konuyu çözebilmemiz için biraz sessiz olur musunuz?"

Allan, Washington'daki Beyaz Saray'ı aradı ve başkanın kıdemli sekreterine bağlandı. Kadın, Bay Karlsson'u çok iyi hatırlıyordu ve Başkan'dan onunla ilgili güzel sözler

duymuştu. Bu yüzden durumun acil olduğunu söylüyorsa Başkan'ı uyandırabilirlerdi. Washington'da saat daha sabah sekizdi ve Başkan Truman erken uyanmayı seven biri değildi.

Kısa bir süre sonra yeni uyanmış Başkan Truman telefona geldi ve birkaç dakika boyunca Allan'la samimi bir konuşma yaparak Allan'ın asıl meselesine gelene kadar hasret giderdiler. Harry ona bir iyilik yapıp yeni İsveç Başbakanı Erlander'e telefon açıp Allan'ın kim olduğunu doğrulatabilir miydi? Erlander de Tahran'daki İsveç Büyükelçiliği'nde çalışan Üçüncü Sekreter Bergqvist'i arayıp Allan'a hemen bir pasaport düzenlenmesini isteyebilirdi.

Harry Truman elbette bunu yapabilirdi ama önce Üçüncü Sekreter'in adını hecelemesini istedi çünkü doğru anladığına emin olmak istiyordu.

"Başkan Truman adını nasıl hecelediğini öğrenmek istiyor," dedi Allan, Üçüncü Sekreter Bergqvist'e. "Sen söylersen daha kolay olur."

Tamamen transa geçmiş olan Üçüncü Sekreter Bergqvist, ABD Başkanı için adını heceledi ve ahizeyi indirip sekiz dakika boyunca hiç konuşmadı. Bu da tam olarak Başbakan Erlander'in büyükelçiliğe telefon açıp Üçüncü Sekreter Bergqvist'e 1) Allan Karlsson için hemen diplomatik düzeyli bir pasaport hazırlamasını 2) hiç oyalanmadan Bay Karlsson'un İsveç'e gönderilmesini emretti.

"Fakat vatandaşlık numarası yok," diye çıkıştı Üçüncü Sekreter Bergqvist.

"Sayın Üçüncü Sekreter, size önerim hemen bu problemi çözmeniz. Tabii dördüncü ya da beşinci sekreter olmak istemiyorsanız..."

"Dördüncü ya da beşinci sekreter diye bir şey yok ki," dedi Üçüncü Sekreter.

"Peki buradan ne sonuç çıkarıyorsunuz?"

★

Savaş kahramanı Winston Churchill beklenmedik bir şekilde 1945 yılındaki İngiltere seçimlerini kaybetmişti çünkü İngilizlerin şükran duyguları artık tükenmişti.

Fakat Churchill intikamını planladı ve dünyayı gezerek bir süre bekledi. Eski başbakan, artık Büyük Britanya'yı yöneten beceriksiz İşçi Partisi'nin ülkeyi onu yönetemeyecek insanların eline vereceğini düşünüyor ve planlı bir ekonomi sunabileceğinden de şüphe ediyordu.

Şu an parçalanmak üzere olan Britanya Hindistanı'nı ele alalım. Hindular ve Müslümanlar iyi anlaşamıyorlardı ve ortalarında da bacak bacak üstüne atmış ve bir şeylerden rahatsızlık duyduğu için yemek yemeyi bırakan o lanet Mahatma Gandi vardı. Bu nasıl bir savaş stratejisiydi? İngiltere'nin üzerine bomba yağdıran Nazilere karşı böyle bir stratejiyle ne kadar dayanabilirlerdi?

İngiliz Doğu Afrikası ise henüz o kadar kötü değildi fakat Afrikalıların kendi kendilerinin efendileri olmalarına karar vermeleri de an meselesiydi.

Churchill her şeyin istediği gibi kalamayacağını anlamıştı fakat yine de İngilizlerin gereken şeyleri açıklayacak ve bunu otoriteyi ele alarak yapacak bir komutana ihtiyaçları vardı. Clement Attlee gibi sinsi sosyalistlere ihtiyacı yoktu.

Hindistan'da ise savaş kaybedilmişti, Churchill bunun farkındaydı. Yıllardır durum bu şekilde gelişiyordu ve savaş boyunca Hintlilere gelecekteki bağımsızlık için sinyaller göndermek gerekiyordu çünkü İngilizler yaşam savaşının ortasında bir de iç savaşla uğraşmak istemiyorlardı.

Fakat diğer birçok yerde süreci durdurmak için bol bol vakit vardı. Churchill'in sonbahar için planı Kenya'ya gidip

durumu değerlendirmekti. Fakat öncelikle Tahran'a gidecek ve Şah'la birer çay içecekti.

Kaosun ortasına düşmesi tamamen bir şanssızlıktı. Bir gün önce, İç İstihbarat ve Güvenlik Birimi'nde bir patlama olmuştu. Bütün bina çökmüş ve küle dönmüştü. Sert yöntemlerini masum İngiliz Büyükelçiliği çalışanı üzerinde kullanacak kadar beceriksiz olan o aptal Polis Şefi de patlamada ölenler arasındaydı.

Polis Şefi büyük bir kayıp değildi fakat görünüşe göre Şah'ın kurşungeçirmez tek aracı da alev aldığı için aralarındaki görüşme beklenenden çok daha kısa olacaktı ve güvenlik sebeplerinden ötürü mekân olarak da havaalanı kullanılacaktı.

Yine de bu ziyaret faydalı olacaktı. Şah'a göre durum kontrol altındaydı. Gizli polisin merkez binasındaki patlama can sıkacak bir şeydi ve şimdiye kadar sebebi de anlaşılamamıştı.

Polis Şefi'nin patlamada ölmesi ve Şah'ın bunu önemsememesi ilginçti. Adam gerçekten etkisini yitirmiş olmalıydı.

Önlerinde sabit bir politik durum vardı. Gizli polise yeni bir şef atayacaklardı. Anglo-İran Petrol Şirketi için ise rekor sonuçlar elde ediyorlardı. Petrol hem İngiltere hem İran için mükemmel bir refah kaynağıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse bundan daha çok İngiltere fayda görüyordu fakat bu da beklenebilir bir sonuçtu çünkü İran'ın bu projeye tek katkısı ucuz iş gücü ve tabii ki bir de petroldü.

"İran'a barış ve refah hâkim yani," dedi Churchill. Londra'ya giden uçakta kendisi için özel bir yer ayrılmış İsveç askerî ataşesiyle konuşuyordu.

"Memnun olduğunuzu görmek güzel Bay Churchill," diye cevapladı Allan. Ayrıca Churchill'in iyi göründüğünü de ekledi.

★

Allan, Londra'da aktarma yaptıktan sonra en sonunda Stockholm Bromma Havaalanı'na indi ve on bir yıldır ilk kez İsveç topraklarına ayak bastı. 1948 Aralık ayının son günleriydi ve hava o mevsime göre epey iyiydi.

Gelen yolcu bölümünde Allan'ı bekleyen genç bir adam vardı. Başbakan Erlander'in asistanı olduğunu ve eğer mümkünse kendisinin Allan'la mümkün olduğunca kısa sürede tanışmak istediğini söyledi.

Allan mümkün olduğunu belirtti ve kendisini yepyeni, parlak siyah hükümet arabası Volvo PV444'e davet eden adamı gönüllü bir şekilde takip etti.

"Böyle fiyakalı bir şey görmüş müydünüz daha önce Bay Karlsson?" diye sordu arabalara ilgisi olan asistan. "Kırk dört beygir gücünde!"

"Geçen hafta çok iyi şarap kırmızısı bir DeSoto gördüm," diye cevapladı Allan. "Fakat sizin arabanız daha iyi durumda."

Allan, Stockholm'ün merkezinden geçerken etrafına ilgiyle baktı. Daha önce başkente hiç gelmemiş olması tam bir utançtı. Her yeri su ve köprü olan gerçekten güzel bir şehirdi ve köprülerin hiçbiri havaya uçurulmamıştı.

Başbakan, asistanını odadan çıkarıp kapıyı kapattıktan sonra, "Bay Karlsson! Hakkınızda çok şey duydum!" diyerek karşıladı Allan'ı.

Allan için ise aynısı geçerli değildi, Tage Erlander'le ilgili hiçbir şey duymamıştı. Hatta Başbakan'ın sol ya da sağ kanattan hangisini temsil ettiğini bile bilmiyordu. Ancak kesinlikle bu ikisinden biri olmalıydı çünkü hayatın Allan'a öğrettiği bir şey varsa insanların bunlardan biri olmak için çırpındığıydı.

Başbakan hangi tarafı istiyorsa o taraftan olsun, diye düşündü Allan. Onun için fark etmezdi. Şimdi kendisine ne söyleyeceğini duyma vaktiydi.

Başbakan anlaşıldığı üzere Başkan Truman'ı geri aramış ve Allan'la ilgili uzun bir konuşma yapmışlardı. Yani her şeyi biliyordu...

Fakat Başbakan konuşmayı bıraktı. Bu işte henüz bir yılını bile doldurmamıştı ve daha öğrenecek çok şeyi vardı. Buna rağmen bir şeyi iyi biliyordu; belli durumlarda hiçbir şey bilmemek ya da en azından bildiğinizi bildiğiniz şeylerin kanıtlanmasına mahal vermemek en iyisiydi.

Bu yüzden Başbakan cümlesini bitirmedi. Başkan Truman'ın Alan Karlsson hakkında anlattıkları sonsuza kadar aralarında sır olarak kalacaktı. Dolayısıyla direkt konuya girdi.

"İsveç'e dönmek için hiçbir sebebiniz olmadığını görüyorum, bu yüzden ulusa hizmetlerinizden dolayı biraz nakit para ayırdım... yani başka bir deyişle... alın size on bin kron."

Başbakan içi banknot dolu kalın bir zarfı Allan'a uzattı ve bir faturaya imza atmasını istedi. Her şey kitabına uygun olmalıydı.

"Çok teşekkürler Bay Başbakan. Bu cömert katkıyla yeni kıyafetler ve otelde temiz çarşaflar üzerinde uyuma gibi ihtiyaçlarımı giderebileceğim. Belki 1945 Ağustos ayından beri ilk defa dişlerimi bile fırçalayabilirim..."

Başbakan tam olarak iç çamaşırlarıyla ilgili durumu açıklayacakken Allan'ı durdurdu ve paranın elbette ki karşılıksız verildiğini fakat tam o sıralarda İsveç'te nükleer füzyonla ilgili bazı çalışmalar yapıldığı göz önüne alınırsa, belki Bay Karlsson bu çalışmalara bir göz atmak isteyebilirdi.

Aslında Başbakan, kendisinden önceki liderin kalbi geçmiş sonbaharda durduğu zaman çok önemli konuları devralmıştı ve onlarla ilgili ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Örneğin atom bombası denen şeyle ilgili İsveç'in duruşu ne olmalıydı? Yetkili kumandan ülkenin kendisini komünizme

karşı koruması gerektiğini söyleyip duruyordu çünkü İsveç ve Stalin arasında yalnızca ufak Finlandiya yer alıyordu.

Bu sorunun iki yüzü vardı. Bir yandan yetkili kumandan zengin ve üst sınıftan bir ailenin kızıyla evlenmişti ve eski İsveç Kralı'yla zaman zaman birkaç kadeh devirdiği genel olarak biliniyordu. Fakat Sosyal Demokrat Erlander, V. Gustav'ın İsveç savunma politikasını etkileyebileceğini düşünmesine bile tahammül edemiyordu.

Bir diğer taraftan da yetkili kumandanın haklı olabileceğini düşünüyordu. Stalin'e ve komünistlere güven olmazdı ve ilgi alanları Batı'ya kayıp herkesin kafasına girmeye çalıştıklarında İsveç'e çok yaklaşmış olacaklardı.

İsveç Askerî Araştırma Birimi birkaç nükleer enerji uzmanını yeni kurulan AB Atom Enerjisi'ne kaydırmıştı. Oradaki uzmanlar Hiroşima ve Nagazaki bölgelerinde neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Üstelik görevleri daha genel anlamda "nükleer geleceği İsveç bakış açısıyla analiz etmek" şeklinde tanımlanmıştı. Hiç dile dökülmemişti fakat Başbakan Erlander belli belirsiz formüle edilmiş bu görevin şu şekilde okunması gerektiğini düşünüyordu: Gerekli olduğunda kullanmak için kendi atom bombamızı nasıl yaparız?

Aradığı cevap şu an tam karşısındaydı. Tage Erlander bunun farkındaydı fakat bildiği her şeyin kimse tarafından bilinmemesini istiyordu. Siyaset bir sonraki adımı nereye doğru atacağınla ilgiliydi.

Bu yüzden bir önceki gün AB Atom Enerjisi bünyesinde yürütülen araştırmanın başkanı Doktor Sigvard Eklund'la görüşmüş ve Allan Karlsson'u iş görüşmesine davet edip Bay Karlsson da ilgiliyse çalışmalarda kullanılıp kullanılamayacağını anlamak için detaylı bir mülakat yapmasını istemişti.

Doktor Eklund, Başbakan'ın bizzat bu atom projesine katılmasından hoşnut olmamıştı. Allan Karlsson'un Sosyal

Demokratlar adına çalışan bir casus olabileceğinden şüphelendi. Fakat Başbakan tuhaf bir şekilde adamın yetenekleriyle ilgili bilgi vermediği için Karlsson'la görüşme yapacağına söz verdi. Erlander "detaylı" kelimesini tekrar vurgulayarak Doktor Eklund'un Bay Karlsson'un geçmişini detaylı bir şekilde sorgulaması gerektiğini söyledi.

Allan ise Doktor Eklund ya da herhangi bir başka doktorla görüşmesinde hiçbir sakınca olmadığını ve eğer bu, Başbakan'ı memnun edecekse görüşmeye gideceğini söyledi.

Allan'a göre on bin kron epey bir paraydı ve bu yüzden de bulabildiği en pahalı otele giriş yapmıştı.

Grand Otel'deki resepsiyonistin, Allan İsveç diplomatik pasaportunu gösterene kadar bu kirli ve kötü giyimli adam hakkında şüpheleri vardı.

"Elbette sizin için odamız var Bay Askerî Ateşe,"diye açıklama yaptı resepsiyonist. "Nakit mi ödersiniz yoksa faturayı Dışişleri Bakanlığı'na mı gönderelim?"

"Nakit ödeyeceğim," dedi Allan. Ödemeyi önceden almak istemezler miydi?

"Hayır, Bay Ateşe. Elbette önceden almayacağız." Resepsiyonist Allan'ın karşısında saygıyla eğildi.

Resepsiyonist eğer geleceği görebilseydi, cevabı kesinlikle farklı olurdu.

Bir sonraki gün Doktor Eklund yeni duş almış ve iyi giyimli sayılabilecek Allan Karlsson'u Stockholm ofisinde ağırladı. Doktor tıpkı Tahran'daki katil patron gibi Allan'a kahve ve sigara sundu. (Eklund, katil patrondan farklı olarak sigarasını kül tablasında söndürmüştü.)

Doktor Eklund, işe alma sürecine Başbakan'ın bu kadar dâhil olmasından hiç hoşnut değildi. Allan ise odada negatif

bir hava sezmişti ve bir anlığına Soong Mei-ling'le tanıştığı zamanı hatırladı. İnsanlar ne isterlerse onu yapabilirlerdi fakat Allan'a göre insanlar genel olarak aksi olmalarını gerektirecek ciddi bir durum yoksa böyle somurtmamalıydılar.

Toplantı oldukça kısa sürmüştü.

"Başbakan, kurumumuzda çalışmaya uygun olup olmayacağınızı anlamak için sizinle detaylı bir mülakat yapmamı istedi Bay Karlsson. Ben de öyle yapacağım, izninizle tabii ki."

Allan'a göre hava hoştu. Bay Doktor'un onunla ilgili her şeyi bilmek istemesi çok normaldi ve detaycılık da bir erdemdi. Bu yüzden istediğini sorabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Doktor Eklund. "Çalışmalarınızla başlayabilir miyiz?"

"Övünecek çok bir şey yok," dedi Allan. "Yalnızca üç yıllık bir çalışma."

"Üç yıl mı?" diye bağırdı Doktor Eklund. "Üç yıllık akademik çalışmayla fizikçi, matematikçi ya da kimyacı olamazsınız Bay Karlsson."

"Hayır, toplamda üç yıl. Onuncu doğum günümden sonra okulu bıraktım."

Doktor Eklund soğukkanlılığını geri kazanmak için çaba gösterdi. Yani bu adamın hiç eğitimi yoktu! Okuma yazma biliyor muydu?

"Bay Karlsson, AB Atom Enerjisi'nde yürüttüğümüz çalışmayla ilgili olabilecek ve burada işimize yarayabilecek herhangi bir mesleki deneyiminiz var mı?"

Aslında bir bakıma vardı. Bir süre ABD, New Mexico'daki Los Alamos bölgesinde çalışmıştı.

Doktor Eklund'un yüzü birden aydınlandı. Demek ki Erlander'in belli sebepleri vardı. Los Alamos'ta başarılanlar herkesçe biliniyordu. Bay Karlsson orada ne yapmıştı?

"Kahve servisi yaptım," diye cevapladı Allan.

"Kahve mi?" Doktor Eklund'un yüzü yine asılmıştı.

"Evet, bazen çay da dağıttım tabii. Genel asistan ve garsondum."

"Nükleer füzyonla ilgili herhangi bir karar aşamasında yer aldınız mı?"

"Hayır," diye cevapladı Allan. "En yakın olduğum zaman kahve dağıtmam gerekirken toplantıda ağzımdan bir şeyler kaçırmamdı sanırım."

"Yani garsonluk yapmanız gereken bir toplantıda bir şeyler söylemiş bulundunuz. Sonra ne oldu?"

"Aslında sözüm kesildi... sonra da odadan çıkmam istendi."

Doktor Eklund küçük dilini yutmuş gibiydi. Başbakan, on yaşına gelmeden okulu bırakan bir garsonun İsveç için atom bombası yapabileceğini nasıl düşünmüştü acaba?

Doktor Eklund bu çömez başbakanın yılı çıkarmasının bile mucize olacağını düşündü ve sonra da Allan'a dönüp ekleyeceği bir şey yoksa toplantıyı bitirebileceklerini söyledi. Şu anda Allan için açık bir pozisyon gözükmüyordu. AB Atom Enerjisi'ndeki akademisyenler için kahve yapan kişi hiç Los Alamos'a gitmemişti fakat Doktor Eklund'a göre işini iyi yapıyordu. Üstelik Greta ofisleri de temizliyordu ve bu da onun için artıydı.

Allan bir süre sessizce oturdu ve Doktor Eklund'un bütün akademisyenlerinin ve hatta Greta'nın da aksine bir atom bombasının nasıl yapıldığını bildiğini söyleyip söylememekte kararsız kaldı.

Fakat daha sonra Doktor Eklund'un gerekli soruyu sormadığı için sunacağı yardımı da hak etmediğine karar verdi. Üstelik Greta'nın kahvesi de bulaşık suyu gibiydi.

Allan, AB Atom Enerjisi'nde bir iş bulamadı çünkü becerileri oldukça yetersiz bulunmuştu. Grand Otel'in suyun karşısın-

daki Kraliyet Sarayı manzaralı bahçesinde, parkın ortasında otururken kendisini oldukça memnun hissediyordu. Nasıl başka türlü hissedebilirdi ki? Başbakan'ın büyük bir kibarlıkla verdiği paranın büyük bir kısmı hâlâ duruyordu. Bir süredir çok güzel bir otelde kalıyordu. Her akşam restoranda yemek yemiş ve o ocak gününde de yüzünü güneşe dönerek oturmuş, güneşin hem ruhunu hem de bedenini ısıttığını hissetmişti.

Elbette alt kısımlarda biraz daha soğuk hissediyordu. Yanına birinin gelip oturduğunu fark edince biraz şaşırdı.

Allan adama İsveççe, "Tünaydın," dedi kibar bir şekilde.

Adam ise İngilizce, "Tünaydın," diyerek cevap verdi.

ON DÖRT

9 Mayıs 2005

Başkomiser Aronsson, elde ettiği bilgileri Eskilstuna'daki Savcı Conny Ranelid'le paylaştığında savcı hemen Allan Karlsson, Julius Jonsson, Benny Ljungberg ve Gunilla Björklund hakkında tutuklama kararı çıkardı.

Aronsson ve davadan sorumlu savcı, yüzlük ihtiyar camdan atlayıp ortadan kaybolduğundan beri yakın iletişim içindeydi ve Savcı'nın konuya olan ilgisi gitgide artmıştı. Şimdi de henüz hiçbir kurban bulamamış olsalar da Allan Karlsson'u cinayetle, hatta belki kasıtsız adam öldürmekle suçlamak gibi muhteşem bir fırsat elde etmişti. Fakat bu durumda çok iyi bir kanıta ve oldukça yetenekli bir savcıya ihtiyaç vardı. Yetenekli savcı işi Conny Ranelid'le çözülmüştü ve kanıt içinse Savcı bir durumsal kanıt zinciri yaratmak ve ilk halkayı en güçlü halka yaparak diğerlerinin zayıf olmasına izin vermemek niyetindeydi.

Başkomiser Aronsson, olayların gelişme şeklinden dolayı hayal kırıklığı içindeydi. Yüz yaşında bir adamı suçlulardan oluşan bir çetenin içinden kurtarmak, şimdi yaptıkları gibi suçluları yüz yaşındaki bir adamdan kurtarmaktan çok daha eğlenceli olabilirdi.

"Elimizde hâlâ hiç ceset yokken Allan Karlsson'un ve diğerlerinin Bylund, Hultén ve Gerdin'in ölümünde parmakları

olduğunu kanıtlayabilir miyiz?" diye sordu Aronsson cevabın hayır olmasını umarak.

"Bu kadar karamsar olma Göran," dedi Savcı Conny Ranelid. "Göreceksin, o yaşlı aptal sen onu benim için yakaladığında kuş gibi ötecek. Eğer tamamen bunamışsa, eminim diğerleri birbirleriyle çelişkili ifadeler verip istediğimizi bize verecekler."

Savcı daha sonra Başkomiser'le beraber davanın üzerinden bir daha geçti. Öncelikle stratejisini açıkladı. Grubun hepsini cinayet suçundan içeri almaları mümkün değildi fakat hâlâ diğer suçlar vardı. Kasıtsız adam öldürmek ya da suça yardım ve yataklık etmek veya ölüme sebebiyet vermek ya da bir suçluyu korumak bunlar arasında sayılabilirdi. Cesetlerle ilgili kanunlara karşı çıkmış olmaları bile söz konusu olabilirdi fakat Savcı bunun üzerinde biraz düşünmeliydi.

Savcı, şüphelilerden bazıları olaylara diğerlerinden daha sonra karıştığı ve suçlanmaları daha zor olduğu için başından beri olayların içinde olan yüz yaşındaki Allan Karlsson'a odaklanmaya karar vermişti.

"Onun durumunda sanırım kelimenin tam anlamıyla ömür boyu hapis cezasına çarptırılabilir," diye alay etti Savcı Ranelid.

İlk olarak, yaşlı adamın Bylund, Hultén ve Gerdin'i öldürmek için sebebi vardı. Sebebi de aksinin olmasını engelleme isteğiydi. Yani Bylund, Hultén ve Gerdin'in onu öldürmesini engellemişti. Savcı'nın elinde Bir Daha Asla örgütüne ait bu üç kişinin kolaylıkla şiddete başvurma eğilimleri olduğuna dair kanıtlar vardı.

Fakat bu, yaşlı adamın meşru müdafaaya başvurduğu anlamına gelmezdi çünkü bir tarafta Karlsson, bir tarafta da üç kurban varken, diğer bir tarafta da içeriği Savcı tarafından bilinmeyen bir valiz vardı. Valiz belli ki baştan beri olayla-

rın merkezindeydi, yani yaşlı adamın bu kişileri öldürmeyip valizi çalmama ya da en azından çaldıktan sonra geri verme seçeneği vardı ama bu seçeneklere başvurmamıştı.

Üstelik Savcı, Bay Karlsson ve kurbanlar arasında çeşitli coğrafi bağlantılar da kurabilirdi. İlk kurban, tıpkı Bay Karlsson gibi, aynı anda olmasa da Byringe İstasyonu'nda otobüsten inmişti. Üstelik Bay Karlsson ve kurbanlarının aksine, birinci kurban demiryolu troleyiyle seyahatten sonra bir daha görülmemişti. Buna rağmen ortada "birinin" cesedi vardı ve ardında bir iz bırakmıştı. Bu cesedin kime ait olduğu çok açıktı. Hem yaşlı adam hem de hırsız Jonsson görünüşe göre o günden sağ çıkmıştı.

Karlsson ve iki numaralı kurban arasındaki coğrafi ilişki ilki kadar güçlü değildi. Hiç birlikte görülmemişlerdi. Fakat bir elde gümüş bir Mercedes ve unutulmuş bir tabanca vardı ve aynı zamanda Bay Karlsson ve kurban Hultén, yani Kova diye çağrılan adam, kısa süre sonra mahkemeye de bildirileceği üzere Småland'daki Göl Çiftliği'nde bulunmuşlardı. Hultén'in tabanca üzerindeki parmak izleri henüz doğrulanmamıştı fakat savcı bunun da an meselesi olduğunu düşünüyordu.

Birdenbire ortaya çıkan tabanca sanki Tanrı'nın bir hediyesiydi. Üstelik Kova Hultén'in Göl Çiftliği'nde bulunduğunu da kanıtlıyor ve iki numaralı kurbanın öldürülmesi için bir sebep daha oluşturuyordu.

Bay Karlsson'a gelince, ellerinde kullanabilecekleri harika bir DNA örneği vardı. Yaşlı adam elbette bu izleri her yere saçmıştı. Savcı artık formülü çözmüştü: Kova+Karlsson=Göl Çiftliği!

DNA aynı zamanda kaza yapmış BMW'nin içindeki kanın üç numaralı kurban Per-Gunnar Gerdin, yani Patron'a ait olduğunu kanıtlamak için de kullanılabilirdi. Kısa süre içinde pert olmuş arabayı daha detaylı inceleyeceklerdi ve

bu da Karlsson ve arkadaşlarının da orada olup her şeye bulaştıklarını gösterecekti. Başka türlü cesedi arabadan nasıl çıkarabilirlerdi?

Savcı, Allan Karlsson ve üç ölü haydut arasındaki yer ve zaman ilişkisini, ayrıca cinayetlerin sebebini rahatlıkla gösterebilirdi.

Başkomiser, bu üç kurbanın gerçekten kurban olup olmadığını ve yine gerçekten ölmüş olup olmadığını sorma cesaretinde bulundu. Savcı Ranelid burnunu çekti, bir ve üç numaralı kurbanlar için daha fazla açıklamaya ihtiyaçları olmadığını söyledi. İki numarayla ilgili konuda da mahkemeye güveniyordu çünkü bir numara ve üç numaranın gerçekten ölmüş olduğunu ve iki numaranın da meşhur durumsal kanıt zincirinde önemli bir halka olarak yer aldığını kabul etmişlerdi.

"Yoksa iki numaralı kurbanın gönüllü bir şekilde tabancasını arkadaşını öldüren kişilere verip hoşça kal diyerek birkaç saat sonra gelen patronunu bile beklemeden olay yerinden çekip gittiğini mi söylüyorsun Başkomiser?" diye sordu Savcı Ranelid acı bir ses tonuyla.

"Hayır, öyle bir şey demiyorum," dedi Başkomiser kendini savunarak.

Savcı, davanın çok net olmadığı konusunda Başkomiser Aronsson'a katılıyordu. Savcı'nın elinde bir suç aleti yoktu (sarı otobüs dışında). Fakat plan Karlsson'u öncelikle bir numaralı kurban yüzünden mahkûm etmekti.

"En sonunda bu yaşlı adamı kasıtsız adam öldürmekten ya da suç ortağı olmaktan dolayı içeri tıkacağım. Ve onu içeri tıkar tıkmaz da diğerleriyle ilgilenip onları da çeşitli derecelerde suçlardan dolayı parmaklıklar ardına göndereceğim, hem de ne göndermek!"

Savcı, soruşturma sırasında birbirleriyle çelişki içinde oldukları için insanları tutuklayamaz, hatta nezaret altında da tutamazdı. Yine de bu B planı olarak duracaktı çünkü adamların çoğu amatördü. Yüz yaşında bir adam, bir hırsız, bir sosisli sandviç standı sahibi ve bir kadın. Sorgu odasının baskısına nasıl dayanabilirlerdi ki?

"Växjö'ye doğru yola çık Aronsson ve orada güzel bir otele yerleş. İhtiyarın gerçek bir cinayet makinesi olduğuna dair haberleri bu akşam sızdırırım ve sabah erkenden de nerede olduğuna dair elinde bir sürü ipucu olur. Bu sayede onu öğle yemeğinden önce yakalamış olursun, söz veriyorum."

ON BEŞ

9 Mayıs 2005 Pazartesi

"İşte üç milyon doların kardeşim. Ayrıca Frasse amcanın paraları konusundaki davranışlarımdan dolayı da özür dilerim."

Benny, otuz yıl sonra ilk kez Bosse'yle karşılaşır karşılaşmaz konuya girmişti. Daha el sıkışmaya fırsat bulamadan para dolu çantayı uzattı. Ağabeyi nefesini kontrol etmeye çalışırken ciddi bir ses tonuyla anlatmaya devam etti.

"Şimdi sana iki şey söyleyeceğim. Birincisi, yardımına ihtiyacımız var çünkü gerçekten fena çuvalladık. İkincisi de sana verdiğim para senindir ve bunu hak ettin. Eğer bizi göndermek zorunda kalırsan hiç sorun değil, para yine de senindir."

İki kardeş, sarı otobüsün hâlâ çalışan tek farının ışığında, Bosse'nin küçük Falköping kasabasının birkaç kilometre güneybatısındaki Västgöta Ovası'nda yer alan lüks villasının, Zangoç Çiftliği'nin girişinde duruyorlardı. Bosse elinden geldiğince kafasını toparlamaya çalıştı ve sorun olmazsa birkaç sorusu olduğunu söyledi. Bu soruların ışığında olası misafirperverliğini ortaya koyacak ya da koymayacaktı. Benny kafa salladı.

"Tamam o zaman," dedi Bosse. "Bana verdiğin bu para dürüst yollarla mı kazanıldı?"

"Kesinlikle hayır."

"Peşinde polisler var mı?"

"Tahminen hırsızlar ve polisler var," dedi Benny. "Ama özellikle de hırsızlar."

"Otobüse ne oldu? Önü tamamen göçmüş."

"Tam hızla giderken bir hırsıza çarptık."

"Peki, öldü mü?"

"Maalesef hayır. Beyin sarsıntısı geçiriyor, şu an otobüste kırık kaburgalarla, kırık bir kolla ve sağ kalçasında büyük, açık bir yarayla öylece yatıyor. Durumu ciddi ama stabil derler ya, öyle işte."

"Onu da mı getirdiniz?"

"Evet, durum o kadar kötü."

"Bilmem gereken başka şeyler var mı?"

"Belki yolda gelirken otobüsteki yarı ölü hırsızın diğer hırsız arkadaşlarını da öldürmüş olabiliriz. Elimize geçen elli milyonu geri almaya çalışıyorlardı."

"Elli milyon mu?"

"Elli milyon. Bu otobüsün parasını ve çeşitli masrafları çıkarmak gerek tabii."

"Neden otobüsle geziyorsunuz?"

"Çünkü arkada bir fil var."

"Fil mi dedin?"

"Evet, adı Sonya."

"Fil mi dedin?"

"Asya'dan."

"Fil mi dedin?"

"Evet, fil dedim."

Bosse birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedi.

"Fil de mi çalıntı?"

"Hayır, pek öyle denemez."

Bosse yine sessizleşti.

"Akşam yemeğinde ızgara tavuk ve rosto patates var. Size uyar mı?"

"Uyacağına eminim," dedi Benny.

"Yanında içecek bir şeyler de var mı?" diye sordu otobüsün içinden yaşlı bir ses.

Benny, hurdaya dönmüş arabanın içinden çıkan cesedin hâlâ yaşıyor olduğu anlaşıldığında hemen Julius'tan yolcu koltuğunun arkasında bulunan ilk yardım çantasını getirmesini istemişti. Bu adamın başlarına bela olacağını bildiğini ama neredeyse doktor olduğundan belli etik kuralları da göz ardı edemeyeceğini belirmişti. Cesedin orada kan kaybından ölmesine izin vermek söz konusu bile olamazdı.

On dakika sonra yeniden yola çıkmışlardı. Yarı-ceset, parçalanmış arabadan çıkarılmıştı, Benny kendisini muayene etmişti ve teşhisi koymuştu. İlk yardım çantasının içindekiler yardımıyla da yarı-cesedin sağ kalçasındaki büyük yaranın kanamasını durdurmuştu.

Daha sonra Allan ve Julius, görev başındaki hemşire Güzel ile birlikte şoför koltuğunun arkasında yatan yarı-cesede yer açmak için otobüsün arka tarafına yerleşerek Sonya'yla seyahat etmek zorunda kalmışlardı. Benny kurbanın nabzını kontrol etmişti, tansiyonu da düzgündü. Benny, yeterli dozda morfinle tüm yaralarına rağmen adamın uyumasını da sağlamıştı.

Arkadaşların, Bosse'nin evinde kalacakları anlaşılır anlaşılmaz Benny, hastasını yeniden muayene etti. Yarı-ceset derin uykudaydı ve Benny adamı hareket ettirmek için biraz daha beklemeleri gerektiğini söyledi.

Benny, Bosse'nin geniş mutfağında diğer arkadaşlarla bir araya geldi. Ev sahipleri yemekle ilgilenirken arkadaşlar da birbirinin ardına son birkaç günün dramatik işleyişini anlat-

maya başladılar. Önce Allan, sonra Julius, sonra Güzel'in de yardımıyla Benny ve sonra yine Benny üç numaralı haydudun BMW'sine kadar olayları özetlemişlerdi.

"Şimdi doğru anladıysam, otobüste bir fil var."

"Evet, ama yarın sabah dışarı çıkarılması gerekiyor," dedi Güzel.

Bosse, bunun dışında hiçbir şeye yorum yapmadı. Ona göre kanunlar bir şey söylerken ahlak farklı sonuçlar çıkarırdı ve kafanı dik tuttuğun sürece kanunların nasıl bir kenara koyulabileceğini kendi küçük ölçekli örneklerinden de bildiği için daha fazla detaya girmek istemedi.

"Mirasımızla ilgileniş şeklin gibi," dedi Bosse, Benny'ye.

"Evet, o konuya gelirsek, yeni motosikletimi kim parçaladı?" diye çıkıştı Benny.

"Biliyorsun ki bunun sebebi kaynakçılık kursunu bırakmandı."

"Yapmak zorundaydım, bunu sürekli zorla yaptırmaya çalışıyordun."

Bosse, kendi cevabına Benny'nin verdiği cevabı düşünüp bir cevabı varmış gibi durdu ama Allan iki kardeşin konuşmasını keserek bu dünyada gereğinden uzun süredir bulunduğunu ve öğrendiği bir şey varsa o da en büyük ve en çıkmaz çatışmaların diyalogdan meydana geldiğiydi. "Sen aptalsın, hayır aptal olan sensin, hayır asıl sensin aptal." Allan'a göre çözüm bir şişe votkayı devirip önüne bakmaktı. Fakat şimdi talihsiz bir problem vardı çünkü Benny tam bir içki düşmanıydı. Allan elbette Benny'nin payını içebilirdi ama aynı etkiyi vermesi mümkün değildi.

"Yani bir şişe votka İsrail-Filistin sorununu çözebilir mi?" diye sordu Bosse. "Bu sorunun ucu İncil'e kadar gider."

"Bahsettiğin sorun için bir şişeden fazlasına ihtiyacın olabilir," diye cevapladı Allan. "Ama temelde aynı şeyden bahsediyoruz."

"Başka bir şey içsem olmaz mı?" diye sordu Benny içkiden uzak durduğu için dünyanın sonunu getiriyormuş gibi hissederek.

Allan bu gelişmeden memnundu. İki kardeş arasındaki tartışma zehrini kaybetmişti. Bu konuda biraz yorumda bulundu ve votkanın anlaşmazlıkları çözmek dışında farklı amaçlarla da kullanılabileceğini ekledi.

İçki bekleyebilir dedi Bosse çünkü yemek hazırdı. Izgaradan yeni çıkmış tavuk ve rosto patatesler masaya geldi ve yanında yetişkinler için bira, küçük kardeşi için de alkolsüz içecek vardı.

Tam mutfakta yemek yemeye başladıklarında Per-Gunnar "Patron" Gerdin uyandı. Başı ağrıyordu, nefes aldığında acı çekiyordu ve muhtemelen bir kolu da kırıktı çünkü askıya alınmıştı. Otobüs koltuğundan kalktığında sağ kalçasındaki yara da kanamaya başlamıştı. Torpido gözünde kendi tabancasını bulmuş olması da muhteşemdi. Onun dışındaki tüm insanlar şu an aptal gibi gözüküyordu.

Morfinin etkisi hâlâ geçmemişti, bu yüzden de acıyla baş edebiliyordu fakat bu sefer de düşüncelerini toplamakta zorlanıyordu. Bahçeye doğru sendeleyerek ilerledi ve bulduğu her camdan içeri bakarken mutfakta toplanmış insanları ve bir Alman kurdunu gördü. Patron elindeki tabancasıyla kararlılıkla kapıdan içeri topallayarak girdi.

"Köpeği kilere kilitleyin yoksa onu vururum. Sonrasında beş kurşunum kalıyor ve her birini sizin için harcayabilirim."

Patron öfkesini kontrol edebilmesine şaşırmıştı. Güzel, Buster'ı kilere götürürken korkmuş değil, üzgün görünüyordu. Buster da şaşırmıştı ve biraz endişeliydi fakat her şeyden önce halinden memnundu. Kilere kapatıldığını anlamıştı ama bir köpeğin başına gelebilecek çok daha kötü şeyler vardı.

Beş arkadaş yan yana dizilmişti. Patron, köşedeki valizin kendisine ait olduğunu ve buradan çıkarken valizi de alacağını söyledi. Beş kişiden birkaçını canlı bırakma ihtimali vardı ve buna sorduğu soruların cevaplarına göre ve valizin içindekilerin ne kadarının gittiğine göre karar verecekti.

İlk konuşan Allan oldu. Valizden birkaç milyonun harcanmış olduğunu fakat Bay Silahlı Adam'ın daha azıyla da yetinebileceğini söyledi çünkü silahlı adamın meslektaşlarından ikisi ölmüştü ve parasını daha az kişiyle paylaşacaktı.

"Cıvata ve Kova öldü mü?" diye sordu Patron.

"Turna?" diye bağırdı Bosse. "Bu sensin. Çok uzun zaman olmuş!"

"Bosse Şeytan!" diye haykırdı Per-Gunnar "Turna" Gerdin karşılık olarak.

Bosse Şeytan ve Turna Gerdin mutfağın ortasında uzun uzun kucaklaştılar.

"Bunu da atlatacağımı biliyordum," dedi Allan.

Buster kilerden çıkarıldı, Benny "Turna"nın yaralarını yeniden sardı ve Bosse Şeytan masaya bir tabak daha koydu.

"Sadece çatal yeter," dedi Turna. "Nasıl olsa sağ kolumu kullanamıyorum."

"Eskiden bıçak kullanma konusunda uzmandın," dedi Bosse Şeytan.

Turna ve Bosse Şeytan hem yakın arkadaş hem de yiyecek ticaretinde iş arkadaşıydılar. Turna her zaman sabırsız olandı ve işleri sürekli bir adım öteye taşımaya çalışırdı.

En sonunda Turna, Filipinler'den İsveç köftesi ithal etmeleri gerektiğini söyleyerek reçine ile tüketim süresini üç günden üç aya çıkarmaya çalıştığında (reçineyi ne kadar cömert kullanırsan süreyi o kadar artırabilirdin ve bu da üç yıla kadar çıkabilirdi) yollarını ayırmışlardı. Bosse o noktada

"dur" ihtarını vermişti. İnsanları öldürebilecek maddelerle yiyecek hazırlama konusuna bulaşmak istemiyordu. Turna, Bosse'nin abarttığını düşünmüştü. İnsanlar, yiyeceklerindeki birkaç kimyasaldan dolayı ölmezlerdi ve reçine de onları öldürmez, hatta ömürlerini uzatırdı.

Arkadaşlar, araları bozulmadan ayrılmışlardı. Bosse Västergötland'a taşınmış ve Turna da ithalat firmalarını soymaya başlamıştı. Hatta o kadar başarılı olmuştu ki köfte planlarını bir kenara bırakıp tam zamanlı hırsız olmaya karar vermişti.

Bosse ve Turna ilk başlarda yılda bir ya da iki kez bir araya geliyorlardı fakat yıllar geçtikçe iletişimleri kopmuştu ve şimdi Turna sendeleyerek Bosse'nin mutfağında duruyor ve Bosse'nin hatırladığı kadarıyla keyifli olduğunda ne kadar tehditkâr olabiliyorsa o kadar tehditkâr görünüyordu.

Fakat Turna'nın öfkesi gençliğinden bir arkadaş, bir yoldaş bulduğunda azalmıştı. Bosse Şeytan ve onun arkadaşlarıyla birlikte masaya oturdu. Cıvata ve Kova'nın ölmüş olmasına yapacak bir şey yoktu. Valizle ilgili meseleyi ve diğer her şeyi yarına bırakabilirlerdi. Şimdi yiyecekleri yemeğin tadını çıkarmalıydılar.

"Şerefe!" dedi Per-Gunnar "Turna" Gerdin ve başı yemek tabağına düşerek bayıldı.

Turna'nın yüzündeki yiyecekleri temizlediler ve onu misafir odasına taşıyıp yatağa koydular. Benny, Turna'yı tekrar muayene etti ve bir sonraki güne kadar uyuyabilmesi için yeni bir doz morfin verdi.

Artık Benny ve diğerleri için tavuğun ve diğer yiyeceklerin tadını çıkarmanın vakti gelmişti. Hem de ne çıkarmak!

"Bu tavuk gerçekten çok lezzetli!" diye övgüler yağdırdı Julius ve bundan daha lezzetli bir yemek yemedikleri konusunda anlaştılar. Peki, bunun sırrı neydi?

Bosse, Polonya'dan taze tavuk ithal ettiklerini ("işe yaramaz hiçbir şey yoktu, her şey en kalitelisiydi") ve her tavuğa kendi özel baharatlı su karışımını enjekte ettiğini söyledi. Daha sonra tavukları yeniden paketliyor ve elleriyle kattığı her lezzetten sonra tavukları "İsveçli" hale getiriyordu.

"Baharatlı karışım yüzünden tadı iki kat lezzetli, su yüzünden iki kat ağır ve İsveç menşeili olduğu için de iki kat daha popüler oluyor," diye özetlemişti Bosse.

Çok küçük ölçeklerle başlamış olmasına rağmen işler birdenbire büyümüştü. Herkes tavuklarına bayılıyordu. Fakat güvenlik sebepleriyle bölgedeki hiçbir toptancıya satış yapmıyordu çünkü biri gelip Bosse'nin çiftliğinde tek bir tavuk bile olmadığını fark edebilirdi.

Kanun ve ahlak arasındaki farktan kastının da bu olduğunu söyledi Bosse. Polonyalılar tavuk besleme konusunda, İsveçlilerin onları öldürme konusunda olduğundan daha kötü değillerdi. Kalitenin ulusal sınırlarla hiçbir ilgisi yoktu.

"İnsanlar çok aptal," diye devam etti Bosse. "Fransa'da Fransızların eti en iyisiydi. Aynı şey İsveç için de geçerliydi. Bazı bilgileri kendime saklamam herkes için en iyisi."

"Ne kadar da düşüncelisin," dedi Allan hiç alaycı olmadan.

Bosse, ithal ettiği karpuzlarla da aynı şeyi yapmıştı ama onunkiler Polonya'dan değildi. Daha çok İspanya ya da Fas'tan geliyordu. Karpuzların İspanya'dan olduğunu söylüyordu çünkü hiç kimse onların İsveç'in merkezindeki Skövde'den geldiğine inanmıyordu. Ama karpuzları satmadan önce her birine şeker enjekte ediyordu.

"Böylece karpuzlar iki katı ağırlığa çıkıyor (benim için iyi) ve üç kat daha lezzetli oluyor ki bu da müşteriler için çok iyi!"

"Sen de çok düşünceliymişsin," dedi Allan yine alay etmeden.

Güzel, mutlaka şekerli solüsyonu sindiremediği için sağlık sorunları yaşayan birkaç müşteri olabileceğini düşündü ama hiçbir şey söylemedi. Üstelik o karpuzlar en az tavuk kadar lezzetliydi.

Başkomiser Göran Aronsson, Växjö'deki Royal Corner Otel'de oturmuş cordon bleu yiyordu. Västergötland'dan gelmeyen tavuk kuru ve lezzetsizdi. Fakat Aronsson üzerine bir şişe iyi kalite şarap içerek tadını geçirmeye çalıştı.

Savcı şimdiye kadar bir muhabirin kulağına bir şeyler fısıldamış olmalıydı ve bir sonraki gün büyük bir gazeteci ordusu yeniden meydana çıkacaktı. Savcı Ranelid, önü göçmüş sarı otobüsün nerede olduğuna dair birçok ihbar alacakları konusunda muhtemelen haklıydı.

Aronsson'un, ihbarların gelmesini beklerken olduğu yerde kalması gerektiğini söylemişti. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Ne ailesi ne yakın arkadaşları ne de anlamlı bir hobisi vardı. Bu ilginç kovalamaca bittiğinde kesinlikle hayatını yeniden gözden geçirecekti.

Başkomiser Aronsson geceyi cin tonikle kapattı ve içerken bir yandan da kendisine acıyıp görev için verilen tabancasıyla bardaki piyanisti öldürmeyi düşündü. Eğer ayık kalmayı başarıp bildiği şeyleri iyice düşünseydi, hikâye çok farklı bir şekilde gelişebilirdi.

Aynı akşam *Expressen* gazetesinin editörlük bürosunda bir sonraki günün manşetlerinin ne olacağına karar vermeden önce kısa bir sözcük tartışması yaşandı. En sonunda, haber masasının başeditörü tek bir ölünün cinayet, iki ölünün çifte cinayet olduğunu ama üç kişinin ölümünün meslektaşlarının istediği gibi katliam olarak nitelendirilemeyeceğini söyledi. Fakat en sonunda düzgün bir manşete karar vermişlerdi:

KAYIP İHTİYAR ÜÇ CİNAYET SUÇUNDAN ARANIYOR

O akşam Zangoç Çiftliği'nde geç saatlere kadar ışıklar sönmedi, herkesin keyfi yerindeydi. Ardı ardına eğlenceli hikâyeler anlatılıyordu. Bosse, İncil'i çıkarıp aslında epey gönülsüzce tüm kitabı baştan sona nasıl okuduğunun hikâyesini anlatacağını söyledi. Allan, adama nasıl şeytani bir işkence yöntemi uygulandığını merak etti fakat sonuç beklediği gibi çıkmadı. Bosse'yi hiç kimse zorlamamıştı, sorumlu olan kendi merakıydı.

"Eminim hiçbir zaman bu kadar meraklı olmayacağım," dedi Allan.

Julius hikâyesini bitirebilmesi için Bosse'ye müsaade edilmesi gerektiğini söyleyerek Allan'ın onun sözünü kesmemesini rica etti. Bosse hikâyesine devam etti.

Aylar önce bir gün Skövde dışındaki bir geri dönüşüm merkezindeki arkadaşından bir telefon almıştı. İkili, birbirini hipodromlardan tanıyordu. Bu tanıdık, Bosse'nin vicdanın esnek olduğunu öğrenmişti ve onun yeni gelir kaynağı sağlayabilecek her fırsatla ilgileneceğini de biliyordu.

Geri dönüşüm merkezine bazı basım hatalarından ya da farklı kusurlardan dolayı edebi değerini kaybedip çöp olarak nitelendirilen hamur haline getirilecek yarım ton kitap kolisi gelmişti. Bosse'nin tanıdığı, bu kitapların ne tür bir edebi değeri olduğunu merak etmişti ve paketleri açtığında içinde İncil olduğunu görmüştü (tanıdığı, tamamen farklı türden bir şey ummuştu).

"Fakat bu standart bir İncil değildi," dedi Bosse ve herkesin görebilmesi için bir örneği uzattı. "Altın harflerle yazılmış, gerçek deri kapaklı çok ince İncillerden bahsediyo-

rum... Şuna bir bakın. Karakterlerin listesi, renkli haritalar ve kaynakça..."

O tanıdık kişi, şimdi arkadaşların etkilendiği kadar etkilenmişti ve bunları hamur haline getirmek yerine Bosse'ye telefon açmış ve bin kron karşılığında bu kitapları geri dönüşüm merkezinden çıkarabileceğini söylemişti.

Bosse bu fırsatı kaçırmamıştı ve aynı gün öğleden sonra ahırının içinde yarım ton süslü İncil bulmuştu. Fakat ne kadar uğraşsa da kitaplarda bir hata görememişti. Delirmek üzereydi. Bu yüzden bir akşam oturma odasındaki şöminenin önünde oturmuş ve okumaya başlamış, "Başlangıçta..." kısmıyla giriş yapmıştı. Emin olmak için de referans olarak evdeki eski bir İncil'i kullanmıştı. Bir yerlerde kelime yanlışı olmalıydı, yoksa neden bu kadar güzel ve kutsal bir şeyi atsınlardı ki?

Bosse her akşam okudukça okudu fakat yanlış hiçbir şey bulamadı. Eski Ahit'ten sonra Yeni Ahit'e geçmişti, elindeki İncil'i referans olarak aldığı eski basım İncil ile kıyaslıyordu fakat yine de hiçbir yanlış bulamıyordu.

Daha sonra bir akşam son bölüme geldi ve son sayfanın son satırlarını okudu.

İşte hatayı bulmuştu! Kitapların sahibine bu kitaplardan hamur yapmayı istetecek o affedilemez ve akıl almaz hata oradaydı.

Bosse masanın etrafındaki toplanmış kişilere birer kopya verdi ve parmaklarıyla takip ederek son satırı bulan herkes arka arkaya kahkahalara boğuldu.

Bosse basım hatasının olduğu noktayı bulduğu için mutluydu. Hatanın nasıl oluştuğuyla hiç ilgilenmiyordu. Merakını gidermişti ve bu süreçte okul hayatından sonra ilk kitabını da okumuştu, hatta okurken biraz din bilgisi bile öğrenmişti. Bosse, Zangoç Çiftliği'nin iş hayatındaki girişimlerinde Tanrı'yla ilgili fikirlere kapılmazdı ya da vergi

iadesi formlarını doldururken Tanrı'nın varlığını düşünmezdi fakat diğer açılardan bakıldığında hayatını Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un ellerine bırakmıştı.

Elbette cumartesi günleri kurulan pazarda tezgâh açıp bu küçük basım hatalı İncilleri satmasının da hiçbir sakıncası yoktu ("Yalnızca doksan dokuz krona! Yüce İsa! Ne fiyat ama!").

Ancak tüm bunlar Bosse'nin umurunda olsaydı, tüm engellere rağmen olayın derinine inebilseydi arkadaşlarına anlattığı hikâye farklı bir şekilde devam edebilirdi.

Rotterdam'ın varoşlarında yaşayan bir dizgici depresyondaydı. Yıllar önce Yehova Şahitleri tarafından işe alınmıştı fakat cemaatin 1799 ve 1980 yılları arasında en az on dört kez İsa'nın dönüşünü öngördüğünü ve on dört kez yanıldığını fazla yüksek sesle dile getirdiği ve sorguladığı için işten atılmıştı.

Bunun üzerine dizgici Pentekostal Kilisesi'ne katılmış ve kıyamet günüyle ilgili öğretilerini benimsemişti. Tanrı'nın kötülüğe karşı galip gelmesi, İsa'nın dönüşü (tam olarak bir tarih belirtmeden) ve babası da dâhil dizgicinin çocukluğundan çoğu kişinin nasıl cehennemde yanacağı konularındaki fikirleri de kabullenmişti.

Fakat bu yeni cemaat de onu kapı dışarı etmişti. Bir aylık kazançları dizgicinin gözetimindeyken yok olmuştu. Adam paranın kayboluşuyla ilgili hiçbir şey bilmediğine dair yeminler etmişti. Üstelik Hıristiyanlarda bağışlayıcılık yok muydu? Arabası bozulduysa ve işini devam ettirebilmek için yenisine ihtiyacı varsa başka ne şansı kalırdı ki?

Her ne kadar acı verse de dizgici o günün işlerini yapmaya koyulmuştu ve ne tesadüf ki o iş de iki bin İncil basmaktı! Üstelik dizgicinin bildiği kadarıyla bu sipariş kendisi altı

yaşındayken ailesini terk eden babasının yaşadığı İsveç'ten gelmişti.

Dizgici gözlerinde yaşlarla basım işlerinde kullandıkları özel yazılımla bölümleri basmaya başladı. Son bölüme (Vahiy Kitabı) geldiğinde ise kendini kaybetmişti. İsa neden Dünya'ya geri dönmek istesin ki? Burada Kötü her zaman İyi'yi alt ediyordu. O halde tüm bu çabanın anlamı neydi? Ve İncil... bir şakadan ibaretti!

Dizgici tamamen boşalmış sinirleriyle basılmaya gönderilecek olan İsveç İncil'inin son bölümündeki son satırlara eklemeler yaptı. Babasının dilini çok da hatırlamıyordu ama duruma uygun bir peri masalı hâlâ aklındaydı. Böylece İncil'in son iki satırı ve dizgicinin ekstra satırları şu şekilde basıldı:

20. Bunlara şahit olanlar şöyle söyler, elbette en kısa sürede geliyorum. Amin. Yine de gel, Yüce İsa!
21. Yüce İsa'nın merhameti üzerinde olsun. Amin.
22. Ve sonsuza kadar mutlu ve huzurlu yaşadılar.

Zangoç Çiftliği'nde akşam geceye bağlanıyordu. Votka ve kardeş sevgisi su gibi akmıştı ve içkiyi ağzına sürmeyen Benny saatin ne kadar geç olduğunu fark etmese akmaya da devam edecekti. Herkese yatma vaktinin geldiğini söyledi. Bir sonraki gün çözmeleri gereken bir sürü mesele vardı ve dinlenmiş olmak çok önemliydi.

"Eğer daha meraklı bir tip olsaydım, suratını yemeğin içine gömen adamın sabahki ruh halinin ne olacağını büyük bir hevesle beklerdim," dedi Allan.

ON ALTI

1948 - 1953

Parktaki bankta oturan adam, "İyi günler, Bay Karlsson," dedi İngilizce ve Allan bu ifadeden iki sonuç çıkardı. Birincisi, adam İsveçli değildi çünkü öyle olsaydı muhtemelen kendi anadilini konuşmaya çalışırdı. İkincisi, Allan'ın kim olduğunu biliyordu çünkü kendisine adıyla seslenmişti.

Adam şık giyimliydi ve üzerinde siyah kenarlı gri bir şapka, gri bir kaban ve siyah ayakkabılar vardı. İş adamına benziyordu. Arkadaş canlısı görünüyordu ve kesinlikle aklında bir şeyler vardı. Allan, adama İngilizce yanıt verdi.

"Hayatım yeni bir dönemece mi girmek üzere acaba?"

Adam böyle bir ihtimalin her zaman olduğunu söyledi fakat bunun Bay Karlsson'a bağlı olduğunu da ekledi. Aslında adamın işvereni Bay Karlsson'la tanışıp kendisine bir iş teklif etmek istiyordu.

Allan şu anda keyfinin yerinde olduğunu söyledi fakat elbette hayatının sonuna dek bankta oturamazdı. İşverenin adını sorması fazla mı olurdu acaba? Eğer evet ya da hayır diyeceği şeyin ne olduğunu öğrenebilirse evet ya da hayır demenin daha kolay olacağını söyledi. Yanılıyor muydu?

Adam kesinlikle yanılmadığını söyledi fakat işvereni biraz özel bir adamdı ve muhtemelen kendisini şahsen tanıtmak isterdi.

"Ama hiç gecikmeden sizi bahsettiğim işverene götürebilirim, eğer sizin için de uygunsa?"

Neden olmasın diye düşündü Allan, onun için uygundu. Adam gidecekleri yerin biraz uzak olduğunu belirtti. Eğer Bay Karlsson eşyalarını otel odasından alabilirse, kendisini lobide bekleyecekti. Hatta Bay Karlsson'u otele kendisi götürebilirdi çünkü içinde şoförü olan arabası hemen yanlarındaydı.

Araba oldukça şık, son model bir Ford sedandı. Üstelik özel şoförlü! Şoför sessiz bir tipe benziyordu. Diğer adam kadar arkadaş canlısı değildi.

"Sanırım otel odasına gitmeyi atlayabiliriz," dedi Allan. "Seyahat ederken yanıma pek bir şey almam."

"Hiç sorun değil," dedi arkadaş canlısı adam ve "gidebiliriz" anlamında şoförün omzuna dokundu.

Başkentin güneyinde, bir saat kadar uzaklıkta virajlı yollarla ulaşılabilen Dalarö'ye varmışlardı en sonunda. Allan ve Arkadaş Canlısı Adam havadan sudan konuşmuşlardı. Arkadaş Canlısı Adam operanın sonsuz büyüsünü açıklamış, Allan da ona donarak ölmeden Himalayalar'ı nasıl aştığını anlatmıştı.

Kırmızı sedan, yazın takımadalara gelen turistler arasında oldukça popüler olan ama kışın olabildiğince sessiz ve karanlık gözüken kasabanın sahiline vardığında güneş batmıştı.

"Demek işvereniniz burada yaşıyor," dedi Allan.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Arkadaş Canlısı Adam.

Adamın şoförü hiçbir şey söylemedi. Allan ile adamı limanın orada bırakıp gitmişti. Şoför gitmeden önce Arkadaş Canlısı Adam, Ford'un bagajından bir kürk manto çıkardı ve arkadaş canlısı bir tavırla montu Allan'ın omuzlarına atarak kış soğuğunda biraz yürümek zorunda kalacakları için özür diledi.

Allan, yakın gelecekte olabileceklerle ilgili umutlanmayı (ya da bu durumda korkmayı) gereksiz buluyordu. Ne olduysa olmuştu. Olanları tekrar düşünmenin anlamı yoktu.

Yine de Arkadaş Canlısı Adam kendisini Dalarö'nün merkezinden uzaklaştırıp kapkaranlık akşamın ortasında buzullara doğru götürmeye başladığında biraz şaşırdı.

Arkadaş Canlısı Adam ve Allan yürüdükçe yürüdüler. Adam bazen fenerini yakıp karanlık kış gecesini aydınlatmak ve sonra da pusulasını görmek için kullandı. Yürüyüş boyunca Allan'la konuşmadı fakat Allan'ın daha önce hiç duymadığı bir dilde sesli olarak adımlarını saydı.

Boşluğa doğru tempolu on beş dakikalık yürüyüşün ardından Arkadaş Canlısı Adam hedeflerine vardıklarını söyledi. Etraf karanlıktı ve yalnızca uzaktaki bir adadan titreyen bir ışık seçiliyordu. İki adamın ayaklarının altındaki zemin (daha doğrusu buz) birdenbire kırıldı.

Arkadaş Canlısı Adam adımları yanlış saymış olmalıydı. Ya da denizaltının kaptanı olması gereken yerde değildi. Sebep ne olursa olsun neredeyse üç yüz metrelik denizaltı Allan ve Arkadaş Canlısı Adam'a çok yakın bir yerde buzu delip geçmişti. İkisi de geriye doğru düştü, neredeyse buzlu suya batıyorlardı. Allan kısa süre içinde sıcaklığa doğru taşınmıştı.

"Güne neler olabileceğini düşünerek başlamamanın mantığını şimdi daha net anlıyorum," dedi Allan. "Sonuçta ne kadar tahmin yürütürsem yürüteyim, bu asla aklıma gelmezdi."

Bu noktada Arkadaş Canlısı Adam daha fazla gizemli olmamaya karar verdi. Adının Yuri Borisoviç Popov olduğunu, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği adına çalıştığını, siyasetçi ya da asker değil de fizikçi olduğunu, Bay Karlsson'u Moskova'ya gitmeye ikna etmek için Stockholm'e gönderildiğini anlattı. Bu görev için Yuri Borisoviç seçilmişti çünkü

Bay Karlsson bu işe gönülsüz davranırsa Yuri Borisoviç'in fizik alanındaki bilgileri sayesinde aynı dili konuşabilecekleri düşünülmüştü.

"Ben fizikçi değilim," dedi Allan.

"Doğru olabilir ama kaynaklarımın bana belirttiğine göre bilmek isteyebileceğim bir bilgiye sahipsiniz."

"Öyle miyim? Neymiş o bilgi?"

"Bomba, Bay Karlsson. Bomba."

Yuri Borisoviç ve Allan Emmanuel hemen birbirlerine ısındılar. Nereye ve neden gittiklerini bilmeden adamı takip etmesi Yuri Borisoviç'i etkilemişti ve bu da Allan'da, Yuri'nin kendisinde olmayan şeytani bir yön olduğunu gösteriyordu. Allan ise kafasını siyaset ya da dinle ilgili zırvalarla doldurmayan birisiyle muhabbet edebildiği için halinden memnundu.

Üstelik Yuri Borisoviç ve Allan Emmanuel'in votkaya olan düşkünlükleri de ortak yönlerinden biriydi. Yuri Borisoviç, bir akşam önce Grand Otel'in yemek salonunda Allan Emmanuel'i beklerken çeşitli İsveç votkalarından tatma şansı bulmuştu. İlk başta, votkada Ruslara özgü tatlılık olmadığı için İsveç votkasını yavan bulmuştu fakat birkaç kadeh sonra tadına alışmıştı. İki kadeh daha devirdikten sonra da dudaklarından "hiç fena değilmiş" lafları dökülmüştü.

"Fakat bu çok daha iyi," dedi Yuri Borisoviç ve eline bir şişe Stolichnaya aldı. Allan Emmanuel'le birlikte oturdular ve Yuri, birer kadeh almalarını önerdi.

"Kulağa fena gelmiyor," dedi Allan. "Deniz havası biraz yordu beni."

Allan, ilk kadehten sonra birbirlerine hitap şekillerini değiştirmeleri gerektiğine karar verdi. Yuri Borisoviç'in dikkatini her çekmek istediğinde Yuri Borisoviç'e, Yuri Borisoviç diye

seslenmesi uzun vadede çok zahmetli olacaktı. Kendisine Allan Emmanuel şeklinde hitap edilmesini de istemiyordu çünkü Yxhult'ta vaftiz edildiğinden beri göbek adını kullanmamıştı.

"Şu andan itibaren sen Yuri'sin ve ben de Allan'ım," dedi Allan. "Yoksa hemen giderim buradan."

"Sakın gitme sevgili Allan, şu an yerin yedi yüz metre altındayız," dedi Yuri. "Onun yerine kadehini dolduralım."

Yuri Borisoviç Popov tutkulu bir sosyalistti ve Sovyet sosyalizmi adına çalışmayı her şeyden çok istemişti. Yoldaş Stalin katı bir adamdı ama Yuri sisteme sadık kalırsa korkulacak hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Allan herhangi bir sisteme hizmet etmekle alakalı hiçbir planı olmadığını söyledi fakat ihtiyaçları varsa atom bombası problemini çözmeleri için birkaç ipucu verebilirdi. Allan öncelikle, ayıkken bile adını söyleyemediği votkadan bir kadeh daha içmek niyetindeydi. Bir şey daha vardı. Yuri siyasetle ilgili hiçbir şey söylememeye söz vermeliydi.

Yuri, yardım sözünden dolayı Allan'a yürekten teşekkür etti ve patronu Mareşal Beriya'nın, bu İsveçli uzmana, eğer yardımları atom bombasının üretiminde faydalı olursa 100.000 Amerikan doları ödemeyi planladığından bahsetti.

"Göreceğiz," dedi Allan.

Allan ve Yuri dünyada olup biten her şey hakkında konuşmaya devam ederken (siyaset ve din hariç) şişenin de dibi gelmişti. Üstelik atom bombası problemlerine de değindiler ve bu konu gelecek günlerin sorunu olsa da Allan birkaç basit ipucu vermekten bir zarar gelmez diye düşündü.

"Hımm," diye mırıldandı yetkili fizikçi Yuri Borisoviç Popov. "Sanırım anlıyorum..."

"Ben anlamıyorum," diye karşılık verdi Allan. "Şu opera olayını bir daha açıklar mısın? Sadece bir sürü kişinin bağırdığı bir şey değil mi o?"

Yuri gülümsedi, votkasından büyük bir yudum aldı, ayağa kalktı ve şarkı söylemeye başladı. Sarhoş haliyle herhangi bir halk şarkısını değil, Puccini'nin *Turandot* operasında söylenen "Nessun Dorma" aryasını söylemeye başlamıştı.

"Bu gerçekten şahaneydi," dedi Allan, Yuri aryayı bitirdiğinde.

"Nessun dorma!" diye bağırdı Yuri. "Kimsenin uyumasına izin yok bu gece!"

Kimsenin uyumasına izin olup olmamasından bağımsız olarak her ikisi de görevlilerin dağınıklıklarının yanındaki kamaralarda sızdılar. Uyandıklarında denizaltı Leningrad limanına demirlemişti. Oradan bir limuzinle Kremlin'e, Mareşal Beriya'yla tanışmaya gideceklerdi.

"Saint Petersburg, Petrograd, Leningrad... Bir türlü karar veremedin mi?" diye sordu Allan.

"Sana da günaydın," dedi Yuri.

Yuri ve Allan, Humber Pullman limuzinin arka koltuğuna geçtiler ve Leningrad'dan Moskova'ya kadar bir gün sürecek yolculuklarına başladılar. Şoför koltuğuyla Allan ve yeni arkadaşının oturduğu bölümü ayıran kayan bir cam vardı. Oturdukları bölümde içinde su, alkolsüz içecekler ve bu iki yolcunun hiç de ihtiyacı olmayan bir sürü alkollü içecek bulunan bir buzdolabı da vardı. Ayrıca içinde kırmızı jelibonların olduğu büyük bir kâse ve bir tepsi dolusu lüks çikolata bulunuyordu. Araba ve içindekiler İngiltere'den ithal edilmiş olmasaydı bu durum Sovyet sosyalizminin harika bir örneği olabilirdi.

Yuri, Allan'a geçmişinden bahsetti. Yeni Zelandalı ve Nobel Ödüllü efsane nükleer fizikçi Ernest Rutherford'dan eğitim almıştı ve bu yüzden çok iyi İngilizce konuşabiliyordu. Allan ise her duyduğuyla daha da şaşkına dönen Yuri Borisoviç'e İspanya, Amerika, Çin, Himalayalar ve İran gezilerini anlattı.

"Anglikan rahibe ne oldu?" diye sordu Yuri.

"Bilmiyorum," dedi Allan. "Ya İran'ın tamamını Anglikan yapmıştır ya da ölmüştür. Bu ikisi arasında bir şey olma ihtimali de yüksek tabii."

"Sovyetler Birliği'ndeki Stalin'e biraz meydan okumuş gibi duruyor," dedi Yuri açık yüreklilikle.

"Devrime karşı suç işlemek bir yana, yaşama şansı da oldukça düşük."

O güne ve o arkadaşa özel olmak üzere Yuri'nin samimiyeti sınır tanımıyor gibiydi. Birdenbire atom bombası yapmak üzere hazırlanan projenin başına verilen gizli polisin patronu Mareşal Beriya hakkında ne düşündüğünü yüreklilikle söyledi. Beriya'da utanç duygusu diye bir şey yoktu. Kadınlara ve çocuklara cinsel tacizde bulunmuştu ve istenilmeyen kişileri de eğer öldürmüyorsa esir kamplarına gönderiyordu.

"İstenilmeyen ögeler elbette mümkün olduğunca kısa sürede ayıklanmalıydı fakat istenilmeme durumları doğru ve devrimsel temellere dayanmalıydı. Sosyalizmin amaçlarını ileriye taşımayan insanlardan kurtulmak gerekiyordu! Fakat Mareşal Beriya'nın amaçları olmamalıydı bu. Hayır! Allan, bu çok korkunç. Mareşal Beriya kesinlikle devrimi temsil etmiyor. Fakat bunun için yoldaş Stalin'i suçlayamazdınız. Onunla hiç tanışma şerefine erişemedim fakat tüm ülkenin, hatta tüm kıtanın sorumluluğu onun üzerindeydi. Eğer tüm bu işlerin ortasında, acele bir kararla Mareşal Beriya'ya yüklenebileceğinden çok daha fazla sorumluluk vermişti... Yani

yoldaş Stalin'in her türlü buna hakkı vardı! Ve şimdi sevgili Allan, sana şahane bir şey daha söyleyeceğim. Sen ve ben bu öğleden sonra hem Mareşal Beriya hem de yoldaş Stalin'le tanışacağız! Bizi akşam yemeğine davet etti!"

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Allan. Fakat o zamana kadar nasıl idare edeceğiz? Kırmızı jelibonlarla mı yaşayalım?"

Yuri limuzinin yoldaki küçük bir kasabada durmasını sağladı ve Allan'a birkaç sandviç aldı. Daha sonra yolculuklarına devam ettiler.

Allan bir yandan sandviçini yerken, bir yandan da Mareşal Beriya karakterini düşünüyordu ve Yuri'nin anlattığına göre bu adam Tahran'daki gizli servisin ölü patronuyla büyük benzerlikler taşıyordu.

Yuri ise yerinde oturmuş İsveçli meslektaşını çözmeye çalışıyordu. Çok kısa bir süre içinde Stalin'le yemek yiyecekti ve bunu dört gözle beklediğini söylemişti. Fakat Yuri, Allan'ın liderden mi, yemekten mi bahsettiğini anlamadı.

"Yaşamak için yemelisin," dedi Allan diplomatik bir şekilde ve Rus sandviçlerinin kalitesini çok beğendiğini söyledi. "Fakat sevgili Yuri, birkaç soru sormama izin verir misin?"

"Elbette sevgili Allan. İstediğini sor, cevaplamak için elimden geleni yaparım."

Allan, dürüst olmak gerekirse Yuri siyasetle ilgili bir şeyler söylerken pek kulak asmadığını çünkü siyasetin bu dünyada hiç ilgilenmediği şeylerden biri olduğunu söyledi. Üstelik bir önceki akşamdan hayal meyal hatırladığı kadarıyla Yuri o konuda konuşmayacağına söz vermişti.

Fakat Allan, Mareşal Beriya'nın kusurlarını Yuri'nin tarif ettiği kadarıyla iyice öğrenmişti. Geçmiş yıllarda bu tip adamlarla birçok kez bir araya gelmişti. Bir yandan,

eğer Allan doğru anladıysa, Mareşal Beriya epey zalim bir adamdı. Bir yandan da onun sayesinde Allan'ın keyfi oldukça yerindeydi ve limuzin de dâhil her şeyi vardı.

"Fakat beni neden kaçırmadığını ve senin ağzımdan zorla bilgi almanı sağlamadığını da düşünmüyor değilim. Böylece kırmızı jelibonlarını, şık çikolatalarını, yüz binlerce dolarını ve daha birçok şeyi harcamamış olurdu."

Yuri, Allan'ın gözlemiyle ilgili trajik olan kısmın konuyla bağlantılı olduğunu söyledi. Mareşal Beriya, devrim adına birden fazla kez masum insanlara işkence yapmıştı. Yuri de durumun böyle olduğunu biliyordu. Fakat Yuri'nin söylediklerine göre şimdiki durum (asıl söylemek istediklerini belirtmekte zorlansa da) öylesine şeydi ki (buzdolabını açıp henüz öğlen on iki bile olmamasına rağmen bir birayı kapmıştı) yani öyle bir durum ki Mareşal Beriya stratejisinde büyük başarısızlığa uğradı. İsviçre'de Batılı bir uzman kaçırılmış ve Mareşal Beriya'ya getirilmişti fakat her şey korkunç bir düzensizliğe neden olmuştu. Yuri özür diledi, detaylara takılmak istemiyordu fakat Allan söylediklerine inanmalıydı. Son başarısızlığın öğrettiği bir şey varsa o da gerekli nükleer tavsiyenin, yukarıdan gelen karara göre, arz talep ilişkisine dayandırılarak ne kadar kaba olursa olsun Batı'dan alınması gerektiğiydi. Sovyetlerin atom silahları programı nükleer fizikçi Georgy Nikolayeviç Flyorov'un yoldaş Stalin'e 1942 yılının Nisan ayında yazdığı mektupla başlamıştı ve Stalin Batı dünyasında yandaş medyanın 1938 yılında nükleer füzyon keşfedildiğinden beri hiçbir kelime söylememiş ve yazmamış olduğunu belirtmişti.

Yoldaş Stalin dünkü çocuk değildi. Nükleer fizikçi Flyorov gibi, füzyonun keşfi sırasında üç yıllık sessizliğin yalnızca birinin bir şeyler sakladığı anlamına geldiğini düşündü. Örneğin o kişi (Rusların diliyle konuşmak gerekirse) Sovyetler

Birliği'ni anında bozguna uğratabilecek bir bomba yaratma sürecinde olabilirdi.

Yani Hitler ve Nazi Almanyası'nın Volga'nın batısından itibaren Moskova da dâhil her yerin yer aldığı ve hatta Stalingrad'ın da bulunduğu kısımla tamamen kuşatma altında olması gibi ufak detaylarla uğraşmak dışında kaybedecek vakit yoktu.

Stalingrad Savaşı, en hafif tabirle Stalin için kişisel bir meseleydi. Aşağı yukarı bir buçuk milyon insan öldürülmüş olsa da Kızıl Ordu kazanmıştı ve Hitler'i geriye doğru, Berlin'deki sığınaklara kadar püskürtmüşlerdi.

Almanlar yine saldırmak üzereyken Stalin, nükleer füzyon çalışmaları gerçekten bir sona ulaşırsa kendisinin ve ülkesinin bir geleceği olabileceğini sezmişti.

Fakat ne yazık ki atom bombaları bir gecede yapabileceğiniz şeyler değildir, özellikle de henüz icat edilmediyse. Sovyet atom bombası çalışması birkaç yıldır başarısız bir şekilde devam ediyordu ve bir gün New Mexico'da bir patlama meydana gelmişti. Amerikalılar yarışı kazanmıştı fakat çok önceden başladıkları için bu çok şaşırtıcı bir sonuç değildi. New Mexico çölündeki denemelerden sonra iki gerçek patlama daha gerçekleşti. Bu patlamaların biri Hiroşima'da, biri de Nagasaki'de olmuştu. Bununla birlikte Truman, Stalin'in dirseğini bükmüş ve dünyaya hükmedeninin kim olduğunu göstermişti. Stalin'in bunun altında kalması da beklenemezdi elbette.

"Problemi çözün," demişti Yoldaş Stalin, Mareşal Beriya'ya. "Ya da daha açık olmak gerekirse problemi çözün!"

Mareşal Beriya kendi fizikçileri, kimyacıları ve matematikçileriyle bataklığa gömüldüğünü anladı ve yarısını Gulag esir kampına göndermesi bile fayda etmedi. Üstelik Mareşal sahadaki ajanlarının kutsalın en kutsalına yaklaştığına dair

hiçbir bilgi alamıyordu. Amerika'nın şablonlarını çalmak şimdilik imkânsızdı.

Tek çözüm Moskova'nın güneyinde birkaç saat uzaklıkta yer alan gizli şehir Sarov'daki araştırma merkezinde elde ettikleri bilgileri dışarıdan gelecek bilgilerle tamamlamaktı. Mareşal Beriya için yalnızca en iyisi yeterli geldiği için uluslararası gizli ajan biriminin başındakilere tek bir mesaj verdi.

"Albert Einstein'ı getirin."

"Fakat... Albert Einstein..." dedi uluslararası ajanların patronu şoka uğramış bir şekilde.

"Albert Einstein dünyadaki en keskin zekâlı insan. Söylediklerimi yapacak mısınız yoksa ölüm fermanınızı mı bekliyorsunuz?" diye sordu Mareşal Beriya.

Uluslararası ajanların patronu daha yeni bir kadınla tanışmıştı ve hiçbir şeyin onun kadar güzel kokmadığını düşünüyordu. Yani ölüm fermanı istemediğine emindi. Fakat bunları Mareşal Beriya'ya söyleyemeden kendisi lafa girdi.

"Problemi çözün. Daha açık olmam gerekirse, problemi çözün!"

Albert Einstein'ı alıp Moskova'ya getirmek kolay bir iş değildi. Önce onu bulmaları gerekiyordu. Almanya'da doğmuş fakat sonra İtalya'ya, oradan da İsviçre ve Amerika'ya gitmişti. Çeşitli sebeplerle çeşitli yerler arasında dolaşıp duruyordu.

Arandığı sırada New Jersey'de bir evi olduğu öğrenildi fakat konuyla ilgilenen ajanlara göre ev boş görünüyordu. Üstelik Mareşal Beriya, kaçırılmanın mümkünse Avrupa'da gerçekleşmesini istiyordu. Amerika'dan kaçırılıp Atlantik'ten geçirilen ünlüler hep sorun yaratırdı.

Fakat adam neredeydi? Yolculuktan önce nadiren insanlara bilgi verirdi ve önemli toplantılara birkaç gün geç katılmak gibi bir ünü vardı.

Uluslararası ajanların patronu, Einstein'la bağlantı kurulabilecek yerlerin listesini çıkardı ve her bir yere ajanlar gönderdi. New Jersey'deki evi ve Cenevre'de en yakın arkadaşının evi listedeki yerlerden ikisiydi. Ayrıca Washington'da bir yayıncı ve biri Basel'de biri de Cleveland, Ohio'da iki arkadaşı daha vardı.

Birkaç günlük sabırlı bekleyişin ardından ödül, kolları katlanmış gri bir yağmurluk ve şapka giymiş halde belirdi. Adam yürüyerek gelmiş ve Albert Einstein'ın en yakın arkadaşı Michele Besso'nun İsviçre'deki evine girmişti. Zili çalmış ve Besso ile daha fazla sorgulanması gereken yaşlı bir çift tarafından oldukça sıcak bir şekilde karşılanmıştı. Görev başındaki ajan, 240 kilometre uzaklıktaki Basel'de bulunan meslektaşını çağırdı ve saatler süren izleme ve fotoğraf karşılaştırmanın ardından arkadaşını ziyaret etmeye gelen kişinin gerçekten de Albert Einstein olduğuna kanaat getirdiler. Yaşlı çift de muhtemelen Michele Besso'nun kayınbiraderi ile onun karısıydı aynı zamanda Albert Einstein'ın kız kardeşi olan Maja'ydı. Tam bir aile partisi!

Albert arkadaşı, kız kardeşi ve onun eşiyle iyi gözlemlenen iki gün geçirdi ve sonra da yağmurluğunu, eldivenlerini ve şapkasını giyip geldiği gibi gizlice geri dönüş yoluna koyuldu.

Fakat henüz sokağın köşesinden dönmemişken yakalandı ve bir arabanın arka koltuğuna yerleştirilip kloroformla bayıltıldı. Daha sonra Avusturya üzerinden Macaristan'a götürüldü ve orada Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne karşı yeterince arkadaş canlısı davrandıkları için askerî havaalanı Pecs'te durup yakıt alma isteklerini dile getirdiklerinde hiçbir sorun yaşamadılar, iki Sovyet vatandaşıyla aşırı uykulu bir adamı alıp bilinmeyen bir yere doğru yeniden yola koyuldular.

Bir sonraki gün, Moskova'daki gizli polis tesislerinde Albert Einstein'ı sorguya aldılar ve başlarında da Mareşal

Beriya vardı. Sorun Einstein'ın kendi sağlığı için işbirliği yapıp yapmayacağını bilmemeleriydi. Eğer yardımcı olmayı reddederse hiçbir taraf kârlı çıkmazdı.

Ne yazık ki ikincisi gerçekleşti. Albert Einstein nükleer füzyon tekniğiyle ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu (1939'un başlarında konuyla ilgili Başkan Roosevelt'le iletişime geçip Manhattan Projesi'ni başlattığı herkes tarafından bilinmesine rağmen). Aslında Albert Einstein, Albert Einstein olduğunu bile kabul etmiyordu. Aptalca bir inatla Albert'in erkek kardeşi Herbert Einstein olduğunu iddia ediyordu. Fakat Albert Einstein'ın erkek kardeşi yoktu, yalnızca bir kız kardeşi vardı. O yüzden bu numara Beriya ve sorgu ekibinde hiçbir etki yaratmadı ve New York Yedinci Cadde'de oldukça tuhaf bir şey gerçekleşirken şiddete başvurmanın kıyısındaydılar.

Albert Einstein, Carnegie Hall'da özel davetli iki bin sekiz yüz kişi için izafiyet teorisi hakkında bir konferans veriyordu ve davetlilerin arasında iki Sovyetler Birliği ajanı da vardı.

Biri Atlantik Okyanusu'nun öteki tarafından uzun bir yolculuk sonrası gelmiş olsa da iki Albert Einstein, Mareşal Beriya için fazlaydı. Carnegie Hall'dakinin gerçek Einstein olduğu kısa süre içinde anlaşılmıştı fakat bu diğeri kimdi?

Kimsenin yaşamak istemediği bir yönteme maruz kalma tehdidi altında olan sahte Albert Einstein, Mareşal Beriya'ya her şeyi açık açık anlatacağına dair söz verdi.

"Her şeyi çok net göreceksiniz Bay Mareşal, tabii sözümü kesmezseniz," diye söz verdi sahte Albert Einstein.

Mareşal Beriya, adamın sözlerini kafasına sıkılan bir kurşun haricinde hiçbir şekilde kesmeyeceğini ve duyduklarının tamamen yalan olduğu anlaşılırsa da bunu yapmaktan hiçbir şekilde çekinmeyeceğini söyledi.

"Devam edin o halde. Sizi oyalamayayım," dedi Mareşal Beriya ve tabancasının horozunu kaldırdı.

Biraz önce Albert Einstein'ın erkek kardeşi olduğunu iddia eden Herbert derin bir nefes aldı ve... yine aynı iddiada bulundu (neredeyse kafasına kurşunu yiyordu).

Daha sonra bir hikâyeye başladı ve eğer anlatılanlar doğruysa durum çok vahimdi ve Mareşal Beriya anlatıcıyı idam etmeye cesaret edemezdi.

Hermann ve Pauline Einstein'ın gerçekten de iki çocukları vardı. İlki Albert, ikincisi de Maja. Fakat Baba Einstein ne ellerini ne de vücudunun geri kalan bölümlerini Münih'te yürüttüğü elektrokimya fabrikasındaki güzel (fakat aklı kıt) sekreterinden uzak tutamıyordu. Bu durum da Albert ve Maja'nın gizli ve hiç de meşru olmayan kardeşleri Herbert ile sonuçlanmıştı.

Mareşal'in ajanlarının da kabul ettiği üzere Herbert, neredeyse Albert'in bir kopyasıydı fakat ondan on üç yaş daha küçüktü. Ne yazık ki tüm zekâsını da annesinden almıştı. Ya da alamamıştı.

Herbert 1895 yılında iki yaşına geldiğinde, aile Münih'ten Milan'a taşındı. Herbert de onların yanındaydı fakat anneleri değildi. Baba Einstein'ın buna da uygun bir çözümü vardı fakat Herbert'in annesi hiç ilgilenmemişti. Domuz sucuğunu spagettiyle ve Almancayı da... artık İtalya'da hangi dili konuşuyorlarsa onunla değiştirmeye niyeti yoktu. Üstelik bebeği her türlü sorunu yaşamıştı. Sürekli yiyecek bir şeyler için ağlamış ve ortalığı batırmıştı! Biri Herbert'i götürmek istiyorsa hiç sorun yoktu fakat kendisi olduğu yerde kalacaktı.

Herbert'in annesi, Baba Einstein'dan iyi miktarda para almıştı. İddialara göre daha sonra tüm parasını var olan bütün hastalıkları iyileştirebilecek bir iksir meydana getiren ve neredeyse bitmek üzere olan bir makineye yatırmaya

ikna eden gerçek bir kontla tanışmıştı. Fakat kont daha sonra ortadan kaybolmuş ve muhtemelen iksiri de yanında götürmüştü çünkü Herbert'in iyice fakirleşen annesi adam gittikten birkaç yıl sonra tüberkülozdan ölmüştü.

Herbert böylece ağabeyi Albert ve ablası Maja'yla büyümeye başlamıştı. Fakat skandalların önüne geçebilmek için Baba Einstein, Herbert'i yeğeni olarak tanıtmaya başladı. Herbert, kardeşiyle hiçbir zaman yakın olamamıştı fakat ona kuzenim diye hitap etmek zorunda kalmasına rağmen kız kardeşini çok severdi.

"Özetlemek gerekirse annem beni terk etti, babam inkâr etti ve zekâm da en fazla bir patatesinki kadar," dedi Herbert Einstein. "Bütün hayatım boyunca faydalı hiçbir iş yapmadım, yalnızca babamdan aldıklarımla yaşadım ve tek bir akıl dolu düşüncem olmadı."

Mareşal Beriya tabancasını indirdi. Hikâyesi gerçekten güvenilir gelmişti ve Mareşal, aptal Herbert Einstein'ın gösterdiği farkındalığa da hayran olmuştu.

Şimdi ne yapacaktı? Mareşal, sorgu odasındaki sandalyeden kalktı. Güvenlik sebepleri nedeniyle doğru ve yanlış olarak düşündüğü bütün fikirleri devrim adına bir kenara koydu. Kendi problemleri ona yeterdi ve bir tanesine daha ihtiyacı yoktu. Mareşal kapıdaki iki görevliye döndü.

"Şu adamdan kurtulun!"

Ardından odadan çıktı.

Herbert Einstein karışıklığını Yoldaş Stalin'e raporlamak çok da iyi olmayacaktı fakat Mareşal Beriya şanslıydı çünkü kendini soğukta kapı dışarı edilmiş halde bulmadan önce Los Alamos'ta çığır açan bir buluşa imza atılmıştı.

Yıllar boyunca yüz otuz bin insan Manhattan Projesi üzerinde çalışmıştı ve doğal olarak birden fazla kişi kendisini sosyalist devrime adamıştı. Fakat hiç kimse atom bombasının en detaylı gizemini çözmeyi başaramamıştı.

Fakat en az onun kadar işe yarar bir şey bulmayı başardılar. Bir İsveçli bulmacayı çözmüştü ve adını da biliyorlardı!

Allan Karlsson'un Stockholm'deki Grand Otel'de kaldığını ve günlerini İsveç atom silahları programı artık kendisine ihtiyacı olmadığını açıkladıktan sonra orada burada oyalanarak geçirdiğini öğrenmek on iki saatten fazla sürmedi.

"Acaba dünyanın en aptalı unvanı kime ait," diye düşündü Mareşal Beriya kendi kendine. İsveç atom silahları programının patronu mu yoksa Herbert Einstein'ın annesi mi?..

Mareşal Beriya bu sefer yeni bir taktik seçmişti. Allan Karlsson büyük ölçüde Amerikan doları karşılığında bildiklerini anlatacaktı. İkna etme işini halledecek olan kişi de Allan Karlsson gibi bir bilim adamıydı, yani tuhaf, beceriksiz bir ajan değildi. Söz konusu ajan, bu seferlik Mareşal Beriya'nın atom silahları grubunun en iç halkalarından birinde bulunan sempatik ve başarılı fizikçi Yuri Borisoviç Popov'un şoförü olmuştu.

Her şey plana uygun gidiyordu. Yuri Borisoviç, Allan Karlsson'la birlikte Moskova'ya geliyordu ve Karlsson olumlu sinyaller veriyordu.

Mareşal Beriya'nın Moskova ofisi Yoldaş Stalin'in isteğiyle Kremlin Sarayı'nın içindeydi. Mareşal bizzat Allan Karlsson ve Yuri Borisoviç'i lobide karşılamaya gitmişti.

"Hoş geldiniz Bay Karlsson," dedi Mareşal Beriya ve elini sıktı.

"Teşekkürler Bay Mareşal," dedi Allan.

Mareşal Beriya oturup havadan sudan konuşabilecek bir adam değildi. Hayat bunun için çok kısaydı (ve üstelik sosyal açıdan çok da yetenekli sayılmazdı). Bu yüzden Allan'a dönerek hemen konuya girdi.

"Raporları doğru mu anladım Bay Karlsson, yani 100.000 dolar karşılığında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler'e nükleer konularda yardım etmek istiyor musunuz?"

Allan parasal konuları çok düşünmediğini söyledi fakat eğer yardımı gerekiyorsa kesinlikle Yuri Borisoviç'e yardım edecekti. Fakat Bay Mareşal kendisine bir sonraki güne kadar izin verebilirse çok iyi olacaktı çünkü son zamanlarda çok seyahat etmişti.

Mareşal Beriya yolculuğun Bay Karlsson için ne kadar yorucu olabileceğini anladığını, kısa süre içinde Yoldaş Stalin'le akşam yemeği yiyeceklerini ve ondan sonra da Bay Karlsson'un Kremlin'deki en iyi misafir süitinde dinlenebileceğini söyledi.

Yoldaş Stalin, yemek konusunda cimri bir adam değildi. Yemekte somon havyarı, ringa balığı, tuzlu salatalık, et salatası, ızgara sebze, kırmızı pancar çorbası, Rus mantısı, bilini, kuzu külbastı ve dondurmalı piruhi vardı. Çeşitli renklerde şarap ve tabii ki votka da vardı. Hatta daha fazla votka.

Masanın etrafında Yoldaş Stalin, Yxhultlu Allan Karlsson, nükleer fizikçi Yuri Borisoviç Popov, Sovyetler'in güvenlik mareşali Lavrenti Pavloviç Beriya ve neredeyse görünmez olan ve önünde ne yiyecek ne de içecek bulunan genç bir adam vardı. Adam tercümandı ve herkes o orada değilmiş gibi davranıyordu.

Stalin, yemeğin başlangıcından beri iyi bir ruh halindeydi. Lavrenti Pavloviç her zaman doğru yolu bulurdu! Einstein meselesinde biraz çuvallamıştı fakat o olay artık tarih olmuştu.

Üstelik Einstein (gerçek olan) yalnızca beyne sahipti fakat Karlsson'da tam ve detaylı bilgiler mevcuttu!

Karlsson ayrıca çok hoş bir adama benziyordu. Stalin'e oldukça kısa da olsa geçmişini anlatmıştı. Babası İsveç'te sosyalizm adına savaşmış ve sonra da aynı amaçla Rusya'ya seyahat etmişti. Gerçekten hayran olunası bir durum! Oğlu ise İspanya İç Savaşı'nda savaşmıştı ve Stalin duyarsız davranıp hangi tarafta yer aldığını sormayacaktı. Daha sonra Amerika'ya gitmiş (muhtemelen kaçmak zorundaydı diye düşündü Stalin) ve şans eseri İtilaf Devletleri adına savaşırken bulmuştu kendini... ve bu da affedilebilirdi çünkü Stalin'in kendisi de savaşın ikinci kısmında aynı şeyi yapmıştı.

Ana yemeğin servis edilmesinden birkaç dakika sonra Stalin, *"Helan går, sjung hopp faderallan lallan lej"* şeklinde devam eden İsveç kadeh kaldırma şarkısını öğrenmiş ve her kadeh kaldırdıklarında söylemeye başlamıştı. Allan ise Stalin'in sesini övmüş ve gençliğinde hem koroda şarkı söylediğini hem de düğünlerde tek başına sahneye çıktığını öğrenmişti. Sonra da bunu kanıtlamak için zıplayarak Allan'ın Hintçeye benzettiği bir tınıda şarkısını söyleyerek kollarını ve bacaklarını sallamaya başlamıştı.

Allan şarkı söyleyemiyordu. Aslında kültürel değeri olan hiçbir şey yapamıyordu fakat "*Helan går...*" diye devam etmekten daha ileri gitmesi gerektiğini düşündü ve aklına gelen tek şey Allan'ın köydeki öğretmenin çocuklara zorla ezberlettiği Verner von Heidenstam'a ait bir şiirdi.

Böylece Stalin yerine oturdu ve Allan da ayağa kalkıp İsveççe şiiri okumaya başladı.

Allan, sekiz yaşında bir çocukken ne okuduğunu anlayamamıştı ve aynı şiiri şu an yine okuyunca, üzerinden otuz beş yıl geçmesine rağmen neyden bahsedildiğini hâlâ anlayamıyordu.

Rusça-İngilizce (önemsiz) tercümanı sandalyesinde sessizce oturdu, her zamankinden daha da önemsiz görünüyordu.

Daha sonra Allan (alkışlar kesildikten sonra) okuduğu şiirin Verner von Heidenstam'a ait olduğunu söyledi. Yoldaş Stalin'in bu habere nasıl tepki vereceğini tahmin edebilseydi şiiri okumaktan vazgeçebilir ya da gerçeği biraz olsun değiştirebilirdi.

Yoldaş Stalin de bir zamanlar şairdi ve hatta oldukça rekabetçiydi. O zamanın ruhuna uygun olarak daha sonra devrimci bir asker olmayı seçmişti. Böylesi bir geçmiş kendi içinde zaten şaireneydi. Fakat Stalin şiire olan merakını ve önde gelen çağdaş şairlerle ilgili bilgilerini hiç kaybetmedi.

Stalin'in Verner von Heidenstam'la ilgili her şeyi biliyor olması Allan için tam bir şanssızlıktı. Stalin, Allan'ın aksine Verner von Heidenstam'ın Almanya sevgisini biliyordu. Üstelik bu sevgi karşılıklıydı. Hitler'in sağ kolu Rudolf Hess 1930'lu yıllarda Heidenstam'ın evini ziyaret etmiş ve kısa süre sonra Heidenstam'a Heidelberg Üniversitesi tarafından fahri doktora unvanı verilmişti.

Tüm bunlar Stalin'in ruh halini biraz çökertti.

"Bay Karlsson orada oturmuş onu kolları açık bir şekilde karşılayan cömert ev sahibine hakaret mi ediyor?" diye sordu Stalin.

Allan durumun kesinlikle öyle olmadığını söyledi. Eğer Heidenstam, Bay Stalin'i üzdüyse Allan defalarca özür dileyebilirdi. Heidenstam'ın yıllar önce öldüğünü bilmek belki kendisini rahatlatırdı?

"*Sjung hopp faderallan lallan lej*" diyerek neyi kastettiğini de sordu.

"Stalin'in devrim düşmanlarına saygı duymasına mı neden oldun?" diye sordu Stalin. Sinirlendiğinde kendinden üçüncü tekil şahıs kullanarak bahsederdi.

Allan bu cümleyi İngilizceye çevirmek için biraz süre istedi fakat Bay Stalin emin olabilirdi ki bu, neşeli bir maniden fazlası değildi.

"Neşeli bir mani mi?" dedi Yoldaş Stalin yüksek sesle. "Bay Karlsson, Stalin'in neşeli bir insana benzediğini mi düşünüyor?"

Allan, Stalin'in bu dokunaklı halinden sıkılmaya başlamıştı. Yaşlı bunağın suratı öfkeyle kızarmıştı fakat çok da öfkeli değildi. Stalin sözlerine devam etti:

"Peki, İspanya İç Savaşı'nda tam olarak ne yaptınız? Bay Heidenstam âşığına hangi tarafta savaştığını da sormak gerekir sanırım!"

Bu şeytanın altıncı hisleri de kuvvetli herhalde diye düşündü Allan. Zaten öfkesi mantık sınırlarını aşmıştı ve muhtemelen doğruları söylemek en iyisiydi.

"Savaşmıyordum Bay Stalin. Öncelikle cumhuriyetçilere yardım ettim ve tamamen tesadüf eseri taraf değiştirdim ve General Franco'yla arkadaş oldum."

"General Franco mu?" diye bağırdı Stalin, ayağa kalkarken sandalyesi geri devrilmişti.

Belli ki daha da sinirlenmesi mümkündü. Allan, olaylı hayatında birkaç kez azar işitmişti fakat asla karşılık vermeyi düşünmemişti ve şimdi Stalin'in karşısında da öyle yapmayacaktı. Durumdan etkilenmediği söylenemezdi. Tam tersine, masanın karşısında oturan çenesi düşükten kendi sessizliğiyle nefret etmek üzereydi.

"Üstelik bu kadarla sınırlı değil Bay Stalin. Mao Zedong'a karşı savaşmak için Çin'e gittim ve sonra da İran'a geçerek Churchill'e düzenlenecek bir suikastı önledim."

"Churchill mi? Şişko domuz!" diye bağırdı Stalin.

Stalin bir bardak dolusu votkayı yuvarlamadan önce biraz sakinleşti. Allan büyük bir kıskançlıkla izledi onu. O

da bardağını doldurmak isterdi fakat böyle bir isteğin hiç zamanı değildi.

Mareşal Beriya ve Yuri Borisoviç hiçbir şey söylemediler. Fakat yüzlerinde çok farklı ifadeler vardı. Beriya, Allan'a kızgın bakışlar atarken Yuri yalnızca mutsuz görünüyordu.

Stalin votkayı sindirdi ve ses tonunu normale çekti. Ama hâlâ kızgındı.

"Stalin doğru mu anladı?" diye sordu Stalin. "Franco'nun tarafındaydın, Yoldaş Mao'ya karşı savaştın, Londra'daki bir domuzun hayatını kurtardın ve dünyanın en ölümcül silahını baş kapitalist ABD'nin eline verdin.

"Bilmeliydim," diye mırıldandı Stalin ve kızgınlıkla üçüncü tekil şahısla konuşmayı bıraktı. "Şimdi de kendini Sovyet sosyalizmine satmaya mı geldin? Ruhun yüz bin dolar karşılığında satın alınabiliyor mu? Yoksa akşamın gidişatına göre fiyatın da arttı mı?"

Allan artık yardım falan etmek istemiyordu. Elbette Yuri hâlâ iyi bir adamdı ve yardıma ihtiyacı olan da oydu. Fakat Yuri'nin çalışmalarından Yoldaş Stalin faydalanacaktı ve Allan onun hiç de gerçek bir yoldaş olmadığını düşünüyordu. Tam aksine oldukça dengesiz birine benziyordu ve bombayı ellerine bırakmamak en iyisi olacaktı.

"Tam olarak öyle değil," dedi Allan. "Bunun parayla hiçbir ilgisi..."

Sözlerini bitiremeden Stalin tekrar patladı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lanet fare? Senin gibi bir faşizm, korkunç Amerikan kapitalizmi ve Stalin'in bu dünya üzerinde nefret ettiği diğer her şeyin temsilcisi Kremlin'e gelebilir, Kremlin'e gelebilir ve Stalin ile pazarlık yapabilir mi, Stalin ile pazarlık yapabilir mi?"

"Neden her şeyi çifter çifter söylüyorsunuz?" diye sordu Allan merakla.

"Sovyetler Birliği yeniden savaşa girmeye hazırlanıyor. Savaş olacak, Amerikan kapitalizmi tamamen yeryüzünden silinene kadar da devam edecek."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Allan.

"Savaşmak ve kazanmak için senin lanet atom bombana ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan sosyalist ruhlar ve yürekler! Asla yenilmeyeceğini bilen kişi asla yenilmez!"

"Tabii kimse üzerine atom bombası atmazsa," dedi Allan.

"Sizin kapitalizminizi yok edeceğim! Duyuyor musun? Her kapitalisti tek tek yok edeceğim! Eğer bize yardım etmezsen işe de seninle başlayacağım, seni köpek!"

Allan bir dakika içinde hem fare hem de köpek olmayı başarmıştı. Bu Stalin biraz tutarsız davranıyordu çünkü Allan'ın hizmetini istediğini söylemişti.

Fakat Allan kendisini daha fazla kötüye kullandırmayacaktı. Onlara yardım etmek için Moskova'ya gelmişti ve azarlanmaya hiç niyeti yoktu. Stalin kendi kendine idare etmeliydi.

"Düşünüyorum da," dedi Allan.

"Neyi?" diye sordu kızgın Stalin.

"Neden o bıyığı kesmiyorsunuz?"

Bununla birlikte akşam yemeği sonra erdi çünkü tercüman bayılmıştı.

Bir anda bütün planlar değişti. Allan artık Kremlin'in en iyi odasında değil gizli polisin penceresiz hücresinde kalacaktı. Yoldaş Stalin en sonunda Sovyetler Birliği'nin ya kendi uzmanları aracılığıyla ya da eski usul casusluk yöntemiyle atom bombasını ele geçireceğine karar vermişti. Daha fazla Batılıyı kaçırmayacaklar ve kapitalistlerle ya da faşistlerle asla pazarlık yapmayacaklardı.

Yuri derinden üzgündü. İyi bir adam olan Allan'ı ölümün kapıda kendisini beklediği Sovyetler Birliği'ne gelmeye ikna etmekle kalmamış, insani hislerden yoksun davranan Yoldaş Stalin'le tanıştırmıştı. Büyük Lider akıllıydı, iyi eğitimliydi, iyi bir dansçıydı ve sesi de güzeldi. Ama tamamen çatlaktı! Allan yanlış şiiri okumuştu ve güzel giden bir akşam yemeği birkaç dakika içinde bir felakete dönüşmüştü.

Yuri, kendi hayatını da tehlikeye atarak Beriya'yla Allan'ın idamıyla ilgili konuşmaya çalışmış ve bu işin başka bir çıkar yolu olup olmadığını sormuştu.

Fakat Yuri, Mareşal'i yanlış tanımıştı. Mareşal hem kadınlara hem de çocuklara karşı şiddet kullanmış, suçlular kadar masum insanları da işkenceye uğratarak idam etmiş ve daha da fazlasını yapmıştı. Fakat yöntemleri ne kadar tiksindirici olursa olsun Mareşal Beriya yalnızca Sovyetler Birliği'nin çıkarları için çalışmıştı.

"Dert etme sevgili Yuri Borisoviç. Bay Karlsson ölmeyecek. En azından şimdilik."

Mareşal Beriya, Yuri Borisoviç ve bilim adamı arkadaşları atom bombasını yapmada başarısız olurlarsa diye Allan Karlsson'u yedekte tutmaya devam edeceğini söyledi. Bu açıklamanın içine yerleştirilmiş bir tehdit vardı ve Mareşal Beriya bundan bayağı memnundu.

Hakkında verilecek kararı bekleyen Allan hâlâ gizli polis merkezindeki hücrelerden birinde tutuluyordu. Ona her gün bir somun ekmek, birazcık şeker ve üç sıcak yemek (sebze çorbası, sebze çorbası ve sebze çorbası) getirmeleri haricinde olan biten hiçbir şey yoktu. Kremlin'deki yemek kesinlikle hücre yemeklerinden güzeldi. Fakat en azından çorbanın tadı iyiydi ve Allan huzur içinde yiyip içebiliyor, kimseden de anlamadığı bir nedenden ötürü azar işitmiyordu.

Gizli polisin özel mahkemesi Allan'ı çağırana kadar altı gün geçmişti. Mahkeme odası, Allan'ın hücresi gibi Lubyanka Meydanı yanındaki gizli polis merkezindeydi fakat birkaç kat daha yukarıdaydı. Allan bir kürsünün arkasına, yargıcın tam karşısına oturtuldu. Yargıcın sağında suratında katı bir ifadeyle duran savcı ve solunda da aynı katı ifadeye sahip savunma avukatı bulunuyordu.

Savcı öncelikle Allan'ın anlamadığı bir şekilde Rusça ifadeler kullandı. Daha sonra savunma avukatı da Rusça konuştu ve Allan bunları da anlamamıştı. Ardından yargıç düşünüyormuş gibi kafa salladı, sonra da (doğru karar verdiğine emin olmak için) küçük kanun kitabını açtı ve kararını açıkladı.

"İşbu özel hakeme, İsveç vatandaşı Allan Karlsson'u Sovyet sosyalist toplumunu tehdit eden bir unsur olarak görmüş ve Vladivostok'taki mahkûm kampında otuz yıl hapis cezasına çarptırmıştır."

Yargıç, kararın temyize götürülebileceğini ve temyizin de bugünden itibaren üç ay içinde karara bağlanacağını söyledi. Fakat Allan Karlsson'un savunma avukatı, Allan adına konuşarak temyize başvurmayacaklarını bildirdi. Allan bu hafif cezadan ötürü minnettardı.

Hiç kimse Allan'a minnettar olup olmadığını sormamıştı fakat kararın kesinlikle olumlu yanları vardı. Öncelikle tutuklu olsa da yaşayacaktı ve tehlike unsuru olarak nitelendirilmişken bu oldukça iyi bir karardı. İkincisi, Vladivostok'taki Gulag kampına gidecekti ve orası Sibirya'nın en ılıman iklimine sahip yerdi. Hava şartları Södermanland'daki havadan çok da farklı değildi ama Rusya'nın kuzeyine doğru iç taraflara gidildiğinde sıcaklıklar eksi on dört ya da eksi yirmi dörde, hatta eksi otuz dörde kadar düşebiliyordu.

Yani Allan oldukça şanslıydı ve şimdi de diğer otuz talihli muhalifle bir nakliye trenine bindirilmişti. İçeride, kişi başına üç battaniye düşüyordu ve bunu ayarlayan da gardiyanlara ve patronlarına bolca rüşvet veren Yuri Borisoviç Popov'du. Gardiyanların patronu böyle önemli bir vatandaşın Gulag kamplarına giden bu kadar önemsiz insanlar için böyle cömert davranmasına şaşırmıştı fakat parayı kabul ettiği için ağzını açmamayı tercih etti.

Nakliye vagonunda konuşacak birini bulmak Allan için epey zor oldu çünkü neredeyse herkes yalnızca Rusça konuşuyordu. Fakat bir adam İtalyanca biliyordu ve Allan da akıcı bir şekilde İspanyolca konuşabildiği için iki adam birbirini rahatlıkla anlayabiliyordu. Adamın inanılmaz derecede mutsuz oluşunu ve bu kadar korkak olmasaydı kendini öldürmek isteyeceğini anlamak Allan için zor olmamıştı. Allan, adamı elinden geldiğince teselli etmeye çalıştı ve tren Sibirya'ya vardığında belki de her şey yoluna girecekti.

İtalyan burnunu çekti ve kendini toparladı. Daha sonra desteği için Allan'a teşekkür etti ve elini sıktı. Aslında İtalyan değil Alman'dı ve adı da Herbert'ti. Soyadı önemli değildi.

Herbert Einstein daha önce hiç bu kadar şanslı hissetmemişti. Yönetimsel bir aksilik yüzünden tıpkı Allan gibi uzun zamandır isteği olan idam yerine otuz yıllık cezasını çekmek için kampa gönderilmişti.

Sibirya tundrasında soğuktan da ölmezdi çünkü ekstra battaniyeleri vardı. Üstelik 1948 yılının Ocak ayı yılın en ılıman ayıydı. Allan, Herbert'i yeni olasılıkların beklediğine dair söz verdi. Ne de olsa bir işçi kampına gidiyorlardı ve hiçbir şey çıkmazsa ölene kadar çalışabilirdi. Bu kulağa nasıl geliyordu?

Herbert iç çekti ve bunun için fazla tembel olduğunu söyledi. Fakat emin de olamıyordu çünkü hayatı boyunca hiç çalışmamıştı.

Allan tam o noktada bir açıklık gördü. Bir esir kampında boş boş etrafta dolaşamazdınız çünkü gardiyanlar sizi vurabilirdi.

Herbert bu fikri sevdi fakat aynı zamanda tüyleri de ürperdi. Bir sürü kurşunun canını çok acıtacağına emindi.

Allan Karlsson hayattan fazla bir şey beklemezdi. Bir yatak, bolca yiyecek, yapacak bir şeyler ve ara sıra bir kadeh votka yeterliydi. Eğer bu ihtiyaçları karşılanırsa birçok şeye katlanabilirdi. Vladivostok'taki kamp, votka dışında istediği her şeyi verebilirdi.

O zamanlarda Vladivostok'taki limanın bir açık, bir de kapalı kısmı vardı. İki metreyi aşkın çitler Gulag esir kampını çevreliyordu ve kamp dört sıra halinde kırk kahverengi barakalardan oluşuyordu. Çit rıhtıma kadar uzanıyordu. Gulag mahkûmları tarafından yüklenecek ya da yükleri boşaltılacak olan gemiler çitin içinde demir atıyor, diğerleri ise dışarı yanaşıyordu. Neredeyse her şey mahkûmlar tarafından yapılıyordu ve yalnızca küçük balıkçı tekneleri ve ekipleriyle arada sırada da büyük petrol tankerleri kendi başının çaresine bakıyordu.

Birkaç istisna dışında Vladivostok'taki esir kampında geçen günler birbirinin aynısıydı. Sabah altıda uyandırma borusu ötüyor ve çeyrek geçe kahvaltı başlıyordu. İş günleri on iki saatti ve sabah altı buçuktan akşam altı buçuğa kadar devam ediyordu. Arada yarım saatlik öğle yemeği molası vardı. İş gününün sonunda akşam yemeği servis ediliyordu ve sonra da herkes barakalarına girip ertesi güne kadar kilitli kalıyordu.

Yemekler doyurucuydu. Çoğunlukla balık, arada sırada da çorba çıkıyordu. Kamp gardiyanları pek arkadaş canlısı değillerdi fakat en azından sebepsiz yere insanları vurmuyorlardı. Arzusunun aksine Herbert Einstein bile vurulmadan yaşayabiliyordu. Diğer mahkûmlardan daha yavaş çalıştığı bir gerçekti fakat çalışkan Allan'a yakın durduğu sürece onu kimse fark etmiyordu.

İki kişilik iş yapmak Allan için sorun değildi. Fakat kısa sürede bir kural çıkardı. Herbert hayatının ne kadar sefil olduğundan şikâyet etmeyi bırakacaktı. Allan öyle olduğunu zaten anlamıştı ve sürekli hafızasını tazelemeye ihtiyaç duymuyordu. Mütemadiyen aynı şeyleri tekrarlamanın hiçbir anlamı yoktu.

Herbert kuralı kabul etti ve işler votkanın eksikliği dışında yolunda gitmeye başladı. Allan buna beş yıl üç hafta dayanabildi.

"Şimdi bir şeyler içmem lazım ama burada bulmam imkânsız. Artık devam etmenin vakti geldi."

ON YEDİ

10 Mayıs 2005 Salı

Bahar güneşi dokuz gün üst üste yüzünü göstermişti ve sabahları serin olmasına rağmen, Bosse kahvaltıyı verandadaki masada hazırlamıştı.

Benny ile Güzel, Sonya'yı otobüsten çıkardılar ve çiftlik evinin arkasındaki araziye götürdüler. Allan ve Turna Gerdin hamakta oturup yavaşça sallanmaya başladılar. Biri gerçekten yüz yaşında bir ihtiyarken, diğeri de ruhen yüz yaşında hissediyordu. Turna'nın başı çatlıyordu ve kırık kaburgaları yüzünden nefes almak da zorlaşmıştı. Sağ kolu hiçbir işe yaramıyordu ama en kötüsü de sağ bacağındaki derin yaraydı. Benny yanlarına gelip bacaktaki sargıyı değiştirmeyi önerdi fakat öncelikle birkaç güçlü ağrı kesici almasının daha iyi olacağını söyledi. Akşam gerekli olursa morfin de kullanabilirlerdi.

Benny daha sonra Sonya'nın yanına döndü ve Allan ile Turna'yı baş başa bıraktı. Allan iki adamın ciddi bir konuşma yapmasının vakti geldiğini söyledi. Arkadaşının, –Cıvata mıydı?– Södermanland'daki ormanlık alanda trajik bir şekilde ölmesinden ve diğerinin de –Kova mıydı?– Sonya'nın altında kalmasından büyük üzüntü duyduğunu anlattı. Hem Cıvata hem de Kova onlar için birer tehdit unsuruydu ve en azından

bunun hafifletici bir sebep olması gerekirdi, kendisi de böyle düşünmüyor muydu?

Turna Gerdin arkadaşlarının ölümüne üzüldüğünü fakat her ne kadar ufak bir yardım almış olsa da ikisinin de yüzlük bir ihtiyar tarafından alt edilmiş olmalarına şaşırmamıştı çünkü ikisi de umutsuz birer kaçıktı. O ikisinden daha kaçık biri varsa o da grubun dördüncü elemanı Caracas'tı ama o da ülkeden kaçıp gitmişti ve muhtemelen Güney Amerika'da bir yerlerde olan ülkesine geri dönmüştü. Turna ülkenin yerini bir türlü öğrenememişti.

Turna Gerdin'in sesi üzüntülü gelmeye başladı. Kendisi için üzülüyordu çünkü Kolombiya'daki kokain satıcılarıyla iletişim kuran kişi Caracas'tı ve şimdi işine devam edebilmesi için ne yandaşları ne de tercümanı vardı. Burada hayatıyla ilgili ne yapacağını bilmeden oturmuş kalmıştı. Üstelik Tanrı bilir vücudunda kaç kırık vardı.

Allan onu teselli etmeye çalıştı ve Bay Turna'nın satabileceği başka ilaçlar da olduğunu söyledi. Allan ilaçlarla ilgili pek bir şey bilmezdi fakat Bay Turna ve Bosse Şeytan bu çiftlikte bir şeyler yetiştiremezler miydi?

Turna, Bosse Şeytan'ın hayattaki en iyi arkadaşı olduğunu fakat aynı zamanda Bosse'nin o lanet ilkelerinden vazgeçemeyeceğini söyledi. Yoksa Turna ve Bosse şimdiye kadar Avrupa'nın köfte kralı olabilirlerdi.

Bosse, hamaktaki melankoli havasını böldü ve kahvaltının hazır olduğunu duyurdu. Turna en azından dünyadaki en lezzetli tavuğun tadına bakabilir, Cennet Krallığı'ndan doğrudan ithal edilmiş gibi duran karpuzlardan yiyebilirdi.

Benny, kahvaltının ardından Turna'nın kalçasındaki yarayı bandajladı ve sonra da Turna şekerleme yapma isteğini açıklayarak arkadaşlarından müsaade istedi.

★

İlerleyen saatlerde Zangoç Çiftliği'nde şu gelişmeler yaşandı:

Benny ve Güzel ahırdaki eşyaların yerlerini değiştirip Sonya için uygun ve daha kalıcı bir alan yaratmaya çalıştılar.

Julius ve Bosse, Falköping'e malzeme ve yiyecek almaya gitmiş ve oradayken yüz yaşındaki adam ve arkadaşlarıyla ilgili muhtemelen büyük bir hızla tüm ülkeye yayılan gazete manşetini görmüşlerdi.

Allan kahvaltıdan sonra hamağa geri dönmüş ve yanında Buster'la kendini hiç yormadan öylece dinlenmeye başlamıştı.

Turna da uykuya dalmıştı.

Fakat Julius ve Bosse alışverişten dönünce herkesi mutfakta büyük bir toplantı yapmaya çağırdılar. Turna Gerdin bile yatağından kaldırılıp getirilmişti.

Julius, Bosse'yle birlikte gazetede okudukları haberden bahsetti. Okumak isteyenler toplantıdan sonra sakince haberi okuyabilirlerdi fakat özetlemek gerekirse hiç bahsi geçmeyen Bosse hariç hepsinin hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı ve Turna da habere bakılırsa ölmüştü.

"Sonuncusu pek doğru sayılmaz ama kendimi hiç de iyi hissetmiyorum," dedi Turna Gerdin.

Julius ise cinayet suçundan aranmanın çok ciddi bir mesele olduğunu söyledi ve daha sonra herkesin fikrini almak istediğini belirtti. Polise telefon açmaları, nerede olduklarını söylemeleri ve her şeyi akışına bırakmaları gerekir miydi?

Bu konu hakkında hiç kimse fikrini söyleyemeden Turna Gerdin âdeta kükredi ve birinin gönüllü olarak polisi arayıp kendilerini ihbar etmeden önce cesedini çiğnemeleri gerektiğini söyledi.

"Eğer böyle olacaksa tabancamı geri çıkaracağım. Onu nereye koymuştunuz bu arada?"

Allan, Benny'nin Bay Turna'ya verdiği onca tuhaf ilacı düşünerek tabancayı güvenli bir yere sakladığını söyledi. Bay Turna bir süre daha gizli kalmasına müsaade edebilir miydi?

Bu, Turna için sorun olmayacaktı ama Bay Karlsson keşke bu kadar resmî konuşmayı bıraksaydı.

"Adım Turna," dedi Turna ve ihtiyarla el sıkıştı.

"Adım Allan," dedi Allan. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu yüzden Turna, silah kullanmakla tehdit ederek (fakat silah kullanmadan) polise ve savcıya hiçbir şey itiraf etmeyeceklerini belirtmişti. Onun deneyimlerine göre adalet hiçbir zaman istenen sonuçları vermezdi. Diğerleri de ona katıldılar. Buna özellikle de adalet bu sefer haklı çıkarsa olabileceklerden korkarak katıldılar.

Kısa toplantının ardından sarı otobüs anında Bosse'nin içinde henüz işlemden geçmemiş karpuzların bulunduğu devasa deposuna götürüldü. Grubun izni olmadan çiftlikten ayrılabilecek tek kişinin Bosse Şeytan olduğuna karar verdiler çünkü polis tarafından aranmayan ya da ölü sanılmayan tek kişi yine oydu.

Atacakları bir sonraki adım da valizin geleceğiyle ilgiliydi ve bu konuya sonra eğilmeye karar verdiler. Ya da Turna Gerdin, "Bunu düşününce başıma ağrılar giriyor. Şu anda bir ağrı kesici için elli milyonu gözden çıkarırdım," demişti.

"İşte sana iki ağrı kesici," dedi Benny. "Üstelik bedava."

Başkomiser Aronsson için oldukça hareketli bir gündü. Gazete haberinin sayesinde üç kişinin katili olduğundan şüphelenilen adamın ve arkadaşlarının nerede olduğuna dair ipuçları yağmaya başlamıştı. Fakat Başkomiser Aronsson'un güvendiği tek ipucu Jönköping Komiser Yardımcısı Gunnar Löwenlind'in verdikleriydi. Råslätt yakınlarındaki otoyolda önden fena halde darbe almış ve tek farı yanan sarı bir Scania

otobüs gördüğünü bildirmişti. Eğer torunu arka koltukta kusmaya başlamasaydı Löwenlind, trafik polisine telefon açıp gördüklerini anlatabilirdi.

Başkomiser Aronsson, Växjö'deki Royal Corner Otel'de bulunan piyano barında ikinci akşamını geçiriyordu ve bir kez daha alkolün etkisi altındayken durumu analiz etmeye çalışmıştı.

Kuzeye giden otoyol, diye düşündü Başkomiser. "Södermanland'a geri mi gidiyorsun? Yoksa Stockholm'de mi saklanacaksın?"

Bir sonraki gün otelden ayrılıp Eskilstuna'nın merkezindeki üç odalı iç karartan apartman dairesine geri dönmeyi planladı. Otobüs durağındaki Ronny Hulth'un en azından sarılacağı bir kedisi vardı. Göran Aronsson'un ise hiçbir şeyi yok diye düşündü ve akşamın son viskisini de kafaya dikti.

ON SEKİZ

1953

Allan, beş yıl ve üç hafta boyunca doğal olarak çok iyi Rusça konuşur hale gelmişti fakat Çincesini de biraz parlatma şansı bulmuştu. Liman epey canlıydı ve Allan da onu dünyada olup bitenlerle ilgili bilgilendiren denizcilerle iyi bir iletişim kurmuştu.

Diğer birçok haberin yanı sıra Sovyetler Birliği, Allan'ın Stalin, Beriya ve sempatik Yuri Borisoviç'le tanışmasından bir buçuk yıl sonra ilk atom bombasını patlatmıştı. Batı'da casusluktan şüpheleniyorlardı çünkü Sovyet bombası Los Alamos'taki bombayla bire bir aynı ilkelere göre yapılmış görünüyordu. O denizaltında votkayı direkt şişeden içerken Yuri'nin kaç ipucunu yakalayabildiğini anlamaya çalıştı Allan.

"Sevgili Yuri Borisoviç aynı anda içme ve dinleme konusunda uzmanlaşmış olmalı," dedi.

Allan aynı zamanda ABD, Fransa ve Birleşik Krallık'ın çalışma alanlarını birleştirip Alman Federal Cumhuriyeti'ni kurduklarını da öğrenmişti. Kızgın Stalin ise hemen kendi Almanya'sını kurmuştu ve şimdi hem Batı'da hem Doğu'da birer Almanya vardı ve bu da Allan'a faydalı gelmişti.

Bilinmeyen bir sebepten dolayı Çinli bir denizcinin eline geçen ve ona Vladivostok'taki İsveçli mahkûmu hatırlattığı için yanında getirdiği İngiliz gazetesini okurken İsveç Kralı'nın

öldüğü haberini görmüştü. Allan'ın anladığı kadarıyla Kral neredeyse bir yıldır ölüydü fakat bunun bir önemi yoktu. Yerine hemen yeni bir kral geçmişti ve eski ülkede her şey yeniden yoluna girmişti.

Limandaki denizciler sürekli Kore'deki savaş hakkında konuşuyorlardı. Bu da çok şaşırtıcı değildi. Kore ne de olsa 400 kilometre uzaklıktaydı.

Allan'ın anladığı kadarıyla olaylar şöyle gelişmişti:

İkinci Dünya Savaşı sona erdiğinde Kore Yarımadası neredeyse boşta kalmıştı. Stalin ve Truman barışçıl bir anlaşmayla Kore'nin bir kısmını işgal etmiş ve otuz sekizinci paralelin kuzeyle güneyi ayırmasına karar vermişlerdi.

Daha sonra Kore'nin nasıl yönetileceğine dair sonsuza kadar süren görüşmeler başlamıştı fakat Stalin ve Truman aynı siyasi görüşlere sahip olmadıkları için Almanya örneği bir daha yaşanmıştı. Öncelikle ABD, Güney Kore'yi kurmuştu ve bunun üzerine Sovyetler Birliği de Kuzey Kore'yi ele geçirmişti. Daha sonra hem Amerikalılar hem Ruslar, Kore'den ayrılmış ve oradaki halkı kaderlerine terk etmişlerdi.

Fakat işler pek yolunda gitmemişti. Kim Il Sung kuzeyden, Syngman Rhee ise güneyden gelerek yarımadayı en iyi şekilde yönetebileceklerini iddia ettiler. Daha sonra da savaşı başlattılar.

Fakat üç yılın ve yaklaşık dört milyon kişinin ölümünün ardından neredeyse hiçbir şey değişmemişti. Kuzey hâlâ kuzeydi ve güney de hâlâ güneydi. Otuz sekizinci paralel hâlâ onları ayırmaktaydı.

Gulag'dan kaçmanın ana sebebi olan o içkiyi içmeye gelince, en doğal yol ebette Vladivostok'taki limana demir atmış gemilerden birinin güvertesine gizlice sızmaktı. Fakat Allan'ın kamp barakalarındaki arkadaşlarından en az yedi tanesi

yıllardır aynı şeyi düşünmüş ve yedisi de yakalanıp idam edilmişti. Bu her gerçekleştiğinde barakadakiler yas tuttular. En çok yas tutan da Herbert Einstein gibi görünüyordu. Yalnızca Allan, Herbert'in bu derin üzüntüsünün sebebini biliyordu ve o da kendisinin idam edilmemesiydi.

Gemiye gizlice girmenin en zorlu yanlarından biri de her mahkûmun siyah beyaz hapishane kıyafeti giymesiydi. Kalabalığın arasına karışmak çok zordu. Üstelik gemiye giden yol çok dardı ve güvenliklerle korunuyordu, iyi eğitimli koruma köpeği de gemiye taşınan her yükü koklayarak kontrol ediyordu.

Üstelik Allan'ı biletsiz yolcu olarak kabul etmeye hazır gemi bulmak da zordu. Taşımanın çoğu Çin'in merkezine yapılıyordu ve diğerleri de Kuzey Kore doğu kıyılarında yer alan Wonsan'a gidiyordu. Çin ya da Kuzey Kore kaptanlarının ellerine geçirdikleri Gulag mahkûmlarını ya geri döndürmelerine ya da güverteden denize atmalarına inanmak için güçlü sebepler vardı (her ikisi de aynı şekilde sonuçlanıyordu ama ikincisinde bürokratik işler azdı).

Karaya çıkınca da işler daha kolay hale gelmezdi. Çok soğuk olan Sibirya'nın kuzeyine varmak çözüm değildi. Aynı şekilde Çin'in batı tarafında bulunmak da.

Geriye kalan tek seçenek güneye, Güney Kore'ye gitmekti çünkü orada komünizmin düşmanı olarak görülen Gulag mahkûmlarına sahip çıkabilirlerdi. Arada Kuzey Kore'nin olması büyük şanssızlıktı.

Yolda ters gidebilecek şeyler de olabilir, diye düşündü Allan güneye kaçma planına benzer bir şeyler oluşturmaya vakti bile olmadan. Fakat ölmekten korkmanın hiçbir anlamı yoktu çünkü öbür türlü hiç votka içemeyecekti.

Bu girişimi yalnız mı denemeli yoksa yanına birilerini de almalı mıydı? Bu durumda o kişi, her ne kadar perişan bir halde olsa da Herbert olacaktı. Hatta belki de hazırlık aşamasında Herbert'ten faydalanabilirdi. Üstelik kaçarken iki kişi olmak, tek olmaktan daha eğlenceliydi.

"Kaçmak mı?" dedi Herbert Einstein. "Karaya mı? Güney Kore'ye mi? Kuzey Kore üzerinden mi?"

"Aşağı yukarı öyle," diye cevapladı Allan. "En azından şu anki plan bu."

"Yaşama şansımız bayağı az olacak."

"Muhtemelen bu konuda haklısın."

"Varım!" diye sevinçle bağırdı Herbert.

Beş yılın ardından, kamptaki herkes 133 numaralı mahkûmun (Herbert) bilişsel becerilerinin ne kadar kısıtlı olduğunu öğrenmişti ve az da olsa becerisi ortaya çıksa bile sadece başına bela açmaya yarıyordu.

Bu yüzden konu Herbert Einstein olunca gardiyanlar da belli ölçüde tolerans göstermeye başlamışlardı. Başka bir mahkûm yemek sırasında düzgün durmazsa en iyi ihtimalle azarlanır, sonra midesine tüfek dayanır ve en kötü ihtimalle de sonsuzluğa uğurlanırdı.

Fakat beş yılın ardından Herbert hâlâ barakaya giden yolu bulamıyordu. Barakaların hepsi aynı kahverengi boyaya ve aynı boyutlara sahipti. Bu da kafa karıştırıcı olabiliyordu. Yemekler ise her zaman on üçüncü ve on dördüncü baraka arasında dağıtılıyordu fakat 133 numaralı mahkûm çoğunlukla yedi numaralı barakanın etrafında dolanırken bulunuyordu. Ya da on dokuzuncu barakanın. Ya da yirmi beşincinin.

"Lanet olsun Einstein!" derdi gardiyanlar. "Yemek sırası orada. Hayır, hayır orası değil, şurası! Zaten hep oradaydı ya!"

Allan, Herbert'le beraber bu izlenimden faydalanabileceklerini düşündü. Elbette hapishane kıyafetleriyle kaçmaları gerekecekti fakat o kıyafetler içinde bir iki dakikadan fazla yaşamaya devam etme şansı çok azdı. Allan ve Herbert'in asker kıyafetlerine ihtiyaçları vardı. Anında vurulmadan asker kıyafetlerinin olduğu bölüme yaklaşabilecek tek mahkûm da 133 Einstein'dı.

Bu yüzden Allan arkadaşına ne yapması gerektiğini anlattı. Tek mesele öğle yemeği vakti geldiğinde "yanlış yöne gitmekti" çünkü kıyafet deposundaki çalışanlar için de öğle yemeği veriliyordu. Depo, o yarım saat boyunca dört numaralı saat kulesindeki makineli tüfek tutan asker tarafından korunuyordu. Diğer bütün gardiyanlar gibi o da 133 numaralı mahkûmun tuhaf hallerini biliyordu ve Herbert'i orada görürse muhtemelen onu vurmak yerine sadece bağırırdı. Eğer Allan bu konuda yanılıyorsa da Herbert'in tek dileğini gerçekleştirmiş olacağı için çok da büyük bir sorun olmayacaktı.

Herbert, Allan'ın çok iyi düşündüğünü söyledi. Fakat ne yapması gerektiğini bir kez daha tekrar edebilir miydi?

Tabii ki her şey ters gitmişti. Herbert kaybolmuş ve yıllardır ilk kez kendini doğru yemek kuyruğunda bulmuştu. Allan zaten sıradaydı ve iç çekerek Herbert'i hafif bir şekilde kıyafet deposunun olduğu yöne itti. Ama bu hiçbir işe yaramadı. Herbert yine yanlış yöne gitmiş ve kendisini çamaşırhanede bulmuştu. Ama orada bir yığın yeni yıkanmış ve katlanmış üniforma yığını duruyordu!

İki üniformayı aldı, montunun içine sakladı ve barakalara doğru ilerlemeye başladı. Dört numaralı kuledeki asker onu gördü fakat bağırma gereği bile duymadı. Bu aptalın kendi barakasına giden yolu bulduğunu fark etti.

"Bir mucize!" diye mırıldandı kendi kendine ve sonra da daha önce yaptığı işe, çok uzaklarda bir yerlerde olduğunu hayal etmeye devam etti.

Allan ve Herbert'in artık Kızıl Ordu'nun gururlu birer elemanı olduklarını gösteren üniformaları vardı. Şimdi planın geri kalanını hayata geçirme vaktiydi.

Allan son zamanlarda Wonsan'a giden gemi sayısında önemli bir artış fark etmişti. Sovyetler Birliği resmî olarak Kuzey Kore'yle savaşmıyordu fakat Vladivostok'a yığınla savaş malzemesi gelmeye başlamıştı ve o malzemeler de gemilere yüklenip aynı hedefe doğru gidiyorlardı. Nereye gittikleri hiçbir yerde yazmıyordu fakat Allan bunu askerlere sormayı düşündü. Bazen kargonun içinde ne olduğunu görebilirdiniz (örneğin engebeli arazi aracı, hatta tanklar) ve diğer durumlarda da yalnızca ahşap kutulardan oluşurdu.

Allan'ın altı yıl önce Tahran'da bulduğu gibi oyalayıcı bir taktiğe ihtiyacı vardı. Eski bir Roma deyişi olan "iyi olduğun şeyi yapmaya devam et" görüşünü benimseyerek birkaç havai fişeğin işe yarayacağını düşündü. Tam o noktada Wonsan'a giden konteynerler devreye giriyordu. Allan tam olarak bilemiyordu fakat konteynerlerin çoğunun içinde patlayıcılar olduğunu tahmin etmişti ve bunlar rıhtımda alev alıp patlamaya başlarsa... Allan ve Herbert köşeden içeriye sızabilir ve hemen Sovyet üniformalarını giyebilirlerdi. Daha sonra anahtarı kontağında duran, deposu tam dolu ve sahibi de yakınlarda görünmeyen bir arabaya el koyarlardı. Görevlilerce korunan kapılar Allan ve Herbert'in emirleriyle açılır, limandan ve Gulag bölgesinden uzaklaştıkları an hiç kimse kayıp arabayı fark etmez ve onları aramaya başlamazdı. Üstelik tüm bunlar Kuzey Kore sınırına nasıl yaklaşacakları

ve daha da önemlisi, kuzeyden güneye nasıl geçecekleri gibi sorunlar baş göstermeden olup bitecekti.

"Biraz yavaş anlıyor olabilirim," dedi Herbert. "Fakat planın tam olarak hazır değilmiş gibi geliyor."

"Yavaş değilsin," diye itiraz etti Allan. "Evet, belki biraz yavaş anlıyor olabilirsin fakat bu konuda kesinlikle haklısın. Daha detaylı düşündükçe işleri akışına bırakmaya daha çok yaklaşıyorum ve sen de işlerin ne kadar yolunda gittiğini göreceksin çünkü genellikle, hatta her seferinde durum böyle gelişir."

Kaçış planının ilk (ve tek) adımı uygun bir konteyneri ateşe vermek olarak belirlenmişti. Bu amaçla 1) uygun konteyner ve 2) ateşe verebilecekleri bir madde ihtiyacı doğmuştu. Uygun bir konteyneri olan gemiyi beklerken Allan da aptallığıyla ün yapmış Herbert'i başka bir göreve gönderdi.

Herbert hem bir işaret fişeği çalarak hem de Sovyet gardiyanları Herbert'in olmaması gereken bir yerde olduğunu fark edene kadar o fişekleri pantolonunun içine saklayarak Allan'ın güvenini boşa çıkarmadığını göstermişti. Onu fark eden gardiyan ise idam etmek ya da en azından üstünü aramak yerine 133 numaralı mahkûmun beş yılın ardından hâlâ kaybolmasının ne kadar mantıksız olduğuna dair bir şeyler söyledi bağırarak. Herbert özür diledi ve parmak ucunda geri döndü. Oynadığı oyunun hatırına, yine yanlış yola yöneldi.

"Baraka sol tarafta Einstein!" diye bağırdı gardiyan arkasından. "Daha ne kadar aptallaşabilirsin acaba?"

Allan çok iyi bir iş çıkaran ve rolünü iyi oynayan Herbert'i tebrik etti. Herbert kızardı ve tebrikleri duymazdan gelip aptalken aptal rolü yapmanın çok kolay olduğunu söyledi.

Allan bunun ne kadar zor olduğunu belirtti çünkü şimdiye kadar tanıştığı bütün aptallar tam tersini yapmaya çalışmışlardı.

Artık bekledikleri gün gelmişti. 1953 yılı Mart ayının ilk günüydü ve epey soğuk bir sabahtı. Herbert ve hatta Allan'ın bile saymakta zorlandığı kadar çok vagonlu bir tren gelmişti. Muhtemelen askerî bir yük taşıyordu ve her şey üç gemiye yüklenip Kuzey Kore'ye doğru yola çıkılacaktı. Sekiz T-34 tankı yükün bir kısmını oluşturuyordu ve saklaması da oldukça güçtü fakat diğer her şey etiketsiz ahşap kutulara yerleştirilmişti. Konteynerler arasındaki boşluklar tek bir fişeğin yerleştirilmesine olanak sağlayacak genişlikteydi. Yarım gün süren yüklemenin ardından Allan'ın yaptığı da bu oldu.

Kısa sürede konteynerden dumanlar yükselmeye başladı fakat neyse ki yüklerin alev alması birkaç saniye sürdü ve o arada Allan ortamdan uzaklaşıp şüpheli olarak yakalanmaktan kurtuldu. Konteyner kısa sürede alevler içinde kaldı ve dışarıdaki eksileri bulan soğuktan etkilenmeksizin yükselmeye devam etti.

Yapılan plan fişeğin bir el bombası ya da yüklerin arasındaki benzer bir şeye ulaşınca patlamasıydı. Bu sayede gardiyanlar kafasız tavuklar gibi sağa sola kaçışacak ve Allan ile Herbert kısa bir üst baş değişimi için barakalara geri dönebileceklerdi.

Sorun hiçbir şeyin patlamamasıydı. Yine de çok yoğun bir duman etrafı kaplamıştı ve ateşin yanına yaklaşmak istemeyen gardiyanlar mahkûmların bazılarına ateşi söndürme görevi verince işler daha da kötüleşmişti.

Bu emirler sayesinde üç mahkûm dumanı da kalkan olarak kullanıp limanın açıklık tarafına ulaşmak için iki metre yüksekliğindeki çite tırmanmıştı. Fakat gözetleme kulesindeki asker olup biteni görmüş ve oturduğu yerden makineli tüfeğini

yönlendirerek o üç mahkûma doğru dumanların arasından ateş üstüne ateş etmeye başlamıştı. İzli mermi kullandığı için de üçünü de birkaç kurşunla ölü olarak yere dizmeyi başarmıştı. Eğer zaten ölü olmasalardı birkaç saniye sonra ölürlerdi çünkü vurulan yalnızca mahkûmlar değildi. Kurşun yağmurlarından birazı yangının çıktığı yönden daha solda duran zarar görmemiş konteynerlerden birine isabet etmişti. Allan'ın konteynerinde yüz elli askerî battaniye vardı. Yanındaki konteynerde ise yüz elli el bombası yer alıyordu. İzli mermilerin içeriğinde fosfor vardı ve ilk kurşun konteynere isabet ettiğinde patlama gerçekleşti, birkaç saniye sonra yüz kırk dokuz diğer konteyner de patlamaya başladı. Patlama o kadar güçlüydü ki sonraki dört konteyner kamptan otuz ila seksen metre uzağa fırlamıştı.

Beş numaralı konteynerin içinde yedi yüz adet mayın vardı ve bir anda en az ilki kadar güçlü bir patlama daha oldu ve sonraki dört konteyner her yana saçıldı.

Allan ve Herbert'in istediği şey kaostu ve istediklerini de elde etmişlerdi. Ama her şey yeni başlıyordu. Alevler bütün konteynerleri sarmaya başladı. Birinde mazot ve petrol vardı. Diğeri de mühimmat doluydu ve diğerleriyle aynı kaderi paylaşmıştı. Zırh delen gülleler etrafa saçılmadan önce iki gözetleme kulesi ve sekiz baraka tamamen alevler içinde kalmıştı. İlk gülle üç numaralı gözetleme kulesini devirmiş, ikincisi doğrudan kampın giriş binasına düşmüş ve geçerken de bariyeri ve gardiyanı da ezip geçmişti.

Dört gemi rıhtıma yanaşmış ve yüklemeye hazırlanmıştı ve sonraki zırh delen gülle hepsini alevler içinde bırakmıştı.

Daha sonra bir konteyner dolusu el bombası daha patlamış ve zincirleme tepki oluşturarak sıradaki son konteynere kadar ulaşmıştı. Bu da zırh delen güllelerin son konteyneriydi ve onlar da altmış beş bin ton petrolün yüklenmek üzere ol-

duğu liman açıklığına doğru yol almıştı. Tankerin solundaki köprüye, sonra da tankerin gövdesine üç kez doğrudan isabet eden gülle en büyük yangını başlatmıştı.

Çılgınca yanan tanker, iskelenin kıyısından şehrin merkezine doğru savrulmaya başladı. Son yolculuk sırasında 2.2 kilometre boyunca yolundaki bütün evleri ateşe verdi.

Rüzgâr, o gün güneydoğudan esiyordu. Bu yüzden daha yirmi beş dakika geçmeden tüm Vladivostok alevler içinde kalmıştı.

Yoldaş Stalin, battaniyelerle dolu bir konteynerle başlayan ve kontrol altına alınamayan bir yangından dolayı kelimenin tam anlamıyla Vladivostok'un artık olmadığı haberini aldığında Krylatskoye villasında arkadaşları Beriya, Malenkov, Bulganin ve Kuruşçev ile yemekteydi.

Aldığı haber Stalin'i resmen çıldırttı.

Stalin'in yeni favorisi enerjik Nikita Sergeyeviç Kuruşçev konuyla ilgili işe yarayabilecek bir tavsiyede bulunup bulunamayacağını sordu ve Stalin'den olumlu bir tepki alınca anlatmaya başladı.

"Sevgili yoldaşım Stalin," dedi K. "Olanların tamamen olmamış gibi algılanmasını tavsiye ediyorum. Vladivostok hemen dünyanın geri kalanından soyutlanmalı ve sonra da sabırla Pasifik donanmamız için sizin de daha önceden planladığınız gibi yeni bir üs inşa etmeliyiz. Fakat en önemlisi bu olanlar hiç gerçekleşmedi çünkü tam tersi durumda gösterme lüksümüzün olmadığı bir zayıflık göstermiş oluruz. Yoldaş Stalin söylediklerimi anlıyor mu? O da bu düşüncelerime katılır mı?"

Stalin'in hâlâ aklı başında değildi. Üstelik sarhoştu. Fakat kafa salladı ve Stalin'in, Nikita Sergeyeviç'in bizzat kendisinin olanları olmamış hale getirme sorumluluğuna sahip olmasını

istediğini söyledi. Bunu söyledikten sonra akşam için müsaade istedi. Kendini çok iyi hissetmiyordu.

Vladivostok, diye düşündü Mareşal Beriya. Bombayı kendi başımıza yapamama ihtimaline karşı korumada olması için o İsveçli faşisti gönderdiğim yer değil miydi orası? Onu tamamen unutmuşum. Yuri Borisoviç Popov başarılı bir şekilde o problemi çözünce şeytanı serbest bırakmalıydı. Neyse, belki de yanıp kül olmuştur ama tüm şehri de kendiyle beraber götürmesine hiç gerek yoktu.

Stalin yatak odasının kapısında hiçbir şekilde rahatsız edilmek istemediğine dair görevlilere talimat verdi. Daha sonra kapısını kapattı ve yatağının kenarında oturmuş gömleğinin düğmelerini açarken olan biteni düşündü.

Vladivostok... Stalin'in Sovyet Pasifik Donanması için bir üs olmasına karar verdiği şehir! Vladivostok... Gelecekte çıkacak olan Kore Savaşı'nda büyük ve önemli bir role sahip olan şehir! Vladivostok...

Artık yoktu!

Stalin battaniye dolu konteynerin, dereceler eksiyi gösteriyorken nasıl alev alabileceğini düşündü. Birileri bundan sorumlu olmalıydı ve o serseriyi bir bulursa...

Stalin birden kafa üstü yere düştü. Bir sonraki akşama kadar felçli bir şekilde orada kaldı çünkü Yoldaş Stalin rahatsız edilmek istemediyse, onu asla rahat edemezdiniz.

Allan ve Herbert'in barakası ilk alev alanlardan biriydi ve arkadaşlar içeriye gizlice girip kıyafet değiştirme planlarını değiştirdiler.

Kampın etrafındaki çit çoktan düşmüştü ve eğer ayakta kalmış bir gözetleme kulesi varsa bile içinde hiçbir gardiyan kalmamıştı. Bu yüzden kamptan çıkmak çok zor olmadı. Ama sonra ne olacaktı? Askerî bir kamyonu çalamazlardı

çünkü hepsi alev almıştı. Şehre inip araç bulmaya çalışmak da seçenekler arasında değildi. Bir sebepten dolayı tüm Vladivostok alevler içindeydi.

Alevlerden kurtulan mahkûmların çoğu, el bombalarından, zırh delen güllelerden ve havada uçuşan diğer her şeyden uzak bir mesafede kampın dışındaki yolda gruplar halinde bekliyordu. Maceracı birkaç tip kaçmış ve hepsi de kuzeybatı yönüne gitmişti çünkü bir Rus'un kaçabileceği en mantıklı yön orasıydı. Doğuda tamamen su, güneyde Kore Savaşı ve doğrudan kuzeyde de hızla yanan bir şehir vardı. Kalan tek seçenek oldukça soğuk olan Sibirya'ya doğru yürümekti. Fakat askerler de bunu da düşünmüşlerdi ve gün bitmeden kaçakları yakalayıp her birini sonsuzluğa uğurlamışlardı.

Tek istisna Allan ve Herbert'ti. Vladivostok'un güneybatısındaki bir tepeye çıkmayı başarmışlardı. Orada kısa bir süre dinlenmek için oturdular ve aşağıda bıraktıkları karmaşaya baktılar.

"O işaret fişeği bayağı iyi yandı," dedi Herbert.

"Atom bombası bile bu kadar iyi iş çıkaramazdı," diye ekledi Allan.

"Şimdi ne yapacağız?" Herbert bu acı veren soğukta otururken artık var olmayan kampta olmayı özlemiş gibiydi.

"Şimdi Kuzey Kore'ye gideceğiz arkadaşım," dedi Allan. "Etrafta araç olmadığı için de yürümemiz lazım. Böylece ısınmış da oluruz."

Kirill Afanasieviç Meretskov Kızıl Ordu'daki en becerikli ve en donanımlı komutanlardan biriydi. Sovyetler Birliği'nin kahramanlarındandı ve yediden fazla Lenin Nişanı kazanmıştı.

Dördüncü Ordu'nun komutanı olarak Leningrad civarında Almanlarla savaşmış ve korku dolu dokuz yüz günün ardından kuşatma delinmişti. Meretskov'un, diğer tüm unvanları

ve madalyalarının yanı sıra Sovyetler Birliği mareşali olması bir tesadüf değildi.

Hitler son kez geri püskürtüldüğünde Meretskov doğuya yönelmiş ve trenle altı bin kilometre yol kat etmişti. Japonları Mançurya'dan çıkarmak için Uzak Doğu Cephesi'ne kumandanlık etmesi gerekiyordu. Ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde bunu da başarmıştı.

Daha sonra dünya savaşı bitmiş ve Meretskov da oldukça yorulmuştu. Moskova'da kendisini bekleyen hiç kimse olmadığı için doğuda kalmaya devam etmişti. En sonunda kendini Vladivostok'ta askeriyeye hizmet ederken bulmuştu. Masa başı bir işti ama en azından masa gerçek bir tik ağacından yapılmıştı.

1953 kışında Meretskov elli altı yaşındaydı ve hâlâ masa başındaydı. Masasından Kore Savaşı'nda Sovyetler'in olmayan varlığını yönetiyordu. Hem Mareşal Meretskov hem de Yoldaş Stalin, Amerikan askerleriyle doğrudan bir savaşa girmemenin Sovyetler Birliği açısından stratejik bir öneme sahip olduğunu biliyordu. Her iki tarafta da bomba vardı fakat Amerikalılar daha ilerideydi. Her şeyin bir zamanı vardı ve artık provokatör olmama zamanıydı ve bu yüzden de Kore meselesine doğrudan bulaşmadılar. Kore Savaşı kazanılabilirdi ve aslında kazanılması da gerekiyordu.

Meretskov, artık bir mareşal olduğu için arada sırada işleri daha ağırdan alıyordu. Örneğin Vladivostok'un birkaç saat güneyinde, Kraskino dışında bir av kulübesi vardı. Özellikle kışları, tek başına orada vakit geçirmeyi severdi. Yaverleri hariç çünkü mareşaller kendi araçlarını kullanamazlardı. Yoksa insanlar ne düşünürdü?

★

Mareşal Meretskov ve yaveri, virajlı sahil yolundan yükselen kara dumanları gördüklerinde Vladivostok'tan neredeyse bir saat uzaklıktaydılar.

Mesafe, bagajda duran dürbünleri almak için yeterliydi ve Mareşal Meretskov derhal ileri gitmelerini emrederek yaverin on beş dakika içinde körfezi iyi gören bir yerde park etmiş olmasını istedi.

Asker yeşili, şık bir Probeda güneyden yaklaştığında Allan ve Herbert ana yolda epey ilerlemişlerdi. Araba yoldan geçerken kaçaklar da bir kar yığınının arkasına saklandılar. Fakat daha sonra araba yavaşladı ve kırk beş metre ileride durdu. İçinden göğsü madalyalarla dolu bir asker çıktı ve yanında da yaveri vardı. Yaver, askerin dürbünlerini bagajdan çıkardı ve her ikisi de bir süre önce Vladivostok'un yer aldığı körfezi daha iyi görebilmek için uygun bir yer aradı.

Bu durum Allan ve Herbert'in arabaya gizlice girmelerini, askerin silahını ve yaverin otomatik tabancasını almalarını ve hem askerin hem yaverin zor durumda kaldıklarını anlamalarını kolaylaştırdı. Ve Allan konuştu:

"Beyler, lütfen kıyafetlerinizi çıkarır mısınız?"

Mareşal Meretskov çok öfkelenmişti. Hiç kimse Sovyetler Birliği Mareşali'ne böyle davranamazdı, kamp mahkûmlarından biri olsanız bile. Bu iki adam Mareşal K. A. Meretskov'un Vladivostok'a iç çamaşırlarıyla girmesini mi istiyorlardı? Allan Vladivostok'a girmenin çok zor olacağını çünkü şehrin şu an alevler içinde olduğunu söyledi ama kendisinin ve arkadaşı Herbert'in istediği aşağı yukarı buydu. Beylere tabii ki karşılığında iki çift siyah beyaz mahkûm üniforması verilecekti fakat Vladivostok'a yaklaştıklarında (ya da bu duman ve enkaz yığınına ne derseniz) fazlaca ısınacaklardı.

Bunun ardından Allan ve Herbert çalıntı üniformalarını giydiler ve eski hapishane kıyafetlerini de yere yığdılar. Allan arabayı kendisinin kullanmasının daha güvenli olacağını söyledi, bu yüzden Herbert, Mareşal Meretskov, kendisi de yaveri olacaktı. Allan, mareşalle vedalaştı ve bu kadar kızgın görünmesi için hiçbir sebep olmadığını çünkü hiçbir işe yaramayacağını söyledi. Üstelik bahar ayları kapıdaydı ve Vladivostok'ta bahar oldukça... neyse, belki de değildi.

Allan, Mareşal'i olumlu düşünmesi yönünde cesaretlendirdi fakat her şeyin onun elinde olduğunu da söyledi. Eğer yalnızca iç çamaşırlarıyla yürüyüp olumsuz düşüncelere kapılmak istiyorsa bu kendi bileceği bir işti.

"Elveda Bay Mareşal. Sana de elveda yaver," dedi Allan.

Mareşal cevap vermedi. Allan, Pobeda'yı döndürürken onlara bakmaya devam etti. Herbert'le birlikte güneye doğru yola koyuldular.

Sonraki durak, Kuzey Kore.

Sovyetler Birliği ve Kuzey Kore arasındaki sınırı epey kolay geçmişlerdi. Önce Sovyet sınırındaki görevliler dikkat kesilip selam durmuşlar, daha sonra Kuzey Koreliler de aynısını yapmıştı. Tek kelime konuşmadan, Sovyet Mareşali (Herbert) ve yaveri (Allan) için bütün bariyerler kaldırılmıştı. Kendini adamış iki Kuzey Kore sınır koruması, şahit oldukları bağlılık gösterisinden dolayı ağlamamak için kendilerini zor tuttu. Kore'nin, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nden daha iyi bir dostu olamazdı. Mareşal muhtemelen Wonsan'a gidip Vladivostok'tan gelen malzemelerin sağ salim ulaştığından emin olacaktı.

Fakat bu Mareşal hiçbir şekilde Kuzey Kore'nin refahını düşünmüyordu. Hangi ülkede bulunduğunu bildiği bile şüp-

heliydi. Arabanın torpido gözünü nasıl açacağını düşünmekle meşguldü.

Allan'ın Vladivostok limanındaki denizcilerden duydukları Kuzey Kore'deki savaşın durma noktasına geldiği ve her iki tarafın da kendi alanına çekildiği yönündeydi. Herbert bu haberi duyduğunda Kuzey'den Güney'e geçmenin bir yolunun da sınır üzerinde atlamak olabileceğini söylemişti. Atlarken vurulma riski de vardı fakat bu o kadar da önemli değildi.

Ancak daha sınıra varmadan oldukça şiddetli bir savaşın devam ettiği anlaşıldı. Amerikan uçakları havada toplanmış, gördükleri her şeyi bombalıyordu. Allan asker yeşili bir Rus aracının tam bir hedef tahtası olduğunu fark etti ve ana yoldan ayrılarak (Mareşal'den izin bile istemeden) iç tarafa doğru ilerledi ve her seferinde üstlerinde bir uçak sesi duydukları zaman sığınak bulma şansının yüksek olduğu ufak yolları tercih etti.

Allan güneybatı yönünde ilerlemeye devam etti ve bu sırada Herbert de iç ceplerinden birinde bulduğu mareşalin cüzdanını karıştırıp içindekileri sesli olarak sayıp kendi kendine eğleniyordu. İçinde yüklü miktarda ruble, Mareşal'in ismine dair bilgi ve Vladivostok'taki eylemlerle ilgili yazışmalar vardı.

"Tren taşımacılığından sorumluydu belki de," dedi Herbert.

Allan bu düşüncesinden dolayı Herbert'i tebrik etti ve Herbert yine kızardı.

"Bu arada, Mareşal Kirill Afanasieviç Meretskov adını ezberleyebilir misin?" diye sordu Allan. "İşimize yarayabilir."

"Eminim ki ezberleyemem," dedi Herbert.

Hava kararmaya başlayınca Allan ve Herbert iyi bakılmış bir çiftliğe benzeyen alana girdiler. Çiftçi, karısı ve iki çocuğu, şık bir araçla gelen önemli konuklar karşısında

dikkat kesildi. Yaver (Allan) hem Rusça hem Çince davetsiz misafirliklerinden dolayı özür diledi ve yiyecek bir şeyleri olup olmadığını sordu. Elbette ücretini ödeyebilirlerdi fakat ellerinde sadece ruble vardı.

Çiftçi ve karısı Allan'ın söylediği hiçbir şeyi anlamadı. Fakat on iki yaşlarındaki en büyük oğulları okulda Rusça öğrenmişti ve Allan'ın söylediklerini babasına tercüme etti. Böylece yaverin ve Mareşal Herbert'in eve davet edilmesi sadece birkaç saniye sürdü.

On dört saat sonra Allan ve Herbert yollarına devam etmeye hazırdı. Önce çiftçi, karısı ve çocuklarıyla yemek yediler: acılı ve sarımsaklı domuz eti ile pilav yedi. Yanında da (nihayet!) Kore votkası vardı! Elbette Kore votkası İsveç votkası kadar iyi değildi fakat beş yıl ve üç haftalık gönülsüz ayıklık durumunun ardından çok iyi gelmişti.

Akşam yemeğinden sonra Mareşal ve yaverinin yatma vakti gelmişti. Mareşal Herbert'e büyük yatak odası verilmişti ve anne ile baba da çocuklarla beraber yatacaktı. Yaver Allan ise kendini mutfak zemininde yatarken bulmuştu.

Sabah olduğunda buharda pişmiş sebze, kurutulmuş meyve ve çay servis edilmiş, sonra da çiftçi, Mareşal'in arabasını ahırdan getirdiği bir fıçı benzinle doldurmuştu.

En sonunda çiftçi, Mareşal'in uzattığın rubleleri kendisine Almanca bağırılana kadar almayı reddetti.

"Hemen al bu parayı köylü!"

Korkudan dili tutulan çiftçi ne dendiğini hiç anlamamıştı ama anladığını yapmaya çalıştı.

Birbirlerine arkadaşça el salladılar ve sonra da Mareşal ile yaveri güneybatı yönüne devam etti. Virajlı yolda hiç trafik yoktu fakat yukarıdaki bombacıların tehdidi devam ediyordu.

★

Araç Pyongyang'a yaklaştığı zaman yeni bir plan yapmanın vakti gelmişti. Güney Kore'ye ulaşma planı devre dışı kalmıştı.

Şimdiki plan Başbakan Kim Il Sung'la görüşme ayarlamaya çalışmaktı. Herbert ne de olsa bir Sovyet mareşaliydi ve bu da yeterli olmalıydı.

Herbert plana müdahale ettiği için özür diledi fakat Kim Il Sung'la tanışmanın gereğini anlayamamıştı.

Allan bunun sebebini henüz bilmediğini söyledi fakat üzerinde düşüneceğine de söz verdi. Herbert'e sunabileceği sebeplerden biri yukarıdaki köpeklere ne kadar yaklaşırsan yemek de o kadar iyi olurdu ve tabii yanında votka da gelirdi.

Allan yolda durdurulup kontrol edilmelerinin an meselesi olduğunu düşündü. Bir Mareşal bile birkaç soruya cevap vermeden ülkenin başkentine, üstelik savaşın devam ettiği bir şehre giremezdi. Allan, Herbert'e ne söyleyeceğini anlatırken birkaç saat geçti ve aslında çok önemli olan tek bir Rusça cümle öğretebildi: "Ben Sovyetler Birliği'nden Mareşal Meretskov, beni liderinize götürün!"

Pyongyang o zamanlar dış ve iç askerî halka tarafından korunuyordu. Dış halka şehirden on iki kilometre uzaklıktaydı ve yollarda uçaksavarlar ve çifte kontrol noktaları vardı. İç halkada ise karadan gelecek saldırılara karşı bir savunma cephesi, yani bir barikat bulunuyordu. Allan ve Herbert dış halkadaki kontrol noktalarından birinde yakalanmış ve orada göğsünde horozu kaldırılmış makineli bir tüfek bulunan sarhoş Kuzey Kore askeriyle karşılaşmışlardı. Mareşal Herbert ezberlediği tek cümleyi defalarca tekrarlamıştı.

"Ben sizin liderinizim, beni... Sovyetler Birliği'ne götürün!"

Şansına asker Rusça bilmiyordu fakat Çince biliyordu. Bu yüzden yaver (Allan) Mareşal'in sözlerini tercüme etti ve sözcükler tercüme sırasında doğru yerlerini buluverdi.

Fakat askerin kanında büyük oranda alkol dolanıyordu ve ne yapacağına karar verme becerisinden tamamen yoksundu. Herbert ve Allan'ı en azından nöbetçi kulübesine davet etmeyi düşündü ve yüz seksen metre ilerideki meslektaşına telefon açtı. Daha sonra geniş koltuğuna oturdu ve iç cebinden (bugün üçüncüydü) bir şişe pirinç votkası çıkardı. Şişeden büyük bir yudum aldı ve gözlerinde boş bakışlarla bir yandan kendi kendine mırıldandı, bir yandan da Sovyet misafirlerine baktı.

Allan, Herbert'in görevli önündeki davranışlarından hiç memnun değildi, Herbert'i Mareşal olarak tanıtırsa Kim Il Sung'un önünde birkaç dakikadan fazla duramayacak ve hemen oracıkta tutuklanacaklardı. Allan camdan bakınca diğer görevlinin de yaklaşmakta olduğunu gördü.

Şimdi hızlı olmaları gerekiyordu.

"Kıyafetleri değiştirelim Herbert," dedi Allan.

"Ama neden?"

"Hemen yap şunu!" diye çıkıştı Allan.

Birkaç dakika içinde mareşal yaver, yaver de mareşal olmuştu. Fena halde sarhoş olan asker de boş boş bakmaya devam etmiş ve Korece bir şeyler mırıldanmıştı.

Kısa sürede iki numaralı asker de nöbetçi kulübesine girdi ve hemen içeride duran ziyaretçileri selamladı. İki numaralı asker de Çince biliyordu ve bunun üzerine Allan (mareşal pozunda) kendini bir kez daha tanıttı ve Başbakan Kim Il Sung'la tanışma isteğini yineledi. İki numaralı asker cevap veremeden bir numaralı asker mırıldanmayı kesti.

"Ne diyor?" diye meraklandı Mareşal Allan.

"Az önce bütün kıyafetlerinizi çıkarıp yeniden giyindiğinizi söylüyor," dedi iki numaralı asker dürüstçe.

"Votka bayağı etki etmiş," dedi Allan ve kafasını salladı.

İki numaralı asker meslektaşının davranışı için özür diledi ve bir numara, Alan ile Herbert'in kıyafet değiştirdiğini ısrarla iddia etmeye devam edince burnuna yumruğu yedi ve sarhoşluktan rapor edilmek istemiyorsa çenesini kapatması gerektiği söylendi.

Bir numaralı asker sessiz kalmaya karar verdi (bir yudum daha aldı) ve iki numara da diğerlerine Kore'ye giriş izni vermeden birkaç telefon konuşması yaptı, belgenin her iki tarafını da imzalayıp mühürledi ve Mareşal Allan'a uzattı.

"Bay Mareşal, bir sonraki kontrol noktasında bunu gösterin. Daha sonra Başbakan'ın ikinci yetkili adamının ikinci yetkili adamına yönlendirileceksiniz."

Allan askere teşekkür etti, selam verdi ve Herbert'i önüne katarak arabaya geri döndü.

"Artık yaverim olduğuna göre, arabayı senin kullanman gerek," dedi Allan.

"Ne kadar heyecan verici," diye tepki verdi Herbert. "İsveç polisi bir daha asla direksiyon başına geçmememi emrettiğinden beri hiç araba kullanmamıştım."

"Daha fazla konuşmasan iyi edersin."

"Sağ ve solu ayırt etmekte zorlanıyorum."

"Dediğim gibi, konuşmasan iyi edersin."

Herbert'in direksiyon başına geçmesiyle yolculuk devam etti, Allan'ın beklediğinden çok daha iyi gidiyordu. Ellerindeki izin belgesiyle de şehre girip Başbakan'ın sarayına ulaşmak hiç de zor olmayacaktı.

Oraya vardıklarında ikinci en yetkili adamın ikinci en yetkili adamı onları karşıladı ve ikinci yetkili adamın üç gün

sonra kendileriyle ilgileneceğini belirtti. Bu arada sarayın misafir süitinde kalacaklardı. Eğer uygunsa akşam yemeği de saat sekizde servis edilecekti.

"Sana ne dedim?" dedi Allan, Herbert'e.

Kim Il Sung 1912 yılı Nisan ayında Pyongyang eteklerinde Hıristiyan bir ailede doğmuştu. Diğer bütün Koreli aileler gibi, bu aile de Japonya egemenliği altındaydı. Yıllar boyunca Japonlar, kolonideki insanlara istediklerini yapmışlardı.

Yüz binlerce Koreli kız ve kadın yakalanmış ve Japonya imparatorluk ordularına seks kölesi olarak satılmışlardı. Koreli erkekler de Kore dilini ve kültürünü tamamen yok etmek isteyen imparatorun zoruyla Japonca adlar alıp orduda savaşmak için askere alınmışlardı.

Kim Il Sung'un babası sessiz bir eczacıydı fakat aynı zamanda Japonya'nın amacını da çok iyi analiz edebiliyordu ve bu yüzden aile kuzeye, Moğolistan'a doğru göç etmenin en mantıklısı olacağını düşündü.

Fakat Japon askerleri 1931 yılında Moğolistan'a geldiğinde orada da ortama huzur ve sakinlik hâkim değildi. Kim Il Sung'un babası ölmüştü ama annesi Çinli gerillalara katılması için kendisini yüreklendirdi ve Japonları önce Mançurya'dan, sonra da Kore'den atma hevesine kapıldı.

Kim Il Sung, Çin'e hizmet ederek çalışmaya başladı, artık komünist bir gerillaydı. Eylem adamı olmasıyla kısa sürede ün yaptı, üstelik çok da cesurdu. Bütün bölüğün kumandanı olmuştu ve Japonlara karşı öyle büyük bir cesaretle savaşmıştı ki sonunda yalnızca kendisi ve bölükten birkaç kişi sağ kalmıştı. Yıl 1941'di ve Dünya Savaşı'nın ortalarına gelinmişti. Kim Il Sung sınırdan kaçıp Sovyetler Birliği'ne sığınmaya zorlanmıştı.

Fakat kariyerine orada da devam etti. Kısa sürede Kızıl Ordu'nun bir askeri oldu ve 1945 yılına kadar orada savaştı.

Savaşın sona ermesi Kore'nin Japonlar tarafından geri verilmesi demekti. Kim Il Sung sürgünden döndü, artık ulusal bir kahramandı. Yapması gereken tek şey devleti kurmaktı ve insanlar Kim Il Sung'u Yüce Lider olarak görmek istediklerinden emindi.

Ancak savaşın kazananları olan Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler çıkarlarına göre Kore'yi ikiye bölmüşlerdi. Birleşik Devletler, bütün yarımadanın hâkimi olacak kişinin kanıtlı bir komünist olamayacağını öne sürdüler. Bu yüzden sürgünden dönmüş bir Koreliyi başa getirerek güneye yerleştirdiler. Kim Il Sung ise kuzeyle yetinmek zorundaydı fakat onun böyle bir niyeti yoktu. Bunun yerine, Kore Savaşı'nı başlattı. Eğer Japonları kovabildiyse Amerika'yı ve onun BM takipçilerini de aynı şekilde kovalayabilirdi.

Kim Il Sung hem Çin'de hem de Sovyetler Birliği'nde askeriyeye hizmet etmişti. Artık kendi amacı için savaşıyordu. Bu dramatik yolculuk boyunca diğer birçok şeyin yanı sıra öğrendiği en önemli şey, hiç kimseye güvenilmemesi gerektiğiydi.

Bu kuralın yalnızca bir istisnası vardı ve o da ikinci en yetkili adam olarak atanmıştı.

Başbakan Kim Il Sung'la iletişime geçmek isteyen herkes öncelikle oğluyla bağlantı kurmalıydı.

Kim Jong Il.

"Huzuruna kabul etmeden önce ziyaretçilerini her zaman en az yetmiş iki saat bekletmelisin. Bu şekilde otoriteni koruyabilirsin oğlum," diye öğütlemişti Kim Il Sung.

"Sanırım anladım," diye yalan söyledi Kim Jong Il, daha sonra da bir sözlük açıp bilmediği kelimenin anlamını öğrendi.

★

Üç günlük bekleme süreci Allan ve Herbert için hiç sorun değildi çünkü Başbakan'ın sarayında yemekler iyi ve yataklar da yumuşaktı. Üstelik Amerikan bombacılarının Pyongyang'a yaklaşmaları da hayaldi çünkü hedef alacak daha kolay yerler vardı.

En sonunda süreleri dolmuştu. Allan, Başbakan'ın ikinci adamının ikinci adamı tarafından çağrıldı ve sarayın koridorlarından geçerek ikinci yetkili adamın yanına geldiler. Allan ikinci yetkili adamın bir oğlan çocuğundan daha büyük olacağını ummuştu.

"Ben Başbakan'ın oğlu Kim Jong Il," dedi Kim Jong Il. "Babamdan sonra ikinci yetkili benim."

Kim Jong Il'in el sıkışı sertti fakat elleri, Allan'ın iri elleri arasında kaybolmuştu.

"Ben de Mareşal Kirill Afanasieviç Meretskov," dedi Allan. "Genç Bay Kim, beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Size amacımı anlatmama izin verir misiniz?"

Kim Jong Il izin verdi ve Allan böylece yalanlarına devam edebildi: Mareşal'in doğrudan Moskova'daki yoldaş Stalin'den gelen bir mesajı vardı. ABD'nin (kapitalist sırtlanlar) Sovyet iletişim sistemini ele geçirmelerinden dolayı (Mareşal daha fazla detaya girmek istemiyordu ve genç Bay Kim'in de bunu anlayacağını umuyordu) yoldaş Stalin mesajın yüz yüze verilmesini istemişti. Bu onur da Mareşal'in ve yaverinin (güvende olması için süit odasında bırakılan) omuzlarındaydı.

Kim Jong Il, Mareşal Allan'a şüpheyle baktı ve görevinin ne olursa olsun babasını korumak olduğunu söyledi. Bu işin bir kısmı da hiç kimseye güvenmemekten geçiyordu ve babası bunu öğretmek için çok uğraşmıştı.

Bu yüzden Kim Jong Il, anlattıklarını Sovyetler Birliği'nden doğrulatana kadar Mareşal'in, babasıyla görüşmesine asla izin veremeyeceğini söyledi. Kim Jong Il, Moskova'ya tele-

fon açıp Stalin'in gerçekten de böyle bir mareşal gönderip göndermediğini öğrenmek istiyordu.

"Basit bir mareşalin size itiraz etmesi mümkün değil fakat telefonun kullanılmaması gerektiğinden emin olmak için telefon görüşmesi yapmanın iyi bir fikir olmadığını söylemek zorundayım."

Genç Bay Kim, Allan'ın parmak bastığı noktayı anlamıştı. Fakat babasının sözleri kafasında yankılandı: "Hiç kimseye güvenme oğlum!" Sonuçta oğlunun aklına bir fikir gelmişti. Gerçekten de Stalin Amca'ya telefon açacak ama gizli kodlarla konuşacaktı. Genç Bay Kim, Stalin Amca'yla birçok kez tanışmıştı ve Stalin ona hep "küçük devrimci" diye seslenirdi.

"Bu yüzden Stalin Amca'ya telefon açıp kendimi 'küçük devrimci' olarak tanıtacağım ve babasını ziyaret etmesi için herhangi birini gönderip göndermediğini soracağım. Amerikalılar dinliyor olsa bile çok fazla bir şey söylemiş olmayacağız. Ne düşünüyorsunuz Mareşal?"

Mareşal bu çocuğun hilekâr bir şeytan olduğunu düşünüyordu. Acaba kaç yaşındaydı? On mu? Allan bir yetişkindi. Kim Jong Il'in yaşındayken nitrogliserin fabrikasında canını dişine takmış bir şekilde çalışıyordu. Allan işlerin sarpa saracağını düşündü fakat bunu söyleyemedi. Yine de işler nasıl gitmesi gerekiyorsa öyle gidecekti.

"Genç Bay Kim'in çok akıllı bir çocuk olduğunu düşünüyorum ve eminim ki çok ilerleyecek," dedi Allan ve gerisini kadere bıraktı.

"Evet, babamın ardından onun işini ben devralacağım, bu konuda haklı olabilirsiniz. Fakat şimdi, ben Stalin Amca'yla görüşürken lütfen bir bardak çay için."

Genç Bay Kim odanın köşesindeki kahverengi masaya doğru yürüdü ve o sırada çayını içen Allan da camdan atlayıp

atlamaması gerektiğini düşünmeye başladı. Fakat bu fikirden hemen vazgeçti. Öncelikle Başbakan'ın sarayının dördüncü katındaydı ve arkadaşını da yalnız bırakamazdı. Herbert atlamaktan mutluluk duyardı (eğer cesaret edebilirse) fakat o sırada orada değildi.

Allan'ın düşünceleri birdenbire gözyaşlarına boğulan genç Bay Kim'in sesiyle bölündü. Telefonu elinden bıraktı ve Allan'a doğru ilerledi.

"Stalin Amca ölmüş! Stalin Amca ölmüş!"

Allan böylesi bir şansın gerçeküstü olduğunu düşündü.

"Üzülme Bay Kim. Gel de Mareşal amcan seni bir kucaklasın. Üzülme..."

Genç Bay Kim öyle ya da böyle teselli olmuştu ve artık büyümüş de küçülmüş gibi durmuyordu. Artık yetişkin olmaya çalışmıyor gibiydi. Burnunu çekerek Stalin'in birkaç gün önce felç geçirdiğini ve Stalin Yenge'ye göre (evet, ona gerçekten de böyle seslenmişti) Amca, Bay Kim aramadan hemen önce ölmüştü.

Genç Bay Kim, Allan'ın dizlerinde otururken Allan da yoldaş Stalin'le son görüşmesini aklından geçirdi. Birlikte bir ziyafet çekmiş ve kendilerini o kadar iyi hissetmişlerdi ki çok iyi iki arkadaş olmuşlardı. Yoldaş Stalin dans etmiş ve gece bitmeden çeşitli şarkılar söylemişti. Allan o gün Stalin'in söylediği Gürcüce halk şarkısını mırıldanmaya çalıştı ve tam o anda bir şeyler kafasında kısa devreye neden oldu. Genç Bay Kim şarkıyı tanımıştı! Stalin Amca bu şarkıyı ona da söylemişti. Artık bütün şüpheleri ortadan kalkmıştı. Mareşal Amca söylediği kişiydi. Genç Bay Kim babasının, yani Başbakan'ın onu ertesi gün kabul edeceğini söyledi. Şimdi bir sarılmaya daha ihtiyacı vardı...

★

Aslında Başbakan yan ofiste oturmuş yarım ülkesini yönetiyor değildi. Bu risk çok büyük olurdu. Eğer Kim Il Sung'la tanışacaksanız daha uzun bir yolculuğa çıkıp güvenlik sebepleriyle otomatik motorlu SU-122 model bir helikopterle seyahat etmek gerekiyordu çünkü Başbakan'ın ikinci yetkili adamı da onlarla beraber gidecekti.

Araç hiç de konforlu değildi fakat otomatik motorlu helikopterlerin amacı bu değildi elbette. Yolculuk sırasında Allan'ın çok önemli iki konuyu düşünme fırsatı olmuştu. İlki Kim Il Sung'a ne söyleyeceğiydi ve hangi sonuçlarla karşılaşmak istediğiydi.

Başbakan'ın ikinci yetkili adamının (ve oğlunun) önünde yoldaş Stalin'den önemli bir mesaj getirdiğini söylemişti ve muhteşem felç şansı nedeniyle bununla başa çıkmak bayağı kolay olmuştu. Sahte mareşal artık istediğini söyleyebilirdi çünkü Stalin bunları inkâr edemeyecek kadar ölüydü. Stalin'den getirdiği mesajın Kim Il Sung'a Kore'deki komünist mücadele için iki yüz tank verilmesi olduğuna karar verdi. Ya da üç yüz tane. Sayı ne kadar büyük olursa Başbakan da o kadar mutlu olurdu.

İkincisi ise daha tuhaftı. Allan, Kim Il Sung'la olan işi bittikten sonra Sovyetler Birliği'ne dönmek istemiyordu. Fakat Kuzey Kore liderinden Allan ve Herbert'i Güney Kore'ye göndermesini istemek de kolay olmayacaktı. Üstelik Kim Il Sung'un misafiri olmaya devam ettikçe tankların gelmeyişi de büyük sorun yaratacaktı.

Diğer alternatif Çin olabilir miydi? Allan ve Herbert siyah beyaz hapishane kıyafetlerini giyselerdi bu cevap hayır olurdu fakat kıyafetler gitmişti. Kore'nin devasa komşusu, Allan, Sovyet mareşali olduğundan beri bir tehditten umuda

dönüşmüş olmalıydı. Eğer Allan, Kim Il Sung'u kandırıp güzel bir giriş mektubu alabilirse her şey yoluna girerdi.

O halde yeni durak Çin miydi? Sonra işler bir şekilde yoluna girerdi. Daha iyi bir seçenek oluşmazsa her zaman Himalayalar'ı bir kez daha geçebilirlerdi.

Allan yeterince düşünmüştü. Önce Kim Il Sung üç yüz tanka, hatta belki de dört yüz tanka (cimri olmaya gerek yoktu) kavuşacaktı. Sonrasında sahte mareşal, Başbakan'dan mütevazı bir şekilde Çin gezisi için ulaşım imkânı ve vize isteyecekti çünkü Mareşal'in Mao Zedong'la işleri vardı. Allan planından pek memnundu. Akşama doğru Allan, Herbert ve genç Kim Jong Il'den oluşan korunaklı yolcu konvoyu, askerî bir kampa benzeyen alana girdi.

"Güney Kore'ye gelmiş olabilir miyiz?" diye sordu Herbert umutla.

"Dünyada Kim Il Sung'un yer almayacağı bir yer varsa orası Güney Kore'dir," dedi Allan.

"Hayır, elbette öyle. Ben sadece... neyse, yeterince düşünmedim sanırım," dedi Herbert.

Daha sonra on tekerlekli zırhlı araç durma noktasına geldi. Üç yolcu kıvrılarak indi. Komuta merkezi gibi görünen bir binanın dışında, askerî bir havaalanındaydılar.

Genç Bay Kim, Allan ve Herbert için kapıyı açtı ve zarifçe iki adamın önünden geçerek bir sonraki kapıyı da açtı. Bu şekilde üçlü, kutsalın en kutsalına ulaşmıştı. İçeride büyük bir yazı masası ve masanın üzerinde de belgeler vardı. Arkadaki duvarda Kore haritası asılıydı ve sağda da iki koltuk bulunuyordu. Başbakan Kim Il Sung koltukta oturmuş başka bir misafiriyle konuşuyordu. Odanın öbür tarafında, otomatik tüfekli iki asker dikkatle dikiliyordu.

"Günaydın Bay Başbakan," dedi Allan. "Ben Sovyetler Birliği'nden Mareşal Kirill Afanasieviç Meretskov."

"Kesinlikle değilsin," dedi Kim Il Sung sakince. "Mareşal Meretskov'u çok iyi tanıyorum."

"Hadi ya?" dedi Allan.

İki asker anında dikilmeyi bırakıp tüfeklerini sahte mareşale ve muhtemelen eşit derecede sahte yaverine doğrulttular. Kim Il Sung hâlâ sakindi fakat oğlu ağlayıp sinirden çığlık atmaya başlamıştı. Çocukluğunun son parçaları da böylelikle yok olmuştu. Hiç kimseye güvenme! Üstelik bu sahte mareşalin kucağına da oturmuştu! Hiç kimseye güvenme! Bir daha asla ama asla hiç kimseye güvenemeyecekti.

"Öleceksin!" diye bağırdı Allan'a gözyaşları içinde. "Sen de öyle!" dedi Herbert'e dönüp.

"Evet, kesinlikle öleceksiniz," dedi Kim Il Sung hâlâ sakin haliyle. "Ama öncelikle sizi kimin gönderdiğini öğrenmemiz lazım."

Bu hiç iyi değil diye düşündü Allan.

Bu çok iyi diye düşündü Herbert.

Gerçek Mareşal Kirill Afanasieviç Meretskov ve yaverinin Vladivostok'tan geriye kalan neyse oraya dönmekten başka şansları yoktu.

Saatler sonra, yıkılmış şehrin dış tarafına Kızıl Ordu tarafından kurulmuş olan kamp alanına geldiler. Orada karşılaştıkları aşağılama daha da kötüydü çünkü Mareşal'in, kaçtığı için pişman olmuş bir hapishane kaçağı olduğu düşünülüyordu. Fakat kısa süre sonra kim olduğu anlaşılmış ve kendisine pozisyonu gereği davranışlarda bulunulmuştu.

Mareşal Meretskov hayatında bir kez adaletsizliğe göz yummuştu ve o da Stalin'in ikinci yetkili adamı Beriya'nın kendisini yok yere tutuklayıp işkence ettiği zamandı. Eğer Stalin onu kurtarmaya gelmeseydi adamı rahatlıkla öldürebilirdi. Belki de Meretskov bunun ardından Beriya'yla

savaşmalıydı fakat kazanılması gereken bir dünya savaşı vardı ve Beriya her koşulda çok güçlüydü. Bu yüzden konuyu unutmaya zorladı kendini. Fakat Meretskov kendi kendine bir daha küçük düşürülmeyeceğine dair söz vermişti. Şimdi arabasını ve üniformasını çalarak kendisini mahveden o iki adamı bulmalıydı.

Meretskov avına hemen başlayamadı çünkü mareşal üniforması yoktu. Çadır kampta bir terzi bulmak da çok kolay değildi ve bir de iğne, iplik bulmak gibi sorunlarla uğraşmaları gerekiyordu. Vladivostok'un giyim atölyeleri (şehrin diğer kalan kısmıyla beraber) yok olmuştu.

Fakat üç gün içinde mareşal üniforması hazırdı. Tabii madalyaları kayıptı çünkü sahte mareşal onlara da el koymuştu. Bu yine de Meretskov'u durduramadı.

Mareşal Meretskov bin bir güçlükle kendisi ve yaveri için yeni bir Pobeda ayarladı (askerî araçların çoğu yangında yok olmuştu) ve şafak vaktinde, korkunç iş başlarına geldikten beş gün sonra güneye doğru yola çıktı.

Kore sınırında şüpheleri doğrulanmış oldu. Bu mareşal gibi bir mareşal, tıpkı böyle bir Pobeda içinde sınırı geçmiş ve güneye doğru ilerlemişti. Sınır korumaları bundan fazlasını bilmiyordu.

Mareşal Meretskov, beş gün önce Allan'ın vardığı aynı sonuca vardı ve cepheye doğru gitmenin ölümle eşdeğer olduğunu düşündü. Bu yüzden Pyongyang'a doğru geri döndü ve birkaç saat sonra doğru kararı verdiği doğrulandı. Dış savunma halkasındaki korumalar Mareşal Meretskov ve yaverinin Başbakan Kim Il Sung'la görüşmek istediğini ve Başbakan'ın ikinci yetkili adamına yönlendirildiklerini öğrendi. Mareşal Meretskov ve yaveri Pyongyang'a doğru devam etti.

Gerçek Mareşal Meretskov, Başbakan'ın yetkili ikinci adamının yetkili ikinci adamıyla aynı gün öğle yemeğinde

buluştu. Yalnızca bir Sovyet mareşaline tanınan bütün yetkiyle birlikte Mareşal Meretskov ikinci adamın ikinci adamını, hem Başbakan'ın hem de oğlunun ölüm tehlikesi altında olduğuna ve ikinci adamın ikinci adamının bir an önce kendilerini Başbakan'ın olduğu yere yönlendirilmesi gerektiğine ikna etti. Kaybedecek vakit olmadığı için Mareşal'in Pobeda'sına atladılar ve Kim Jong Il ile suçluların seyahat ettiği helikopterden dört kat daha hızlı gidebildiler.

"Pekâlâ," dedi Kim Il Sung yavaşça fakat ilgiyle. "Kimsiniz, sizi kim gönderdi ve bu küçük oyununuzun amacı nedir?"

Allan cevap veremeden kapı açıldı ve gerçek Mareşal Meretskov içeriye daldı. Odanın ortasında duran iki adamın suçlu kampında kalan mahkûmlar olduğunu ve suikast planladıklarını haykırdı.

Bir anda bu tüfekli askerin takip edebileceğinden çok mareşal ve yaverle dolmuştu oda. Fakat Başbakan yeni mareşalin gerçek olduğuna kanaat getirince askerler de yeniden sahte olanlara döndüler.

"Sakin ol sevgili Kirill Afanasieviç," dedi Kim Il Sung. "Durum kontrol altında."

"Öleceksiniz!" dedi öfkeli Mareşal Meretskov mareşal kostümlü Allan'ı ve üstündeki bütün madalyalarını görünce.

"Evet, herkes öyle söylüyor," diye cevapladı Allan. "Önce genç Kim, sonra Başbakan şimdi de siz Bay Mareşal. Ölümümü istemeyen tek kişi sizsiniz," dedi Allan ve Başbakan'ın yanındaki misafire döndü. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama ki bu konuyla ilgili farklı bir fikriniz vardır."

"Kesinlikle ben de öyle düşünüyorum," dedi misafir gülümseyerek. "Ben Mao Zedong, Çin Halk Cumhuriyeti lideriyim ve yoldaşım Kim Il Sung'a zarar vermek isteyen hiç kimseye sempati duyamam."

"Mao Zedong!" dedi Allan. "Bu ne büyük bir onur. Kısa süre sonra ölecek olsam bile güzel eşinize selamlarımı iletmeyi unutmayın."

"Eşimi tanıyor musun?" dedi Mao Zedong.

"Evet, eğer son zamanlarda ara ara yaptığınız gibi eş değiştirmediyseniz. Jiang Qing ve ben birkaç yıl önce Şiçuan bölgesinde tanıştık. Dağlarda biraz yürüyüş yaptık ve yanımızda Ah Ming adlı bir çocuk da vardı."

"Sen Allan Karlsson musun?" dedi Mao Zedong şaşkınlıkla. "Eşimi kurtaran adam?"

Herbert Einstein pek fazla bir şey anlamamıştı fakat arkadaşı Allan'ın dokuz canlı olduğunu ve ölümün bir kez daha şekil değiştirerek uzaklaştığını anlayabilmişti. Buna izin veremezdi. Şok içinde konuşmaya başladı.

"Ben kaçağım, kaçıyorum ben, beni vurun, beni vurun!" diye bağırdı ve koşarak odadan çıkmaya çalıştı, yanlış kapıyı açtı ve temizlik dolabına hızla girerek bir kova ile sileceğe çarptı.

"Yoldaşınız..." dedi Mao Zedong. "Pek Einstein sayılmaz, değil mi?"

"Öyle demeyin," dedi Allan. "Öyle demeyin."

Mao Zedong'un o an odada olmasıyla ilgili hiçbir tuhaflık yoktu çünkü Kim Il Sung merkez binalarını Liaoning bölgesindeki Shenyang dışındaki Mançurya'da kurmuştu ve orası da Pyongyang bölgesinden dört yüz seksen kilometre uzaklıktaydı. Mao o bölgede vakit geçirmekten hoşlanmıştı çünkü orada belki de en güçlü destekçisi vardı. Ayrıca Kuzey Koreli arkadaşıyla vakit geçirmekten de hoşlanıyordu.

Yine de çözülmesi gereken her şeyi çözmek biraz vakit aldı ve Allan'ın kellesini almak isteyenler durumu bir daha düşündüler.

Bağışlayıcı olanların ilki Mareşal Meretskov'du. Ne de olsa Allan Karlsson tıpkı kendisi gibi Mareşal Beriya'nın saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmıştı. (Kendi güvenliği için bütün Vladivostok'u nasıl yerle bir ettiğine dair detayları atlamıştı.) Allan, Mareşal'le üniformalarını değiştirmeleri gerektiğini söyledi, böylece Mareşal, madalyalarına kavuştu ve öfkesi de dinmeye başladı.

Kim Il Sung da öfkelenmek için bir sebep bulamadı.

Ne de olsa Allan Başbakan'a zarar vermeye kalkmamıştı. Kim Il Sung'un tek endişesi oğlunun kendini bu kadar aldatılmış hissetmesiydi.

Genç Kim hâlâ ağlıyor, bağırıyor ve Allan'ın hemen en acı şekilde ölmesini talep ediyordu. En sonunda Kim Il Sung oğlunu kulaklarından tuttu ve hemen susmazsa dayak yiyeceğini söyledi.

Allan ve Mareşal Meretskov, Kim Il Sung'un koltuğuna davet edildi ve yanlarına temizlik odasından çıkmayı başarmış fakat cesareti kırılmış Herbert de gelmişti.

Mao Zedong'un yirmi yıllık aşçısı odaya çağırılınca Allan'ın kimliği de doğrulanmış oldu. Allan ve Ah Ming, Mao, Ah Ming'in mutfağa geri gidip Çin eriştesi hazırlamasını emredene kadar uzun süre kucaklaştılar.

Mao Zedong'un, karısını kurtardığı için Allan'a duyduğu minnetin sınırı yoktu. Allan ve yoldaşına istedikleri her şekilde yardımcı olabileceğini söyledi. Limit yoktu. Allan isterse Çin'de kalabilir ve Mao Zedong da onun ve arkadaşının belli bir refah seviyesi içinde rahatça yaşamalarını sağlayabilirdi.

Fakat Allan, Bay Mao'dan izin istedi, komünizm işlerine yeterince bulaştığını ve siyasi bir konuşma duymadan elinde güçlü bir içecekle bir yerlerde rahatlamak istediğini söyledi.

Mao buna elbette izin verecekti fakat Karlsson'un gelecek için çok umutlanmaması gerektiğini çünkü komünizmin her yerde başarıya ulaştığını ve tüm dünyayı ele geçirmesinin de an meselesi olduğunu söyledi.

Allan, komünizmin en son ulaşacağı yerlerden birini öğrenmek istedi. Tercihen güneşin parladığı ve plajların beyaz kumla dolu olup bardağını Endonezya yeşil muz likörü dışında bir içkiyle doldurabileceği bir yer isterdi.

"Sanırım tatile ihtiyacım var," dedi Allan. "Daha önce hiç tatil yapmadım."

Mao Zedong, Kim Il Sung ve Mareşal Meretskov konuyu aralarında tartıştılar. Önerilerden biri Küba'ydı ve beyler daha kapitalist bir yer bulamayacaklarını düşündüler. Allan öneri için teşekkür etti. Fakat Karayipler'in çok uzak geldiğini, üstelik ne parası ne de pasaportu olduğu için beklentilerini biraz daha düşürmesi gerektiğini söyledi.

Söz konusu para ve pasaportsa Bay Karlsson hiç endişelenmemeliydi. Mao Zedong Allan'ı ve arkadaşını istedikleri her yere sokabilecek sahte belgeler verdi. Ayrıca bir yığın dolar da verecekti çünkü elinde fazlasıyla vardı. Bu para Başkan Truman'ın Kuomintang'a gönderdiği paraydı ve Kuomintang da aceleyle Tayvan'a giderken parayı bırakmıştı. Karayipler'in farklı bir yarı kürede olduğu doğruydu ve belki de başka seçenekler düşünmeleri gerekiyordu.

Üç başkomünist yaratıcı tartışmalarına devam etti ve ideolojilerine alerjisi olan birini tatil için nereye gönderebileceklerini düşündüler. O sırada Allan, maddi yardım için sessizce Harry Truman'a teşekkür etti.

Öneri olarak Filipinler'in adı geçti fakat siyasi açıdan fazla dengesiz bulundu. En sonunda Mao, Bali'yi önerdi. Allan Endonezya yeşil muz likörü hakkında söylenmişti ve bu da Mao'nun Endonezya seçeneğini bir daha düşünmesine

neden oldu. Orası komünist de değildi ama Küba dışında her yerde olduğu gibi bir şeylerin değişmesi an meselesiydi. Fakat Bali'de muz liköründen fazlasını bulabilirlerdi.

"Bali olsun," dedi Allan. "Geliyor musun Herbert?"

Herbert Einstein yavaş yavaş biraz daha uzun yaşayacağı fikrine alıştırdı kendini ve keyifsiz bir şekilde kafa salladı. Evet, o da gelecekti, başka ne yapabilirdi ki?

ON DOKUZ

11 Mayıs 2005 Çarşamba – 25 Mayıs 2005 Çarşamba

Kaçaklar ve şüpheli ölüler, Zangoç Çiftliği'nde gözlerden uzak kalmayı başarmışlardı. Çiftlik anayolun yüz seksen metre önünde uzanıyordu ve bu açıdan çiftlik evi ve ahır, çiftliğin avlusunun görünmesini engelliyordu. Bu da Sonya için özgürlük alanı demekti. Ahır ve çiftliğin arkasındaki küçük odunluk arasında küçük yürüyüşlere çıkabiliyordu.

Çiftlikteki hayat genellikle eğlenceliydi. Benny düzenli olarak Turna'nın yaralarını bandajlıyor, mantıklı ve sınırlı miktarda ilaçlar veriyordu. Buster, Västgöta Ovası'nın uçsuz bucaksız manzarasını seviyordu ve sahibi Güzel birkaç arkadaş canlısı sözle kendisine yaklaştığı ve onu aç bırakmadığı sürece Sonya için her yer güzeldi. Son zamanlarda onlara yaşlı bir adam da katılmıştı ve fil için her şey daha da iyiye gitmişti.

Benny ile Güzel için ise hava ne olursa olsun güneş her zaman parlıyordu ve kanundan kaçıyor olmasalar muhtemelen çoktan evlenmiş olurlardı. Belli bir yaşa ulaştığınız zaman her şeyin yoluna girdiğini hissetmek çok daha kolay oluyordu.

Aynı zamanda Benny ve Bosse de kardeşlik ilişkilerini geliştirmişlerdi. Benny, votka içmek yerine meyve suyu içmesine rağmen bir yetişkin olduğunu Bosse'ye kabul ettirince her şey yoluna girmişti. Bosse, Benny'nin bu kadar çok şey bilmesinden çok etkilenmişti. Belki de okula gitmek ahmaklık

ya da zaman kaybı değildi. Küçük kardeşi âdeta büyümüş gibiydi ve bu da Bosse'nin iyi hissetmesini sağlıyordu.

Allan kimsenin ayağının altında dolaşmamayı tercih ediyordu. Hava mayıs ayında İsveç'te olduğu gibi gitse de gün boyu hamağında oturuyordu. Bazen Turna da onun yanına oturur ve birlikte muhabbet ederlerdi.

Konuşmalardan biri sırasında ikisinin de nirvanaya dair benzer fikirleri olduğu ortaya çıkmıştı. Her ikisi de bu mükemmel ve mutlak harmoniyi, güneşli ve ılıman bir iklimde bir şemsiyenin altındaki bir plaj sandalyesinde oturmak ve garsonların da her türlü soğuk içkiyi getirmesi olarak tanımlamışlardı. Allan, Turna'ya bir zamanlar Mao Zedong'dan aldığı parayla tatil yaptığı Bali'de ne kadar keyifli vakit geçirdiğini anlattı.

Fakat o bardakların içinde ne olacağını konuştuklarında fikir ayrılığına düştüler. Yüz yaşındaki adam votka kola ya da votka üzüm suyu tercih ederdi. Daha önemli günlerde ise votkayı sek içerdi. Turna Gerdin ise daha renkli içkileri severdi ve aralarında en iyisi de turuncunun altın sarısına döndüğü ve kendisine günbatımını hatırlatan kokteyldi. Ortasında da küçük bir şemsiye olmalıydı. Allan, Turna'nın ne haltlar yemeye içkisinde şemsiye istediğini merak etti. O zaman içemezdin ki. Turna, Allan'ın dışarıda dünyayı gezerken geçirdiği süre içinde Stockholm'den gelen basit bir hapishane kuşu olmaktan çok daha fazlasına sahip olduğunu ve Allan'ın bu konuyla ilgili en ufak bir fikri bile olmadığını söyledi.

Nirvana'nın içeriğine dair bu arkadaşça çekişme bir süre daha devam etti. Birinin yaşı diğerinin iki katıydı ve diğeri de ilkinden iki kat iriydi fakat çok iyi anlaşmışlardı.

Günler ve haftalar geçtikçe gazeteciler de üçlü katil ve yandaşlarıyla ilgili hikâyeyi canlı tutmakta zorlandılar. Bir ya da

iki gün sonra televizyon ve hem ulusal hem de yerel gazeteler bu haberi vermeyi bırakmışlardı ve söyleyecek hiçbir şeyiniz yoksa hiçbir şey söylemeyin şeklindeki eski ama kolaylıkla savunulabilir bakış açısına göre hareket ediyorlardı.

Akşam gazeteleri ve İsveç tabloit gazeteleri ise biraz daha uzun dayanmıştı. Eğer söyleyecek hiçbir şeyiniz yoksa her zaman söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etmeyen biriyle röportaj yapabilirdiniz. *Expressen*, Allan'ın nerede olduğuna dair bir şeyler bulabilmek için tarot kartlarından fal açma düşüncesini bile değerlendirdi fakat sonradan vazgeçti. Allan Karlsson muhabbetine bir son verilmeliydi. Git ve bir sonraki boka batır burnunu derdi ticaretle uğraşanlar. Eğer başka hiçbir şey yoksa son moda mucize diyetlerden biriyle alakalı bir yazı dizisi hazırlanabilirdi. Bu her zaman işe yarardı.

Yani medya, yüz yaşındaki adamın gizeminin unutulmasına müsaade ediyordu fakat bir istisna vardı. Yerel gazetede Allan Karlsson'un kayboluşuyla ilgili çeşitli raporlara yer verilmişti. Örneğin otobüs durağındaki bilet gişesine gelecekte yapılabilecek saldırıları engellemek için bir güvenlik kapısı konmuştu. Huzurevindeki Müdire Alice ise Allan Karlsson'un oda hakkından feragat ettiğine karar vermiş ve odanın "bakımın ve çalışanların samimiyetinin hakkını verebilecek ve saygı duyacak" yeni birine verilebileceğini söylemişti.

Fakat her gazete haberinde, polise göre Allan Karlsson'un huzurevindeki camdan atlayıp ortadan kaybolmasıyla başlayan olaylar zincirinin kısa bir özetine yer veriliyordu.

Yerel gazetenin başında dinozor bir yayıncı (başeditör) vardı ve bu adam umutsuzca eskimiş bir tavırla aksi kanıtlanana kadar her vatandaşın masum olduğu görüşüne inanıyordu. Bu yüzden gazetede bu drama ait hangi isimlerin verildiğine çok dikkat ediyordu. Allan Karlsson yine Allan Karlsson olarak

kalıyordu ama Julius Jonsson'a "67 yaşındaki adam", Benny Ljungberg'e ise "sosisli sandviç satıcısı" olarak yer verilmişti.

Bunun sonucunda kızgın bir adam Başkomiser Aronsson'un ofisini aradı. Adam, cinayet şüphelisi ve kayıp olan Allan Karlsson'la ilgili bir ipucunun olduğunu söyledi.

Başkomiser Aronsson'un tam da ihtiyacı olan şey bir ipucuydu.

Adam yerel gazetedeki bütün haberleri okumuş ve olanlar hakkında dikkatlice düşünmüştü. Başkomiser kadar detaylı bilgiye sahip olmasa da ona göre polis bu yabancıyı yeterince incelememişti.

"Eminim ki orası gerçek suçluyu bulacağınız yer olacak," dedi adam.

"Yabancı mı?" diye sordu Başkomiser Aronsson.

"Evet, yabancı. Adı İbrahim mi, Muhammed mi bilemiyorum çünkü gazete onun Türk mü Arap mı olduğunu bilmiyormuş gibi adamdan hep 'sosisli sandviç satıcısı' olarak bahsediyor. Hiçbir İsveçli sosisli sandviç standı açmaz. Yalnızca yabancıysan ve hiç vergi ödemiyorsan bu tür işlere girersin."

"Vay canına," dedi Aronsson. "Bir seferde ne kadar çok bilgi bu. Fakat aynı anda hem Türk hem de Müslüman olabilirsin ya da hem Arap hem Müslüman da olabilirsin. Hatta bu ihtimal oldukça yüksektir."

"Yani hem Türk hem Müslüman! Daha kötüymüş! O zaman geçmişini detaylıca araştırın! Lanet ailesinin geçmişini de. Adam yüzlerce akrabasını buraya toplayacak ve hepsi de devletten gelen yardımlarla geçinecekler."

"Yüzlerce değil," dedi Başkomiser. "Aslında sahip olduğu tek akrabası kardeşi ve..."

Tam o anda Başkomiser Aronsson'un kafasında bir fikir belirdi. Aronsson birkaç hafta önce Allan Karlsson, Julius Jonsson ve Benny Ljungberg'in aile geçmişinin araştırılmasını

istemişti. Araştırmanın amacı bu adamlardan herhangi birinin kızıl saçlı bir kardeşi, çocuğu, kuzeni ya da torunu olup olmadığını ve Småland'da yaşayıp yaşamadığını görmekti. Bu emri Gunilla Björklund'u tespit etmeden önce vermişti. Sonuçlar biraz zayıf kalmıştı.

Yalnızca bir isme ulaşabilmişlerdi ve o zaman bu isim çok alakasız gelmişti ama şimdi? Benny Ljungberg'in Falköping dışında yaşayan bir erkek kardeşi vardı. Hepsi orada mı saklanıyordu? Başkomiser'in düşünceleri adını bilmediği bu adamın konuşmasıyla kesildi.

"Peki, bu kardeşin sosisli sandviç standı neredeymiş? Ne kadar vergi ödüyormuş? Bu toplu göçler bir son bulmalı artık!"

Aronsson adama verdiği ipuçları için teşekkür etti ve sözü geçen sosisli sandviç satıcısının soyadının Ljungberg olduğunu ve katıksız bir İsveçli olduğunu söyledi. Ljungberg Müslüman mıydı değil miydi bundan emin olamıyordu. Aslında onu çok da ilgilendirmiyordu.

Adam, Başkomiser'in sözlerinde saldırgan bir tutum sezdiğini ve bunun da sosyalizmin açık bir işareti olduğunu söyledi.

"Benim gibi düşünen birçok insan var, sayımız gitgide artıyor. Gelecek seneki seçimlerde görürsünüz."

Başkomiser Aronsson adını bilmediği adama defolmasını söyledi ve telefonu kapattı.

Aronsson, Savcı Ranelid'e telefon açıp bir sonraki sabah ne yapmak istediğini anlattı ve onun da izniyle Västergötland'a gidip yüz yaşındaki adam ve arkadaşlarıyla ilgili yeni bir ipucunun izini sürmeyi planladı. (Aronsson, Savcı'ya haftalardır bildiği Benny Ljungberg'in kardeşine dair bilgiyi aktarmamayı tercih etmişti.) Savcı Ranelid, Aronsson'a iyi şanslar diledi.

Saat neredeyse akşam beş olmuştu ve Savcı kendi kendine sessizce ıslık çalarken ortalığı topluyordu. Bu konuyla ilgili bir kitap yazmalı mıydı? *Adaletin En Büyük Zaferi.* Bu doğru bir isim olur muydu? Çok mu iddialıydı? *Adaletin Büyük Zaferi.* Daha iyi. Üstelik daha mütevazı. Yazarın karakterine de bire bir uygun.

YİRMİ

1953 – 1968

Mao Zedong, Allan ve Herbert'e sahte İngiliz pasaportu bulmayı başardı. Yolculuklarına Shenyang'dan uçakla başladılar ve Şangay, Hong Kong ve Malezya üzerinden geçtiler. Kısa sürede eski Gulag mahkûmları Hint Okyanusu'ndan birkaç metre ilerideki sahilde bir plaj şemsiyesinin altında oturuyorlardı.

Eğer iyi niyetli garson kız sürekli istedikleri şeyleri yanlış getiriyor olmasaydı her şey mükemmel olabilirdi. Herbert ve Allan hangi içeceği sipariş verirlerse versinler ellerinde farklı içecekler buluyorlardı, bazen de hiçbir şey gelmiyordu. Bazen de garson kız plajda yolunu kaybediyordu. Allan için son nokta votkası kolasından biraz daha fazla olan votka kola yerine yeşil muz likörüyle yapılan Pisang Ambon gelmesiydi.

"Artık yeter," dedi Allan ve otel müdürüne şikâyette bulunup yeni bir garson göndermelerini isteyecekti.

"Ölümü çiğnemen gerekir," dedi Herbert. "Kız muhteşem güzellikte!"

Garson kızın adı Ni Wayan Laksmi'ydi, otuz iki yaşındaydı ve uzun zaman önce evlenmesi gerekirdi. Güzel görünüyordu fakat iyi bir aileden gelmiyordu, hiç parası yoktu ve her şeyden öte neredeyse bir *kodok* ile (Balice kurbağa anlamına geliyordu) aynı zekâya sahipti. Bu yüzden Ni Wayan Laksmi,

adada erkekler kızları ve kızlar da erkekleri seçtiğinde (seçme şansları olduğunda) hep dışarıda kalmıştı.

Bu durum onun için çok can sıkıcı değildi çünkü erkek arkadaşlarının, kız arkadaşlarının ya da herhangi bir türden arkadaşın yanında kendini rahat hissedemezdi! En azından şimdiye kadar öyleydi. Oteldeki iki beyaz tenli adamdan biri gerçekten özel biri gibiydi. Adı Herbert'ti ve ortak noktaları varmış gibi hissediyordu. Ondan en az otuz yaş daha büyük olmalıydı fakat bunun sorun olmadığını düşündü çünkü ona... âşık olmuştu! Üstelik hisleri karşılıklıydı. Herbert şimdiye kadar en azından kendisi kadar kalın kafalı biriyle daha tanışmamıştı.

Ni Wayan Laksmi on beş yaşına girdiğinde babası ona bir dil kitabı hediye etmiş ve kızının bu kitabı kullanarak Felemenkçe öğreneceğini ummuştu çünkü Endonezya o zamanlar Hollanda'nın sömürgesi konumundaydı. Kitabı dört yıl çalıştıktan sonra Hollandalı biri ziyarete gelmişti. Ni Wayan Laksmi öğrenmesi oldukça zor olan Felemenkçeyi ilk kez denemeye cesaret etmiş ve öğrendiği dilin Almanca olduğu söylenmişti. Kendisi de çok parlak zekâya sahip olmayan babası, kızına yanlış kitabı vermişti.

Şimdi o talihsiz olayın üzerinden on üç yıl geçmiş ve beklenmedik bir şekilde yararlı sonuçları olmuştu çünkü Ni Wayan Laksmi ve Herbert birbirleriyle rahatça konuşup aşklarını itiraf edebilmişlerdi.

Daha sonra Herbert, Mao Zedong'un Allan'a verdiği yığınla doların yarısını istedi ve Ni Wayan Laksmi'nin babasının yanına giderek en büyük kızıyla evlenmek için izin istedi. Babası ilk başta kendisiyle dalga geçildiğini düşündü. Önünde yabancı, beyaz tenli, cepleri parayla dolu bir adam durmuş kızlarından en aptal olanıyla evlenmek istediğini söylüyordu. Kapıyı çalmış olması bile başlı başına bir olaydı. Ni Wayan

Laksmi'nin ailesi, Bali'deki dört seviyeli kast sisteminin en alt basamağında yer alıyordu.

"Doğru eve geldiğinize emin misiniz?" diye sordu babası. "Bahsettiğin kişi de en büyük kızım mı?"

Herbert Einstein çoğunlukla işleri karıştırmakta üstüne kimseyi tanımadığını, bu durumda ise doğru olan şeyi yaptığına emin olduğunu söyledi.

İki hafta sonra evlendiler. Öncesinde Herbert'in adını bile unuttuğu bir dine geçmesi gerekmişti; içinde fil kafaları ve bunun gibi şeylerin olduğu eğlenceli bir dindi bu.

Bu süreç boyunca Herbert yeni karısının adını öğrenmeye çalıştı ama sonunda vazgeçti.

"Sevgilim, adını bir türlü hatırlayamıyorum. Sana Amanda diye seslensem bana kırılır mısın?"

"Hayır, sevgili Herbert. Amanda kulağa hoş geliyor. Fakat neden Amanda?"

"Bilmem," dedi Herbert. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Ni Wayan Laksmi'nin daha iyi bir fikri yoktu ve bu yüzden o andan itibaren Amanda Einstein olarak anıldı.

Herbert ve Amanda, Sanur kasabasında bir ev satın aldılar ve bu ev Allan'ın günlerini geçirdiği plajdan ve otelden çok da uzak değildi. Amanda garsonluğu bırakmıştı. Bu mantıklı bir karardı çünkü hiçbir siparişi doğru getiremediği için muhtemelen zaten kovulacaktı. Şimdi ikisi birlikte gelecekte ne yapmak istediklerine karar vermeliydiler.

Herbert gibi Amanda da karıştırılabilecek her şeyi birbirine karıştırıyordu. Sol sağ oluyor, üst alt oluyor, burası orası oluyordu. Bu yüzden hiç eğitim almamıştı. Çünkü okulda en azından yolu bulup sınıfına girmen gerekiyordu.

Fakat Amanda ve Herbert şimdi oldukça zenginlerdi ve her şey kendi akışı içinde yoluna giriyordu. Amanda kesinlikle

hiç ama hiç zeki değildi ve bunu kocasına da açıklamıştı ama aptal da değildi!

Herbert'e Endonezya'da her şeyin satılık olduğunu ve parası olan herkesin istediği her şeye sahip olabileceğini anlattı. Herbert karısının ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı, Amanda anlaşılmamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden kendisini daha fazla açıklama gereği duymadan konuşmaya devam etti.

"Sevgili Herbert, bana sahip olmak istediğin bir şey söyle."

"Yani... araba kullanmayı bilmek gibi mi?"

"Evet, aynen öyle," dedi Amanda.

Daha sonra da çıkması gerektiğini ve yapacak işleri olduğunu söyledi. Akşam yemeğinden önce dönmüş olacaktı.

Üç saat sonra yeniden evdeydi. Elinde Herbert'in adına çıkarılmış bir ehliyet vardı. Ama hepsi bu kadar değildi. Herbert'in lisanslı direksiyon eğitmeni olduğunu gösteren bir sertifika ve sonradan Einstein Sürücü Kursu adını verdiği yerel sürücülük kursunu satın aldığını gösteren fatura da vardı.

Herbert tüm bunların harika olduğunu düşündü fakat bu onu daha iyi bir sürücü haline getirmiyordu, değil mi? Aslında getiriyor diye açıkladı Amanda.

Artık bir görevi vardı. Artık iyi sürücülüğün ne olup olmadığına karar vermesi gerekiyordu. Hayat, doğru olanın her zaman doğru olmayabileceğini gösteriyordu fakat gücü elinde bulunduran kişinin söylediği doğruydu.

Herbert'in yüzü aydınlandı: anlamıştı!

Einstein Sürücü Kursu kısa sürede başarılı bir şirket haline geldi. Adada ehliyete ihtiyacı olan hemen hemen herkes bu iyi, beyaz tenli adamdan ders almak istiyordu. Herbert de kısa sürede bu role alışmıştı. Bütün teorik dersleri kendisi

vermiş ve hem arkadaş canlısı hem de otoriter bir şekilde kaza yapmamak için çok hızlı sürmemek gerektiğini anlatıyordu. Aynı zamanda çok yavaş da sürmemeliydiniz çünkü o zaman da trafiği sıkıştırabilirdiniz. Eğitmen, ne söylediğinin farkında gibiydi.

Altı ay sonra adanın diğer iki sürücü kursu müşteri eksikliğinden dolayı kapandı ve artık tekel Herbert'in elindeydi. Plaja yaptığı haftalık ziyaretlerin birinde Allan'a da bundan bahsetmişti.

"Seninle gurur duyuyorum Herbert," dedi Allan. "O kadar kişi içerisinde sürücülük eğitiminde senin bu kadar başarılı olmana ve sol şeritten akan trafiğe kadeh kaldırıyorum!"

"Sol şerit mi?" dedi Herbert. "Endonezya'da trafik soldan mı akıyor?"

Amanda da oldukça meşguldü. Öncelikle düzgün bir eğitim almış, sonra da ekonomi üzerine uzmanlaşmıştı. Tüm bunlar birkaç haftasına ve oldukça da fazla paraya mal olmuştu fakat sonunda elinde diplomasını tutuyordu. Üstelik Java'daki iyi üniversitelerden birinden en yüksek notlarla mezun olmuştu.

Artık üniversite mezunu olduğu gerçeğiyle birlikte Kuta'daki plajda uzun bir yürüyüşe çıkmış ve derin düşüncelere dalmıştı. Ailesine iyi bir gelecek sağlamak için şu hayatta ne yapabilirdi? Ekonomi eğitimi almış gibi görünüyor olsa da sayı saymak hâlâ çok zordu. Fakat belki de... gerçekten yapabilir miydi? Evet, lanet olsun, yapacağım diye düşündü Amanda.

"Siyasete gireceğim!"

Amanda Einstein, Liberal Demokratik Özgürlük Partisi'ni kurdu (liberal, demokratik ve özgürlük kelimelerinin bir arada güzel durduğunu düşünmüştü). Şimdiden altı bin hayalî üyesi vardı ve hepsi de sonbahardaki yerel seçimlerde Amanda'nın

şansının yüksek olduğunu düşünüyordu. Şu anki yönetici yaşı sebebiyle görevini koruyordu ve Amanda'nın aklına bu fikir gelmeden önce yalnızca bir aday vardı. Şimdi iki aday olmuşlardı. Bunlardan biri Pedana sınıfından bir adam, diğeri de Sudra sınıfından bir kadındı. Eğer Amanda'nın elinde yığınla dolar olmasaydı, seçim sonuçları kendisi için dezavantajlı olabilirdi.

Herbert eşinin siyasete atılmasına karışmıyordu fakat Allan'ın genel olarak siyasetten nefret ettiğini, Gulag'da geçirdiği yılların ardından da özellikle komünizmden hiç haz etmediğini biliyordu.

"Komünist mi olacağız?" diye sordu huzursuz bir şekilde.

Hayır, Amanda öyle olacağını düşünmüyordu. Bu kelimenin partinin adında yeri yoktu. Fakat Herbert gerçekten komünist olmak istiyorsa bu kelimeyi de ekleyebilirlerdi.

"Liberal Demokratik Komünist Özgürlük Partisi," dedi Amanda kendi kendine ve ismin kulağa nasıl geldiğini düşündü. İsim biraz uzundu ama işe yarayabilirdi.

Ancak Herbert'in kastettiği bu değildi. Tam aksini söylemeye çalışıyordu. Parti kendini siyasete ne kadar az adarsa o kadar iyiydi.

Seçim kampanyalarını nasıl karşılayacaklarını görüştüler. Amanda'ya göre kampanya süreci bittiğinde ellerinde fazla para kalmazdı çünkü kazanmak epey pahalı bir işti. Peki, Herbert ne düşünüyordu?

Herbert, bu aile içinde meseleyi en iyi anlayan kişinin Amanda olduğuna emindi. Kabul etmek gerekirse çok da rakibi yoktu.

"Harika," dedi Amanda. "O halde paramızın üçte birini seçim kampanyam için kullanacağız, üçte birini seçim bölgelerindeki yöneticilere rüşvet olarak vereceğiz, üçte birini

en büyük rakibimizi karalamak için kullanacağız ve kalan üçte biri de işler yolunda gitmezse hayatımıza devam etmek için kullanacağız. Ne düşünüyorsun?"

Herbert burnunu kaşıdı ve aslında hiçbir şey düşünmedi. Fakat Allan'a, Amanda'nın planlarından bahsetti ve Allan muz likörü ile votka arasındaki farkı bile bilmeyen bir kişinin yerel yönetici olabileceği olasılığını düşünerek iç çekti.

Mao Zedong'dan aldıkları bir tomar dolarla yola çıkmışlardı ve Allan'ın payının büyük bir kısmı duruyordu. Bu yüzden Herbert ve Amanda'ya seçimden sonra bir miktar para vereceğine söz verdi. Fakat daha sonra ikisinin de anlamadığı projelerle ilgili olarak hiçbir şey duymak istemediğini dile getirdi.

Herbert bu öneri için ona teşekkür etti. Allan çok nazik bir adamdı, orası kesin.

Ancak Allan'ın yardımına ihtiyaç duymadılar. Yerel yönetici seçimleri Amanda açısından büyük bir başarıyla sonuçlandı. Oyların yüzde sekseninden fazlasını aldı ve rakibini yalnızca yüzde yirmi iki oyla bıraktı. Rakibi toplam rakamın yüzde yüzden fazla olduğunu ve bunun da seçimlere hile karıştığı anlamına geldiğini düşündü fakat mahkeme onun bu şikâyetini dikkate almadı ve halkın oyuyla seçilmiş Bayan Einstein'a karşı bir kez daha şikâyette bulunursa ciddi sonuçlarla karşılaşacağı konusunda onu uyardı. Mahkeme kararından hemen önce Amanda, mahkeme başkanıyla tesadüfen buluşmuş ve beraber çay içmişlerdi.

Amanda Einstein yavaş yavaş fakat emin adımlarla adayı ele geçirirken eşi Herbert insanlara araba kullanmayı öğretmeye devam etti (kesinlikle gerekli olmadıkça kendisi asla direksiyon başına geçmiyordu) ve Allan da elinde ortama uygun bir

içecekle lobideki sandalyesinde oturmaya devam ediyordu. Amanda garsonluğu bıraktığı için artık (çoğunlukla) tam olarak siparişini verdiği içkiyi içebiliyordu.

Her zamanki yerinde oturması ve her zamanki içkisinden içmesi dışında sipariş verdiği uluslararası gazeteleri okuyor, acıktığında yemek yiyor ve çakırkeyif olduğunda odasında kestiriyordu.

Günler haftalara, haftalar aylara, aylar da yıllara dönüştü ve Allan tatilde olmaktan hiç sıkılmadı. On beş yıl sonra bile hâlâ parası bitmemişti. Bunun bir sebebi başlangıçta elinde yüklü miktarda para olmasıydı ve diğer sebebi de Amanda ve Herbert Einstein'ın kaldığı oteli satın almaları ve Allan'ın da tatili karşılığında ücret ödemeyen tek misafir olmasıydı.

Allan artık altmış üç yaşına gelmişti ve hâlâ gerekenden fazla hareket etmemeye dikkat ediyordu. Amanda ise siyasi kariyerinde gücüne güç katıyordu. Kitleler arasında bayağı popüler olmuştu ve kız kardeşlerinden birinin başında olduğu istatistik kurumu tarafından gerçekleştirilen anketler de durumun böyle olduğunu doğruluyordu.

Üstelik Bali, insan hakları örgütleri tarafından ülkedeki en az yolsuzluk oranına sahip bölge olarak seçilmişti. Bu durum, Amanda'nın bütün araştırma komitesini rüşvete bağlamasının doğal bir sonucuydu elbette.

Her şeye rağmen yolsuzluğa karşı yürütülen kampanya Amanda'nın yönetici olarak yaptığı işleri tanımlayan üç şeyden biriydi. Bali'deki tüm okullarda yolsuzluğu önleme derslerini bile başlatmıştı. Denpasar'daki bir müdür bu fikre karşı çıkmış ve tüm bu çabaların ters tepebileceğini söylemişti. Fakat Amanda, müdürü okul komitesinin başkanı yapmış ve çifte maaşa bağlayarak bu işi de halletmişti.

Amanda'nın işlerinin ikinci odak noktası komünizme karşı savaşıydı. Seçimden önce yerel komünist partinin kapanmasına yönelik bir kampanya organize etmiş ve fakat kampanya kendi faydasına olmaktan çok daha uzak bir noktaya taşınmıştı. Bu şekilde seçimlerden daha küçük bir bütçeyle zaferle ayrılmıştı.

Amanda'nın başarısına katkıda bulunan üçüncü unsur da Herbert ve Allan'dı. Onlar sayesinde dünyanın geri kalan büyük bir bölümünde hiçbir şekilde yıl boyunca hava sıcaklığının otuz derece olmadığını keşfetmişti. Avrupa diye adlandırdıkları ve Allan'ın geldiği yerin kuzey kısımları çoğunlukla soğuktu. Bu yüzden kendi satın aldığı topraklar üzerinde lüks otellerin inşaatını başlatan imar yasasına onay vererek turizmi canlandırmayı amaçladı.

Bir diğer taraftan, en yakınları ve en değer verdiği kişilere, babasına, annesine, kız kardeşlerine, amcalarına, halalarına ve kuzenlerine de bakmış ve hepsinin Bali toplumunda kazançlı görevlerde yer almalarını sağlamıştı. Bu durum Amanda'nın ikiden fazla kez yönetici seçilmesiyle sonuçlanmıştı. Üstelik ikinci seferde oylar ve seçmenlerin sayımı bile yapılmıştı.

Yıllar geçerken Amanda aynı zamanda iki erkek çocuk dünyaya getirmişti. İlkine Allan Einstein (Herbert her şey için Allan'a minnettardı) ve arkasından gelene de Mao Einstein (işlerine oldukça yarayan bir yığın doların hatırına) adı verilmişti.

Fakat bir gün her şey ters gitmeye başladı. İlk olarak neredeyse 3000 metre yüksekliğindeki Agung Yanardağı lav püskürtmeye başladı. Yetmiş iki kilometre uzaklıkta bulunan Allan için bunun ilk sonucu dumanların güneşi kapatması oldu. Diğerleri için sonuçlar daha kötüydü. Binlerce insan öldü ve daha da fazlası adadan göç etti. Bali'nin şimdiye kadarki en popüler yöneticisi adına yakışır kararlar alamamıştı. Alması gereken kararlar olduğunun bile farkında değildi.

Yanardağ yavaş yavaş sakinleşmişti fakat ada hem siyasi hem de ekonomik açıdan, ülkenin geri kalanı gibi hâlâ erimeye devam ediyordu. Jakarta'da Sukarno'nun yerine Suharto geçmiş ve yeni lider, önceki gibi çeşitli siyasi oluşumlara yumuşak bir şekilde yaklaşmayacaktı. Her şeyden önce Suharto komünistleri, olası komünistleri, şüpheli komünistleri ve muhtemelen komünist olmayanları ve masum insanları avlamaya başlamıştı. Kısa sürede iki bin-üç bine yakın kişi ölmüştü. Rakamlar net değildi çünkü etnik Çinlilerin birçoğu komünist olarak yaftalanmış ve Endonezya'dan kapitalist muamelesi gördükleri Çin'e gönderilmişlerdi.

Duman dağıldığı zaman, Endonezya'nın iki yüz milyon vatandaşından hiçbiri komünist fikirleri savunmuyordu (işi garantiye almak için bu düşünceleri suç olarak değerlendirmişlerdi). Devletin zenginliklerini paylaşmak için ABD'yi ve diğer Batı ülkelerini davet eden Suharto için görev tamamlanmıştı. Bunun karşılığında ekonominin çarkları yeniden dönmeye başlamış, insanlar daha iyi paralar kazanmış ve hepsinden de iyisi Suharto'nun kendisi kısa sürede inanılmaz derecede zengin olmuştu. Askerî kariyerine şeker kaçakçılığı yaparak başlayan bir askere göre durum fena sayılmazdı.

Amanda Einstein yönetici olmanın artık eğlenceli olmadığını düşünüyordu. Jakarta hükümetinin doğru düşünmelerini sağlama çabaları yüzünden seksen bine yakın Balili yaşamlarını kaybetmişti.

Bu karmaşanın ortasında Herbert emekli oldu, Amanda da henüz elli yaşına basmamış bile olsa aynı şeyi yapmayı planlıyordu. Aile olarak bu süre içerisinde toprak ve otel sahibi olmuşlardı ve ailenin zenginleşmesini sağlayan bir yığın dolar artık daha fazla dolar olarak karşılarındaydı. Emekliye ayrılmak mantıklı olabilirdi ama emekli olunca ne yapacaktı?

"Paris'te Endonezya Büyükelçisi olmaya ne dersin?" diye sordu ilk olarak Suharto kendini telefonda tanıtır tanıtmaz.

Suharto, Amanda Einstein'ın Bali'de yaptığı çalışmaların ve yerel komünistleri ortadan kaldırmaya yönelik kararlarından haberdardı. Üstelik büyükelçiliklerdeki üst mevkiler söz konusu olduğunda cinsiyetler arasında bir denge olmasını istiyordu (eğer Amanda işi kabul ederse bu oran 24'e 1 olacaktı).

"Paris mi?" diye cevapladı Amanda Einstein. "Orası neresi?"

Allan ilk başta 1963 volkanik patlamasını bir mesaj olarak algılamış ve harekete geçmesi gerektiğini düşünmüştü. Fakat kaybolan yanardağ dumanının ardından çıkan güneş ile her şey eski haline dönmüştü (bir sebepten dolayı sokaklarda devam eden iç savaş hariç).

Bu yüzden Allan, birkaç yıl daha plaj sandalyesinde oturmaya devam etti.

En sonunda eşyalarını toplayıp yoluna devam etmesini sağlayan da Herbert oldu. Bir gün Herbert, Amanda'yla birlikte Paris'e taşınacağını ve Allan da onlarla beraber gitmek istiyorsa eskiden kullandığı sahte (üstelik eski) İngiliz pasaportu yerine arkadaşına sahte Endonezya pasaportu hazırlatabileceğini söyledi. Üstelik geleceğin büyükelçisi Allan'a yapacak bir iş bulabilirdi, hatta çok fazla çalışmasına gerek bile olmazdı çünkü Fransızca, ülkeye aldıkları kişiler için biraz zor bir dildi.

Allan teklifi kabul etti. Artık yeterince dinlenmişti. Dahası Paris dünyanın sakin ve dengeli bir köşesi gibi geliyordu ve orada Allan'ın oralardan bile hissedilen, Bali'yi ele geçiren ayaklanmalar yoktu.

İki hafta içinde yola çıktılar. Amanda 1 Mayıs günü elçilikteki işine başladı.

Yıl 1968'di.

YİRMİ BİR

26 Mayıs 2005 Perşembe

Başkomiser Göran Aronsson, Zangoç Çiftliği'ne varıp Allan Emmanuel Karlsson'u geniş ahşap verandada bir hamağın üstünde yatarken bulduğunda Per-Gunnar Gerdin hâlâ uyuyordu.

Benny, Güzel ve Buster, Sonya'nın ahırdaki yeni yerine su taşımakla meşgullerdi. Julius sakallarını uzatmış ve malzemeleri almak için grubun izniyle Bosse'yle birlikte Falköping'e gitmişti. Allan hamakta uyuyakalmıştı ve Başkomiser geldiğini belli edene kadar da uyanmadı.

"Siz Allan Karlsson olmalısınız?" diye sordu Başkomiser Aronsson.

Allan gözlerini açtı ve "Öyle olmasını umuyorum," dedi. Fakat ona kimin seslendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Acaba yabancı bu konuya biraz ışık tutabilir miydi?

Başkomiser hemen konuya girdi. Adının Aronsson olduğunu, polis teşkilatında başkomiser olarak çalıştığını, bir süredir Bay Karlsson'u aradığını ve Bay Karlsson'un cinayet suçuyla yargılanmak üzere tutuklanacağını söyledi. Bay Karlsson'un arkadaşları Bay Jones, Bay Ljungberg ve Bayan Björklund da bu durumdan dolayı gözaltına alınacaklardı. Belki Bay Karlsson onların nerede olduklarını söyleyebilirdi?

Allan cevap vermek için acele etmedi. Düşüncelerini toplaması gerektiğini, daha yeni uyandığını ve Başkomiser'in tüm bunları anlayacağını umduğunu söyledi. Bir şeyleri dikkatlice düşünmeden arkadaşlarınız hakkında konuşamazdınız, değil mi? Başkomiser'in anlayış göstereceğine emindi.

Başkomiser tavsiyede bulunmanın kendi işi olmadığını fakat Bay Karlsson'un acele etmesi ve bütün bildiklerini anlatması gerektiğini söyledi. Aslında hiç de acelesi yoktu.

Allan bunu rahatlatıcı buldu ve Başkomiser'e hamağa oturmasını ve kendisine bir fincan kahve ikram etmeyi teklif etti.

"Kahvenize şeker ister misiniz komiserim? Ya da süt?"

Başkomiser Aronsson gözaltına alınmış potansiyel suçluların yandaki mutfak bile olsa hiçbir yere ayrılamayacağını biliyordu. Fakat bu adamda sakinleştirici etki yapan bir şeyler vardı. Üstelik Başkomiser hamağından baktığında mutfağı gayet net görebiliyordu. Bu yüzden de Allan'a teklifi için teşekkür etti.

"Süt olsun lütfen. Şekersiz," diye bilgi verdi ve hamağa yayıldı.

Yeni tutuklanmış Allan kendini mutfağa attı. ("Belki biraz çörek de istersiniz?") O sırada Başkomiser Aronsson da verandada oturmuş onu izliyordu. Aronsson nasıl bu kadar beceriksiz davrandığını anlamakta zorluk çekiyordu. Çiftlik evinin verandasında yalnız yatan yaşlı adamı görmüş ve bu kişinin Bosse Ljungberg'in babası olabileceğini düşünmüştü. Bu şekilde Allan'ın izini sürmek adına o kişilerle konuşabilir ve onlar da orada başka kimsenin bulunmadığını ve Västergötland'a yaptığı yolculuğun tamamen gereksiz olduğunu doğrulayabilirlerdi.

Fakat Aronsson verandaya yeterince yaklaşınca hamakta yatan kişinin Allan Karlsson olduğu ortaya çıkmıştı. Sakin ve profesyonel tavrını bozmamaya çalıştı. Tabii üç kişinin

ölümünden sorumlu olduğu düşünülen bir kişinin mutfağa gidip kahve hazırlamasına ne kadar "profesyonel" diyebilirseniz... Şimdi hamağın üzerinde oturmuş kendini oldukça amatör hissediyordu. Yüz yaşındaki adam Allan Karlsson tehlikeli görünmüyordu ama diğer üç şüpheli muhtemelen yanlarında suçlulara yardım ve yataklık yaptığı için tutuklanması gereken Bosse Ljungberg'le birlikte ortaya çıkarlarsa Aronsson ne yapabilirdi?

"Sütlü ama şekersiz istemiştiniz, değil mi?" diye sordu Allan mutfaktan. "Benim yaşımda her şey çok çabuk unutuluyor."

Aronsson sütlü kahve isteğini tekrarladı ve sonra da Falköping'deki meslektaşlarından destek istemek için cep telefonunu çıkardı. Gerçekten güvende olmak için en az iki polis aracına daha ihtiyaç vardı.

Fakat kendisi istediği aramayı yapamadan telefonu çaldı. Arayan Savcı Ranelid'di ve olay yaratacak haberleri vardı.

YİRMİ İKİ

25 Mayıs 2005 Çarşamba – 26 Mayıs 2005 Perşembe

Bengt "Cıvata" Bylund'un kokuşmuş parçalarını Kızıl Deniz'deki balıklara yem eden Mısırlı denizci üç günde en sonunda Cibuti'ye varmıştı.

Arka cebinde Cıvata'nın cüzdanından çıkan 800 İsveç kronu vardı. Denizcinin bu paraya dair hiçbir fikri yoktu fakat umutları vardı ve şimdi de parayı bozdurabileceği bir yer arıyordu.

Cibuti'nin başkenti de hiç hayal gücü kullanılmamış bir şekilde ülkenin adıyla aynıydı ve genç, canlı bir yerdi. Canlıydı çünkü Cibuti stratejik bir şekilde Afrika Boynuzu'nun tepesinde konumlanmıştı ve gençti çünkü Cibuti'de yaşayan insanlar çok uzun yaşamazlardı. Ellinci yaş gününüzü görmüş olmanız bile çok istisnai bir durumdu.

Mısırlı denizci şehrin balık pazarında durmuş ve parasını bozdurabileceği bir yer aramaya devam etmeden önce kızartılmış bir şeyler yemeyi ümit etmişti. Tam yanında halktan biri, çok terli bir halde huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu ve gözleri fal taşı gibi açılmış şekilde etrafını inceliyordu. Denizci, adamın bu kadar terli olmasını ilginç bulmadı çünkü gölgede bile sıcaklık en az otuz beş dereceydi ve üstelik terli adam, alnına kadar inmiş fesin altında iki kat peştamal ve iki tişört giymişti.

Terli adam yirmili yaşlarının ortalarındaydı ve daha fazla da yaşlanmaya niyeti yoktu. Ruhu bir devrim yaşıyordu. Bunun sebebi ülkenin yarısının işsiz olması ya da her beş vatandaştan birinin HIV ya da AIDS virüsü taşıyor olması veya içme suyu azlığı yahut çölün tüm ülke çapına yayılması ve acınası bir şekilde az olan ekilebilir araziyi yutması değildi. Hayır, bu adam öfkeliydi çünkü ABD kendi ülkelerinde askerî üs kurmuştu.

Bu bakımdan, ABD yalnız değildi. Fransız Yabancı Lejyonu da oradaydı. Fransa ve Cibuti arasında güçlü bir bağlantı vardı. Ülke 1970'li yıllarda kendi başına ticaret yapabilme özgürlüğü kazanana kadar Fransız Somalisi diye anılıyordu (Fransızca şekilde tabii).

Amerika, Yabancı Lejyonu üssünün yanında Körfez Bölgesi ve Afganistan'dan uzakta kendi üssünü inşa etme hakkını kazanmak için görüşmelere başlamıştı ve bir dolu Orta Afrika trajedisi de kapıdaydı.

Neredeyse bütün Cibuti halkı hiç oralı olmazken Amerika bunun iyi fikir olduğunu düşünüyordu. Çünkü Cibuti halkı bir gün daha fazla yaşamanın derdindeydi.

Fakat içlerinden birinin Amerikalıların varlığına karşı çıkma gücü vardı. Ya da belki de kendi iyiliği için fazla dindar olmaya çalışıyordu.

Sebep ne olursa olsun, başkentin etrafında gezinmeye başlamış, ülkesine gelmiş Amerikalı askerleri gözetlemeye çıkmıştı. Yürüyüşleri boyunca doğru zamanda çekeceği iple Amerikalıları havaya uçuracağını ve kendisinin de tam aksi yönde denizlere açılacağını hayal ediyor ve ipi gergin bir şekilde avucunda yuvarlıyordu.

Fakat daha önce de dediğimiz gibi hava oldukça sıcaktı (Cibuti'de genellikle öyledir). Bombanın kendisi beline ve sırtına sarılıydı ve üstünde kat kat giysi vardı. İntihar bombacısı

güneşin altında kavruluyor olmalıydı ve sonunda yapabildiği en iyi şey elindeki iple fazla oynamak olmuştu.

Böyle yaparak kendini ve o anda yanında olan talihsiz insanları âdeta kıymaya çevirmişti. Daha sonra iki Cibutili daha yaralı olarak kurtarılmalarına rağmen yaşam savaşını kaybetmiş ve onun yakınında duran insan da ağır yaralanmıştı.

Kurbanlardan hiçbiri Amerikalı değildi. Fakat intihar bombacısına en yakın noktada duran kişi Avrupalı olabilirdi. Polis, sahibinin parçaları arasında ilginç bir şekilde iyi durumda kalmış cüzdanını bulmuştu. 800 İsveç kronunun yanı sıra cüzdanda bir pasaport ve ehliyet de vardı.

Bir sonraki gün Cibuti'deki İsveç onur konseyi, belediye başkanı tarafından bilgilendirilmiş ve bütün kanıtların gösterdiği gibi İsveç vatandaşı Erik Bengt Bylund balık pazarındaki korkunç bombalı saldırıda ölmüştü.

Ne yazık ki sözü geçen Bylund kişisinden arta kalan parçalar teslim edilemiyordu çünkü darmadağın olmuştu. Kalan parçalar da uygun şartlar altında yakılıp küle çevrilmişti.

Onur konseyi Bylund'un içinde pasaport ve ehliyet bulunan cüzdanını (paralar yolda yok olmuştu) teslim aldı. Belediye başkanı, şehri İsveç vatandaşını koruyamadığı için üzüntüsünü dile getirdi fakat onur konseyi izin verirse bir noktadan bahsetmeleri gerekecekti.

Bylund, geçerli bir vizesi olmadan Cibuti'ye gelmişti. Belediye başkanı bu konuyu Fransızlarla ve özellikle de Başkan Guelleh'le kaç kere tartıştığını hatırlamıyordu bile. Eğer Fransızlar lejyonerleri doğrudan üsse uçurmak istiyorlarsa bu onların meselesiydi. Fakat aynı zamanda bir lejyoner üsten ayrılmış ve Cibuti şehrine girmişti (belediye başkanı "benim şehrim" diyordu) ve geçerli belgelerinin olması zorunluydu. Belediye başkanı, Bylund'un yabancı lejyonerlerden biri ol-

duğundan bir saniye bile şüphelenmemişti. Bu düzeni çok iyi biliyordu. Amerikalılar kurallara uymuştu fakat Fransızlar hâlâ Fransız Somalisi'nde gibi davranıyorlardı.

Onur konseyi başsağlığı dilekleri için belediye başkanına teşekkür etti ve uygun bir zamanda Fransız temsilcilerle vize durumlarını tartışacaklarına dair yalandan söz verdiler.

Letonya'nın başkenti Riga'da, güneydeki varoşlarda yer alan bir hurdalıkta araba parçalama işiyle uğraşan talihsiz Arnis Ikstens için bu korkunç bir deneyimdi. Sıradaki son araç tamamen dümdüz hale gelmeden birkaç saniye önce araba diyebileceğiniz metal yığınından sarkan insan kolunu fark etti.

Arnis hemen polise telefon açtı ve daha öğlen saatleri olmasına rağmen evine gitti. Kopmuş insan kolunun görüntüsü uzun süre kafasını kurcalayacak gibiydi. Adamın, araba sıkıştırma makinesine girmeden çok önce ölmüş olmasını umdu.

Riga'daki polis şefleri bizzat İsveç Büyükelçiliği'ndeki büyükelçiyi bilgilendirmişler ve vatandaşları Henrik Mikael Hultén'in Riga'nın güneyindeki varoşlarda bir araba hurdalığında, Ford Mustang marka aracın içinde ölü bulunduğunu bildirdiler.

Tam olarak bahsettikleri kişi olup olmadığını netleştirememişlerdi fakat ölü adamın üzerinde taşıdığı cüzdanın içeriği kimliğini ele veriyordu.

26 Mayıs günü saat sabah 11.15 civarında İsveç Dışişleri Bakanlığı, Cibuti'deki onur konseyinden bir faks aldı ve faksta ölü bir İsveç vatandaşının durumuyla ilgili bilgiler ve çeşitli belgeler yer alıyordu. Sekiz dakika sonra aynı konuda ikinci bir faks geldi ve bu faks da Letonya'daki büyükelçilikten ulaşmıştı.

Bakanlıkta nöbette olan memur ölü adamın ismini ve fotoğraflarını hemen tanımıştı çünkü yakın zamanda bu kişiyi gazetelerde de görmüştü. Memura göre durum biraz ilginçti çünkü adam İsveç'ten çok uzak bir noktada ölmüştü. Memur her iki faksı da taradı ve sonra da iki kurbanla ilgili tüm bilgileri içeren bir e-posta yazdı.

Savcı Ranelid'in hayatı paramparça olmak üzereydi. Üç kişiyi öldürmekle yargılanan yüz yaşındaki adam dosyası çok uzun zamandır beklediği ve tamamen hak ettiği zirveye ulaşması için gerekli olan profesyonel adımdı.

Fakat şimdi, Sörmland'da ölen ilk kurbanın üç hafta sonra yeniden Cibuti'de öldüğü ortaya çıkmıştı. Småland'da ölen ikinci kurban da Letonya'nın Riga şehrinde bir daha ölmüştü.

On kez derin nefes aldıktan sonra Savcı Ranelid'in beyni yeniden çalışmaya başladı. Aronsson'a ulaşmalıyım diye düşündü.

Aronsson da üçüncü kurbanın kim olduğunu bulmalıydı. Üçüncü kurban ve yüz yaşındaki adam arasında bir DNA bağlantısı olmalıydı.

Yoksa Ranelid kendini aptal durumuna düşürmüş olacaktı.

Başkomiser Aronsson, Ranelid'in sesini duyduğunda hemen Allan Karlsson'u bulduğunu ve gözaltına aldığını (bu süreçte kendisi için mutfakta kahve hazırlamaya gitmiş olsa bile) belirtti.

"Diğerlerine gelince, onların da bu civarda olduklarını düşünüyorum ama önce destek çağırmam gerekiyor..."

Savcı Ranelid, Başkomiser'in rapor vermesini kesti ve ümitsizce birinci kurbanın Cibuti'de, ikinci kurbanın Riga'da bulunmuş olduğunu ve tesadüfler zinciri şeklindeki kanıtın da parçalara ayrıldığını söyledi.

"Cibuti mi?" diye sordu Başkomiser Aronsson. "Orası da neresi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Savcı Ranelid. "Åker Dökümhanesi'nin bulunduğu kasabaya on iki kilometreden fazla uzaklıktaysa bu durum benim davamı büyük ölçüde güçsüz hale getirir. Şimdi üçüncü kurbanı bulman gerek!"

Tam o anda yeni uyanan Per-Gunnar Gerdin verandaya çıktı. Kafasıyla kibarca selam verdi ve gözleri faltaşı gibi açılmış Başkomiser Aronsson'a doğru dikkatle yürümeye başladı.

"Sanırım üçüncü kurban beni buldu," diyebildi.

YİRMİ ÜÇ

1968

Allan'ın Paris'teki Endonezya Büyükelçiliği'nde üstlendiği görevleri hiç zor değildi. Yeni büyükelçi, Bayan Amanda Einstein ona kendisine ait bir oda vermiş ve istediği her şeyi yapmakta özgür olduğunu söylemişti.

"İşler kötüye gidip başka ülkelerden insanlarla tanışmam gerektiğinde tercüman olarak yardım edebilirsen çok güzel olur."

Allan, kendisine verilen görevin doğasını da göz önünde bulundurarak işlerin çok kötüye gidebileceği ihtimalini düşündü. Sırada bekleyen ilk yabancı, eğer Allan doğru anladıysa, yarın gelmiş olacaktı.

Amanda'ya akreditasyon için Élysée Sarayı'na gitmesi gerektiği hatırlatıldığında kadın, içinden küfretti. Tören iki dakikadan fazla sürmeyecekti fakat iki dakika, aptalca şeyler söyleme eğilimi olan Amanda gibi biri için yeter de artardı bile.

Allan, Amanda'nın ağzından zaman zaman uygunsuz şeyler çıktığını fakat iki dakika boyunca Endonezce konuşup ya da yalnızca gülümseyip arkadaş canlısı gibi gözükürse Cumhurbaşkanı de Gaulle'le hiçbir sorun yaşamayacağı konusunda rahatlatıcı bir konuşma yaptı.

"Adı ne demiştin?" diye sordu Amanda.

"Endonezce, Endonezce konuşsan yeterli," dedi Allan. "Ya da daha iyisi, Balice konuş."

Daha sonra Allan, Fransa'nın başkentinde yürüyüşe çıktı. Plaj sandalyesinde on beş yıl geçirdikten sonra bacaklarını açmasının işe yarayacağını düşündü. Aynı zamanda elçiliğin aynasında kendini görmüş ve 1963'teki yanardağ patlamasından beri saçını kestirmediğini ya da tıraş olmadığını fark etmişti.

Ama görünen o ki açık bir berber bulmak da imkânsızdı. Her yer kapanmıştı ve herkes grevde gibiydi. Binaları ele geçiriyor, gösteriler yapıyor, arabaları deviriyor ve birbirlerine ellerine geçeni fırlatarak çığlıklar atıp küfrediyorlardı. Kafası önde yürüdüğü caddelere isyan bariyerleri yerleştiriliyordu.

Daha yeni terk ettiği Bali'yi hatırladı birden. Tek fark burası daha soğuktu. Allan geri döndü ve elçiliğe doğru yürümeye başladı.

Orada öfkeden köpürmüş Büyükelçi'yle karşılaştı. Élysée Sarayı'ndan bir telefon gelmiş ve iki dakikalık akreditasyon töreninin uzun bir öğle yemeğine dönüştüğü ve Büyükelçi'nin kocasının ve elbette kendi tercümanının da gelebileceği ve Cumhurbaşkanı de Gaulle'ün İçişleri Bakanı Fouchet ve dahası Amerikan Başkanı Lyndon B. Johnson'ı da davet ettiği bilgisini almıştı.

Amanda çaresizdi. Hemen sınır dışı edilme riski olmadan Cumhurbaşkanı'yla iki dakika geçirebilirdi fakat masada başka bir başkan daha varken üç saatlik bir yemek çok fazlaydı.

"Neler oluyor, ne yapmamız gerekiyor Allan?" diye sordu Amanda.

Fakat el sıkışmanın iki başkanla uzun bir öğle yemeğine dönüşmesi Allan için bile anlaşılmaz bir durumdu. Anlaşılması güç olayları anlamaya çalışmak da onun doğasında yoktu.

"Ne yapmalıyız? Sanırım Herbert'i bulup bir şeyler içmeye gidebiliriz. Zaten akşam olmak üzere."

Bir tarafta Cumhurbaşkanı de Gaulle, diğer tarafta uzak ve önemsiz bir ülkeden bir büyükelçiyle gerçekleştirilecek olan akreditasyon töreni genellikle en fazla altmış saniye sürerdi fakat söz konusu büyükelçi konuşkan biriyse bu süre iki katına kadar çıkabilirdi.

Endonezya Büyükelçisi konusunda ise durum, Allan Karlsson'un uğraşmayı denese bile asla çözemeyeceği büyük siyasi sebeplerden dolayı tamamen farklı bir hal almıştı.

Başkan Lyndon B. Johnson, Paris'teki Amerikan Büyükelçiliği'nde oturmuş zaferin gelmesini bekliyordu. Vietnam'daki savaşa karşı yürütülen protestolar dalga dalga artıyordu ve adı savaşla en çok anılan kişi olan Başkan Johnson her yerde en sevilmeyen adam ilan edilmişti.

Johnson, kasım seçimlerinde aday olma planlarından uzun zaman önce vazgeçmişti fakat "katil" ya da her bir yanda anıldığı diğer hoş olmayan sıfatlardan daha güzel bir şekilde anılmak istiyordu.

Bu yüzden öncelikle Hanoi'nin bombalanmasına ara verdirdi ve sonra da bir barış konferansı düzenledi. Konferansın düzenleneceği şehirde neredeyse bir savaşın çıkmış olması Başkan Johnson için trajikomik bir durumdu. De Gaulle denen adamın dişini geçirebileceği bir şeyler de vardı.

Başkan Johnson, de Gaulle'ün tam bir işe yaramaz olduğunu düşünüyordu. Kollarını sıvayıp ülkesini kimin Almanlardan kurtardığını "unutmuş" gibi görünüyordu. Fakat siyasetin kuralları en azından bir öğle yemeği yemeden Fransa ve Amerika başkanlarının aynı başkentte bulunmalarını olanaksız kılıyordu.

Bu yüzden öğle yemeği ayarlandı, herkes buna katlanmak zorundaydı. Fakat şansına Fransızlar her şeyi birbirine ka-

rıştırmış (Johnson hiç şaşırmamıştı) ve Cumhurbaşkanı'nın planlarını aynı anda iki işi birden halletmesi gerekecek şekilde ayarlamışlardı. Bu yüzden yeni Endonezya Büyükelçisi de (hem de bir kadın!) onlara katılıyordu. Başkan Johnson bunda bir sorun görmedi, de Gaulle yerine bu kadınla konuşabilirdi.

Fakat gerçekte Fransa Cumhurbaşkanı'nın planlarında bir karışıklık olmamıştı. Cumhurbaşkanı de Gaulle kişisel olarak son dakikada durumun böyle olduğunu söylemişti. Bu şekilde öğle yemeğinin dayanılır hale gelmesini ummuştu. Johnson yerine Endonezya Büyükelçisi ile (hem de bir kadın!) sohbet edebilirdi.

Cumhurbaşkanı de Gaulle, Johnson'ı hiç sevmezdi fakat bunun sebebi kişisel değil, tarihî meselelerdi. Savaşın sonunda ABD, Fransa'yı Amerikan askerî yasaları altına alıp ülkesini ele geçirmeye çalışmıştı! Karşısında oturan Başkan'ın bizzat bu olayla ilgisi olduğunu bilirken, de Gaulle onları nasıl affedebilirdi? Karşısında oturan Başkan, yani Johnson... Adı Johnson'dı... Amerikalılar tarzdan hiç anlamıyor diye düşündü Charles André Joseph Marie de Gaulle.

Amanda ve Herbert kısa süre içinde, Herbert'in Élysée Sarayı'nda Cumhurbaşkanı eşliğinde gerçekleştirilecek toplantı sırasında elçilikte kalması gerektiğine karar vermişlerdi. Bu şekilde bir şeylerin tamamen ters gitme ihtimali yarıya indirilmiş olacaktı. Allan da böyle düşünmüyor muydu?

Allan bir süre sessiz kaldı, olası cevapları düşündü ve sonunda konuştu.

"Herbert, sen evde kalsan iyi olacak."

Öğle yemeği misafirleri bir araya gelmiş, ofisinden sırf vakit geçsin diye çıkmayan ev sahibi cumhurbaşkanını bekliyorlardı.

Cumhurbaşkanı birkaç dakika daha beklemeye niyetliydi ve bu beklemenin Johnson için oldukça sinir bozucu olmasını umuyordu.

De Gaulle uzaktan gelen protesto seslerini duyabiliyordu ve isyan, sevgili şehri Paris'i ele geçirmek üzereydi. Beşinci Fransız Cumhuriyeti birdenbire ve olmadık bir yerden bocalamaya başlamıştı. İlk olarak özgür cinselliği savunan ve Vietnam Savaşı'na karşı çıkan öğrenciler meydana çıkmıştı. Bu olayların devam etmesi Cumhurbaşkanı açısından bir sorun yaratmamıştı çünkü öğrenciler her zaman şikâyet edecek bir şeyler bulurlardı.

Fakat protestolar gitgide büyümüş ve daha şiddetli bir hal almıştı. Daha sonra sendikalar da seslerini yükseltmişler ve on milyon işçiyi greve başlatmakla tehdit etmeye başlamışlardı. On milyon işçi! Bütün şehrin durması demekti bu!

İşçilerin istediği daha yüksek maaşlarla daha az çalışmaktı. De Gaulle da buna itiraz ediyordu. Bundan çok daha kötü savaşları kazanan bir cumhurbaşkanına göre bu üçte üç yanlıştı. İçişleri Bakanlığı'ndaki ileri gelen danışmanlar Cumhurbaşkanı'na sert protestolara eşit derecede sert tepkiler vermek gerektiğini söylemişlerdi. Bu olayların çok büyük bir gerekçesi yoktu, yani Sovyetler Birliği tarafından düzenlenmiş ve ülkeyi ele geçirmek için atılan komünist adımlar söz konusu değildi. Fakat Lyndon Johnson'ın kahve sohbetlerinde belirttiği gibi eğer fırsat verilirse durum o hale gelecekti. Ne de olsa Amerikalılar hangi taşı kaldırsalar altından komünistler çıkıyordu. De Gaulle, güvenli tarafta olmak için İçişleri Bakanı Fouchet ve en deneyimli, en bilgili danışmanını yanına almıştı. Bu ikiliye ülkeyi ele geçirmeye başlayan kaosla ilgilenme görevi verilmişti ve Johnson bir şeylere burnunu sokmaya başlarsa savunmaya geçeceklerdi.

"Hepsine lanet olsun!" dedi Cumhurbaşkanı Charles de Gaulle (tabii ki Fransızca) ve koltuğundan kalktı.

Öğle yemeğini daha fazla erteleyemezdi.

Fransa Cumhurbaşkanı'nın korumaları özellikle Endonezya Büyükelçisi'nin sakallı ve uzun saçlı tercümanının üzerini ararken dikkatli olmaya çalışmıştı. Fakat belgeleri tamdı ve silah taşımadığına da emin olmuşlardı. Üstelik Büyükelçi (hem de bir kadın!) ona kefil oluyordu. Bu yüzden sakallı adam çok daha genç ve şık giyimli Amerikalı tercüman ve aynı özelliklere sahip Fransız tercümanın arasına oturtulmuştu.

En çok çalışan tercüman sakallı Endonezyalıydı çünkü Başkan Johnson ve de Gaulle birbirleriyle konuşmak yerine sorularını Madam Büyükelçi'ye yöneltmeyi tercih etmişlerdi.

Cumhurbaşkanı de Gaulle, Madam Büyükelçi'nin mesleki geçmişini sorgulayarak başlamıştı. Amanda Einstein aslında epey ahmak olduğunu, Bali'de yönetici olabilmek için her yere rüşvet dağıttığını ve sonraki iki seçimde de rüşvetle yeniden seçildiğini, Başkan Suharto birdenbire telefon edip Paris'te büyükelçilik görevini teklif edene kadar hem kendisi hem de bütün akrabaları ve ailesi için yıllarca yeterli olabilecek kadar para biriktirebildiğini anlatmıştı.

"Paris'in nerede olduğunu bile bilmiyordum, hatta şehir değil, ülke olduğunu sanmıştım. Hiç bu kadar çılgınca bir şey duymuş muydunuz?" diye sordu Amanda Einstein ve güldü.

Bütün bunları kendi anadilinde söylemişti ve uzun saçlı, uzun sakallı tercüman bu söylenenleri İngilizceye çevirirken hemen hemen her şeyi uygun gördüğü şekilde değiştirmişti.

Öğle yemeği bitmek üzereyken iki başkan da tek bir şey konusunda anlaşmıştı ve her ikisi de bunun farkında değildi. Her ikisi de Madam Büyükelçi Einstein'ın eğlenceli, aydın, ilginç ve akıllı olduğunu düşünmüştü. Tabii tercümanını

seçerken daha iyi bir seçim yapabilirdi çünkü adam vahşilere benziyordu.

İçişleri Bakanı Fouchet'nin bilgili danışmanı Claude Pennant 1928 yılında Strazburg'da doğmuştu. Annesi ve babası 1936 yılında savaş çıkınca faşistlere karşı savaşmak için İspanya'ya giden kararlı ve tutkulu birer komünistti. Yanlarında sekiz yaşındaki oğulları Claude da vardı.

Bütün aile savaştan sağ çıkmış ve karmaşık bir yolla Sovyetler Birliği'ne varmışlardı. Moskova'da uluslararası komünizmin çıkarlarına hizmet etmeye devam etmişlerdi. On bir yaşına gelen oğulları da artık üç dil biliyordu (Strazburg'da öğrendiği Almanca, Fransızca ve şimdi de İspanyolca). Bu, uzun vadede devrime hizmet edebilir miydi?

Evet, edebilirdi. Genç Claude'un dil yeteneği dikkatle incelendi ve genel zekâsı da çeşitli testlerle ölçüldü. Daha sonra dil ideolojisi üzerine bir okula gönderildi ve on beş yaşına gelmeden akıcı bir şekilde Fransızca, Almanca, Rusça, İspanyolca, İngilizce ve Çinceyi konuşabilir hale gelmişti.

On sekiz yaşındayken, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından, anne ve babasının Stalin yönetiminde devrimin izlediği yoldan duydukları şüpheleri dinlemişti. Claude bu görüşleri amirlerine aktarmış ve kısa süre içinde Michel ve Monique Pennant tutuklanarak devrime karşı eylemler sebebiyle idam edilmişti. Genç Claude böylece 1945-46 yılının en iyi öğrencisi seçilerek altın madalya kazanmıştı.

Claude, 1946'dan sonra yurtdışında hizmet vermeye başlamıştı. Asıl niyet onu Batı'ya yerleştirmek ve gerekirse yıllarca gizli ajan olarak kalmasını sağlayıp yavaş yavaş gücü ele geçirmesini sağlamaktı. Claude artık Mareşal Beriya'nın şahin gibi kanatlarının altındaydı ve bir fotoğrafta gözükme ihtimali olan her türlü resmî görüşmeden uzak tutuluyordu.

Genç Claude'un yapmasına izin verilen tek işi, ara sıra lazım olan tercümanlıktı ve Mareşal de her zaman yanında bulunmak zorundaydı.

1949'da yirmi bir yaşına gelmiş olan Claude Pennant, Fransa'ya geri gönderildi fakat bu sefer şehir olarak Paris seçilmişti. Kendi adını kullanmasına izin veriliyordu fakat hayat hikâyesi yeniden yazılmıştı. Kariyer basamaklarının ilki artık Sorbonne'du.

On dokuz yıl sonra, Mayıs 1968'de Fransa cumhurbaşkanının makamına kadar yükselmişti. Son iki yıldır İçişleri Bakanı Fouchet'nin sağ koluydu ve şimdi hiç olmadığı kadar uluslararası devrime hizmet ediyordu. İçişleri Bakanı'na (ve dolaylı olarak Cumhurbaşkanı'na) verdiği tavsiye, devam eden öğrenci ve işçi eylemlerine oldukça sert karşılık vermekti. Kendi güvenliği için Fransız komünistlerinin sahte sinyaller göndermelerini ve öğrencilerle işçilerin eylemlerinin arkasında olmadıklarını ima etmelerini sağlamıştı. Fransa'daki komünist devrimi en az bir ay uzaklıktaydı ve hem Cumhurbaşkanı de Gaulle hem de İçişleri Bakanı Fouchet bundan bihaberdi.

Öğle yemeğinden sonra çizim odasında verilecek kahve servisine geçmeden herkesin rahatlaması için bir mola verildi. Şimdi iki başkanın birbirlerine hal hatır sormaktan başka şansları kalmamıştı. Onlar muhabbetteyken uzun saçlı ve sakallı tercüman birdenbire kendilerine yaklaştı.

"Sizleri rahatsız ettiğim için üzgünüm fakat Cumhurbaşkanı de Gaulle'le konuşmam lazım ve konu biraz acil."

Cumhurbaşkanı de Gaulle neredeyse güvenlikleri çağıracaktı çünkü Fransa cumhurbaşkanı bu şekilde hiç kimseyle durduk yere konuşmazdı. Fakat uzun saçlı ve sakallı adam oldukça kibardı, bu yüzden de konuşmasına izin verdi.

"Pekâlâ, çok çabuk olsun öyleyse. Gördüğün gibi bir tercümanla sohbet etmekten daha önemli işlerim var."

Allan konuyu uzatmayacağına söz verdi. Söylemek istediği tek şey İçişleri Bakanı Fouchet'nin özel danışmanının bir casus olduğunu düşünmesiydi.

"Kusura bakmayın ama ne saçmalıyorsunuz siz?" dedi Cumhurbaşkanı de Gaulle yüksek sesle fakat sesi terasta sağ koluyla beraber sigara içen Fouchet'nin duyacağı kadar yüksek değildi.

Allan, bundan tam yirmi yıl önce nasıl Bay Stalin ve Beriya'yla birlikte yemek yeme şerefine nail olduğunu ve Bakan'ın sağ kolu olan adamın o yemekte kesinlikle Stalin'e tercümanlık yaptığını anlattı.

"Elbette tüm bunlar yirmi yıl önceydi fakat adam hiç değişmemiş. Bense oldukça farklı görünüyorum. O zamanlar yüzümde şimdiki gibi saksağan yuvası yoktu ve saçım da bu kadar dağınık değildi. Ben casusu tanıdım ama o beni tanıyamaz çünkü dün aynaya baktığımda ben bile kendimi tanımakta zorlandım."

Başkan de Gaulle'ün yüzü kıpkırmızı oldu, izin isteyerek ayrıldı ve hemen İçişleri Bakanı'yla özel bir görüşme talep etti ("Hayır, özel görüşme dedim sana, özel danışmanın olmadan! Hemen!").

Başkan Johnson ve Endonezyalı tercüman arkada kalmışlardı. Johnson halinden memnun görünüyordu. Tercümanın elini sıkmak ve Fransa Cumhurbaşkanı'nın üstünlük maskesini çıkarmasına yardımcı olduğu için teşekkür etmek istedi.

"Sizinle tanışmak bir şeref," dedi Başkan Johnson. "İsminiz neydi?"

"Adım Allan Karlsson," diye cevapladı Allan. "Sizden üç önceki başkan Truman'la tanışma fırsatım olmuştu."

"Öyle mi? Harry artık neredeyse doksan yaşında fakat oldukça sağlıklıdır. İyi arkadaşızdır."

"Ona selamlarımı iletin," dedi Allan ve Amanda'yı bulmak için Başkan'ın yanından izin isteyerek ayrıldı (Amanda'yı, masada her iki başkana da neler söylediğinden haberdar etmek istiyordu).

Her iki başkanla beraber yenen öğle yemeği ani bir şekilde sona erdi ve herkes evine döndü. Fakat Allan ve Amanda elçiliğe daha yeni varmışlardı ki Başkan Johnson'dan bir telefon geldi ve Allan, aynı akşam saat sekizde Amerikan Büyükelçiliği'nde düzenlenecek olan akşam yemeğine davet edildi.

"Güzel olabilir," dedi Allan. "Bu akşam zaten yuvarlak masada güzel bir yemek yeme niyetim vardı çünkü Fransa mutfağı hakkında ne söylerseniz söyleyin, pek bir şey yiyemeden tabaklarınızın ortadan kaybolmasına engel olamıyorsunuz."

Bu gözleme Başkan Johnson da katıldı ve akşamki daveti dört gözle beklediğini söyleyerek telefonu kapattı.

Başkan Johnson'ın Allan'ı akşam yemeğine davet etmesinin en az üç geçerli sebebi vardı. Bunlardan ilki casus, Beriya ve Stalin ile yenen akşam yemeği hakkında daha fazla şey öğrenmekti. İkincisi Harry Truman, Allan Karlsson'un 1945 yılında Los Alamos'ta neler yaptığını daha yeni anlatmıştı. Tek başına bu bile yeterli bir sebepti. Üçüncü sebep de Başkan Johnson'ın, Élysée Sarayı'ndaki davette olanlardan çok memnun kalmasıydı. Çok yakın bir açıyla de Gaulle'ün şaşkına dönmüş ve rahatsız olmuş suratını görebilmişti ve bu konuda Allan Karlsson'a teşekkür etmek istiyordu.

"Hoş geldiniz Bay Karlsson," dedi Başkan Johnson ve Allan'ı her iki eliyle birden tokalaşarak karşıladı. "Sizi Bay Ryan

Hutton'la tanıştırmak isterim. Kendisi... kendisi aslında büyükelçilikte gizli bir görevde diyebiliriz. Yasal danışman da denebilir sanırım."

Allan gizli danışmanla el sıkıştı ve üçlü, birlikte yemek masasına geçtiler. Başkan Johnson yemeğin yanında bira ve votka servis edilmesini istemişti çünkü Fransız şarabı ona Fransızları hatırlatıyordu ve bu akşamın eğlenceli geçmesini istiyordu.

Yemeğin başlarındayken Allan hayat hikâyesinden bazı parçalar anlatarak Kremlin'de yediği ve her şeyin ters gittiği akşam yemeğine kadar geldi. O yemekte İçişleri Bakanı Fouchet'nin sağ kolu, Allan'ın sinirden çılgına dönmüş Stalin'e savurduğu hakaretleri çevirmek yerine bayılmayı tercih etmişti.

Başkan Johnson, Claude Pennant'ın Fransa Cumhurbaşkanı'nın makamında çalışan bir Sovyet ajanı çıkmasına artık o kadar sevinmiyordu çünkü Ryan Hutton kendisine, uzman Mösyö Pennant'ın bütün bu gizlilik dâhilinde CIA'e de bilgi sızdırdığını söylemişti. Pennant aslında o zamana kadar, ülke komünistlerin eylemleriyle çalkalansa bile yakın zamanda bir komünist devrimi olmadığı bilgisini de taşıyan ana CIA kaynağıydı. Şimdi de bütün analizlerin yeniden yapılması gerekiyordu.

"Tabii ki bu kayıt dışı ve gizli bir bilgi," dedi Başkan Johnson. "Ama Bay Karlsson sır tutabilir, değil mi?"

"Ben olsam çok emin olmazdım Bay Başkan," dedi Allan.

Daha sonra da Baltık Denizi'ndeki denizaltı yolculuklarını ve oldukça nazik bir adam olan Sovyetler Birliği'nin alanında öncü nükleer fizikçisi Yuri Borisoviç Popov'la içki içerken nükleer teknolojiyle ilgili gereğinden fazla bilgi paylaştığını anlattı.

"Stalin'e nasıl bomba yapılacağını mı öğrettin?" diye sordu Başkan Johnson. Bunu yapmayı reddettiğin için esir kampına gönderildiğini sanıyordum."

"Stalin'e öğretmeyi reddettim. Zaten anlamazdı. Fakat o nükleer fizikçiyle geçirdiğim bir gün öncesinde gerekenden daha fazla detaya girmiş olabilirim. Votkayı fazla kaçırınca böyle şeyler olabilir Bay Başkan. Ayrıca Stalin'in ne kadar kötü olabileceğini tahmin edemezdim, en azından bir sonraki güne kadar."

Başkan Johnson elini alnına götürüp saçlarını geriye doğru itti ve atom bombalarının yalnızca alkolü biraz fazla kaçırınca yapılabilecek şeyler olmadığını düşündü. Allan Karlsson aslında... o bir vatan hainiydi? Yoksa değil miydi? Fakat... O zamanlar Amerikan vatandaşı da değildi herhalde. Başkan Johnson bu konuda biraz düşünmeliydi.

"Daha sonra ne oldu?" diye sordu kendini bir şey söylemek zorunda hissederek.

Allan bu soruyu soran kişinin bir başkan olduğunu ve detayları atlamaması gerektiğini düşündü. Bu yüzden de Vladivostok, Mareşal Meretskov, Kim Il Sung, Kim Jong Il, Stalin'in talihsiz ölümü, Mao Zedong, Mao'nun kendisine verdiği bir yığın dolar, Bali'deki önce çok sakin, sonra da o kadar sakin olmayan yaşantısı ve en sonunda Paris'e yolculuğu hakkında her şeyi anlattı.

"Her şey bu kadar sanırım," dedi Allan. "Bu kadar konuşmak beni biraz susattı."

Başkan bira getirilmesini istedi ve aklının başında olmadığı bir anda atom bombasıyla ilgili bilgileri saçan bir kişinin artık ağzına içki sürmemesi gerektiğini ekledi.

"On beş yıl boyunca Mao Zedong'un masrafları karşıladığı bir tatildeydiniz, öyle mi?"

"Evet, öyle sayılır. Aslında onlar Çan Kay Şek'in paralarıydı ve o da bu parayı ortak arkadaşları Harry Truman'dan almıştı. Şimdi bahsettiğinize göre Bay Başkan, belki de Harry'ye telefon açıp teşekkür etmem gerekir."

Başkan Johnson, Stalin'e bombayı veren ve şu anda karşısında oturan uzun saçlı, sakallı adamın verdiği bilgilerle ilgili büyük bir problem yaşıyordu. Üstelik bu adam Amerika'nın dış yardımlarıyla masrafları karşılanmış bir hayat yaşamıştı. Üstüne üstlük dışarıdaki göstericilerin bağrışlarını az da olsa duyabiliyordu: "ABD, Vietnam'dan çık! ABD, Vietnam'dan çık!" Johnson bir süre sessizce oturdu ve yüzü tam olarak çektiği acıyı gösteriyordu.

Bu sırada Allan bardağındakini bitirirken, bir yandan da Amerika Başkanı'nın endişeli yüzünü inceledi.

"Yardımcı olabileceğim bir şeyler var mı?"

"Ne dedin?" diye sordu Başkan Johnson kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde.

"Yardımcı olabileceğim bir şeyler var mı?" diye tekrar etti Allan. Başkan çok kötü görünüyordu. Belki de yardıma ihtiyacı vardı?

Başkan Johnson, Allan Karlsson'dan Vietnam Savaşı'nı kendisi adına kazanmasını isteyecekti fakat gerçeği kavradı ve karşısındaki adamın Stalin'e bombayı veren kişi olduğunu hatırladı.

"Evet, benim için bir şey yapabilirsin," dedi Başkan Johnson yorgun bir ses tonuyla. "Artık gidebilirsin."

Allan akşam yemeği için teşekkür etti ve Başkan Johnson'la sözde gizli görevdeki Ryan Hutton'ı, yani Avrupa CIA Müdürü'nü geride bırakarak yoluna devam etti.

Lyndon B. Johnson, Allan Karlsson'un ziyaretiyle ilgili gelişmeler karşısında hayrete düşmüştü. Her şey çok güzel

başlamıştı fakat daha sonra Karlsson oturup hem ABD'ye hem de Stalin'e bombayı öğrettiğini anlatmıştı! Komünistin de komünisti!

"Şimdi, Hutton," dedi Başkan Johnson. "Ne yapmalıyız? Bu lanet Karlsson'u alıp kızgın yağın içine mi atmalıyız?"

"Evet," dedi gizli ajan Hutton. "Ya öyle yaparız ya da ondan faydalanmaya çalışırız."

Gizli Ajan Hutton yalnızca gizli değildi, CIA bakış açısından bakıldığında siyasi olarak stratejik önemi olan konuların çoğuna hâkimdi. Örneğin Allan Karlsson'un hoş bir şekilde İsveç ve Leningrad arasındaki bir bölgede yer alan denizaltıda karşılıklı içki içtiği fizikçinin varlığından haberdardı. Yuri Borisoviç Popov 1949'dan beri çok iyi bir kariyer elde etmişti. İlk büyük adımını da muhtemelen Allan Karlsson'un verdiği bilgi sayesinde atmıştı, aslında çok büyük ihtimalle durum böyleydi. Popov şimdi altmış üç yaşındaydı ve Sovyetler Birliği'nin tüm atom silahlarının teknik müdürüydü. Aslında ABD için öyle değerli bilgilere sahipti ki karşılığında hiçbir fiyat biçemezdiniz.

ABD, Popov'un bildiklerini ve atom silahları açısından Batı'nın, Doğu'yu geçip geçmediğini öğrenebilirse Başkan Johnson karşılıklı silahsızlanma konusunda inisiyatif alabilirdi. Bu bilgiye giden yol da tabii ki Allan Karlsson'dan geçiyordu.

"Karlsson'u Amerikan ajanı mı yapmak istiyorsun?" diye sordu Başkan Johnson ve ciddi silahsızlanma kararının, Vietnam Savaşı'na rağmen ne kadar iyi bir başkan olarak anılmasını sağlayabilir diye düşündü.

"Evet, kesinlikle," dedi Gizli Ajan Hutton.

"Peki, Karlsson bu teklifi niye kabul etsin ki?"

"Çünkü... bu profil ona tam oturuyor. Üstelik birkaç dakika önce orada otururken yardımcı olabileceği bir şeyler olup olmadığını sordu."

"Evet," dedi Başkan Johnson. "Gerçekten de sordu."

Başkan yine birkaç dakikalığına sessiz kaldı.

"Sanırım güçlü bir içkiye ihtiyacım var."

Başlangıçta Fransız hükümetinin popüler hoşnutsuzluğa gösterdiği sert tepki gerçekten de ülkenin çalkalanmasını biraz olsun durdurmuştu. Milyonlarca Fransız greve başlamıştı. Marsilya'daki limanlar ve aynı şekilde uluslararası havalimanları, tren yolları ve bütün alışveriş merkezleri kapanmıştı.

Gaz ve benzin dağıtımı ile çöplerin toplanması da durma noktasına gelmişti. İşçilerin her yönden istekleri vardı. İlk başta elbette daha yüksek maaşlar, daha kısa çalışma saatleri, daha sağlam iş güvenliği ve daha fazla etki istiyorlardı.

Fakat tüm bunların yanı sıra yeni bir eğitim sistemi için de talepler vardı. Hatta yeni bir toplum için de! Beşinci Cumhuriyet tehdit altındaydı.

Yüz binlerce Fransız caddelerde gösteriler yapıyordu ve durum her zaman barışçıl değildi. Arabalar ateşe veriliyor, ağaçlar kesiliyor, caddeler kazılıyor ve bariyerler inşa ediliyordu... Etrafta jandarmalar, isyan polisleri, biber gazları ve zırhlar vardı.

Bu esnada Fransa cumhurbaşkanı, başbakanı ve hükümeti farklı bir yöntem izlemeye karar vermişti. İçişleri Bakanı Fouchet'nin özel danışmanı etkisini yitirmişti. (Gizlice, gizli polislerin yer aldığı bir alanda parmaklıklar ardına atılmış ve banyosundaki tartıya yerleştirilmiş radyo alıcısını açıklamakta büyük ölçüde güçlük çekmişti.) Genel greve çıkmış olan işçilerin maaşına birdenbire büyük bir zam yapılmış, maaşlar genel olarak yüzde on arttırılmış, iş günlerinde üç

saatlik bir azaltmaya gidilmiş, ailelere yapılan yardımlar artırılmış, sendikaların daha etkili olmaları sağlanmış, genel maaş sözleşmeleri ve enflasyon odaklı maaşlarla ilgili genel bir anlaşmaya varılmıştı. İçişleri Bakanı Fouchet dâhil, hükümetin birkaç bakanı da istifa etmek zorunda kalmıştı.

Bu önlemler dizisiyle birlikte hükümet ve cumhurbaşkanı en devrimci ihtilafları nötrlemeyi başarmışlardı. İşleri şu an olduğu noktadan daha ileri götürmek için herhangi bir destek de yoktu. İşçiler işlerinin başına geri döndüler, dükkânlar yeniden açıldı, ulaşım sektörü yeniden işlemeye başladı. Mayıs 1968 yerini Haziran 1968'e bırakmıştı. Beşinci Cumhuriyet hâlâ yerindeydi.

Başkan Charles de Gaulle bizzat Paris'teki Endonezya Büyükelçiliği'ne telefon etmiş ve Allan Karlsson'u sormuş, ona madalya vermek istediklerini söylemişti. Fakat büyükelçilikten aldıkları yanıt Allan Karlsson'un artık orada çalışmadığı ve büyükelçi dâhil hiç kimsenin yerini bilmedikleriydi.

YİRMİ DÖRT

26 Mayıs 2005 Perşembe

Savcı Ranelid kariyerinden ve onurundan kurtarabildiği ne varsa kurtarmalıydı. Aynı gün öğleden sonra bir basın toplantısı düzenleyerek kaybolan yüzlük ihtiyar davasında üç adamın ve bir kadının tutukluluk hallerinin sona erdiğini açıklamak istedi.

Savcı Ranelid birçok konuda iyiydi fakat eksiklerini ve hatalarını kabul etmekte çok da iyi olduğu söylenemezdi. Allan Karlsson ve arkadaşlarının tutuklanmadan önceki açıklamalarından derlediği bilgileri (tesadüfen aynı öğleden sonra Västergötland'da bulunmuşlardı) evirip çevirdi ve kafasında düzenledi, muhtemelen zaten suçlulardı, Savcı doğru şekilde davranmıştı ve yeni olan tek şey kanıtların mümkün olabilecek en farklı şekilde değişmesi ve tutukluluk kararının artık geçerli olmamasıydı.

Medya temsilcileri kanıtın ne şekilde değiştiğini merak ediyorlardı ve Savcı Ranelid, Bylund ve Hultén'in sırasıyla Cibuti ve Riga'daki kaderleriyle ilgili Dışişleri Bakanlığı'ndan gelen yeni bilgileri açıkladı. Daha sonra bazı davalarda hakaret gibi görülse de kanunların bazen tutuklama emirlerinin geri çekilmesini emrettiğini söyleyerek sözlerine son verdi.

Savcı Ranelid bu davayı tamamen kapatamadığını hissediyordu. Ve bu his, büyük ulusal *Dagens Nyheter* gazetesinden

gelen temsilcinin okuma gözlüklerinin üzerinden bakıp savcıyı oldukça zor durumda bırakan bir dizi soruyu monolog gibi art arda sıralamasıyla doğrulanmış oldu.

"Yeni öğrenilen durumlara rağmen Allan Karlsson'un cinayet suçlusu ya da kasıtsız cinayet işlediğini düşünüyor musunuz? Tüm bunlar, yüz yaşında olduğunu bildiğimiz Allan Karlsson'un otuz iki yaşındaki Bengt Bylund'u, kendisini Afrika Boynuzu'nda yer alan Cibuti'ye kadar takip etmesi için zorladığına ve orada kendisini değil ama söz konusu Bylund'u parçalara ayırdığına ve bunun dün öğlene kadar bilinmediğine ve alelacele Västergötland'a gittiğine inandığınız anlamına mı geliyor? Karlsson'un ne tür bir ulaşım aracı kullandığına dair hangi bilgilere sahipsiniz çünkü benim bildiğim kadarıyla Cibuti'den İsveç'in batısına doğrudan bir uçuş yok ve Allan Karlsson'un da geçerli bir pasaportu olmadığı söyleniyor?"

Savcı Ranelid derin bir nefes aldı ve kendisini yeterince açık ifade edemediğini söyledi. Allan Karlsson, Julius Jonsson, Benny Ljungberg ve Gunilla Björklund'un suçlandıkları konuyla ilgili masum olduklarına dair hiçbir şüphe olmadığını söyledi.

"Dediğim gibi, hiçbir şüphe yok," diye tekrarladı Ranelid ve son defa kendisini de ikna etmeye çalıştı.

Fakat bu lanet gazeteciler hiçbir şekilde tatmin olmuyordu.

"Bu üç şüpheli ölümle ilgili kronolojiyi ve olayların geçtiği coğrafyayı daha önce detaylarıyla açıklamıştınız. Eğer şüpheliler birdenbire masum hale geldilerse olayların akışı nasıl olacak?" diye sordu merakla yerel gazetenin temsilcisi.

Ranelid'in sabrı taşmaktaydı. Yerel gazetenin temsilcisi, Savcı Ranelid'i alt edebileceğini düşünmemeliydi.

"Soruşturmayla ilgili teknik nedenlerden dolayı şu an daha fazla bilgi vermem mümkün değil," şeklinde açıklama yaptıktan sonra sandalyesinden kalktı ve konuşmayı bitirdi.

"Soruşturmayla ilgili teknik nedenlerden ötürü" bahanesi Savcı'yı çok kez zorlu durumlardan kurtarmıştı fakat bu sefer işe yaramayacaktı. Savcı haftalardır bu dört kişinin neden katil olduklarını açıklamakla uğraşmıştı ve medya şimdi neden masum olduklarına dair bir iki dakikalık bir açıklamanın hakları olduğunu düşünüyordu. *Dagens Nyheter*'in çokbilmiş temsilcisi hemen araya girdi.

"Bir grup masum insanın neler yaptığına dair bir açıklama yapmak nasıl 'teknik sebeplerden dolayı' mümkün olamıyor?"

Savcı Ranelid uçurumun kenarında duruyordu. Hemen hemen her şey ya şimdi ya da birkaç gün içinde düşüşünü işaret ediyordu. Fakat gazetecilere karşı bir avantajı vardı. Ranelid, Allan Karlsson ve diğerlerinin hangi delikte olduğunu biliyordu. Ne de olsa Västergötland geniş bir kasabaydı. Bu onun son şansı olabilirdi.

"Lütfen son kez konuşmama izin verin. Soruşturmayla ilgili teknik sebeplerden dolayı şu an bir şeyler söylemem mümkün değil. Ama yarın saat üçte yine burada yeni bir basın toplantısı düzenleyeceğim ve o zaman benden istediğiniz gibi neler olduğunu bütün detaylarıyla açıklayacağım.

"Allan Karlsson şu an Västergötland'ın tam olarak neresinde?" diye sordu bir gazeteci.

"Bunu söyleyemem," dedi Savcı Ranelid ve oradan ayrıldı.

Durum bu hale nasıl gelmişti böyle? Savcı Ranelid kapısını kilitleyerek odasında oturdu ve yedi yıldır ilk defa bir sigara yaktı. Kurbanlarının cesetleri bulunmadan katilleri mahkûm eden ilk savcı olarak İsveç suç tarihine geçecekti. Sonra birdenbire cesetler ortaya çıkmıştı. Üstelik tamamen yanlış yerlerde! Hatta aralarında en ölü olan üçüncü kurban hâlâ yaşıyordu. Üçüncü kurbanın Ranelid için yarattığı zararı bir düşünün.

"O şeytanı ceza olarak öldürmem gerekir," diye mırıldandı kendi kendine.

Fakat şimdi kariyerini ve onurunu kurtarmalıydı ve bu yüzden cinayet en iyi çözüm değildi. Savcı felaketle sonuçlanan basın toplantısını kafasında yeniden canlandırdı. En sonunda Karlsson ve yandaşlarının masum olduğu kararı konusunda çok açık konuşmuştu. Tüm bunların sebebi de... aslında hiçbir şey bilmemesiydi. Cıvata Bylund o troleyde ölmüş *olmalıydı*. Peki, nasıl olur da birkaç hafta sonra tamamen farklı bir kıtada yeniden ölebilirdi?

Savcı Ranelid basınla bu kadar çabuk bir araya geldiği için kendisine lanet etti. Önce Allan Karlsson ve yandaşlarıyla konuşmalı, her şeyi incelemeli ve basının neyi bilmesi gerektiğine karar vermeliydi.

Şimdi içinde bulunduğu açmaz (Karlsson ve yandaşlarının masumiyetiyle ilgili söylediği felaket ifadelerin ardından) "soruşturmaya yardım etmek için" onları yeniden bir araya getirebilirse taciz olarak algılanabilirdi. Yine de Ranelid'in fazla seçeneği yoktu. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydı... bunu da yarından önce yapmalıydı.

Yoksa meslektaşlarının gözünde bir savcı değil bir palyaço olacaktı.

Başkomiser Aronsson, Zangoç Çiftliği'ndeki hamakta uzanmış kahvesini yudumlarken ve elindeki çöreği ara sıra kahvesine batırırken kendisini muhteşem hissediyordu. Yüz yaşındaki kayıp adamı arama avı bitmişti ve üstelik bu sempatik yaşlı adam artık tutuklu da değildi. Yaşlı adamın yaklaşık bir ay önce neden camdan atlayıp kaçtığı ve o günden sonra neler olduğu keşfedilmeyi bekliyordu, tabii keşfetmeye gerek varsa.

Yine de havadan sudan muhabbet etmeye de vakit vardı. Ezilip ölmüş olan ve şimdi de dirilen adam Per-Gunnar "Pat-

ron" Gerdin oldukça düzgün bir adamdı. Resmî unvanları hemen bırakmaları gerektiğini ve birbirlerine ilk isimleriyle hitap etmelerinin iyi olacağını, bu yüzden de kendisine Turna diyebileceğini söylemişti.

"Bu bana uyar Turna," dedi Başkomiser Aronsson. "Sen de bana Göran diyebilirsin."

"Turna ve Göran," dedi Allan. "Kulağa oldukça hoş geliyor, belki ikiniz beraber bir işe girebilirsiniz?"

Turna devlet gelirleriyle ilgili otoritelere ve aldıkları vergilere dair gerekli saygıya sahip olup olmadığına emin değildi ve bir başkomiserle birlikte şirket yönetmek bu çerçeveye pek uymuyordu, yine de Allan'a tavsiyesi için teşekkür etti.

Ortamdaki herkes birden neşelendi. Önce Benny ve Güzel, sonra da Julius ve Bosse de onlara katıldığında da bu hava dağılmadı.

O verandada geçtiğimiz ay olanlar dışında her türlü konudan konuştular. Allan bir fille köşeden gelip birlikte kısa bir dans performansı sununca bayağı beğeni aldı. Julius, polis tarafından aranılmamanın hissini gitgide daha çok sevmeye başladı ve Falköping'de kendini göstermeye cesaret etmeden önce uzatmak zorunda kaldığı sakallarını da kesme kararı aldı.

"Bütün hayatım boyunca suçlu olduğumun sanılması ve şimdi de masum olmam ne kadar ilginç!" dedi Julius. "Ne harika bir his!"

Bosse ise bu durumun kadeh kaldırmak için arkadaşları ve Başkomiser'e bir şişe Macar şampanyası getirmek için güzel bir sebep olduğunu düşünüyordu. Başkomiser cılız bir sesle çiftliğe arabayla geldiğini söyledi. Falköping'in merkezinde bir otel ayarlanmıştı fakat Başkomiser olarak oraya çakırkeyif gitmesi mümkün değildi.

Bu noktada Benny devreye girdi ve içkiye karşı olan kişilerin (Allan'a göre) dünya barışını tehdit ettiğini fakat bir yere götürülmen gerekiyorsa elinin altında böyle birinin olmasının epey işe yarar bir durum olduğunu söyledi.

"Bir kadeh şampanya alın Komiser, ben de otelinize sağ salim varmanıza yardımcı olayım."

Başkomiser'in daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Uzun süredir kronik sosyal hayat eksikliği yaşıyordu ve sonunda kendine böylesine hoş arkadaşlar bulmuşken orada oturup surat asamazdı.

"O halde hepinizin masumiyetine kadeh kaldırıyorum, sanırım bir polis böyle bir cümle kurabilir," dedi. "Hatta gerekirse iki kadeh kaldırırız çünkü sayınız bayağı fazla."

Başkomiser Aronsson'un cep telefonu yeniden çalmadan önce bu şekilde eğlenceli saatler geçirmişlerdi. Arayan yine Savcı Ranelid'di. Aronsson'a medyayla yaşanan talihsiz olayları, üç adam ve bir kadını masum ilan ettiğini ve bunu da artık geri dönülemez bir şekilde yaptığını anlattı. Üstelik yirmi dört saatten az bir süre içinde yaşlı bunak Karlsson'un camdan atlayıp kaçtığı günden günümüze kadar olan biten her şeyi öğrenmek zorunda olduğunu çünkü basının toplantı için yarın üçte yeniden çağrılacağını söyledi.

"Bir diğer deyişle, boğazına kadar boka batmışsın," dedi hafiften sarhoş olmaya başlayan Başkomiser.

"Bana yardım etmelisin Göran!"

"Nasıl? Cesetleri başka yere taşıyarak mı? İstediğin gibi ölü olmadıkları için yaşamaya devam eden insanları öldürerek mi?"

Savcı Ranelid son çözümü zaten düşündüğünü kabul etti fakat muhtemelen bu hiçbir işe yaramazdı. Hayır, Göran'ın dikkatle Södermanland ve Småland ormanında yakınlarda

neler olduğuna dair Allan Karlsson'un ve arkadaşlarının ağzını arayabileceğini ve yarın sabah küçük (fakat oldukça gayriresmî) bir toplantıya evet deyip diyemeyeceklerini öğrenebileceğini söyledi. Hatta Södermanland Polis Kuvvetleri adına bu dört masum vatandaştan özür bile dileyebilirdi.

"Södermanland Polis Kuvvetleri mi?" diye sordu Başkomiser Aronsson.

"Evet... yok, hayır, kendi adıma," dedi Savcı Ranelid.

"Anlaşıldı. Derin bir nefes al Conny, onlara soracağım. Birkaç dakika içinde ararım seni."

Başkomiser Aronsson arkadaşlarına döndü ve Savcı Ranelid'in yakın zamanda bir basın toplantısı düzenlediğini ve orada Allan Karlsson ile arkadaşlarının ne kadar masum olduğundan bahsettiğini anlattı. Daha sonra da Savcı'nın ziyaret isteğini dile getirdi.

Güzel son birkaç haftanın detaylarıyla savcıya aktarılmasından hiçbir hayır gelmeyeceğine dair uzun bir açıklama yaptı. Julius da ona katıldı. Eğer masum olduğunuz kanıtlandıysa masumsunuzdur, her şey bu kadar.

"Üstelik buna alışkın değilim. Masumiyetim yirmi dört saatten daha az sürerse benim için çok kötü olur."

Allan, arkadaşlarının bu küçük detaylara endişelenmeleri gerektiğini söyledi. Gazeteler ve televizyon kanalları asıl hikâyelerini duyana kadar grubu yalnız bırakmayacaktı. O halde bu hikâyeyi tek başına Savcı'ya anlatmak birkaç hafta boyunca etrafta gazetecilerin dolaşmasından daha iyi değil miydi?

"Üstelik hikâyeyi oluşturmak için bütün gece bizim," dedi Allan.

Başkomiser Aronsson son kısmı duymamayı tercih etti. Varlığını belli etmek ve daha fazlasını söylemeden onları durdurmak için sandalyesinden kalktı. Geceyi sonlandırmanın

vakti gelmişti. Eğer Benny onu oteline götürebilirse kendisine minnettar olacağını söyledi. Eğer grup olarak kararları buysa Aronsson, arabadan Savcı Ranelid'i arayıp sabah saat onda gelebileceğini söyleyebilirdi. Aronsson taksiye binip arabasını almak için daha sonra gelebileceğini söyledi. Ayrılmadan önce bu özel Bulgar şampanyasından yarım kadeh daha içebilir miydi? Ne? Macar şampanyası mıydı? Doğrusunu söylemek gerekirse çok da fark etmezdi.

Başkomiser Aronsson'a bir kadeh daha verildi ve ağzına kadar dolu kadehi Benny tarafından kapıya kadar getirilen arabasının yolcu koltuğuna oturmadan önce aceleyle ağzına götürürken yarısını döktü. Daha sonra İsveçli şair Carl Michael Bellman'dan iyi arkadaşlar ve Macar şarabıyla ilgili birkaç dize okudu.

Edebiyat konusunda neredeyse uzman olan Benny kafa salladı.

"Yuhanna 8:7. Bunu yarın da hatırlayın Başkomiserim!" diye bağırdı Bosse birden gelen ilhamla. "İncil'den Yuhanna 8:7."

YİRMİ BEŞ

27 Mayıs 2005 Cuma

Eskilstuna'dan Falköping'e gitmek çok vakit alacaktı. Savcı Conny Ranelid şafak vakti uyanıp (bütün gece hiç uyku tutmamış olsa bile) saat ona kadar Zangoç Çiftliği'ne varmalıydı. Üstelik bu toplantı bir saatten fazla sürmemeliydi yoksa planı mahvolurdu. Basın toplantısı saat üçte başlayacaktı.

Conny Ranelid otoyolda ilerlerken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Yazacağı kitabın adı *Adaletin Muhteşem Zaferi* olmalıydı. Ama nerede! Bu dünyada adalet diye bir şey varsa, o lanet çiftliğin üzerine yıldırım düşer ve içindeki herkes yanarak ölürdü. Savcı Ranelid gazetecilere istediği her şeyi söyleyebilirdi.

Başkomiser Aronsson geç saatte uyudu. Saat dokuzda bir önceki gün olan olaylardan dolayı kötü bir vicdan azabıyla uyandı. Potansiyel suçlularla şampanya içmiş ve Karlsson'un açıkça Savcı Ranelid için bir hikâye uyduracağını duymuştu. Suç ortağı mı oluyordu şimdi, öyleyse neyin suç ortağıydı?

Başkomiser bir önceki akşam oteline ulaştığında, odasındaki Gideon İncili'ndeki Yuhanna 8:7 bölümüne baktı. Bu durumu otelin barının köşesinde birkaç saatlik İncil okuması izledi ve ona arka arkaya eşlik eden cin tonikleri de unutmamak lazımdı.

Söz konusu bölüm eşini aldatan ve İsa bu ikilemi değerlendiremeden sahte sofuların alıp götürdüğü bir kadınla ilgiliydi. Eğer İsa'ya göre kadın suçundan dolayı taşlanmayacaksa İsa da Musa'yı reddediyor diyebiliriz (Levililer Kitabı). Bir diğer taraftan İsa, Musa ile aynı fikirdeyse idam cezası konusunda tek olan Romalılarla savaş halinde olacaktı. İsa, Musa'ya mı, Romalılara mı karşı çıkardı? Sahte sofular, efendilerini köşeye sıkıştırdıklarını düşünmüşlerdi. Fakat İsa, İsa'ydı ve dikkatlice düşündükten sonra şöyle dedi:

"İlk taşı günahsız olanınız atsın!"

Böylece İsa, hem Musa hem Romalılar hem de sahte sofularla tartışmaya girmekten kaçınmıştı. Sahte sofular teker teker geri çekilmişti (genel olarak insanların hiçbiri masum değildi). Sonuç olarak yalnızca İsa ve kadın kalmıştı.

"Kadın, herkes nerede? Kimse seni kınamıyor mu?"

"Hiç kimse," diye cevapladı kadın.

"O halde ben de seni kınamıyorum," diye açıklama yaptı İsa. "Şimdi git ve bir daha da günah işleme."

Başkomiser'de hâlâ polislere özgü koku duyusu vardı ve doğru gitmeyen bir şeylerin kokusunu alabiliyordu. Fakat Karlsson ve Jonsson ve Ljungberg ve Björklund ve Gerdin dün itibarıyla Savcı Ranelid tarafından masum ilan edildiyse Aronsson kimdi ki onları suçlu olarak görebilsin? Üstelik çok dikkat çekici bir gruplardı ve İsa'nın da haklı bir şekilde gösterdiği gibi kim ilk taşı atacak pozisyondaydı? Aronsson kendi hayatındaki bazı karanlık anları düşündü fakat Savcı Ranelid kendi amacına hizmet etmek için nasıl olur da hoş Turna Gerdin'in ölmesini dilerdi aklı almıyordu.

"Lanet olsun hayır! Bunu kendin çözmelisin Ranelid," dedi Başkomiser Aronsson ve otelin kahvaltı verilen bölümüne doğru ilerledi.

Yediği mısır gevreği, tost ve yumurtanın üstüne kahvesini içti ve iki ulusal gazetede de önce cinayetle yargılanıp sonra da masum ilan edilen kayıp ihtiyarın davasıyla ilgili fiyaskoya imza attığı öne sürülen savcıyla ilgili haberleri okudu. Fakat gazeteler savcının yeterli bilgisi olmadığını da kabul etmişlerdi. Yüz yaşındaki adamın kendisi de bulunamıyordu ve Savcı da cuma öğlene kadar onlara hiçbir şey söylemek istemiyordu.

"Daha önce de dediğim gibi Ranelid, bunu kendin çözmelisin," diye mırıldandı Aronsson.

Başkomiser daha sonra bir taksi çağırdı ve 9:51'de Zangoç Çiftliği'ne ulaştı, Savcı'dan üç dakika daha önce varmıştı.

Savcı Ranelid'in bu kadar ısrarla istediği şeyin meteorolojik açıdan hiçbir riski yoktu: Zangoç Çiftliği'nin üzerine düşen bir yıldırım. Fakat hava bulutlu ve serindi. Bu yüzden çiftlik sakinleriyle geniş mutfakta toplanacaktı.

Grup bir önceki akşam bir araya gelmiş ve Savcı Ranelid'e sunmak için alternatif bir hikâye bulmuştu. İşi sağlama almak için de kahvaltıda hikâyenin provasını yapmışlardı. Artık sabahki performans için kendilerine biçtikleri rollerden gerçeği hatırlamak tam aksini hatırlamaktan daha kolay olsa da büyük ölçüde eminlerdi. Büyük bir yalan söyleyen kişi kendini büyük bir belanın içinde bulabilirdi ve bu yüzden de grup üyeleri ağızlarını açmadan önce dikkatli düşünmelilerdi.

"Vay canına!" diye tepki verdi Güzel, Başkomiser Aronsson ve Savcı Ranelid'le mutfaktaki buluşmadan hemen önceki genel hava için.

Savcı Conny Ranelid'le yaptıkları toplantı, bazıları için bayağı eğlenceliydi. Konuşulanlar şunlardı:

"Öncelikle buraya gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi Savcı Ranelid. "Özellikle de savcılık ofisi adına sizlerden

özür dilerim çünkü birçoğunuz sebepsiz yere tutuklanmış oldunuz. Bunu da belirttikten sonra, Bay Karlsson'un huzurevindeki odasının camından kaçtığı günden bugüne kadar olan biten her şeyi bilmek istiyorum. Başlamak ister misiniz Bay Karlsson?"

Allan'ın buna bir itirazı yoktu. Bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüştü.

"Dizlerimde derman olmamasına ve hafızamın da eskisi gibi güvenilir olmamasına rağmen anlatmaya başlayabilirim. Fakat o camdan atladığımı gerçekten hatırlıyorum. Bunu yapmamın birçok sağlam sebebi de vardı, hatta çok sağlam sebepleri. Görüyorsunuz ya Bay Savcı, yakın arkadaşım Julius Jonsson'u ziyaret etmek için yola çıkmıştım ve elimde bir şişe votka olmadan bunu yapamayacağım için hiç kimse bakmıyorken kasabanın içki dükkânına girdim. Hatta bugünlerde votka için içki dükkânına kadar bile gitmenize gerek yok çünkü adını vermeyeceğim bir kişiden, çünkü bunun için burada değilsiniz, normal fiyatının yarısından azına özel damıtılmış bir şişe votka alabilirsiniz. Her neyse, o gün Eklund evde yoktu, tüh, adını da söylemiş oldum! O yüzden dükkâna gittim ve votkayı odama çıkarmayı başardım ve bu noktada odamda özgürdüm. Fakat bu sefer onu tekrar çıkaracaktım ve müdire de nöbetteydi. Müdirenin arkasında bile gözü vardır Bay Savcı. Müdire Alice'i kandırmak kolay değildir. Bu durumda camdan çıkmanın en mantıklısı olacağını düşündüm. O gün yüzüncü yaş günümdü ve kim doğum gününü elinden içkisi alınmış bir şekilde geçirmek isterdi ki?"

Savcı bu konuşmanın çok uzadığını fark etti. Karlsson denen ihtiyar uzun süredir gevezelik yapıyordu ama aslında hiçbir şey söylemiyordu. Bir saatten az süre içinde Ranelid, Eskilstuna'ya doğru yola çıkmalıydı.

"Teşekkürler Bay Karlsson, büyük gününüzde içki almak için yaşadığınız büyük zorlukları bizimle paylaştığınız için. Fakat umarım sizden biraz daha net olmanızı rica edersem kabalık etmiş olmam. Sizin de bildiğiniz gibi zamanımız az. Valiz ve otobüs durağında Cıvata Bylund'la karşılaşmanız ile ilgili neler söylersiniz?"

"Bir düşünelim, olaylar nasıl gerçekleşmişti? Per-Gunnar, Julius'a, Julius da bana telefon etti. Julius'a göre Per-Gunnar o İncillerle ilgilenmemi istiyordu ve ben de hayır demek istemedim çünkü..."

"İnciller mi?" diye sözünü kesti Ranelid.

"İzin verirseniz Bay Savcı, biraz arka plan bilgisi verebilirim," diye araya girdi Benny.

"Tabii, buyurun."

"Olan biten aslında şu. Allan, Byringe'de yaşayan Julius'un iyi arkadaşıdır, Julius da sizin öldü sandığınız Per-Gunnar'la yakın arkadaştır. Per-Gunnar ise benim yakın arkadaşımdır ve bugün ev sahibimiz olan Bosse benim kardeşim, masanın başındaki güzel Bayan Gunilla da nişanlımdır ve kendisi tefsir işiyle uğraşır, Per-Gunnar'a İncil satan Bosse'yle ortak noktaları var yani."

Savcı elinde kalemle not almak için bekliyordu fakat söylenenler o kadar hızlıydı ki tek bir kelime bile yazamamıştı.

"Tefsir mi?"

"Evet, İncil'in yorumlanması," diye açıkladı Güzel.

İncil'in yorumlanması mı, diye düşündü Başkomiser Aronsson savcının arkasında sessizce otururken. Aronsson'un duyduğu kadarıyla Güzel dün akşam oldukça sık küfretmişti ve böyle bir kişinin İncil'i yorumlaması mümkün müydü? Bu düşünceye rağmen hiçbir şey söylemedi. Bu konuyu sonsuza kadar kapatacak bir kişi varsa o da savcıydı.

"İncil'i yorumlamak mı?" diye sordu Savcı Ranelid fakat hemen sorusundan vazgeçti. "Her neyse, bana otobüs durağındaki Cıvata Bylund ve valizle ilgili bilgiler verin artık."

Şimdi konuşma sırası Per-Gunnar Gerdin'e gelmişti.

"Bir şeyler söylememe müsaade eder misiniz Sayın Savcı?"

"Elbette," diye yanıtladı Savcı Ranelid. "Bu konuyu açıklığa kavuşturmayı sağlayacaksa şeytan da söz alabilir."

"Lütfen kullandığınız kelimelere dikkat edin," dedi Güzel ve gözlerini devirdi. (Başkomiser, Savcı'yla dalga geçtiklerinden artık emindi.)

"İsa'yı bulduğum için mütevazı kişiliğimi 'şeytan' olarak tanımlamanın yeterli olduğunu düşünmüyorum," dedi Per-Gunnar Gerdin. "Siz, Bay Savcı, elbette Bir Daha Asla adlı bir örgütün başında olduğum bilgisine sahipsinizdir. Bu ismin çıkış noktası, üyelerinin bir daha asla parmaklıklar ardına girmemeleriydi fakat isim daha sonra farklı bir anlama büründü. Bir Daha Asla kanunları çiğnemeye çalışmayacağız ve hem insanların oluşturduğu hem de cennette yazılan kurallara uyacağız!"

"Bu yüzden mi Cıvata bekleme odasını harabeye çevirdi, görevliyi patakladı ve hem şoförü hem de otobüsü kaçırdı?" diye sordu Savcı Ranelid.

"Ah, Tanrım, şimdi havadaki alaycılık kokusunu kesinlikle alabiliyorum," dedi Per-Gunnar Gerdin. "Fakat benim ışığı görmüş olmam meslektaşlarımın da aynı ışığı gördüğü anlamına gelmiyor. Aralarından biri gerçekten de Güney Amerika'ya gitmiş ve orada misyonerlik görevi yürütmüştü ama diğer ikisinin sonu hazin olmuştu. Bosse'nin Uppsala'daki evinden Falköping'e giden yolunda iki yüz İncil'le dolu valizi alma görevini Cıvata'ya vermiştim. Bu İnciller sayesinde ülkedeki en kötülerin arasına karışıp mutluluk yayacaktım Sayın Savcı."

Zangoç Çiftliği sahibi Bosse, şimdiye kadar sessizliğini korumuştu. Ancak bu noktada mutfak masasının üstüne ağır, gri bir valiz koydu ve açtı. İçerisinde gerçek siyah deriyle kaplanmış, altın rengi harflerle yazılar, işaretler, üç kitap ayracı ve renkli haritaların olduğu bayağı ince İnciller vardı.

"Bundan daha büyüleyici bir İncil deneyimiyle karşılaşmanız çok zor Bay Savcı," dedi Bosse Ljungberg ikna edici bir ses tonuyla. "Size de bir tane vermemi ister misiniz? Hepimiz ışığı bulmalıyız Bay Savcı!"

Diğerlerinin aksine Bosse söylediklerinde oldukça samimiydi. Savcı da olan biteni anlamaya başlamış olmalıydı çünkü şüpheye düşüp tüm bu İncil konuşmalarının sahte olduğunu düşünmeye başladı. Bosse'nin uzattığı İncil'i aldı ve şu an gelecek bir kurtuluşun tek seçeneği olduğunu fark etti.

"Artık asıl konumuza geri dönebilir miyiz?" diye sordu. "Malmköping'deki o lanet valize ne oldu?"

"Küfretmek yok!" diye çıkıştı Güzel.

"Sanırım yine benim sıram geldi," dedi Allan. "Nerede kalmıştık? Otobüs durağına tahminimden biraz daha erken vardım çünkü Julius öyle istemişti. Cıvata Bylund daha önceden Stockholm'deki Per-Gunnar'a telefon etmişti ve kullandığım dil için özür dilerim Bay Savcı, kendisinin biraz kafası güzeldi! Siz de bilirsiniz Bay Savcı ya da bilmezsiniz, içki alışkanlıklarınızı pek bilmiyorum... Neyse, en son ne diyordum? Bildiğiniz gibi Bay Savcı, işin içine votka girince sağduyu çıkar ya da bunun gibi bir şey. Bir sarhoşluk anında, Baltık Denizi'nin ortasında binlerce metre derinde bir denizaltının içinde söylemem gerekenden çok daha fazlasını söylemiştim..."

"Tanrı aşkına, sadede gelin artık!" dedi Savcı Ranelid.

"Dinsel şeylere küfür yok!" diye çıkıştı bir kez daha Güzel.

Savcı Ranelid bir elini alnına koyarak birkaç kez derin nefes aldı. Allan Karlsson devam etti:

"Cıvata Bylund, Stockholm'de bulunan Per-Gunnar'a telefon açtı ve kendisinin İncil Kulübü'nden ayrılmak istediğini ve bunun yerine Yabancı Lejyon'a katılacağını bildirdi fakat öncelikle, bu noktada oturmanız gerekebilir Bay Savcı çünkü söyleyeceklerim korkunç, Malmköping Meydanı'nda tüm bu İncillerden bir şenlik ateşi yaratmak istediğini söyledi!"

"Daha açık olmak gerekirse, söylemekten çok 'O lanet İnciller!' diye bağırmıştı," dedi Güzel.

"Ben de çok geç olmadan o valizi Bay Cıvata'dan almak üzere gönderildim haliyle. Çoğu zaman vaktimiz azdır ve bazen de tahmin edebileceğimizden daha kısa zamanımız olur. Örneğin, İspanya'da General Franco'nun gözlerimin önünde parçalara ayrıldığı zaman gibi."

"İspanya'daki General Franco'nun bu hikâyeyle ne ilgisi var?" diye merakla sordu Savcı Ranelid.

"Hiçbir alakası yok Bay Savcı, onu sadece örnek vermek için kullandım. Yeterince açık olmanın sınırı yoktur."

"Bu durumda, Bay Karlsson, duruma biraz daha açıklık getirmeye ne dersiniz? Valize ne oldu?"

"Bay Cıvata valizi bana vermek istemedi ve fiziksel şartlarım da onu gücümü kullanarak almaya yetmeyecekti. Aslında insanların bu şekilde davranması..."

"Konudan sapmayın Bay Karlsson!"

"Evet, özür dilerim Bay Savcı. Bay Cıvata, her şeyin ortasında bir anda istasyonun lavabosunu kullanmak istedi ve ben de şansımı kaçırmadım. Valizle birlikte Strängnäs'a giden otobüse bindim ve o otobüsle Byringe'de yaşayan eski dostum Julius'un ya da bazen aramızda kullandığımız gibi Julle'un yanına geldim."

"Julle?" dedi Savcı bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissederek.

"Ya da Julius," diye cevapladı Julius. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Savcı birkaç dakika sessizce oturdu. Artık not almaya başlamıştı ve aldığı notlar arasındaki bağlantıları gösteren oklar çiziyordu.

"Fakat Bay Karlsson, otobüs yolculuğu için elli kron ödemiş ve o parayla ne kadar uzağa gidebileceğinizi sormuşsunuz. Başka bir yere değil de kesinlikle Byringe'e gitmek istediğinizi nasıl söyleyebilirsiniz?"

"İşte!" dedi Allan. "Byringe'e seyahatin tam olarak ne kadara mal olduğunu çok iyi biliyorum. Cüzdanımda yalnızca elli kron vardı ve şoförle biraz eğlenmek istedim. Bu kanunlara aykırı değil, öyle değil mi Bay Savcı?"

Savcı Ranelid cevap verme gereği duymadı.

"Kısaca, sonrasında neler oldu?"

"Kısaca mı? Kısacası, Bay Cıvata gelip kapının cıvatalarını sökmeye çalışana kadar, kelime oyununu maruz görün Bay Savcı, Julius ve ben güzel bir akşam geçirdik. Fakat masada bir şişe votka olduğu için, önceki anlattıklarımdan hatırlarsanız şişeden bahsetmiştim ve aslında bir şişe de değil masada iki şişe vardı, bunu da belirtiyorum çünkü kişi daha önemsiz detaylar ile ilgili gerçekleri atlamamalı çünkü bu hikâyede daha önemli ya da daha önemsiz olan şeyler size göre Bay Sav..."

"Devam et!"

"Özür dilerim, evet, Bay Cıvata menüdeki rosto geyik etini ve votkayı görünce sakinleşmişti. Gecenin ilerleyen saatlerine doğru sahip olduğu sarhoşluk haline şükranlarından dolayı İncilleri yakmamaya bile karar vermişti. Alkolün böyle olumlu etkileri de olabiliyor, değil mi Bay Sav..."

"Devam et!"

"Sabah olduğunda Bay Cıvata fena halde akşamdan kalmaydı. 1945 yılında tekila sayesinde Başkan Yardımcısı Truman'dan çok daha fazla içmeye çalıştığımdan beri sarhoş olmamıştım. Ne yazık ki Başkan Roosevelt o gün öldü ve partiyi erken bitirmemiz gerekti ve bu da benim için bir şanstı çünkü bir sonraki gün kafamın ne halde olduğunu anlatamam bile. Roosevelt'ten biraz daha iyi durumdaydım diyebiliriz."

Savcı Ranelid hızla göz kırptı. Sonunda merakı onu ele geçirdi:

"Neden bahsediyorsun sen? Başkan Roosevelt öldüğünde Başkan Yardımcısı Truman'la içki içtiğini mi söylüyorsun?"

"Aslında bu detaylarda boğulmasak iyi olur, değil mi Bay Savcı?"

Savcının söyleyecek bir lafı yoktu.

"Bay Cıvata her koşulda, bir sonraki sabah Åker Döküm-hanesi'ne gitmek için yola çıktığımızda demiryolu troleyinin pedallarını çevirebilecek konumda değildi."

"Ayağında ayakkabı bile yoktu sanırım," dedi Savcı. "Bunu nasıl açıklarsın Karlsson?"

"Bay Savcı, Bay Cıvata'nın akşamdan kalma o halini bir görseydiniz... Orada yalnızca iç çamaşırlarıyla bile oturuyor olabilirdi."

"Peki, senin terliklerin Karlsson? Onları da daha sonra Julius Jonsson'un mutfağında bulduk."

"Evet, Julius'tan ayakkabı ödünç almıştım. Eğer yüz yaşındaysanız, kendinizi terliklerle dışarı çıkmış halde bulabilirsiniz Bay Savcı. Kırk ya da elli yıl beklerseniz ne demek istediğimi anlarsınız."

"O kadar yaşayacağımı sanmam," dedi Savcı Ranelid. "Sorun şu ki bu konuşmadan sağ çıkıp çıkamayacağımı bile

bilmiyorum. Tren troleyi bulunduğunda polis köpeğinin ceset kokusu almasını nasıl açıklarsın?"

"Siz söyleyin Bay Savcı. Bay Cıvata tabii ki troleyden çıkan son kişiydi ve Cibuti'de başına gelen talihsiz olaylar olmasaydı bize kendisi de anlatabilirdi. Siz Bay Savcı, o kokunun kaynağının ben olabileceğimi düşündünüz mü? Ölü değilim elbette ama bayağı yaşlıyım... Ceset kokusu zamanından biraz erken gelmiş olabilir mi?"

Savcı Ranelid'in sabrı taşmak üzereydi. Şimdiye kadar yirmi altı günün birini bile tamamlamamışlardı. Bu yaşlı bunağın ağzından çıkan sözlerin yüzde doksanı da tamamen saçmalıktı.

"Devam et!" dedi Savcı Ranelid.

"Bay Cıvata'yı troleyin üzerinde uyur halde bıraktık ve Per-Gunnar'ın arkadaşı Benny tarafından işletilen sosisli sandviç standına doğru yürümeye başladık."

"Siz de hapiste miydiniz?" diye sordu Savcı.

"Hayır ama kriminoloji üzerine çalışmıştım," dedi Benny, yalan da değildi, sonrasında da büyük bir hapishanedeki tutuklularla görüşmeler yaparken Per-Gunnar'la nasıl tanıştığına dair bir hikâye uydurdu.

Savcı Ranelid yeniden bir şeyleri not aldı ve monoton bir ses tonuyla Allan Karlsson'a devam etmesini söyledi.

"Elbette. Benny aslında beni ve Julius'u Stockholm'e götürecekti ve böylece İncil dolu valizi Per-Gunnar'a verebilecektik. Fakat Benny, nişanlısı Gunilla'yı görmek için Småland'dan geçmek istedi..."

"Huzur sizinle olsun," dedi Gunilla ve Savcı Ranelid'e doğru kafasını eğdi.

Allan sözlerine devam etti:

"Benny, Per-Gunnar'ı en iyi tanıyan kişiydi ve Per-Gunnar'ın İnciller için birkaç gün daha bekleyebileceğini, içinde yeni

haberler olmadığını söyledi. Bu konuda haklı olduğunu siz de görebilirsiniz. Fakat sonsuza kadar bekleyemezsiniz çünkü İsa dünyaya geri döndüğünde bütün bölümler geçersiz olacak ve..."

"Konudan sapma!"

"Elbette Bay Savcı! Tabii ki konuya bağlı kalmalıyım yoksa her şey çok kötüye gidebilir. Bunu herkesten iyi ben bilirim. Mançurya'da Mao Zedong'un önünde konuya bağlı kalmasaydım oracıkta vurulabilirdim."

"Bu bizi büyük bir zahmetten kurtarırdı," dedi Savcı Ranelid.

"Her neyse, Benny biz Småland'dayken İsa'nın dönebileceğine ihtimal vermedi ve bildiğim kadarıyla Benny bir konuda haklıydı..."

"Karlsson!"

"Tamam, evet. Üçümüz Per-Gunnar'a haber vermeden Småland'a doğru yola çıktık ve tabii ki bu bir hataydı."

"Evet, hataydı," diye ekledi Per-Gunnar. "Tabii ki İnciller için birkaç gün daha bekleyebilirdim, konu bu değildi. Fakat siz de görüyorsunuz Bay Savcı, Cıvata'nın, Julius, Allan ve Benny'yle birlikte aptalca bir fikir bulduğunu düşündüm. Çünkü Cıvata, Bir Daha Asla örgütünün İncil dağıtması fikrini hiçbir zaman sevmemişti. Gazeteleri okuduktan sonra kendimi daha iyi hissetmedim tabii ki!"

Savcı kafasını salladı. Belki de burada mantıklı bir şeyler vardı. Daha sonra Benny'ye döndü:

"Gazetede yüzlük bir ihtiyarın kaçırılmasıyla ilgili haberi okuduktan sonra neden polise haber vermedin?"

"Bunu düşünmedim değil. Fakat konuyu Allan ve Julius'a açtığımda bana izin vermediler. Julius prensip olarak asla polisle konuşmadığını ve Allan da huzurevinden kaçtığını ve

gazetelerle televizyon kanalları birkaç detayı yanlış aktardı diye Müdire Alice'e dönmeyeceğini söyledi."

"Prensip olarak asla polisle konuşmaz mısın?" diye sordu Savcı Ranelid, Julius Jonsson'a.

"Yıllar boyunca polisle yaşadığım hiçbir olayda şansım yaver gitmedi. Fakat dün Başkomiser Aronsson ve bugün sizinle olan olumlu görüşmeler için istisna kelimesini kullanmaktan mutluluk duyarım. Biraz daha kahve ister misiniz?"

Evet, Savcı biraz daha kahve alabilirdi. Bu toplantıyı bir düzene sokmak için toplayabildiği kadar çok güç ve enerjiye ihtiyacı vardı, ayrıca saat üçteki basın toplantısında aktarabileceği bir şeylere ihtiyaç duyuyordu. Doğru tek bir şey ya da en azından güvenilir bir bilgi olsa yeterdi.

Fakat Savcı, Benny Ljungberg'i rahat bırakmak istemiyordu.

"O zaman neden arkadaşınız Per-Gunnar'a telefon açmadınız? Gazetede sizinle ilgili haberi okuyacağını tahmin etmiş olmalısınız."

"Polis ve savcının, Per-Gunnar'ın İsa ile tanışmış olduğunu henüz bilmediğini ve telefon hattının bu yüzden meşgul olduğunu düşündüm. Bay Savcı, haklı olduğumu kabul edersiniz sanırım."

Savcı bir şeyler mırıldandı, notlar aldı ve bu detayı gazetecilere sızdırmış olduğu için pişman oldu. Per-Gunnar Gerdin'e döndü.

"Bay Gerdin, Allan Karlsson ve arkadaşlarının nerede olduğuna dair bir ihbar almış olmalısın. Bu bilgi nereden geldi?"

"Ne yazık ki bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Ortağım bu bilgiyi kendisiyle mezara götürdü. Ya da hurdalığa."

"Peki, ihbar neydi?"

"Allan, Benny ve kız arkadaşının Småland'daki Rottne'de görüldüğüne dair bir bilgiydi. Kova'nın arkadaşlarından biri

aramıştı sanırım. Arayandan çok bilgiyle ilgileniyordum. Benny'nin kız arkadaşının Småland'da yaşadığını ve kırmızı saçlı olduğunu biliyordum. Bu yüzden Kova'nın Rottne'ye gitmesini ve süpermarketin önünde durmasını söyledim. Çünkü er ya da geç yemek yemeniz gerekir..."

"Kova da hemen bu emre uydu, yani İsa adına?"

"Pek öyle değil! Orada bir şeyler yakaladınız Bay Savcı. Kova hakkında birçok şey söylenebilir fakat dindar?.. Hayır, hiçbir zaman dindar değildi. Hatta kulübün yeni rotasıyla ilgili Cıvata'dan daha üzgündü. Rusya ya da Baltık ülkelerine gidip narkotik işlerine karışmaktan bahsediyordu... Bu kadar kötü bir şey olabilir mi? Dediğini yapabilirdi ama gerisini kendisine sormanız lazım. Ancak bu mümkün değil tabii..."

Savcı, Per-Gunnar Gerdin'e şüpheyle baktı.

"Benny Ljungberg'in de tahmin ettiği gibi elimizde ses kayıtları var. O kayıtlarda Gunilla Björkland'a 'kart hatun' diye sesleniyorsun ve bir süre sonra da küfretmeye başlıyorsun. Tanrı bu konuda ne düşünür acaba?"

"Yani Tanrı çok çabuk affeder, size verdiğim kitabı açarsanız görürsünüz."

"Kimlerin günahlarını affedersen, affedilmiş olurlar der İsa," diye araya girdi Bosse.

"Yuhanna bölümü için ne dersin?" dedi Başkomiser Aronsson, bir önceki gün otelin barında bir köşede saatlerini harcadığı İncil'i hatırlayarak.

"İncil okur musun?" diye hayretle sordu Savcı Ranelid.

Başkomiser Aronsson cevap vermedi fakat göstermelik bir şekilde Savcı Ranelid'e gülümsedi.

"Öyle konuşmayı tercih ettim çünkü Kova'nın eski günlerdeki tarzımızı hatırlamasını istedim. Bu şekilde emirleri takip edebileceğini düşündüm," şeklinde açıklama getirdi Per-Gunnar Gerdin.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Savcı.

"Hem evet hem hayır. Kendisini Allan'a, Julius'a, Benny'ye ve kız arkadaşına tanıtmasına gerek yok diye düşündüm çünkü kaba saba tavrının gruba çok da uygun olduğunu düşünmedim."

"Kesinlikle uymuyordu," diye ekledi Güzel.

"Nasıl yani?" diye sordu Savcı Ranelid.

"Hırslı bir şekilde çiftliğime geldi, sigara içiyordu, küfrediyordu ve alkollü bir şeyler istiyordu... Birçok şeye katlanabilirim ama konuşurken küfre başvuran kişilerle işim olmaz."

Başkomiser Aronsson yediği kekten boğulmamak için çabaladı. Güzel daha geçen akşam verandada oturmuş nefes bile almadan küfrediyordu. Aronsson bir kez daha bu pisliğin altındaki gerçekleri öğrenmeye niyeti olmadığını fark etti. Durumlar şu an gayet iyiydi. Güzel, devam etti:

"Buraya zaten sarhoş bir şekilde gelmişti belli ki ve düşünün, bir de arabayla gelmişti! Daha sonra gösteriş yapar gibi elindeki silahı salladı ve Riga'da uyuşturucu işiyle uğraşacağını söyledi. Evet, sanırım böyleydi. O noktada kendimi kaybetmişim Bay Savcı, 'Benim yerimde silah kullanamazsın!' diye bağırdım ve silahını verandaya bırakmasını istedim. Hayatımda böyle sinirli ve hoşnutsuz bir adamla tanıştığımı hatırlamıyorum."

"Belki de sinirini bozan şey İncil'di," dedi Allan. "Din konusu insanların sinirini zıplatabiliyor. Bir defasında Tahran'dayken..."

"Tahran mı?" diye araya girdi Savcı.

"Evet, birkaç yıl önceydi sanırım. O zamanlar her şey yolundaydı, oradan uçakla ayrılırken Churchill de aynı şeyi söylemişti."

"Churchill mi?" diye sordu Savcı.

"Evet, başbakan. Ya da o zaman başbakan değildi herhalde, daha öncesiydi. Ama sonrasında başbakan olduğu kesin."

"Churchill'in kim olduğunu biliyorum lanet olsun... Sadece şunu sordum, Tahran'da birlikte miydiniz?"

"Küfretmek yok Bay Savcı!" dedi Güzel.

"Aslında birlikte değildik. Bir süredir bir misyonerle yaşıyordum. O da insanların sabrını taşırmakta bayağı başarılıydı."

Sabrın taşması tam olarak Savcı Ranelid'in o anda yaşadığı durumdu. Franco, Truman, Mao Zedong ve Churchill'le tanıştığını iddia eden yüz yaşındaki bir bunaktan bilgi almaya çalıştığını yeni fark etmişti. Fakat Ranelid'in sabrının taşması Allan için hiç sorun değildi. Konuşmaya devam etti:

"Genç Bay Kova, Göl Çiftliği'nde bulunduğu süre boyunca insan formunda bir şimşek gibi esip gürlüyordu. Bir defa kendine gelir gibi oldu, o zaman da çıkıp gitti. Arabasının camını açtı ve 'Litonya, ben geliyorum!' diye bağırdı. Bu sözleri bize, Letonya'ya gidiyor olabileceğini düşündürdü fakat siz Bay Savcı, polisle ilgili meselelerde benden daha deneyimlisiniz, belki de durumu farklı bir şekilde yorumlarsınız?"

"Aptal!" dedi Savcı.

"Aptal mı?" diye sordu Allan. "Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım. Köpek ya da sıçan olabilir, Stalin çok sinirli olduğu bir anda bu iki sıfatı bana yakıştırmıştı ama hiç aptal denmemişti bana."

"Demek ki zamanı gelmiş," dedi Savcı Ranelid.

Per-Gunnar araya girdi.

"Şimdi istediğiniz kişileri parmaklıklar arkasına tıkamıyorsunuz diye sinirlenmeye gerek yok Bay Savcı. Hikâyenin geri kalanını dinlemek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Evet, Savcı hikâyenin geri kalanını dinlemek istiyordu, bu yüzden de mırıltı şeklinde özür diledi. Belki de istemek

doğru kelime değildi... Hikâyeyi dinlemek zorundaydı. Bu yüzden Per-Gunnar'ın devam etmesine izin verdi.

"Bir Daha Asla konusuna geri dönersek, Cıvata, Afrika'ya gidip Fransız Lejyoneri oldu, Kova Letonya'ya gidip uyuşturucu işine bulaştı ve Caracas da evine gitti, sanırım öyle oldu. Geriye tek kalan biraz ben ve yanımdaki İsa'ydı."

"Neyse," diye mırıldandı Savcı. "Devam et."

"Benny'nin kız arkadaşı Gunilla'yı görmek için Göl Çiftliği'ne kadar gittim. Kova ülkeyi terk etmeden önce en azından adresini bırakmış olmalıydı."

"Bu konuyla ilgili birkaç sorum var," dedi Savcı Ranelid. "İlk sorum size, Gunilla Björklund. Neden ayrılmadan birkaç gün önce gidip bir otobüs satın aldınız ve neden ayrıldınız?"

Arkadaşlar, bir gece önceki toplantıda Sonya'yı bu işin dışında tutma kararı almışlardı. Allan gibi o da kaçaktı fakat Allan'ın aksine onun vatandaşlık hakları yoktu. İsveçli olarak tanımlanması pek mümkün değildi ve diğer birçok ülkede olduğu gibi yabancıysan, çok da bir değerin yoktu. Sonya muhtemelen sınırdışı edilir ya da bir hayvanat bahçesine kapatılırdı veya her ikisi birden olurdu.

"Otobüsün benim adıma alınmış olduğu doğrudur," dedi Güzel. "Fakat Benny ve ben birlikte o otobüsü satın aldık ve bunu da Benny'nin kardeşi Bosse'ye verecektik."

"O da otobüsü İncil'le dolduracaktı öyle mi?" diye araya daldı Savcı Ranelid. Artık öfkesine hâkim olup sakin kalamıyordu.

"Hayır, karpuzla dolduracaktı," diye cevapladı Bosse. "Dünyanın en tatlı karpuzlarından yemek istemez misiniz Bay Savcı?"

"Hayır, istemem," diye cevap verdi Savcı Ranelid. "Hikâyenin geri kalanına bir açıklık getirmeye çalışıyorum, sonra da eve gidip basın toplantısını atlatmak ve bir tatile çıkmak istiyo-

rum. İstediğim bu. Şimdi devam edelim. Neden Per-Gunnar Gerdin'in geldiği gün Göl Çiftliği'ni terk ettiniz?"

"Benim oraya gideceğimi bilmiyorlardı," dedi Per-Gunnar Gerdin. "Anlamak biraz zor mu geldi Bay Savcı?"

"Evet, zor," dedi Savcı Ranelid. "Einstein bile bu saçmalığı dinlese anlamakta zorlanırdı."

"Einstein'dan bahsetmişken..." diye araya girdi Allan.

"Hayır, Bay Karlsson," dedi Savcı Ranelid sert bir ses tonuyla. "Einstein'la birlikte neler yaptığınızı duymak istemiyorum. Bunun yerine Bay Gerdin'in 'Rusların' nasıl olaya karıştığını açıklamasını istiyorum."

"Ruslar mı?" diye sordu Per-Gunnar Gerdin.

"Evet, Ruslar. Ölü meslektaşınız Kova telefon görüşmelerinizde 'Ruslar' ifadesine sıkça yer vermiş. Kova'nın sizi diğer telefonunuzdan aramamasından dolayı şikâyet ediyordunuz ve Kova da bu kuralın yalnızca Ruslarla iş yaparken geçerli olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Per-Gunnar Gerdin çünkü ne söyleyeceğini pek bilmiyordu.

"Ben konuşmak istiyorum ama," dedi Savcı Ranelid.

Masada bir sessizlik oluştu. Gazetelerde Gerdin'in telefon konuşmalarında bahsi geçen Ruslarla ilgili bir şeyler yoktu ve Gerdin de bunu hatırlamıyordu. O sırada Benny araya girdi.

"*Yesli chelovek kurit, on plocho igrajet v futbol.*"

Herkes dönüp Benny'ye baktı.

"Ruslar diye bahsi geçenler ben ve kardeşim oluyoruz," diye açıkladı Benny. "Babamız, toprağı bol olsun ve amcamız Frasse, onun da toprağı bol olsun, Rusya âşığıydılar. Bu yüzden ben ve kardeşim küçükken Rusça öğrendik ve arkadaşlarımız ile tanıdıklarımız bize Ruslar diye hitap etmeye başladı. Az önce söylediğim de buydu, tabii Rusça olarak."

Bu sabah birçok şeyde olduğu gibi, Benny'nin söylediklerinin de gerçekle hiçbir ilgisi yoktu. Turna Gerdin'i topun ağzından kurtarmaya çalışmıştı. Benny Rusçada neredeyse lisans eğitimini bitirmiş (son final projesini teslim etmemişti) fakat üzerinden fazlaca zaman geçtiği için aceleyle tek hatırlayabildiği bu sözler olmuştu.

"Eğer sigara içersen, futbolda başarılı olamazsın."

Fakat işe yaramıştı. Benny'nin söylediklerinin ne olduğunu anlayan tek kişi Allan'dı.

Tüm bunlar Savcı Ranelid için çok fazlaydı. Önce tarihî karakterlere yapılan referanslar, sonra Rusça konuşan insanlar...

"Bay Gerdin, arkadaşlarınız tarafından önce vurulup, sonra ölüp, sonra da dirilip nasıl buraya geldiğinizi ve nasıl şu an burada oturmuş karpuz yediğinizi anlatabilir misiniz? Şu karpuzdan ben de alabilir miyim artık?"

"Tarifi gizli tabii ki," dedi Bosse. "Eğer yemeğin gerçekten lezzetli olmasını istiyorsan onu yaparken gıda uzmanlarının seni izlemelerini istemezsin, derler ya."

Bu sözü ne Başkomiser Aronsson ne de Savcı Ranelid duymuştu. Fakat Aronsson sesini çıkarmamaya kararlıydı ve Ranelid de her şeyi bir sonuca bağlamak ve oradan ayrılmak için can atıyordu. Bu yüzden bir açıklama beklemedi. Yediği karpuzun şimdiye kadarki en lezzetli karpuz olduğunun notunu aldı.

Per-Gunnar Gerdin, otobüs tam oradan ayrılırken Göl Çiftliği'ne nasıl vardığını, otobüsün arkadaşlarını götürdüğünü fark etmeden önce etrafı nasıl kolaçan ettiğini, otobüsü nasıl takip ettiğini, sonra otobüsü sollayıp nasıl önüne geçtiğini, arabasının kontrolünü kaybederek patinaj yaptığını anlattı. Savcı, nasıl olsa hurda haline gelmiş arabanın fotoğraflarını hatırlar diye düşündü.

"Bizi yakalaması çok da sürpriz değildi," diye araya girdi bir süredir sessiz kalan Allan. "Altında üç yüz beygir gücünde aracı vardı. Yine de Başbakan Erlander'i ziyarete gittiğimde beni almaya gelen Volvo PV444 gibi değildi. O araba kırk dört beygir gücündeydi. O günlerde bu çok hızlı demekti. Gustavsson yanlışlıkla benim bahçeme daldığında altındaki araba kaç beygir gücündeydi acaba..."

"Kes sesini... lütfen, Bay Karlsson, sabrımı taşırmayın," dedi Savcı Ranelid.

Bir Daha Asla örgütünün başkanı konuşmaya devam etti. Hurda haline gelmiş araçta biraz kan kaybetmişti ya da çok kan kaybetmişti, emin değildi fakat yarasını bandajlayınca birkaç kırık kaburga, beyin sarsıntısı, kırık bir kol ve hafif bir yara için hastaneye gitmesine gerek olmadığına karar vermişti.

"Üstelik Benny edebiyat eğitimi almıştı," dedi Allan.

"Edebiyat mı?" diye tekrarladı Savcı Ranelid.

"Edebiyat mı dedim ben? Tıp demek istemiştim."

"Edebiyat eğitimi de aldım," dedi Benny. "En sevdiğim edebiyatçı Camilo José Cela'dır, sadece ilk romanını değil 1940'larda, *La familia de...*"

"Hikâyeye geri dönelim."

Savcı bu esnada Allan'a doğru bakıyordu ve Allan konuşmaya devam etti.

"Bize izin verirsiniz artık Bay Savcı. Size her şeyi anlattık. Fakat daha fazla konuşmamızı istiyorsanız CIA ajanı olduğum zamanlara ait bir iki maceramı hatırlayabilirim ya da Himalayalar'a yaptığım yolculuktan bahsedebilirim. Peki keçi sütünden votka yapımı tarifini almak ister misiniz? İhtiyacınız olan tek şey biraz pancar ve biraz da güneş ışığı. Biraz da keçi sütü tabii ki."

Bazen beyniniz durmuşken ağzınız konuşmaya devam eder ve Savcı Ranelid, aldığı kararın aksine, Allan'ın son saçmalığıyla ilgili yorumda bulunurken olan da buydu:

"Sen Himalayalar'a mı tırmandın? Yüz yaşında?"

"Hayır, saçmalamayın," dedi Allan. "Bildiğiniz gibi her zaman yüz yaşında değildim. Bu son zamanlarda başıma gelen bir şeydi."

"Devam edebilir miyiz?"

"Hepimiz yaşlanıyoruz," diye devam etti Allan. "Çocukken yaşlanacağınızı düşünmezsiniz. Bay Kim Jong Il'i ele alalım. Bu talihsiz çocuk kucağımda ağlayarak oturuyordu ve şimdi de devlet başkanı oldu."

"Her neyse, uzatma Karlsson."

"Özür dilerim. Himalayalar'a tırmanış hikâyemi dinlemek istemiştiniz Bay Savcı. Oraya çıkarken aylarca tek arkadaşım bir deveydi ve develerle ilgili ne söylerseniz söyleyin, eğlenceli olduklarını söylemeniz pek de mümkün değil ve..."

"Hayır!" diye bağırdı Savcı Ranelid. "Bunu dinlemek istemiyorum... Bilmiyorum..."

Bunun üzerine Savcı Ranelid bir süre sessiz kaldı ve sonra da sessizce başka bir sorusu olmadığını söyledi. Gizleyecek hiçbir şeyleri yoksa arkadaşların neden haftalarca gizlendiğini sormak istemişti ama vazgeçti.

"Hepiniz masumdunuz, öyle mi?"

"Masumiyet hangi bakış açısıyla baktığınıza göre değişebilen bir kavram," dedi Benny.

"Ben de aynı şeyleri düşünüyordum," diye araya girdi Allan. "Örneğin Başkan Johnson ve de Gaulle. Aralarındaki kötü ilişkiyi düşününce kim masumdu, kim suçluydu? Hatırlatırım, ilk buluştuğumuzda bu konulardan bahsetmemiştim. O zaman konuşacak farklı şeylerimiz vardı fakat..."

"Lütfen Bay Karlsson, yalvarıyorum biraz sessiz olun," dedi Savcı Ranelid.

"Dizlerinizin üzerine çökmenize gerek yok Bay Savcı. Bundan sonra bir fare kadar sessiz olacağım, söz veriyorum. Yüz yıllık hayatım boyunca dilim iki kez haddini aşmıştır. Birincisi Batı'dakilere atom bombasının nasıl yapılacağını anlatırken, ikincisi de aynısını Doğu'dakiler için söylerken gerçekleşti."

Savcı Ranelid yavaşça kalktı, başını hafif öne eğerek karpuz, kahve, kek ve sonra da bu konuşma ve Zangoç Çiftliği'ndeki arkadaşların işbirliği içinde olduklarından dolayı teşekkür etti.

Daha sonra arabasına binip uzaklaştı.

"Gayet iyi geçti," dedi Julius.

"Gerçekten de öyle," dedi Allan. "Sanırım olayın büyük kısmını anlatabildim."

Otoyolda ilerlerken Savcı Ranelid'in akıl tutulması da yavaş yavaş çözülmeye başladı. Kendisine anlatılan hikâyenin üzerinden bir kez daha geçti, birkaç şeyi ekleyip birkaç şeyi çıkardı (çoğunlukla çıkardı) ve gerçekten işe yarar bir hikâye oluşturana kadar düzeltmelerine ve yamalara devam etti. Savcıyı endişelendiren tek şey gazetecilerin, yüz yaşındaki Allan Karlsson'un üzerinde ceset kokusu taşıdığına inanmayacak olmalarıydı.

Daha sonra aklına bir fikir geldi. O lanet polis köpeği... Her şeyi köpeğin suçuymuş gibi gösterebilirler miydi?

Eğer Ranelid insanları köpeğin deli olduğuna inandırabilirse kendi paçasını kurtarmak için akla gelmeyecek olasılıklar ortaya çıkabilirdi. Hikâye birdenbire değişebilir ve Södermanland ormanındaki troleyde hiç ceset olmadığı, bu yüzden de bulunamadığı şeklinde aktarılabilirdi. Fakat

Savcı aksine inandırılmıştı ve bu da birçok mantıklı sonuç ve karara yol açmıştı. Tabii gerçekte tüm o mantıklı sonuçlar da yalandı. Fakat bunun için Savcı'yı suçlayamazdınız. Suç köpekteydi.

Bu muhteşem olabilir diye düşündü Savcı Ranelid. Aklını yitirmiş bir köpek başka bir kaynaktan daha doğrulansa yeterdi ve sonra Kicki (adı bu muydu?) yaşamının sonuna gelmiş demekti. Savcı, olan biteni açıkladıktan sonra yeteneklerini kanıtlamasına artık gerek olmayacaktı.

Yıllar önce 7-Eleven'da bir polis müfettişinin hırsızlık şüphesiyle kendisini yargılamak istediği bir davada delilleri yok ettiği zamandan beri Kicki'nin sahibi üzerinde büyük bir etkisi vardı. Başkasının ödemeyi unuttuğu bir kek için bir polisin kariyeri sona ermemeli diye düşünmüştü Ranelid. Şimdi iyiliğinin karşılığını alması gerekiyordu.

"Güle güle Kicki," dedi Savcı Ranelid ve yıllardır ilk defa gülümsedi.

Kısa süre sonra telefonu çaldı. Arayan bölge polis şefiydi. Riga'dan gelen otopsi ve kimlik raporu masasının üzerindeydi.

"Hurdalıkta bulunan çürümüş ceset Henrik Hultén'e ait," dedi Polis Şefi.

"Bunu duymak güzel," diye sevindi Savcı Ranelid. "Aradığın iyi oldu aslında. Beni resepsiyona bağlar mısın? Köpeğin sahibi Ronny Bäckman'la konuşmam lazım..."

Zangoç Çiftliği'ndeki arkadaşlar Savcı Ranelid'i uğurladılar ve Allan'ın önerisiyle mutfak masasına geri döndüler. Çözülmesi gereken bir sorun olduğunu söylemişti.

Allan, Başkomiser Aronsson'a, Savcı Ranelid'e anlatılanlarla ilgili söylemek istediği bir şey olup olmadığını sorarak toplantıyı başlattı. Belki de Başkomiser, arkadaşlar toplantı yaparken yürüyüşe çıkmak isterdi?

Aronsson anlatılan her şeyin açık ve olabilecek her şekilde sağlam olduğunu söyledi. Başkomiser'e göre olay kapanmıştı ve masada oturmasına izin verirlerse bunu seve seve yapardı. Kendisi de masum sayılmazdı ve bu noktada ilk taşı, hatta ikinci taşı bile atacak kişi kendisi değildi.

"Bana bir iyilik yapın ve bilmemem gereken hiçbir şeyi anlatmayın. Yani Ranelid'e verdiğiniz cevapların farklı alternatifleri varsa..."

Allan söz verdi ve arkadaşı Aronsson'un kalmasından memnun olduklarını söyledi.

Arkadaş Aronsson, diye düşündü Aronsson. İşi gereği yıllar boyunca ülkenin en ahlaksız suçluları arasından birçok düşman edinmişti fakat bir tane bile arkadaşı olmamıştı. Artık zamanı gelmişti diye düşündü. Bu yüzden eğer Allan ve arkadaşları onu aralarına alırlarsa hem gurur duyacağını hem de çok mutlu olacağını söyledi.

Allan, hayatı boyunca hem başkanlarla hem din adamlarıyla dostluk kurduğunu fakat şimdiye kadar hiç polis arkadaşı olmadığını belirtti. Allan, arkadaş Aronsson çok fazla bir şey bilmek istemediği için arkadaşların yığınla parasının nereden geldiğini söylememeye karar verdi. Arkadaşlıklarının hatırına bunu yapabilirdi.

"Yığınla para mı?" diye sordu Başkomiser Aronsson.

"Evet, şu valizi hatırlıyor musun? Gerçek deriden ince İnciller ile dolmadan önce ağzına kadar beş yüz kronluk banknotlarla doluydu. Yaklaşık elli milyon kron."

"Yok artık..." diye söze girdi Başkomiser Aronsson.

"İstersen küfredebilirsin," dedi Güzel.

"Elli milyon mu?"

"Yolculuğumuz boyunca yaptığımız masrafları da düşmek gerekir," dedi Allan. "Grup bu paranın kime ait olduğuna karar vermeli. O yüzden de Turna'nın konuşmasını istiyorum."

Per-Gunnar Turna Gerdin kulağını kaşıdı. Daha sonra da arkadaşlarla milyonların bir arada kalması gerektiğini söyledi. Belki birlikte tatile çıkarlardı çünkü Turna'nın şu an en çok istediği şey çok, çok uzak bir yerde, bir plaj şemsiyesinin altında, içinde küçük şemsiyeler olan içeceğini yudumlamaktı. Üstelik Allan'ın da benzer hayalleri olduğunu biliyordu.

"Benim içeceğim şemsiyesiz olacak ama," dedi Allan.

Julius da Allan'a katıldığını ve votkayla yağmurdan korunmanın, özellikle açık mavi gökyüzünde parlayan güneşte plaj şemsiyesinin altında yatıyorsan, hayatın gereklilikleri içinde yer aldığını düşünmediğini söyledi. Fakat arkadaşların bu konuda tartışmalarına gerek bile olmadığını ekledi. Birlikte tatile çıkma fikri harikaydı!

Başkomiser Aronsson bu fikir karşısında utançla güldü ve gruba ait olduğu fikrini düşünmeye cesaret edemedi. Benny bunu fark etti ve Başkomiser'in omzuna kolunu dolayarak polis kuvvetlerinin bir üyesinin içkisini nasıl almak isteyeceğini sordu. Başkomiser gülümsedi ve Güzel aniden araya daldığında cevap vermek üzereydi.

"Sonya ve Buster olmadan hiçbir yere adımımı atmam!"

Daha sonra birkaç saniyeliğine sessiz kaldı ve ekledi.

"Çölde yağmur yağma ihtimali kadar gerçek dışı!"

Benny de Güzel olmadan hiçbir yere adım atmayacağı için hevesi bir anda yok oldu.

"Üstelik yarımızın geçerli pasaportları olmadığına da eminim," diye ekledi iç geçirerek.

Fakat Allan sakince valizdeki paranın nasıl paylaşılacağı konusundaki cömertliğinden ötürü Turna'ya teşekkür etti. Tatilin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu ve Müdire Alice'ten mümkün olduğunca uzakta olmak istiyordu. Grubun diğer üyeleri de kabul ederse pasaport sorununu ve hem insanlar

hem de hayvanlar için ideal olabilecek uzak bir mekân arayışını çözebileceklerini söyledi.

"Peki, beş tonluk bir fili uçağa bindirmeyi nasıl planlıyorsun?" diye sordu Benny umutsuzca.

"Bilemiyorum," dedi Allan. "Fakat olumlu düşündüğümüz sürece çözümü bulacağımızdan eminim."

"Ya geçerli pasaportlar?"

"Dediğim gibi, olumlu düşündüğümüz sürece olur."

"Sonya'nın dört tondan daha ağır olduğunu da sanmıyorum, en fazla dört buçuk ton olabilir," dedi Güzel.

"Görüyorsun ya Benny," diyerek araya girdi Allan. "Olumlu düşünmekten kastım da buydu. Problem şimdiden bir ton hafifledi."

"Benim bir fikrim olabilir," dedi Güzel.

"Benim de," diye döndü Allan. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

YİRMİ ALTI

1968 – 1982

Yuri Borisoviç Popov Nijniy Novgorod'daki, Moskova'nın yaklaşık 350 kilometre güneydoğusundaki Sarov şehrinde yaşamış ve orada çalışmıştı. Sarov gizli bir şehirdi, hatta Gizli Ajan Hutton'dan bile daha gizliydi. Artık adının Sarov olarak anılmasına izin bile yoktu ve biraz daha romantik bir isim olan Arzamas-16 adıyla anılıyordu. Ayrıca bütün şehir tüm haritalardan da silinmişti. Sarov hem var hem yoktu ve aynı zamanda gerçeklikten bahsedip bahsetmediğinize göre de değişirdi. Ayrıca 1953 yılından beri Vladivostok gibiydi.

Arzamas-16 dikenli tellerle çevriliydi ve detaylı bir güvenlik taraması olmadan hiç kimse giremiyor ya da çıkamıyordu. Eğer Amerikan pasaportun varsa ve Moskova'daki Amerikan Konsolosluğu'nda bulunuyorsan, buraya yakın bir yere gelmen asla tavsiye edilmezdi.

CIA ajanı Ryan Hutton ve yeni öğrencisi Allan Karlsson, Allen Carson adıyla ve belirsiz bir "yönetici" vasfıyla Moskova'daki konsolosluğa konuşlanmadan önce haftalarca casusluk üzerinde çalışmışlardı.

Gizli Ajan Hutton için utanç verici olan, Allan Karlsson'un ulaşmak istediği hedefin ulaşılamaz olduğu ve daha önceki adıyla ya da konumuyla artık hiçbir alakası olmayan bir

konumda dikenli tellerle çevrilmiş bir bölgede çok iyi korunduğunu göz ardı etmesiydi.

Gizli Ajan Hutton, bu hatasından dolayı Allan'dan özür diledi fakat Bay Karlsson'un bir şeyler bulabileceğine inancı olduğunu da ekledi. Popov er ya da geç Moskova'yı ziyaret edecekti.

"Fakat şimdi bana müsaade Bay Karlsson," dedi Gizli Ajan Hutton, Fransa'nın başkentinden açtığı telefonda. "Masamda başka işler de var. İyi şanslar!"

Gizli Ajan Hutton ahizeyi yerine koydu, derin bir nefes aldı ve geçen yıl, CIA tarafından desteklenen Yunanistan askerî darbesinden sonra kalan yıkıntılara geri döndü. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, bu da istenilen şekilde sonuçlanmamıştı.

Allan'ın aklına Moskova şehir kütüphanesine gidip günlük gazeteler ve dergiler arasında saatlerini geçirmekten başka bir fikir gelmiyordu. Popov'un Arzamas-16'daki dikenli tellerle çevrilmiş alanda halka açık yaptığı bir konuşmanın haberine denk gelmeyi umuyordu.

Aylar geçmiş fakat böyle bir habere rastlanmamıştı. Fakat Allan başkan adayı Robert Kennedy'nin, kardeşiyle aynı kaderi paylaşmasına ve sosyalizm sistemlerine çekidüzen vermek için Çekoslovakya'nın nasıl Sovyetler Birliği'nden yardım istediğine dair haberleri okuyabiliyordu.

Dahası Lyndon B. Johnson'ın, Richard M. Nixon adlı biri tarafından geçildiğini de öğrenmişti. Fakat aylık maaşını hâlâ büyükelçilikten gelen zarfla aldığını düşününce Popov'u aramasının daha iyi olacağını düşündü. Herhangi bir şey değişirse Gizli Ajan Hutton şüphesiz ki onunla iletişime geçecekti.

★

1968 yılı yerini 1969'a bıraktı ve Allan kütüphanedeki gazeteler arasında saatlerini harcamaya devam ederken bahar ayı yaklaşmaktaydı. Viyana Operası, tenor Franco Corelli ve Turandot rolünde uluslararası İsveç yıldızı Birgit Nilsson'la birlikte Moskova'daki Bolşoy Tiyatrosu'nda misafir olarak bir performans sunacaktı.

Allan (bir kez daha) sakalsız çenesini kaşıdı ve Yuri'yle birlikte geçirdiği ilk ve tek akşamı bütün hatlarıyla gözünde canlandırdı. Akşam geç saatlerde Yuri aryalar söylemeye başlamıştı. Söylediği aryanın adı "Nessun Dorma"ydı ve hiç kimsenin uyumasına izin yoktu! Kısa süre sonra alkolle ilgili sebeplerden dolayı uykuya yenik düşen kendisi olmuştu fakat bu başka bir zamanın konusuydu.

Allan'ın göre bir zamanlar iki yüz on üç metre derinliğinde Puccini ve Turandot'u oldukça iyi seslendirebilen bir kişi Moskova'daki Bolşoy Tiyatrosu'nda Viyana'dan gelen performans sanatçılarıyla sahnelenecek olan aynı operayı kaçırma ihtimali olamazdı, değil mi? Özellikle söz konusu adam sadece birkaç saat uzaklıkta yaşıyorsa ve sayısız madalyası varsa, bilet bulamama ihtimali de yoktu.

Ya da belki de öyle bir ihtimal vardı. O zaman Allan kütüphaneye ziyaretlerini devam ettirmek zorunda kalacaktı. Bu olabileceklerin en kötüsüydü ve o kadar da kötü değildi.

Allan o an için Yuri'nin opera binasının dışında görüleceği varsayımı üzerinden gidiyordu ve tek yapması gereken orada durup son içkili muhabbetlerini kendisine hatırlatmaktı. Her şey bundan ibaretti.

Ya da değildi.

Aslında hiç de öyle değildi.

Allan 22 Mart 1969 akşamında stratejik olarak Bolşoy Tiyatrosu'nun ana kapısının solunda yerini aldı. Bulunduğu

yerden bakarak oditoryuma geçmekte olan Yuri'yi seçebilmeyi umuyordu. Fakat bir problem vardı. Bütün ziyaretçiler birbirine benziyordu. Hepsi de siyah takım elbiseli, siyah mantolu adamlar ve siyah ya da kahverengi mantolarının altında bir elbise olan kadınlardı. Hepsi de çift olarak gelmiş ve hızlıca dışarının soğuğundan kaçıp tiyatroya giriş yapmak için büyüleyici merdivenlerin en üst basamağında dikilen Allan'ın yanından geçmişti. Üstelik karanlıktı, yirmi bir yıl önce iki günlüğüne gördüğü bir adamı nasıl tanıyacaktı? Şansı yaver giderse Yuri onu tanıyabilirdi.

Hayır, Allan'ın şansı hiç yaver gitmezdi. Yuri Borisoviç'in tiyatronun içerisinde olup olmadığını bilmek imkânsızdı fakat eğer içerideyse eski dostunu tanımadan tam yanından geçip gitmişti. O halde ne yapabilirdi? Allan sesli düşünmeye başladı.

"Tiyatroya henüz girdiysen Yuri Borisoviç, aynı kapıdan birkaç saat sonra çıkacaksın demektir. Fakat şu an girdiğin halinden çok da farklı olmayacaksın. O zaman seni bulmam da mümkün olmayacak. O zaman senin beni bulman gerekiyor."

O halde öyle olsun diye düşündü Allan. Büyükelçilikteki küçük ofisine döndü, hazırlıklarını yaptı ve Prens Calaf, Prenses Turandot'un kalbini henüz eritmemişken geri döndü.

Gizli Ajan Hutton her şeyden önce Allan'ın "gizlilik" kavramına sadık kalmasını istemişti. Başarılı bir ajan hiç ses çıkarmazdı. Aktif görev aldığı bölgede kendini eritmeli ve neredeyse görünmez olmalıydı.

"Anlaşıldı mı Bay Karlsson?"

"Kesinlikle Bay Hutton," diye cevaplamıştı Allan.

Birgit Nilsson ve Franco Corelli, alkışlayan kalabalık tarafından yirmi kez sahneye çağrıldı, performans muazzam bir başarı elde etmişti. Bu yüzden birbirine tıpatıp benzeyen insanların yeniden merdivenlere yönelmesi çok daha uzun

bir zaman almıştı. Herkesin fark ettiği şey alt basamakta duran ve elinde kendisinin yazdığı bir poster tutan adamdı.

BEN
ALLAN
EMMANUEL

Allan Karlsson elbette Gizli Ajan Hutton'ın derslerini iyi anlamıştı fakat onlara kulak asmaya niyeti yoktu. Hutton'ın Paris'inde mevsim baharken Moskova hem soğuk hem karanlıktı. Allan donuyordu ve artık sonuca ulaşma niyetindeydi. Önce Yuri'nin adını postere yazmak istedi fakat gizliliği bozacaksa bunun yalnızca kendi gizliliği olması gerektiğine karar verdi.

Yuri Borisoviç Popov'un eşi Larissa Aleksandrevna Popova sevgi dolu bir şekilde eşinin koluna girmiş ve birlikte geçirdikleri bu muhteşem akşam için beşinci kez teşekkür etmişti. Birgit Nilsson tam bir Maria Callas olmuştu! Hele yerleri mükemmeldi!

Dördüncü sıra tam ortada. Larissa uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmemişti. Üstelik bu akşam eşiyle beraber bir otelde kalacaklardı ve o tel örgülü korkunç şehre dönmeden önce en az yirmi dört saatleri vardı. Sadece ikisi romantik bir yemek yiyecekler... yalnız o ve Yuri olacak... ve belki de...

"Pardon hayatım," dedi Yuri ve tiyatronun kapısının tam dışında üst basamakta durdu.

"Ne oldu hayatım?" diye sordu Larissa endişeyle.

"Muhtemelen önemli bir şey değildir ama şurada elinde poster olan adamı görüyor musun? Gidip bir bakmam lazım... Hayır, olamaz... Ama bu adam ölüydü!"

"Kim ölüydü hayatım?"

"Hadi ama!" dedi Yuri ve eşiyle birlikte merdivenlerden inmeye başladı.

Allan'a ulaşmasına birkaç metre kala durdu ve gözlerinin gördüklerini beyninin de anlamasını ister gibi çabaladı. Allan kendisine çılgın gözlerle bakan arkadaşını uzaktan gördü, posterini indirdi ve "Birgit iyi miydi?" diye sordu.

Yuri hâlâ hiçbir şey söylememişti fakat eşi kulağına, "Ölü adam bu mu?" diye fısıldadı. Allan ölmediğini ve Popov çifti onun donarak ölmesini istemiyorsa biraz votka içip birkaç lokma yemek yiyebileceği bir restorana girmelerinin en iyisi olacağını söyledi.

"Gerçekten sensin..." Yuri olan biteni anlamaya başlamıştı. "Fakat sen... Rusça konuşuyor musun?"

"Evet, en son buluşmamızdan kısa süre sonra ülkenizin dilini öğrenmek için beş yıl ders aldım," dedi Allan. Okulun adı Gulag'dı. Şu votka işi ne olmuştu?

Yuri Borisoviç çok ahlaklı bir adamdı ve son yirmi bir yıl boyunca İsveçli atom bombası uzmanını en son Vladivostok'ta son bulacak bir yolculuk için Moskova'ya yönlendirdiği ve orada daha önce ölmediyse bütün bilgili Sovyet vatandaşlarının haberdar olduğu yangında ölmüş olabileceği için büyük bir suçluluk duymuştu. Yirmi bir yıl boyunca bu suçluluğu yaşadı çünkü tanıştığı anda bu İsveçliyi ve olayların hep iyi yönlerini görme becerisini sevmişti.

Şimdi Moskova'daki Bolşoy Tiyatrosu'nun önünde durmuş, eksi dereceleri görmüş havada sıcak bir opera performansından yeni çıkmışken... hayır, bunlara inanması mümkün değildi. Allan Emmanuel Karlsson yaşıyordu. Kurtulmuştu. Tam olarak karşısında dikiliyordu. Moskova'nın ortasında. Üstelik Rusça konuşuyordu!

Yuri Borisoviç ve Larissa Aleksandrevna kırk yıldır evliydi ve birlikte çok mutlulardı. Hiç çocukları olmamıştı

fakat birbirlerine karşılıklı güvenlerinin sınırları yoktu. İyi ya da kötü her şeyi paylaşmışlar ve Yuri, Allan Emmanuel Karlsson'un kaderinden dolayı yaşadığı üzüntüyü eşine birden fazla kez anlatmıştı. Şimdi Yuri olayları anlamaya çalışırken sıra Larissa Aleksandrevna'ya geçmişti.

"Doğru anladıysam bu adam eski günlerden bir arkadaşın, doğrudan ölüme gönderdiğin arkadaşın. Sevgili Yuri, gerçekten ölmeden önce bu adamın istediği şeylere uyup onu bir restorana götürmeli ve biraz votka içmesine izin vermeliyiz, öyle değil mi?"

Yuri cevap vermedi fakat evet anlamında kafasını salladı ve eşinin kendisi limuzine yönlendirmesine izin verdi. İçeride birkaç dakika önceye kadar ölü olarak bildiği arkadaşının yanına oturdu ve eşinin şoföre talimatlar verişini izledi.

"Puşkin Restoranı'na lütfen."

Allan'ın açılması için iki sert içkiye, Yuri'nin kendine gelmesi için de iki tane daha içkiye ihtiyaçları olmuştu. Arada Larissa ve Allan birbirlerini tanımaya çalıştılar.

Yuri'nin yaşadığı şokun yerini neşe aldığında ("İşte şimdi kutlama yapacağız!") Allan işe koyulmanın vaktinin geldiğini düşündü. Söyleyecek bir şeylerin varsa onu hemen söylemek en iyisiydi.

"Ajan olmakla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Allan. "Ben de bir ajanım ve bu iş oldukça heyecan verici."

Yuri elindeki beşinci kadehi yuvarlarken neredeyse boğuluyordu.

"Casus mu?" diye sordu Larissa kocası öksürmekle meşgulken.

"Evet, ya da 'ajan'. Aslında bu ikisi arasındaki farkı ben de bilmiyorum."

"Çok ilginç! Biraz daha anlat lütfen, Allan Emmanuel."

"Hayır, anlatma Allan," diye öksürdü Yuri. "Daha fazlasını duymak istemiyoruz!"

"Saçmalama Yuri," dedi Larissa. "Bırak da arkadaşın işini anlatsın, birbirinizi yıllardır görmemişsiniz. Devam et Allan Emmanuel."

Allan anlatmaya devam etti ve Yuri yüzünü elleriyle kapatmışken Larissa onu ilgiyle dinledi. Allan onlara Başkan Johnson ve CIA'den Gizli Ajan Hutton'la yediği akşam yemeğini ve bir sonraki gün Hutton'la yaptığı toplantı sonucunda Moskova'ya gidip Sovyet füzelerinin durumunu öğrenmesi önerildiğini anlattı.

Allan'ın önünde duran bir diğer seçenek Paris'te kalmak ve büyük ölçüde büyükelçi ile eşinin yalnızca ağızlarını açarak yaratabilecekleri krizleri önlemeye çalışmak olacaktı. Amanda ve Herbert iki kişi olduklarından Allan aynı zamanda birden fazla yerde olamayacaktı ve bu yüzden de Gizli Ajan Hutton'ın teklifini kabul etti. Daha az stresli bir işe benziyordu. Üstelik yıllar sonra yeniden Yuri'yle bir araya gelmek güzel olacaktı.

Yuri hâlâ yüzünü kapatıyordu fakat parmaklarının arasından Allan'ı süzüyordu. Yuri, Herbert Einstein'ın adının geçtiğini mi duymuştu? Kaçırılma olayı ve Beriya'nın onu gönderdiği esir kampından sonra onun da yaşadığını duymak güzel bir haberdi.

Ah, evet diye onayladı Allan. Daha sonra Herbert'le geçen yirmi yılının hikâyesini kısaca anlattı ve arkadaşının ilk başta ölmekten başka bir şey istemediğini, en sonunda geçtiğimiz aralık ayında Paris'te yetmiş altı yaşında ölmek üzereyken kararını tamamen değiştirdiğini söyledi. Arkasında artık dul olan ve Paris'te diplomatlık yapan başarılı bir eş ve iki genç çocuk bırakmıştı. Fransa başkentinden gelen son raporlar ailenin, Herbert'in ölümüyle cesurca başa çıktığını

ve Bayan Einstein'ın önemli çevrelerde favori kişilerden biri olduğunu söylüyordu. Fransızcası kesinlikle korkunçtu fakat bu da onun cazibesinin bir parçasıydı ve zaman zaman aptalca şeyler söylese de asıl niyetinin bu olmadığı çok açıktı.

"Konudan biraz saptık sanırım," dedi Allan. "Sana sorduğum soruyu cevaplamayı unuttun. Casus olma konusuna ne diyorsun? Bir değişiklik zamanı gelmedi mi?"

"Fakat Allan Emmanuel, dostum, bunun olması mümkün değil! Sovyetler Birliği'nin modern tarihinde kendi ülkesine hizmet etmekten onur duyan ve askeriyeden olmayan belki de tek insanım. Casus olmam söz konusu bile olamaz," dedi Yuri ve kadehini ağzına götürdü.

"Böyle söyleme sevgili Yuri," dedi Larissa ve eşinin beşincinin ardından altıncı kadehi devirmesini izlerken.

"Votkayı etrafa saçmaktansa içmek daha iyi değil mi?" diye sordu Allan nazikçe.

Eşi yine ellerini yüzünün arasına almışken Larissa Popova kendi açısından mantıklı olan açıklamayı yapmaya başladı. Kendisi ve Yuri kısa süre sonra altmış beş yaşında olacaktı ve Sovyetler Birliği'ne minnet duyacakları ne vardı? Evet, eşi onlarca nişan ve ödül almıştı, bunun karşılığında da operaya iyi biletler bulmuşlardı. Fakat diğer ihtimal ne olacaktı?

Larissa eşinin cevabını beklemedi, her ikisinin de Arzamas-16 gibi adının bile insanları depresyona sokmaya yettiği bir şehirde kapana kısıldıklarını söyledi. Üstelik bir de dikenli tellerin arkasında oluyordunuz. Evet, Larissa istedikleri gibi giriş çıkış yapabildiklerini biliyordu fakat şimdi Yuri onu susturmamalıydı çünkü laflarına yeni başlamıştı.

Yuri kimin uğruna köle gibi çalışmıştı? Önce Stalin vardı ve o da tam bir kaçıktı. Daha sonra Kruşçev'in sırası geldi ve bu adamın insan sıcaklığına sahip olduğunu gösteren tek

şey Mareşal Beriya'nın idam ettirilmesiydi. Şimdi de Brejnev gelmişti ve... çok kötü kokuyordu!

"Larissa!" diye bağırdı Yuri Borisoviç korkuyla.

"Şimdi orada oturup bana Larissa deme sevgili Jilij. Brejnev denen adam kötü kokuyor, bunlar senin kendi sözlerindi."

Larissa daha sonra Allan Emmanuel'in en uygun zamanda geldiğini çünkü resmî olarak var olmayan bu şehirde dikenli tellerin arkasında ölme korkusuyla gitgide daha depresif bir ruh haline bürünmeye başladığını ekledi. Larissa ve Yuri'nin gerçek mezar taşları olabilir miydi orada? Yoksa güvenlik sebepleriyle yalnızca kodlanmış kelimeler mi olurdu?

"Burada yoldaş X ve sevgili eşi Y yatıyor," dedi Larissa.

Yuri cevap vermedi. Sevgili eşinin bu konuda hakkı vardı. Larissa öldürücü darbeyi vurmak üzereydi.

"Neden arkadaşınla birlikte birkaç yıllığına casusluk yapmıyorsun ve sonra da New York'a kaçma fırsatı elde ederiz, oraya gidince her akşam Metropolitan'ı ziyaret edebiliriz. Bir hayatımız olabilir sevgili Yuri, burada ölmeden önce."

Yuri pes etmek üzere gibi dururken Allan bu fikrin nasıl ortaya çıktığıyla ilgili daha fazla bilgi vermeye başladı. Dolaylı yollardan Paris'te Bay Hutton'la tanışmıştı ve Hutton da eski başkan Johnson'a yakın biriydi. Üstelik CIA bünyesinde yüksek rütbesi de vardı.

Hutton, Allan'ın Yuri Borisoviç'i uzun zaman önceden tanıdığını ve Yuri'nin muhtemelen Allan'a bir iyilik borcu olduğunu öğrendiğinde bu planı oluşturmaya başlamıştı.

Allan planın küresel siyasi yönünü pek dinlememişti çünkü insanlar siyaset konuşmaya başladıklarında dinlemeyi keserdi. Kendi kendine gelişen bir şeydi bu.

Sovyetler'in nükleer fizikçisi nihayet aklını başına toplamıştı, anlatılanları kavrayabildiğini gösterir şekilde başını salladı. Siyaset Yuri'nin de en sevdiği konu sayılmazdı, hem

de hiç. Kalben ve ruhen bir sosyalistti fakat daha detaylı bilgi vermesi gerekirse problem yaşardı.

Allan Gizli Ajan Hutton'ın söylediklerini özetlemeye çalıştı. Bu konu, Sovyetler Birliği'nin Amerika'ya nükleer silahlarla saldırıp saldırmayacağıyla ilgiliydi.

Yuri de durumun böyle olduğunu kabul etti. Öyle ya da böyle, alternatifler arasında çok fazla fark yoktu.

Üstelik CIA adamı Hutton, Allan'ın hatırladığı kadarıyla olası bir Sovyet saldırısının Amerika üzerindeki etkileriyle ilgili endişelerini dile getirmişti.

Çünkü Sovyetler'in nükleer silah deposu Amerika'yı tek seferde yeryüzünden silecek kadar etkiliydi ve Hutton bunun yeterince kötü bir durum olduğunu düşünmüştü.

Yuri Borisoviç üçüncü kez kafa salladı ve ABD yeryüzünden silinirse bunun Amerikalılar için bayağı kötü olacağını söyledi.

Fakat Hutton, Allan'ın anlatamadığı bütün uçları birbirine bağlamıştı. Bir sebepten ötürü Sovyetler'in silah deposu olup olmadığını bilmek istemişti. Olduğunu öğrenince de Başkan Johnson'a atom bombaları açısından silahsızlanma önerisiyle Sovyetler Birliği'ne gidilmesi ve bu konuda görüşmelerin başlaması gerektiğini önermişti. Tabii Johnson artık başkan değildi ve bu yüzden Allan ne olacağını bilmiyordu. Siyaset bazen hem gereksiz hem de anlaşılamayacak şekilde karmaşıktı.

Yuri, Sovyet nükleer silah programının başıydı ve programın stratejisi, coğrafyası ve gücüyle ilgili her şeyi biliyordu. Fakat Sovyet nükleer programının yirmi üçüncü yılında bile hiçbir siyasi düşünceye kapılmamıştı ve kapılmasına da gerek yoktu. Bu durum Yuri ve sağlığı için oldukça işlevsel hale gelmişti. Yıllar boyunca Mareşal Beriya da dâhil farklı üç liderin dönemini görmüştü. Bu kadar uzun yaşamak ve

yüksek pozisyonunu korumak Sovyetler Birliği'ndeki birçok güçlü adama nasip olmamıştı.

Yuri, Larissa'nın yapmak zorunda olduğu fedakârlıkların farkındaydı. Şimdi de asıl hak ettikleri emekli maaşı ve Karadeniz kıyısında yazlık bir evken bu durumda yaşamaya devam etmesi, özverisinin her zamankinden daha yüce olduğunu gösteriyordu. Ama hiç şikâyet etmemişti. Hem de hiç. O yüzden Yuri eşini daha dikkatle dinlemeye başladı.

"Değerli Yuri. Allan Emmanuel'le birlikte dünya barışına biraz katkıda bulunmaya çalışalım ve sonra da New York'a taşınalım. Madalyalarını da geri ver de Brejnev onları koyacak uygun bir yer bulsun."

Yuri inadından vazgeçti ve tüm söylenenlere, "Evet," dedi (Brejnev'in madalyalar için uygun yer bulması dışında) ve kısa süre sonra Yuri ve Allan, Başkan Nixon'ın tüm hikâyeyi duymasına gerek olmadığına karar verdiler fakat onu mutlu edecek kısımları atlamayacaklardı. Çünkü mutlu bir Nixon, Brejnev'i mutlu edebilirdi ve her ikisi de mutlu olursa savaş çıkma olasılığı da olmazdı, değil mi?

Allan, dünyanın en etkili gizli polis gücüne sahip ülkede, kamuya açık bir alanda poster açarak bir casusu işe almıştı. Söz konusu akşam aynı anda hem GRU başkanı hem de sivil KGB yöneticisi Bolşoy Tiyatrosu'ndaydı ve her ikisinin yanında da eşleri vardı. Her ikisi de diğer herkes gibi, alt basamaktaki posterli adamı görmüştü. Yine her ikisi de o an görevde olan bir meslektaşlarını alarma geçirmelerine gerek olmayacak bir durum olduğunu anlayacak kadar uzun süredir bu işteydiler. Devrim karşıtı gösteriler yapacak bir kişi bunu bu kadar açık seçik yapmazdı.

Hiç kimse o kadar aptal olamazdı.

Üstelik işe alma sürecinin gerçek anlamda meydana geldiği restoranda da birkaç profesyonel KGB ve GRU elemanı

vardı. Dokuz numaralı masada adamın biri yemeğinin üstüne votkaları yuvarlamış, biri yüzünü elleriyle gizlemiş, kollarını sallamış, gözlerini patlatarak bakmış ve eşi tarafından susturulmuştu, yani bir Rus restoranında normal bir gündü. Dikkate değer bir şey yoktu.

Görünüşe göre siyasi açıdan kör diyebileceğimiz bir Amerikan ajanı, yine siyasi açıdan kör bir Sovyet nükleer silah başkanıyla birlikte küresel barış stratejisinin şeklini değiştirmeye çalışabilirdi ve ne KGB ne de GRU bu konuda veto yetkisine sahipti. Paris'teki Avrupa CIA Başkanı Ryan Hutton işe alma sürecinin tamamlandığını duyunca Karlsson'un göründüğünden daha profesyonel olduğunu düşündü.

Bolşoy Tiyatrosu yılda üç ya da dört kez repertuarını yenilerdi. Üstelik Viyana Operası'nda olduğu gibi yılda en az bir kez misafir gösteriler olurdu.

Böylece Allan ve Yuri Borisoviç her yıl gizlice Yuri ve Larissa'nın süit otel odasında buluşup CIA'ye gönderilecek uygun nükleer silah bilgilerini kurgulayabiliyorlardı. Gerçekle kurguyu öyle harmanlıyorlardı ki Amerikalıların gözünden bu bilgiler hem güvenilir hem de cesaretlendirici oluyordu.

Allan'ın istihbarat raporlarının bir sonucu Başkan Nixon'ın ekibinin 1970'lerin başında gündemlerinde karşılıklı silahsızlanma ile Moskova'da bir zirve toplantısı düzenlemesi olmuştu. Nixon, ABD'nin, rakibinden güçlü olduğunu bildiğinden kendini güvende hissediyordu.

Başkan Brejnev ise silahsızlanma anlaşmasına karşı değildi çünkü istihbarat raporları ona Sovyetler Birliği'nin, rakibinden daha güçlü olduğunu söylüyordu. Resmi bulanıklaştıran şey istihbarat raporlarının CIA bölümünde çalışan temizlikçi kadının GRU'ya inanılmaz bilgiler satmış olmasıydı. Paris'teki

CIA ofisinden gönderilen belgeleri ele geçirmişti ve bu belgeler CIA'in Sovyet nükleer silah programına bir casus yerleştirdiği yönündeydi. Fakat gönderdiği bilginin doğru olmaması problemdi. Eğer Nixon, bir Sovyet mitomanın[8] Paris'teki CIA'e gönderdiği yanlış bilgileri esas alarak silahsızlanmaya gitmek istiyorsa Brejnev'in buna hiçbir itirazı yoktu. Fakat bu olaylar o kadar karmaşıktı ki üzerine biraz düşünmek gerekiyordu. Söz konusu mitoman da bulunmalıydı.

Brejnev'in ilk önlemi teknik nükleer silah başkanı, güvenilir Yuri Borisoviç Popov'u aramak ve Amerikalılara giden dezenformasyonun nereden kaynaklandığını bulmasını istemekti. Çünkü CIA'in edindiği bilgiler Sovyet nükleer silah kapasitesini büyük ölçüde hafife almış olsa da belgelerin hazırlanış şekli konuyla ilgili endişe verici derecede öngörü barındırıyordu. Bu yüzden Popov'un uzman görüşüne ihtiyaç vardı.

Popov, arkadaşı Allan'la birlikte hazırladığı bilgileri okudu ve omuzlarını silkti. Bu belgelerin kütüphanede biraz araştırma yapan herhangi bir öğrenci tarafından bile yazılmış olabileceğini söyledi. Yoldaş Brejnev açısından endişelenecek bir şey yoktu ve eğer izin verirse basit bir fizikçinin konuyla ilgili bilgisi olabilirdi.

Evet, Brejnev de Yuri Borisoviç'i tam da bu yüzden çağırmıştı. Nükleer Silah Başkanı'na yardımları için yürekten teşekkür etti ve Yuri Borisoviç'in tatlı eşine, Larissa Aleksandrevna'ya selamlarını gönderdi.

KGB, Sovyetler Birliği'ndeki iki yüz kütüphanede nükleer silahlarla ilgili gizli bir kaynak taraması gerçekleştirirken Brejnev de Nixon'ın resmî olmayan teklifine nasıl bir tepki vermesi gerektiğini düşünmeye devam etti, ta ki o korkunç

8 Kendi söylediği yalana inanan kişi. (yay. n.)

güne kadar! Nixon, tombul Mao Zedong'la tanışmak için Çin'e davet edilmişti! Brejnev ve Mao yakın zamanda birbirlerine pek de hoş olmayan sözler söylemişlerdi ve şimdi de Çin ve ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı kötü bir ittifak kurma riskleri doğmuştu. Buna asla izin verilmemeliydi.

Bu yüzden bir sonraki gün, Richard M. Nixon, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı resmî olarak Sovyetler Birliği'ne davet edildi. Ardından sahne arkasında sıkı bir çalışma başladı ve olaylar birbirini takip ederken Brejnev ve Nixon hem el sıkıştılar hem de iki ayrı silahsızlanma anlaşması imzaladılar. Anlaşmalardan biri füzesavarlarla ilgiliydi (ABM Anlaşması) diğeri de stratejik silahları içeriyordu. İmzalar Moskova'da atıldığı için Nixon kendisine Sovyet nükleer silah kapasitesiyle ilgili bilgileri kusursuzca aktaran Amerikan Büyükelçiliği'ndeki ajanla el sıkışma şansına da sahip olmuştu.

"Hoş geldiniz Bay Başkan," dedi Allan. "Fakat siz de beni yemeğe davet etmeyecek misiniz? Genelde yemeğe davet edilirim de."

"Kim davet etti?" diye sordu Başkan. Şaşırmıştı.

"Aslında," diye lafa girdi Allan. "Yardımlarımdan memnun olan insanlar çağırırlar. Franco, Truman ve Stalin... bir de Başkan Mao... Gerçi o yemekte erişte dışında hiçbir şey yoktu... ama akşam çok geç saatteydi tabii... düşününce, İsveç Başbakanı sadece kahve servis etmişti, o günlerde yiyeceklerin karneyle dağıtıldığı düşünülürse hiç de fena değildi..."

Neyse ki Başkan Nixon, bu ajanın geçmişiyle ilgili bilgilendirilmişti ve üzülerek akşam yemeği için vakitleri olmadığını söyledi. Fakat Amerika'nın başkanı, İsveç başbakanından daha az nazik olamazdı ve birer fincan kahveyle yanında iyi gidecek konyak için kesinlikle bir ayarlama yapabilirlerdi. Hem de tam şu anda, eğer uygunsa?

Allan davet için teşekkür etti ve duble konyağı kahveye tercih edeceğini söyledi. Nixon, Amerikan ulusal bütçesinin her iki seçeneği de kaldırabileceğini belirtti.

İki beyefendi birlikte hoş bir saat geçirdiler, en azından Başkan Nixon'ın siyaset konuşmalarını dinlemek Allan için ne kadar hoş bir durumsa o kadar hoştu. Amerika Başkanı siyaset oyunlarının Endonezya'da nasıl oynandığını sordu. Allan da Amanda'nın adını vermeden siyaset kariyerinin orada nasıl işlediğini anlattı. Başkan Nixon dikkatle dinledi ve konuyu ciddiyetle takip etti.

"İlginçmiş," dedi. "Oldukça ilginç."

Allan ve Yuri hem birbirlerinden hem de yaşanan gelişmelerden çok memnunlardı. GRU ve KGB, casusu arama konusunda sakinleşmiş gibi duruyordu ve hem Allan hem Yuri bunu çok rahatlatıcı bulmuştu.

"Tepende iki cinayet kurumunun olmaması her zaman iyidir," demişti Allan.

Daha sonra da iki arkadaşın, olası bir problemde hiçbir şey yapamayacak olan KGB, GRU ya da diğer kısaltmalarla çok vakit harcamamaları gerektiğini söyledi. Bunun yerine Gizli Ajan Hutton ve başkanına gidecek bir sonraki istihbaratı kurgulamaya başlamaları gerekiyordu. Kamçatka'daki orta ölçekli füze deposunda önemli ölçüde paslanmadan doğan zarar gibi bir konuyu detaylandırmak isterler miydi?

Yuri, enfes hayal gücünden dolayı Allan'ı tebrik etti. Bu durum istihbarat raporlarını hazırlamalarını çok kolaylaştırıyordu. Bu sayede de yemeklere, içkilere ve güzel bir dostluğa bol bol vakitleri kalıyordu.

Richard M. Nixon birçok şeyden bayağı memnundu. En azından memnun olacak hiçbir şeyi kalmayana kadar durum böyleydi.

Amerikalılar başkanlarını çok seviyordu ve 1972 yılındaki seçimlerde oyların çoğunluğu yine aynı başkana gitmiş ve yeniden seçilmişti. Nixon kırk dokuz eyalette galipti, George McGovern ise yalnızca bir eyaleti kazanabilmişti.

Ama birdenbire her şey zorlaştı. Zorluğun derecesi de gitgide arttı. Nixon sonunda hiçbir Amerika başkanının daha önce yapmaya çalışmadığı bir şey yaptı.

İstifa etmek zorunda kaldı.

Allan Moskova'daki şehir kütüphanesinde sözde Watergate skandalıyla ilgili haber yapan bütün gazeteleri taradı. Özetle Nixon, açık seçik bir şekilde vergide sahtecilik yapmış, yasal olmayan kampanya yardımları almış, gizli bombalar sipariş etmiş, düşmanlarına işkence etmiş, telefon dinleme ve zor kullanma gibi yöntemlere başvurmuştu. Allan, Başkan'ın Paris'te içilen duble konyak eşliğindeki konuşmadan çok etkilenmiş olduğunu düşündü. Nixon'ın gazetedeki resmine bakarak konuşmaya başladı.

"Kendine Endonezya'da bir kariyer planı çizmeliydin. Orada çok ilerlerdin."

Yıllar akıp gitti. Nixon'ın yerine önce Gerald Ford, sonra da Jimmy Carter geldi. Tüm bu süre boyunca Brejnev olduğu yerde kaldı. Allan, Yuri ve Larissa gibi... Bu üçlü yılda beş ya da altı kez buluşmaya devam etti ve her buluşma bir öncekinden çok daha keyifli oluyordu. Toplantı her zaman Sovyet nükleer silah deposunun güncel durumuyla ilgili hayalî bir raporla sonuçlanıyordu.

Allan ve Yuri yıllar boyunca Sovyetler'in kapasitesini yavaş yavaş azaltmışlardı çünkü bu durumun Amerikalıları

ne kadar memnun ettiğini fark etmiş (görünüşe göre Başkan kim olursa olsun bu durum değişmiyordu) ve iki ülkenin başkanları arasındaki ilişkinin güzel atmosferini de değiştirmek istememişlerdi.

Ama hangi mutluluk sonsuza dek sürerdi?

SALT II Anlaşması imzalanmadan önce bir gün Brejnev, Afganistan'ın yardımlarına ihtiyacı olduğunu düşündü. Bu yüzden en üst düzey askerlerini ülkeye gönderdi ve onlar da o anki başkanı öldürdükleri için Brejnev kendi başkanını atamak zorunda kaldı.

Bu durum en hafif tabirle Başkan Carter'ı huzursuz etti. SALT Anlaşması'ndaki mürekkep daha yeni kurumuştu. Carter, Moskova'da düzenlenecek olan Olimpiyat Oyunları'nı boykot ederken CIA'in Afganistan'daki temel gerilla kuvveti olan Mücahitlere verdiği desteği de artırdı.

Carter'ın bundan fazlasını yapmaya vakti yoktu çünkü çok kısa sürede Ronald Reagan koltuğu devralmıştı ve genel olarak komünistler, özellikle Brejnev söz konusu ise çok daha kısa sürede sinirlenebiliyordu.

"Reagan denen adam korkunç derecede sinirli gibi görünüyor," dedi Allan yeni başkanın yemin töreninden sonraki ilk ajan-casus toplantılarında Yuri'ye.

"Evet, sanırım," dedi Yuri. "Artık daha fazla Sovyet nükleer silah deposu boşaltamayız yoksa elimizde hiçbir depo kalmayacak."

"O halde tam tersini yapmayı öneririm," dedi Allan. "Bu Reagan'ı az da olsa rahatlatır, bekle ve gör."

Bu toplantı ışığında ABD'ye Gizli Ajan Hutton aracılığıyla gönderilen bir sonraki rapor, Sovyetler'in füze savunmasında olay yaratıcı bir insiyatif aldıklarının şahitliğini içeriyordu. Allan buradan Sovyet roketlerinin, dünya üzerinde ABD'nin

saldırmaya niyetlendiği her şeyi ortadan kaldıracak güce sahip olduğu hikâyesini yazmıştı.

Bununla beraber, siyasi açıdan kör diyebileceğimiz Amerikan ajanı Allan ve yine siyasi açıdan kör Rus nükleer silah başkanı Yuri, Sovyetler Birliği'nin çöküşünün temellerini atmış oldular. Çünkü Ronald Reagan, Allan'ın gönderdiği istihbarat raporunu okuyunca tepesi attı ve Yıldız Savaşları olarak da bilinen Stratejik Savunma İnisiyatifi'ni harekete geçirdi.

Projenin tanımı, uyduları ve lazer silahlarıyla birlikte, Allan ve Yuri'nin aylar önce Moskova'da bir otel odasında hatırı sayılır miktarda votkadan sonra uygun olduğunu düşündükleri çerçeveyle hemen hemen aynıydı. Nükleer silahlara karşı Amerika'nın savunma bütçesi astronomik rakamlara ulaşmıştı. Sovyetler Birliği bununla baş etmeyi denedi ama yapamadı ve ülke dikiş yerlerinden çatlamaya başladı.

Brejnev, 10 Kasım 1982'de Amerika'nın askerî planlarının yarattığı şokun etkisinden mi (Reagan halkına bu plandan 23 Mart 1983 tarihine kadar bahsetmemişti bile) yoksa başka sebeplerden mi bilinmez kalp krizinden öldü. Bir sonraki akşam Allan, Yuri ve Larissa'nın istihbarat toplantıları vardı.

"Bütün bu saçmalığa son vermenin vakti gelmedi mi?" diye sordu Larissa.

"Evet, bu saçmalığa son verelim artık," dedi Yuri.

Allan kafasını salladı ve her şeyin, özellikle de bu saçmalığın sona ermesi gerektiği fikrine katıldı.

Bir sonraki sabah Gizli Ajan Hutton'a telefon edeceğini de ekledi. CIA'e on üç buçuk yıl hizmet etmek yeterliydi, üstelik bu sürenin çoğu kandırmacayla geçmişti. Üçü de bu kısmı Gizli Ajan Hutton ve barut gibi öfkeli başkandan saklamanın en iyisi olacağına karar verdiler.

CIA şimdi de söz verdiği gibi Yuri ve Larissa'nın New York'a uçuşunun bir yolunu bulmalıydı ve Allan da vatanı İsveç'te işlerin ne durumda olduğunu merak ediyordu.

CIA ve Gizli Ajan Hutton sözlerini tuttular. Yuri ve Larissa, Çekoslovakya ve Avusturya üzerinden ABD'ye gönderildi. Kendilerine Batı Manhattan 64. Cadde'de bir ev verildi ve ihtiyaçlarını fazla fazla karşılayan, hatta büyük miktarda artan bir maaş bağlandı. Bu durum CIA için de çok pahalıya patlamamıştı çünkü 1984 Ocak ayında Yuri uykusunda öldü ve üç ay sonra Larissa da bu üzüntüye dayanamayıp eşinin yanına gitti. 1983'te, Metropolitan Operası yüzüncü yaşını çift için unutulmaz olan performanslarla kutladığı sene hayatlarının en mutlu yılını yaşarken öldüklerinde ikisi de yetmiş üç yaşındaydı.

Allan ise valizini toplamış, Moskova'daki Amerika Büyükelçiliği'nin ilgili bölümündeki yöneticileri temelli gittiğine dair bilgilendirmişti. İşte o zaman bu bölüm Allen Carson'ın, bilinmeyen bir nedenden dolayı on üç yıl beş ay hizmet verdiği süre boyunca sadece maaşının ek kısmını aldığını fark etti.

"Hiç maaş almadığınızı fark etmediniz mi?" diye sordu görevli.

"Hayır," dedi Allan. "Çok fazla yemem ve votka da burada çok ucuz. Paranın fazla bile olduğunu düşünmüştüm."

"On üç yıl boyunca mı?"

"Evet, zaman nasıl da akıp gidiyor."

Görevli, Allan'a tuhaf bir bakış attı ve paranın Bay Carson'ın ya da gerçek adı neyse onun Stockholm'deki Amerika Büyükelçiliği'ne bildirir bildirmez çek şeklinde ödeneceğini belirtti.

YİRMİ YEDİ

27 Mayıs 2005 Cuma – 16 Haziran 2005 Perşembe

Amanda Einstein hâlâ yaşıyordu. Artık seksen dört yaşındaydı ve en büyük oğlu Allan'ın sahip olduğu ve işlettiği Bali'deki lüks otelde bir süit dairede yaşıyordu.

Allan Einstein elli bir yaşındaydı ve kendisinden bir yaş küçük erkek kardeşi Mao gibi o da çok zekiydi. Allan gerçek hayatta bir işletmeci ve sonunda da kırkıncı doğum gününde annesi tarafından verilen otelin müdürü olmuşken küçük kardeşi Mao mühendisliğe yönelmişti. İlk başta kariyeriyle ilgili problemler yaşamıştı çünkü Mao aşırı derecede detaycı bir kişiliğe sahipti. Endonezya'nın lider petrol şirketlerinden birinde üretim sisteminin kalite kontrolünü yapmakla görevlendirilmişti. Mao'nun hatası gerçekten kaliteyi sağlamak oldu. Birdenbire şirketteki orta ölçekli yönetim, tamir ve onarım istedikleri zaman belli konuları halı altına süpüremeyeceklerini ve gerçekten tamir ve onarıma ihtiyaç olmadığının anlaşılabileceğini gördü. Petrol şirketinin verimliliği yüzde otuz beş oranında arttı ve Mao da kurumun en sevilmeyen kişisi haline geldi. Meslektaşlarından gelen genel hoşnutsuz davranışlar açıkça tehdit halini almaya başlayınca Mao Einstein bu işten çekilip Birleşik Arap Emirlikleri'nde bir iş bulmanın daha mantıklı olacağını düşündü. Kısa süre içinde

oradaki verimlilik de artı, Endonezya'daki şirket ise herkese rahat bir nefes aldırarak eski seviyesine geri döndü.

Amanda her iki oğluyla da çok gurur duyuyordu. Fakat her ikisinin de bu kadar zeki olmasını anlayamıyordu. Herbert bir defasında ona ailesinin genlerinin gayet iyi olduğunu söylemişti fakat Amanda tam olarak hangi genlerden bahsettiğini anlamamıştı.

İşler bu haldeyken Amanda'ya Allan'dan bir telefon geldiğinde sevinçten havalara uçtu ve oğluyla, arkadaşlarını Bali'de ağırlamaktan memnuniyet duyacağını söyledi. Durumu hemen küçük Allan'la tartıştı ve otel dolu olsa bile birkaç müşteriyi başka bir yere yerleştirebileceğinin sözünü aldı. Abu Dabi'deki Mao'yu da arayıp onun da tatil için gelmesini sağlayabilirdi. Ve elbette otelde kenarında küçük şemsiyeli ya da şemsiyesiz alkollü içecek servisi de vardı. Ve evet, Amanda içeceklerin servis edilmesiyle ilgilenmeyeceğine dair de söz vermişti.

Allan hepsinin kısa sürede geleceğini söyledi. Sözlerini de bu dünyada kendisiyle ilgili bu kadar az bilgiye sahip olup da Amanda gibi zahmete girecek bir tek kişi bile olmadığına dair cesaretlendirici ifadelerle bitirdi. Amanda bu sözlerin çok güzel olduğunu düşündü ve gözleri yaşlarla doldu:

"Acele et ve hemen buraya gel Allan. Acele et!"

Savcı Ranelid öğleden sonraki basın toplantısını polis köpeği Kicki'yle ilgili üzücü haberlerle açtı. Köpek, Åker Döküm-hanesi'ndeki troleyde bir ceset olmasıyla ilgili doğru izleri bulmuştu ve köpeğin işaret ettikleri dikkate alındığında savcının doğru olduğuna inandığı birçok tahminde bulunmasını sağlamıştı fakat bu tahminler çok çok yanlıştı.

Kendisine verilen görevden önce söz konusu köpeğin aklını kaybettiği ve bu yüzden de artık güven vermediği

açığa çıkmıştı. Basit bir şekilde anlatmak gerekirse orada ceset falan yoktu.

Savcı, polis köpeğinin artık uyutulduğuna dair bilgiyi yeni almıştı ve sahibinin akıllıca bir karar verdiğini düşünüyordu. (Adının Kicki olduğu bilinen köpek aslında sahibinin İsveç'in kuzeyinde yaşayan erkek kardeşine doğru yola çıkmıştı fakat Savcı bunu hiçbir zaman bilmedi.)

Dahası Savcı Ranelid, Eskilstuna Polis Merkezi'nin onu Bir Daha Asla organizasyonunun yeni ve onurlu bir şekilde Protestanlık yönüne doğru ilerlemesiyle ilgili bilgilendirmedikleri için pişmanlık duyuyordu. Savcı bu bilgiye sahip olsaydı soruşturmanın daha detaylı incelenmesi için emirler verebilirdi. Savcı Ranelid, vardığı sonuçtan ötürü polisler adına da özür diledi. Sonuçların bir kısmı aklını kaçırmış bir köpeğin işaret ettiklerine, bir kısmı da polis tarafından yanlış verilen bilgilere göre şekillenmişti.

Henrik Kova Hultén'in Riga'da bulunan cesediyle ilgili olarak yeni bir cinayet soruşturması başlatılacaktı. Benzer şekilde ölen Bengt Cıvata Bylund'la ilgili dava ise kapanmıştı. Söz konusu Bylund'un Fransız Yabancı Lejyonu'na katıldığına dair güçlü kanıtlar vardı. Bütün lejyon üyeleri takma bir isimle çağrıldıkları için kesin olarak bir şeylerden emin olmak zordu fakat söz konusu Bylund kişisinin birkaç gün önce Cibuti'de gerçekleştirilen bombalı intihar saldırısının bir kurbanı olmuş olma olasılığı yüksekti.

Savcı, olaya dâhil olanların birbirleriyle ilişkilerine dair detaylı bilgiler verdi ve konuyla ilgili olarak daha önce Bosse Ljungberg'den aldığı epey ince İncil'in bir kopyasını bir araya toplanmış medya temsilcilerine gösterdi. Basın toplantısının sonunda gazeteciler Allan Karlsson ve ekibinin nerede olduğunu bilmek ve konuyla ilgili onların da görüşlerini dinlemek istediklerini belirttiler fakat Savcı Ranelid elinde bu konuyla

ilgili hiçbir bilgi olmadığını söyledi (bunak bir ihtiyarın basın mensupları önünde Churchill ve Tanrı bilir başka bir sürü konuda atıp tutmasına izin vermekle hiçbir kazanç elde edemeyeceğini düşünmüştü). Bu yüzden gazetecilerin odak noktası şimdi de Kova Hultén'e kaymıştı. Öldürüldüğü sanılıyordu ve önceden katil zanlısı olduğu düşünülen kişilerden artık şüphelenilmiyordu. O halde Hultén'i kim öldürmüştü?

Ranelid bu konunun tamamen unutulmasını umuyordu fakat şimdi soruşturmanın basın toplantısı biter bitmez hemen başlayacağını vurgulamak zorunda kaldı ve başka bir zaman bu konuyu yeniden tartışabileceklerini söyledi.

Gazetecilerin bunu ve söylediği diğer her şeyi kabul etmeleri Savcı Ranelid'i oldukça şaşırtmıştı. Kariyeri o günden sonra da devam edecekti.

Amanda Einstein, Allan ve arkadaşlarına acele edip hemen Bali'ye gelmelerini söylemişti ve arkadaşlarının da istediği buydu. Çünkü her an Zangoç Çiftliği'ne yetenekli bir gazeteci gelebilirdi ve söz konusu kişilerin buradan ayrılması onlar için de en iyisi olacaktı. Allan, Amanda'yla iletişime geçerek üzerine düşeni yapmıştı. Gerisi Güzel'e kalıyordu.

Zangoç Çiftliği'nden çok da uzak olmayan bir noktada Såtenäs askerî hava sahası vardı ve orada kolaylıkla bir değil, iki fili bile alabilecek büyüklükte Hercules uçağı bulunuyordu. Söz konusu uçak bir kez Zangoç Çiftliği'ne yakın bir yerden geçmiş ve fili neredeyse ölümüne korkutmuştu ve Güzel'e fikir veren şey de buydu.

Güzel Såtenäs'taki bir albayla konuştu fakat adam tahmin ettiğinden daha inatçı çıkmıştı. Belli sayıda insana ve hayvana kıtalararası ulaşım kolaylığı sağlayabilmeyi düşünmeden önce her türlü sertifika ve iznin tam olmasını istiyordu. Örneğin askeriyeye ait uçakların ticari havayollarına ait uçaklarla

rekabet etmesi kesinlikle yasaktı ve durumun bu olmadığını gösterebilmek için Tarım Bakanlığı'ndan bir izin kâğıdı almaları gerekiyordu.

Bu yolculuk en az dört mola gerektiriyordu ve her bir havaalanında bir veteriner bulunmalı ve hayvanların durumunu kontrol etmeliydi. Fille ilgili olarak da uçuşlar arasında on iki saatten az dinlenme aralarının hiçbir şekilde kaldırılamayacağından bahsetti.

"İsveç bürokrasisinin canı cehenneme," dedi Güzel ve Münih'teki Lufthansa havayolu firmasını aradı.

Onlar işbirliğine biraz daha açıklardı. Elbette bir fili ve yanında birkaç yolcuyu alabilirlerdi ve bu iş için Göteborg yakınındaki Landvetter Havaalanı kullanılabilirdi ve oradan de Endonezya'ya geçiş yapabilirlerdi. İstenen tek belge filin onlara ait olduğunu kanıtlayan bir sertifikaydı ve uzman bir veteriner de yol boyunca onlara eşlik edecekti. Tabii hem kişiler hem de hayvanlar için gerekli dokümanlar Endonezya Cumhuriyeti'ne iletilecekti. Bu koşullar sağlandığı zaman havayolları yönetimi üç ay içerisinde seyahati gerçekleştirebilecekti.

"Alman bürokrasisinin canı cehenneme," dedi Güzel ve hemen Endonezya'yı aradı.

İşi biraz uzun sürdü çünkü Endonezya'da elli bir farklı havayolu vardı ve hepsinde İngilizce konuşabilen çalışanlar bulunmuyordu. Fakat Güzel vazgeçmedi ve sonunda da başarılı oldu. Sumatra'daki Palembang Havaalanı'nda uygun bir fiyatla onları İsveç'ten alıp Endonezya'ya getirebilecek bir havayolu şirketi bulabildi. Bu amaca uygun olarak Boeing 747 uçakları vardı ve daha yeni Azerbaycan ordusundan alınmıştı. (Neyse ki tüm bunlar Endonezya'daki bütün havayolları Avrupa Birliği tarafından kara listeye alınıp Avrupa'ya iniş yapmalarının yasaklanmasından önceydi.) Şirket, İsveç'e iniş

için gerekli tüm belgeleri ayarlamaya söz verdi fakat Bali'ye iniş izni için gerekli ayarlamaları yapmak müşteriye kalıyordu. Veteriner mi? Ne gerek vardı ki?

Geriye kalan tek şey ödeme işini halletmekti. Güzel, zengin kelime dağarcığını kullanıp şirkete buraya geldikleri zaman İsveç kronuyla nakit olarak ödeme yapmak istediklerini anlatmadan önce fiyat yüzde yirmi artmıştı.

Endonezya Boeing uçağı İsveç'e doğru yol alırken arkadaşlar da kendi aralarında bir konsey oluşturdular. Benny ve Julius, Landvetter Havaalanı'nda onları bekleyecek olan muhtemelen detaycı bir görevlinin önüne koyabilmek için gerekli sahte evrakları hazırlamakla görevlendirildiler ve Allan da Bali'ye iniş iznini ayarlayacağına söz verdi.

Göteborg dışında yer alan havaalanında bazı problemler yaşadılar fakat Benny'de hem sahte veterinerlik sertifikası hem de profesyonel gözükmesini sağlayacak veterinerlik bilgisi vardı.

Tüm bunlar ve filin sağlıklı olduğuna ve onlara ait olduğuna dair belgelerle birlikte Allan tarafından Endonezya dilinde yazılan bir yığın güvenilir belge sayesinde sağ salim uçağa binebildiler. Bunca sahtekârlığın arasında bir sonraki duraklarının Kopenhag olduğunu da söyledikleri için hiç kimse onlara pasaport sormadı.

Seyahat eden ekipte yüz yaşındaki Allan Karlsson, küçük hırsızlıkların sorumlusu Julius Jonsson (artık aklanmıştı), sonsuza kadar öğrenci Benny Ljungberg, nişanlısı güzeller güzeli Gunillla Björklund, Sonya adlı fili ile Alman kurdu köpeği Buster, Benny Ljungberg'in erkek kardeşi, yeni dindar toptancı Bosse, Eskilstuna'dan gelen ve önceden çok yalnız olan Başkomiser Aronsson, eski gangster patron Per-Gunnar Gerdin ve bir seferinde oğluna çok talihsiz bir mektup yazıp

onu Hall Hapishanesi'nde rezil etmeyi başarmış seksen üç yaşındaki annesi Rose-Marie bulunuyordu.

Gereksiz molalar vermeden geçen yolculuk on bir saat sürdü ve grup, Endonezyalı pilot, yolcularına Bali Uluslararası Havaalanı'na inmek üzere olduklarını haber verdiğinde herkes iyi durumdaydı. Şimdi iniş iznini göstermek için Allan Karlsson'un sırası gelmişti. Allan pilota Bali'deki trafik amirleri kendisi ile iletişime geçmek istediğinde haber vermesini söyledi. Geri kalanını kendisi halledecekti.

"İşte buradalar," dedi endişeli pilot. "Onlara ne söylemeliyim? Her an bizi vurabilirler!"

"Endişelenme," dedi Allan ve kontrolü ele aldı. "Merhaba? Orası Bali Havaalanı mı?" diye İngilizce sordu ve Endonezya Hava Kuvvetleri'yle yüz yüze gelmek istemiyorlarsa hemen kendilerini tanıtmaları gerektiği cevabını aldı.

"Benim adım Dolar," dedi Allan. "Yüz Bin Dolar."

Hava trafik kontrolörü tamamen sessizliğe büründü. Endonezyalı pilot ve yardımcı pilotu da hayranlıkla Allan'a baktılar.

"Tam şu anda kontrolör ve en yakın meslektaşları adam başı ne kadar para alacaklarını hesaplıyorlar," diye açıkladı Allan.

"Biliyorum," diye cevap verdi pilot.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra uçuş kontrolörü yeniden iletişime geçti:

"Alo? Bay Dolar orada mısınız?"

"Evet, buradayım," dedi Allan.

"Özür dilerim, ilk adınız nedir Bay Dolar?"

"Yüz Bin," diye cevapladı Allan. "Adım Bay Yüz Bin Dolar ve havaalanınıza iniş yapmak için izin istiyorum."

"Pardon Bay Dolar. Ses çok zayıf geliyor. İsminizi bir kez daha söylemeniz mümkün mü acaba?"

Allan pilota artık pazarlık aşamasında olduklarını söyledi.

"Biliyorum," dedi pilot.

"Adım İki Yüz Bin Dolar," diye cevapladı Allan. "Artık iniş için iznimiz var mı?"

"Bir dakika, Bay Dolar," dedi uçuş lideri ve meslektaşlarından onay aldı.

"Bali'ye hoş geldiniz Bay Dolar. Sizi burada ağırlamak bizim için bir zevk."

Allan uçuş kontrolörüne teşekkür eti.

"Bu Bali'yi ilk ziyaretiniz değil anlaşılan," dedi pilot ve gülümsedi.

"Endonezya her şeyin mümkün olduğu bir ülkedir," diye cevap verdi Allan.

Bali Uluslararası Havaalanı'nda çalışan yüksek rütbeli yetkililer Bay Dolar'ın yanındaki arkadaşlarının birçoğunun pasaportları olmadığını ve birinin de neredeyse dört ton ağırlığında ve iki bacak yerine dört bacaklı olduğunu fark ettiklerinde, Sonya için gerekli gümrük belgelerini ve uygun ulaşımı ayarlamak ekstradan elli bin dolara mal olmuştu. Fakat indikten bir saat sonra havaalanının yemek taşıma araçlarından birinde Benny ve Güzel ile birlikte seyahat eden Sonya da dâhil bütün grup Einstein ailesinin otelindeydi (öğleden sonra Singapur'a gidecek olan o uçakta ne yazık ki yemek tepsileri olmayacaktı).

Amanda, Allan ve Mao Einstein misafirlerini karşıladılar ve kucaklaşıp sarılma merasiminden sonra odalarını gösterdiler. Sonya ve Buster da bu arada otelin devasa bir çitle örülü bahçesinde gevşeyebilirlerdi. Amanda, Bali'de Sonya için bir arkadaş olmadığına dair pişmanlığını dile getirmişti fakat hemen Sumatra'dan potansiyel bir erkek arkadaş siparişi verebilirdi. Buster ise kız arkadaş bulma meselesinde

kendisi harekete geçmeliydi çünkü etrafta gezinen çok hoş dişi köpekler vardı.

Amanda ayrıca akşamın sonuna doğru hepsi için harika bir Bali partisi olacağını bu yüzden de önceden biraz dinlenmelerini söyledi.

Üç kişi hariç diğerleri bu tavsiyeye uydu. Turna ve annesi o şemsiyeli içkiden içmek için sabırsızlanıyordu ve aynı içkinin şemsiyesiz versiyonunu içmek isteyen Allan da o gruba dâhildi.

Üçü birlikte okyanusun yanındaki barın sandalyelerine oturdular, gevşediler ve verdikleri siparişlerin gelmesini beklediler.

Garson seksen dört yaşındaydı ve görevi barmenden daha yeni devralmıştı.

"Sizin için kırmızı şemsiye seçtim Bay Gerdin. Sizin için de yeşil şemsiye var Gerdin anne... bir dakika... Allan sen süt istememiştin, değil mi?"

"Hatırladığım kadarıyla içeceklerin servisine karışmayacaktın sevgili Amanda," dedi Allan.

"Yalan söyledim sevgili Allan, yalan söyledim."

Karanlık yavaş yavaş cennetin üzerine iniyordu ve arkadaşlar, ev sahipleri Amanda, Allan ve Mao Einstein tarafından düzenlenen partide üç çeşit yemeklerini yiyorlardı. Başlangıç olarak *sate lilit*, ana yemek olarak *bebek betutu*, tatlı olarak da *jaja batun bedil* vardı. Normal su içen Benny dışında diğerleri de palmiye ağacı suyu *tual wayah* içtiler.

Endonezya topraklarında geçirdikleri ilk akşam, uzun olduğu kadar hoş da geçmişti. Yemekler artık bitmiş ve votkayı tercih eden Allan ile bir fincan çay içen Benny dışında herkes kapanışı Pisang Ambon ile yapmıştı.

Bosse bu aşırılıklarla dolu gün ve akşamın biraz ruhani dengeye ihtiyacı olduğunu düşündü ve ayağa kalkıp Matta

İncili'nden İsa'ya ait sözlerden alıntı yaptı ("Mutlularsa... ruhani ihtiyaçlarını gidermişlerdir"). Bosse herkesin Tanrı'nın sözlerini dinlemeye ve onlardan bir şeyler öğrenmeye ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Daha sonra avuç içlerini birleştirerek bu hem çok sıradışı hem de sıradışı derece güzel gün için Tanrı'ya şükretti.

"Her şey yoluna girecek," dedi Allan, Bosse'nin sözlerinin yarattığı sessizlik içinde.

Bosse, Tanrı'ya şükretmiş ve belki de Tanrı da ona teşekkür etmek istemişti çünkü iyi şansları uzun süre devam etti ve hatta daha da arttı. Benny, Güzel'e evlenme teklif etti ve şu cevabı aldı: "Lanet olsun, evet. Hemen şu an evlenelim!" Düğünleri ertesi gün başladı ve üç gün boyunca devam etti. Seksen yaşındaki Rose-Marie Gerdin yerel emekliler kulübünün üyelerine Hazine Avı oyununu öğretti (ama bildiği her şeyi açıklamadı ki her defasında kazanabilsin). Turna bir plaj şemsiyesinin altında günlerce yattı. Bosse ve Julius bir balıkçı teknesi aldılar ve neredeyse tüm vakitlerini orada geçirdiler. Başkomiser Aronsson, Bali yüksek sosyetesinin bir üyesi oldu çünkü hem beyaz tenliydi hem de başkomiserdi ve bu da yeterli değilse ülkenin en az yozlaşmış ülkesinden geliyor olması yeterli olacaktı. Ondan daha egzotik birini bulamazdınız.

Allan ve Amanda her gün otelin dışındaki parlak kumlu plajda uzun yürüyüşlere çıktılar. İkisinin de her zaman konuşacak çok şeyi vardı ve arkadaşlıkları her ikisini de çok memnun ediyordu. Çok hızlı gidemiyorlardı çünkü Amanda seksen dört yaşında Allan ise neredeyse yüz bir yaşındaydı.

Bir süre sonra dengelerini kaybetmemek için el ele tutuştular. Daha sonra Amanda'nın terasında sadece ikisinin olacağı akşam yemekleri planladılar çünkü diğerleriyle fazlaca vakit

geçirmişlerdi. En nihayetinde de Allan, Amanda'nın yanına taşındı. Bu şekilde Allan'ın odası turistlere verilebildi ve otelin gelir gider tablosunda da bir artı yaratılabildi.

Bir sonraki günün yürüyüşünü tamamlamak üzerelerken Amanda, Benny ve Güzel gibi evlenip evlenmeyeceklerini sordu çünkü zaten birlikte yaşıyorlardı. Allan kendisine kıyasla Amanda'nın genç bir kız olduğunu fakat isterse bu durumu göz ardı edebileceğini söyledi. Bugünlerde kendi içkisini de kendisi hazırlayabilirdi ve o açıdan da bir sorun yoktu. Kısacası Allan, Amanda'nın önerisine hiçbir itirazda bulunmadı.

"O zaman planımızı yaptık diyebilir miyiz?" diye sordu Amanda.

"Evet, yaptık," diye cevapladı Allan.

Şimdi birbirlerinin ellerini daha sıkı tutuyorlardı. Dengede kalabilmek için.

Henrik Kova Hultén'in ölümüyle ilgili araştırmalar kısa ve sonuçsuzdu. Polis, geçmişini araştırmış ve Kova'nın Småland'daki (Gunilla Björkland'ın Göl Çiftliği'nden çok da uzak olmayan bir yer) eski arkadaşlarını sorgulamış fakat onlar da ne bir şey görmüş ne de duymuşlardı.

Riga'daki meslektaşları, Mustang'i hurdalığa götüren sarhoşun izini sürmüştü fakat bir polis kendisini bir şişe şarap ile yemlemeye çalışana kadar ağzından hiçbir şey alamamışlardı. Sarhoş birdenbire konuşmaya başlamıştı. Arabayı hurdalığa götürmesini isteyen kişi hakkında hiçbir fikri yoktu. Parktaki banklardan bir gün biri kalkmış ve kendisine bir kasa dolusu şarapla yaklaşmıştı.

"Kuşkusuz ki sarhoştum," dedi sarhoş. "Fakat dört şişe şaraba hayır diyecek kadar da sarhoş olmam asla."

Yalnızca bir gazeteci, birkaç gün sonra Kova Hultén'in ölümüyle ilgili soruşturmanın nasıl gittiğini sorgulamak istedi fakat Savcı Ranelid orada değildi ve telefonu açamadı. Las Palmas'a son dakikada ucuz bir uçak bileti bulmuş ve tatile çıkmıştı. Asıl amacı tüm bu karmaşadan uzaklaşmaktı ve aslında her zaman Bali'nin methini duyardı fakat uçak tamamen doluydu.

Kanarya Adaları da bir seçenekti. Şimdi bir şemsiyenin altında lobi sandalyesinde oturmuş, içinde küçük şemsiye olan içkisini yudumlarken Aronsson'un nereye gittiğini merak etmişti. Aronsson bütün izin günlerini arka arkaya kullanarak bazı sinyaller vermiş ve sonra da ortadan kaybolmuştu.

YİRMİ SEKİZ

1982 - 2005

Amerikan Konsolosluğu'ndan gelen maaş, İsveç'e döndükten sonra Allan'a ilaç gibi gelmişti. Büyüdüğü kasabanın birkaç kilometre ilerisinde küçük, kırmızı bir ahşap ev bulmuş ve evin parasını da nakit ödemişti. Bu alışverişi yaparken İsveçli yetkililere hayatta olduğunu anlatmak zorunda kalmış ve zor anlar yaşamıştı. Sonunda onlar da vazgeçmiş ve Allan'ı da şaşırtan bir şekilde ona emekli maaşı ödemeye başlamışlardı.

"Neden?" diye sordu Allan.

"Sen emekli sayılırsın," dedi yetkililer.

"Öyle miyim?" diye tekrar sordu Allan.

Elbette ki emekli sayılırdı, hatta açık ara farkla. Bir sonraki baharda yetmiş sekiz yaşına girecekti ve Allan her şeye rağmen gerçekten yaşlandığını ve bunu daha önce adamakıllı hiç düşünmediğini fark etti...

Yıllar bayağı yavaş geçiyordu ve Allan da dünyadaki gelişmelerle ilgili hiçbir etkisi olmadan yıllara boyun eğmişti. Arada sırada meyve sebze almak için (şimdilerde yerel süpermarketi işleten ve şansına Allan'ın kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayan toptancı tüccar Gustavsson'un torunundan yapardı alışverişi) indiği Flen kasabasında olan bitenle bile hiçbir ilgisi yoktu. Yine Flen'deki halk kütüphanesine de hemen

hemen hiç gitmiyordu çünkü okumak istediği gazetelere abone olabileceğini ve evinin önündeki posta kutusuna düzgün bir şekilde bırakılacağını öğrenmişti. Epey kullanışlıydı!

Yxhult dışındaki ahşap evin münzevisi seksen üç yaşına bastığında Flen'e bisikletle gidip gelmenin ona zor geldiğini fark etti ve bir araba aldı. Bir süreliğine bu durumu ehliyet alarak anlamlı hale getirmeye çalıştı fakat direksiyon eğitmeni, "göz testi" ve "acemi sürücü" gibi kavramlardan bahsedince hemen bu fikrinden de vazgeçti. Eğitmen "kitaplar", "teorik dersler", "direksiyon dersleri" ve "ehliyet sınavı" gibi kavramlardan bahsetmeye devam ederken Allan çoktan dinlemeyi bırakmıştı.

1989 yılında Sovyetler Birliği parçalara ayrılmaya başlamıştı ve bu durum Yxhult'ta kendi mahzeninde votka damıtan ihtiyarı hiç şaşırtmamıştı. Dümene geçen yeni genç Gorbaçov, iktidarına ülkesindeki ciddi votka tüketimine karşı bir kampanya başlatarak giriş yaptı. Bu şekilde kitleleri yanınıza çekemezdiniz, değil mi?

Aynı yıl, Allan'ın doğum gününde küçük bir kedi yavrusu avluda belirdi ve aç olduğunu belirtir şekilde hareketler yaptı. Allan kediciği mutfağına davet etti, onu süt ve sosisle besledi. Kedi bu durumdan o kadar hoşlandı ki eve yerleşmeye karar verdi.

Bu tekir kedi erkek bir çiftlik kedisiydi ve adını bakan olan değil, kokteyl olan Molotof'tan almıştı. Molotof pek konuşmazdı fakat çok zekiydi ve muhteşem bir dinleyiciydi. Eğer Allan'ın söyleyecek bir şeyi varsa kediyi bir kez çağırması yeterliydi. Eğer fare yakalamakla meşgul değilse (Molotof bunun önemli olduğunu bilirdi) derhal sekerek sahibinin yanına gelirdi. Hemen Allan'ın kucağına atlar, yerini yapar ve Allan'a konuşmaya başlayabileceğini belli eden bir kulak hareketi yapardı. Eğer Allan aynı anda Molotof'u kafasından

sırtına doğru yavaş yavaş okşuyorsa konuşmanın ne kadar uzun süreceğini kimse bilemezdi.

Allan bahçesine birkaç tavuk aldığı zaman, peşlerinden gitmemesi gerektiğini Molotof'a bir kez söylemesi yeterli oldu ve kedi hemen durumu anlayıp tamam dercesine kafasını öne eğdi. Tabii Allan'ı hiç dinlemeyip sürekli tavukların peşinden gittiğini ve bunu da artık eğlencesini kaybedene kadar yaptığını görmezden gelmemiz gerekirdi. Ne bekliyordunuz ki? Sonuç olarak o sadece bir kediydi.

Allan, Molotof'tan daha dalavereci bir hayvan olamaz diye düşünüyordu. Hatta kuluçka dönemlerinde sürekli kümesin etrafında dolaşıp tavukları gözetleyen tilkiden bile daha kurnaz sayılırdı. Tilkinin kediyle ilgili de planları vardı fakat Molotof ona göre fazla çevikti.

Allan'ın biriktirdiği yıllara yeni yeni yıllar ekleniyordu. Ayrıca hiçbir şey yapması gerekmeden her ay emekli maaşını da alıyordu. Allan bu parayla peynir, sosis, patates ve arada sırada da toz şeker alıyordu. Ayrıca yerel gazeteye de aboneliği vardı ve eline ulaştığı zamanlarda elektrik faturasını ödüyordu.

Fakat her ay elinde fazladan para kalıyordu, bunun neye yararı vardı ki? Allan bir kez elinde kalan fazla parayı bir zarfın içinde yetkililere geri göndermeyi denedi fakat bir süre sonra evine bir yetkili geldi ve Allan'a böyle şeyler yapmasına gerek olmadığını anlattı. Allan parasını geri aldı ve yetkililerle tartışmayacağına dair söz vermek zorunda kaldı.

Allan ve Molotof birlikte güzel bir hayat yaşadılar. Hava şartları elverdiği sürece her gün çakıl yolda küçük bisiklet gezintilerine çıkıyorlardı. Allan pedalları çeviriyor, Molotof da sepetin içinde oturup rüzgârın ve hızın keyfini çıkarıyordu.

Bu küçük aile güzel ve düzenli bir hayat yaşıyordu. Bu durum bir gün hem Allan'ın hem de Molotof'un epeyce yaş-

landıklarını fark ettikleri güne kadar devam etti. Birdenbire tilki kediyi yakalamış ve bu durum kedi ile tilkiyi şaşırtırken Allan'ı da üzmüştü.

Allan hayatı boyunca çok az kez bu kadar üzülmüştü ve üzüntüsü kısa süre içinde kızgınlığa dönüştü. Eski patlayıcı uzmanı, gözlerinde yaşlarla verandada dikilmiş kış gecesine doğru haykırdı:

"Eğer istediğin savaşsa, istediğini elde edeceksin seni lanet olasıca tilki!"

Hayatında ilk kez bu kadar çok sinirlenmişti. Bu kızgınlığının damıtılmış votka, arabasıyla gezintiye çıkma (ehliyeti olmadan) ya da bayağı uzun bisiklet yolculuklarıyla da hiçbir ilgisi yoktu. Allan'ın bildiği kadarıyla intikam, üzerinde durulmaması gereken aşağılık bir duyguydu. Yine de gündeminde intikam dışında başka hiçbir şey yoktu.

Allan kümesin yanına dinamitleri döşedi ve tilkinin acıkıp o civara gelmesini, burnunu uzatıp tavukların alanına dalmasını beklemeye başladı. Fakat o kızgınlıkla bütün dinamitlerini kümesin yanındaki açıklığa depoladığını unuttu.

Molotof'un cennete uçuşunun üçüncü gününde şafak vakti, Södermanland'ın o bölgesinde, 1920'li yıllardan beri hiç duyulmamış bir gürültüyle patladı dinamitler.

Tilki, Allan'ın tavukları, kümesi ve odunluğuyla birlikte küçük parçalara ayrıldı. Fakat patlama, ahırı ve evi de yok etmişti. Olay gerçekleştiğinde koltuğunda oturan Allan patates deposunun dışında bir yere fırladı. Yüzünde epeyce şaşkın bir ifadeyle etrafına bakakaldı ve sonunda ağzından, "tilkinin sonu geldi işte" lafları çıkana kadar öylece kalmaya devam etti.

O zaman Allan doksan dokuz yaşına gelmişti ve olay onu o kadar yıkmıştı ki uzun süre olduğu yere çivilenmiş şekilde bekledi. Fakat ambulansın, polisin ve itfaiyenin ona ulaşması

zor olmadı çünkü alevler gökyüzüne kadar yükseliyordu. Koltuğuyla beraber patates deposunun yanına fırlayan ihtiyarın yaralanmadığına emin olduktan sonra sosyal hizmetlerin çağrılmasının vakti gelmişti.

Bir saatten az bir süre içinde sosyal hizmetler görevlisi Henrik Söder, Allan'ın yanındaydı. Allan hâlâ koltuğunda oturuyordu ve tek fark ambulanstaki ilk yardım görevlilerinin üzerine örttüğü birkaç battaniyeydi. Bu da gereksiz bir hamleydi çünkü evden yayılan alevler etrafı bayağı bayağı ısıtıyor, hatta yakıp küle çeviriyordu.

"Bay Karlsson, anladığım kadarıyla kendi evinizi havaya uçurmuşsunuz, doğru mu?" diye sordu sosyal hizmetler görevlisi Söder.

"Evet, doğru. Kötü bir alışkanlık işte."

"Bay Karlsson, tahmin ediyorum ki artık yaşayacak bir eviniz yok."

"Bunun doğruluk payı var," diye karşılık verdi Allan. "Herhangi bir öneriniz var mı Bay Sosyal Hizmetler Görevlisi?"

Görevlinin aklına o anda hiçbir şey gelmedi, bu yüzden Allan, Sosyal Hizmetler'in masraflarını karşılamasıyla Flen'in merkezinde bir otele yerleşti ve bir sonraki gün orada, neşeli bir atmosfer içinde Sosyal Hizmetler Görevlisi Söder ve eşinin de bulunduğu bir grupla yeni yılı kutladı.

Allan, savaştan hemen sonra Stockholm'deki lüks Grand Otel'de kaldığı zamandan beri bu kadar şatafatlı bir ortamda bulunmamıştı. Aslında oraya olan borcunu da artık ödemesi gerekiyordu çünkü aceleyle çıkış yaparken ödeme yapmayı unutmuştu.

2005 Ocak ayının başında Sosyal Hizmetler Görevlisi Söder, bir hafta önce evsiz kalan iyi bir ihtiyar için olası bir yaşam alanı bulmuştu.

Böylece Allan, 1 numaralı oda boşaldığı anda kendini Malmköping Huzurevi'nde buldu. Müdire Alice tarafından oldukça sıcak bir şekilde, arkadaş canlısı bir gülümsemeyle karşılanmıştı fakat bu kadın aynı zamanda Allan'ın yaşam enerjisini de sömürüyordu çünkü sigara içmenin, alkol almanın ve akşam on birden sonra televizyon izlemenin yasak olduğunu bildirmişti. Kahvaltı hafta içleri saat 06:45'te, hafta sonları ise bir saat geç servis ediliyordu.

Öğle yemeği saati 11:15, kahve saati 15:15 ve akşam yemeği saati de 18:15 şeklinde belirlenmişti. Eğer dışarı çıkıp zamanın nasıl geçtiğini unutur ve geç dönerseniz sizin için hiçbir istisna yapılmazdı.

Müdire Alice duş almak, dişleri fırçalamak, dışarıdan gelen ziyaretçiler ve diğer huzurevi sakinlerini ziyarete gitmek, hangi ilaçların hangi saatlerde dağıtıldığı ve acil olmadıkça (ki çoğunlukla acil bir durum olmazdı ve genellikle huzurevi sakinleri şikâyet etmeye meyilliydi) Müdire Alice ya da diğer görevlilerle hangi saatler arasında konuşulabileceği gibi konulara da değinmişti.

"İstediğim zaman tuvalete gidebilir miyim?" diye sordu Allan.

Böylece tanıştıktan on beş dakika sonra Allan ve Müdire Alice kendilerini tuhaf bir konuşmanın içinde buldular.

Allan, kazanmış olmasına rağmen evinde tilkiyle girdiği savaştan hiç de hoşnut değildi ve kendini suçluyordu. Kendisini kaybetmek onun doğasında yoktu. Üstelik şimdi de müdireyle hak ettiği dilden konuşmuş ama yine de tarzı olmayan bir tutum sergilemişti. Bunlara bir de metrelerce uzun kurallar ve yönergeler listesi eklenmişti...

Allan kedisini özlüyordu. Üstelik artık doksan dokuz yıl sekiz aylıktı. Kendi ruhunun kontrolünü kaybetmiş gibiydi ve bunun Müdire Alice'le çok ilgisi vardı.

Artık canına yetmişti.

Allan'ın bu hayatla işi bitmişti çünkü hayat da onunla işini bitirmişti ve Allan her zaman kendisini çok fazla zorlamak istemeyen bir adam olmuştu.

Bu yüzden 1 numaralı odaya yerleşmeye, 18:15'te akşam yemeklerini yemeye ve sonra da yeni duş almış olarak temiz çarşaflarda temiz pijamalarla uyumaya, uykusunda ölmeye, taşınıp gömülmeye ve sonra da unutulmaya karar vermişti.

Allan akşam saat sekizde huzurevindeki yatağına ilk ve son kez girerken vücuduna yayılan heyecan verici mutluluk hissini keşfetti. Dört aydan kısa sürede yaşı üçlü rakamlara ulaşacaktı. Allan Emmanuel Karlsson gözlerini kapadı ve uykusunda öleceğinden kesinlikle emin bir şekilde gözlerini kapadı. Bütün bu hayat yolculuğu elbette heyecan vericiydi ama hiçbir şey (belki genel olarak aptallık dışında) sonsuza kadar sürmezdi.

Daha sonra hiçbir şey düşünmemeye başladı. Yorgunluk onu ele geçirmişti. Her şey birden karanlığa gömüldü.

Tekrar beyaz bir huzme şeklinde ışıklar gelene kadar da öyle kaldı. Bir düşünün, ölüm de uyumak gibiydi. Her şey bitmeden önce düşünmeye vakti olacak mıydı? Bunu düşündüğünü düşünmeye vakti olacak mıydı? Fakat bir dakika, düşünmekle işin bitene kadar ne kadar süre düşünmen gerekir?

"Yediye çeyrek var Allan, kahvaltı zamanı. Eğer şimdi yemezsen yulaf lapanı geri alırız ve öğle yemeğine kadar beklemek zorunda kalırsın," dedi Müdire Alice.

Her şey bir yana, Allan yaşlandıkça saflaştığını aklının bir köşesine not etti. İstediğin zaman bu şekilde ölemiyordun. Üstelik bir sonraki gün de bu korkunç kadın tarafından uyandırılıp eşit derecede korkunç yulaf lapasını yeme riski vardı.

Her neyse. Yüz yaşına girmesine daha birkaç ay vardı ve bu gerçekleşmeden önce nalları dikeceğine emindi. "Alkol öldürür!" diyerek huzurevindeki "alkol yasağının" gerekçesini açıklamaya çalışmıştı Müdire Alice. Bu benim işime gelir diye düşündü Allan. Hemen alkol satan bir dükkân bulmalıydı.

Günler ve haftalar birbirini kovaladı. Kış bahara döndü ve Allan, arkadaşı Herbert'in elli yıl önce dilediği gibi büyük bir arzuyla ölümün gelmesini diledi. Herbert kararını değiştirene kadar isteği yerine gelmemişti. Bu iyiye işaret değildi.

Daha kötüsü de vardı. Huzurevi çalışanları Allan'ın yaklaşan doğum günü için hazırlıklara başlamıştı. Kafese tıkılmış bir hayvan gibi herkesin kendisine bakmasına katlanacak, şarkı söyleyecek ve doğum günü pastasından yiyecekti. Bu kesinlikle onun istediği bir şey değildi.

Artık ölmek için tek bir gecesi kalmıştı.

YİRMİ DOKUZ

2 Mayıs 2005 Pazartesi

Kararını çok önceden vermiş ve bu kararını da etrafındakilere bildirecek kadar yürekli olduğunu düşünebilirsiniz. Fakat Allan Karlsson şimdiye kadar hiçbir şey üzerinde uzun uzun düşünmemiştir.

Bu yüzden fikir aklına gelir girmez saniyeler içinde Malmköping kentindeki huzurevi odasının camını açmış ve aşağıdaki çiçekli alana atlamıştı.

Aslında Allan tam da o gün 100 yaşına bastığından bu hareket ona biraz güç gelmişti. Huzurevindeki ana salonda düzenlenecek doğum günü partisinin başlamasına bir saatten az bir süre vardı. Vali de orada olacaktı. Aynı zamanda basın mensupları da. Tabii ki diğer ihtiyarlar ve huysuz Müdire Alice yönetimindeki bütün çalışanlar da.

Bu partiye katılmaya niyeti olmayan tek kişi, doğum günü çocuğunun ta kendisiydi.

SON

Allan ve Amanda birlikte çok mutluydular ve birbirleri için yaratılmış gibiydiler. Biri ideoloji ve din konularının konuşulmasından hoşlanmazken, diğeri ideolojinin ne olduğunu bilmiyor ve dua etmesi gereken Tanrı'nın adını bile hatırlayamıyordu. Üstelik ikilinin samimiyetinin arttığı bir akşam Profesör Lundborg'un 1925 yılının bir Ağustos gününde cerrahi makasla işlemi gerçekleştirdiği sırada biraz beceriksizce davrandığı anlaşıldı çünkü Allan şimdiye dek yalnızca filmlerde gördüğü şeyleri yapabildiğini fark etti.

Seksen beşinci yaş gününde Amanda'nın kocası ona internet bağlantılı bir dizüstü bilgisayar hediye etti. Allan, internetin gençler arasında epey popüler olduğunu duymuştu.

Amanda'nın internete girmeyi öğrenmesi biraz vakit aldı fakat pes etmedi ve birkaç hafta içinde kendi blog sayfasını açtı. Bütün gün aklına gelen her konuda bloguna yazmaya başladı. Örneğin sevgili kocasının dünyayı gezişini ve yaşadığı maceraları anlattı. Hedef kitlesi Bali sosyetesindeki kadın arkadaşlarıydı. Başka kim o blog sayfasını bulabilirdi ki?

Bir gün Allan her zamanki gibi verandada oturmuş kahvaltısını ederken takım elbiseli bir adam çıkageldi. Adam kendisini Endonezya hükümetinin bir temsilcisi olarak tanıttı

ve internette bir blog sayfasında kendisiyle ilgili muhteşem şeyler okuduğunu söyledi. Başkan adına gelmiş ve okudukları doğruysa Bay Karlsson'un özel bilgisinden faydalanmak istediğini söylemişti.

"Sormamın bir sakıncası yoksa hangi konuda yardımımı istiyorsunuz?" diye sordu Allan. "Birçok kişiden daha iyi yaptığım yalnızca iki şey var. Biri keçi sütünden votka yapmak, diğeri de bir atom bombası yapmak."

"Bizim ilgilendiğimiz de tam olarak bu."

"Keçi sütü mü?"

"Hayır," dedi adam. "Keçi sütü değil."

Allan Endonezya hükümeti temsilcisine oturmasını söyledi. Daha sonra bombanın formülünü Stalin'e verdiğini ve bunun büyük bir hata olduğunu çünkü Stalin'in çok çatlak bir adam olduğunu anlattı. Yani öncelikle Endonezya başkanının akıl sağlığından emin olmalıydı. Hükümet temsilcisi Başkan Yudhoyono'nun çok akıllı ve sorumluluk sahibi bir insan olduğunu belirtti.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Allan. "O halde seve seve yardım ederim."

Nitekim öyle de yaptı.

TEŞEKKÜR

Miçke, Liza, Rixon, Maud **ve**
Hans amcaya ekstra teşekkürler.

Jonas